Lei 9

EDITURA ALBATROS

N. FRÂNCULESCU · COLȚII ȘACALULUI · CUTEZĂTORII

N. FRÂNCULESCU

CUTEZĂTORII

COLȚII ȘACALULUI

Clubul cărții digitale 2024

Coperta de POMPILIU DUMITRESCU

N. FRÂNCULESCU

COLȚII ȘACALULUI

ROMAN

EDITURA ALBATROS ● 1975

CÎNTĂ LĂSTUNII LA DEFILEUL MORȚII

Mă grăbeam spre gospodăria octogenarului Ștefan Șercanu, cu gîndul să ajung înainte de înserare. Locuia în celălalt capăt al vetrei satului, iar ulițele întroienite, asemeni unor cărări părăsite de pe altă planetă, le-am străbătut încins de căldura blănii de oaie în care eram încotoșmănit. Am ajuns în apropierea costișei pe care-și ridicase casa nouă de bîrne bătrînul Ștefan și un suspin de ușurare mi-a scăpat fără voie. Din vîrful țuguiat și albit al acoperișului, un șarpe vinețiu de fum se topea în siluetele fantomatice ale norilor. M-am apropiat de stinghiile ocolului, iscodind cu privirea zăvorul cioplit într-un lemn de alun, și l-am tras cu greutate, sfărîmînd ghețușul ce-l lipise de poartă. Pe bătrîn l-am aflat în toane bune, la măsuța lui joasă, cu ulcica de vin alături. Privirile le avea pierdute în para unui buștean ce sfîrîia în vatră. Un codru de pită acoperit cu un ștergar făcea bună tovărășie cu nelipsita slană. În pridvorul casei m-am debarasat de omătul lipit de cizme, iar șuba îngreunată de chiciură am atîrnat-o de un piron de lemn.

Mai întîi ne-am dat ziua-bună, iar privirile bătrînului, de obicei reci ca oțelul, se încălziră pe măsură ce i-am destăinuit îngrijorarea ce mă pornise la el.

— Nu mă trec cu firea, băiete, dintr-un fleac ca ăsta. Nu m-am speriat nici de alte ierni mai ciinoase ca aici. În Arizona am dormit mai bine de o săptămînă în pădure, pe zăpadă, alături de Picior Ușor, bidiviul și tovarășul meu de hoinăreală. Nici lupii n-au putut rupe din noi. Cînd micșoram distanța de locul taberei, ce să zic, am secerat din ei, de le-am uitat numărul.

Bătrînul vorbea liniștit și undeva, în sufletul lui, se născuse poate o umbră de recunoștință pentru grija ce i-o

purtam. Uită de mine un timp lung, după care îmi aruncă o căutătură ciudată. În lumina ochilor săi de oțel avea o strălucire stranie.

Eram de vreo șaptesprezece ani, cînd l-am cunoscut pe bătrîn, sînt mulți ani de atunci, de cînd colindam pădurea, pitind în fața vizuinelor lațuri de prins iepuri. La început am fost rivali, mă simțeam nedreptățit de norocul lui la vînat, dar curînd mă transformai în cel mai sîrguincios învățăcel al neîntrecutului vînător și traper ce colindase preria și pădurile îndepărtatei Americi. În vacanța acelei ierni îl găsisem răcit cobză. Se reparase totuși singur, într-o seară, văduvind de conținut o sticlă de palincă. Mă oferisem să-i țin și eu tovărășie, dar fui nevoit repede să mă întind pe lavița sa acoperită cu scoarțele și velințele lucrate de el.

Citisem cu atenție caietele cu însemnările lui scrise mai toate în românește, din care aflai despre zbuciumata lui viață. Trecuse prin întîmplări peste așteptări de vitrege și mă bucuram cînd Ștefan și prietenii lui reușeau să iasă din încurcături. Poate dorul meu de fapte deosebite mă apropiase de acest bătrîn. Anii ce se adunaseră și în parte se citeau pe chipul său se risipiseră cu încetul. Ascultîndu-i povestirile, începusem să cutreier alături de el preria și cotloanele înfricoșătoare ale văioagelor ce coborau din canioane. Înfățișarea fostului Steve, cum se numea pe atunci bătrînul Ștefan, a renumitului vînător din Far West, o înlăturase parcă pe cea a moșneagului de care mă atașasem. În urmă cu două zile, ca și în seara de care vorbesc, bătrînul fu răpus de amintiri. Cu mișcări domoale vîrî un buștean în vatră și-l așeză în cruce peste un retevei ce se mistuia. Mă cercetă din nou, cu o curiozitate bolnăvicioasă. Privirile sale tăioase abia lăsau să se prelingă printre pleoape tăișul gîndurilor. Mă simțeam ca în camera obscură, sub fascicolele razelor.

— Că prin multe strîmtori am mai trecut prin anii tinereții, măi flăcăule. Le-am notat cînd am avut timp, să-mi pot aduce aminte mai lesne de vremurile acelea de luptă neîncetată.

Începuse din nou să povestească și aproape îmi țineam răsuflarea. Avea un dar de povestitor, cum rar întîlnisem la dascălii mei din gimnaziu. Se opri însă din senin. Luă

caietele de pe măsuța joasă din lemn de tei și ridică greul capac al cufărului, o adevărată tainiță.

— Aici țin toate lucrurile mele mai de preț. Privește, băiete ! apropie bătrînul Ștefan lampa cu petrol, să risipească umbrele neguroase ce stăpîneau acolo. Astea sînt pistoalele mele ! Să știi că nu m-au trădat niciodată ! Ele mi-au scăpat deseori viața. Șaua o păstrez în cealaltă odaie. O mai folosesc din an în Paște, să nu rîzi de mine, c-așa fac ! Uite, cămașa din vizon și pantalonii pe care i-am purtat ultima oară în prerie.

Privirile mele însetate mai deslușiră o seamă de obiecte printre sumedenia celora din sipet. Un colac din frînghie, în care recunoscusem un lasso, o pereche de pinteni, o toporișcă, o sită, o carabină, pe al cărui pat erau crestate un număr mare de șanțuri. Un săculeț doldora cu cartușe și o insignă cu însemnele unui sheriff dintr-un oraș îndepărtat al vestului.

— Lasă acum astea, flăcăule ! Să trecem lîngă foc și ți-oi mai arăta altădată și altele, că n-au intrat zilele în sac... Mai bine să-mi reînnod povestea...

Din nou mă cuprinse un sentiment ciudat. Izvorul era poate în filele caietelor, pe care le citisem de cîteva ori. Aceeași bucurie amestecată cu dorința nebună să-l ascult pe bătrîn îmi produceau dificultăți în respirație. Instalat ca pe ghimpi între droturile unui jilț, îl priveam din nou ca hipnotizat. La răstimpuri, bătrînul deschidea pleoapele, iar diafragmele viorii ale ochilor săi, mistuiți de un foc tineresc, se micșorau ca pentru a străpunge preria în lungul căreia Rio Pecos trîndăvea între malurile lui învesmîntate cu frunziș. Timpul alerga în trecut cu viteza-unei clipe. Sunetele unei nicovale venită din lumea de atunci mă opriră o clipă să le ascult. Dar melodia din cîteva note inspirate se destrămă repede și din măruntaiele alămite ale ornicului din perete, opt lovituri de gong vestiră orele acelei seri. Gazda reînnodă firul povestirii și din nou se reînfiripară pe ecranul imaginar peripețiile reale ale vînătorului. Preria, copacii, orășelul Blue Town, soarele încins al pășunilor fură aduse în universul acelei închipuiri. Vocea povestitorului hrănea lumea născută la cîțiva pași de mine. Lumea reală, cea din jurul meu, se ascunsese în ungherele adormite ale odăii. Glasul acela legănat mă

conducea pe drumul ce urca la ranch-ul lui Mulligan, lăsîndu-mă purtat de vraja insuflată de octogenarul companion...

Vedeam turmele reunite de la ranch-ul lui Gallanger, ranch-ul lui Donnald, al lui Terence Short, Wallie Simson și Murphy, numărînd cîteva mii de capete, urcînd spre El Paso, cu aproape două mile pe oră. Era tot ce putuseră strînge cowboy-ii angajați la rancheri, din preria ce se întindea la dreapta lui Rio Pecos, unde păşunaseră de-a valma cu ale celorlalți fermieri, aşezați pe aceleași meleaguri.

Ocoliseră cîteva înălțimi muntoase ale Guadalupei, iar acum pătrundeau într-un defileu. Crescătorii de vite îl aleseseră pe Murphy să conducă băieții de la ferme în lungul drum ce-l aveau de străbătut peste New Mexico și Arizona, iar afacerea s-o încheie tot el.

Învățat cu viața grea de cowboy și cu asprimea Vestului Îndepărtat, Murphy nu făcuse nazuri, mai ales că peste o mie de vite din turmă erau însemnate cu dangaua ranch-ului său.

Fluviul vinețiu, mișcător, avînd în frunte cîteva taurine care-l conduceau ca niște sergenți-majori disciplinați, era vegheat cu străşnicie de cowboys. Pînă acum nu înnoptaseră decît de cinci ori. Călăriseră în fiecare zi cel puțin cîte douăsprezece ore.

Locul vegetației îl luaseră făgetele ce înverziseră poalele munților, prin văile cărora treceau. Preria fusese lăsată mult în urmă și înlocuită de stînci dezolante și pămînt acoperit de pietre, ce arăta ca după o veritabilă ploaie cu meteoriți. Alunişuri sălbăticite și tufe de păducel formau adevărate oaze ale binefacerii. Din loc în loc întîlneau fîșii de păşuni sărăcăcioase, cățărate pe platouri, presărate cu insule de corcoduși. Băieții, trecînd peste cicălelile lui Murphy, se abăteau sub frunzișul încărcat de fructe galbene și roșii, să-și umple calota pălăriilor.

Firele stinghere de salvie căpătaseră culoarea alburie, iar mirosul ei parfumat și încins de soare se amesteca pe alocuri cu izul greu și înăbușitor al oazelor răzlețite de cactuși.

Urcaseră și o spinare ușor înclinată a podișului dintre Rio Pecos și Rio Grande dell Norte, iar aerul devenise înăbușitor. La răstimpuri, cîte un vultur negru, urmat de alți fîrtați hămesiți descriseseră cercuri mari și scrutaseră tufele sărăcăcioase de mărăcinișuri, în căutarea vreunui viței părăsit.

Turma trecu ceva mai tîrziu prin albia unui rîu, călcînd prin grohotișuri, unde cîteva vite își sîngerară picioarele, după care ore în șir fluviul de spinări, căruia abia i se zărea începutul, se căță̆ră, curgînd domol și anevoie pe podiș. În jurul ei călăreau cowboys încercați. Printre ei erau Clarke și Whitey Roy de la ranch-ul lui Donnald, doi vlăjgani închiși la culoare, care îmblînzeau cai nărăvași neîncălecați. Veniseră și Hyde Burt și Wilkins, ambii băieți de vaci la ranch-ul lui Terence Short, Shadow și Olson de la Wallie Simson și Gavin. Mai erau Gerry și Wide, însărcinați cu această treabă de Gallanger.

Gerry folosise prilejul să-și strîngă vitele rătăcite în turma imensă ce pășuna în valea rîului Pecos, cam o sută de capete, toate. Însemnul lui Mulligan, ce-l zărea rareori, îi amintea de vremurile lor mai bune, cînd bătrînul Tom Mulligan, într-o turmă mînată spre California, număra cel puțin cinci sute de vite. Drumul îl făcea a doua oară. Rareori, întinsele pămînturi aride sau frumusețea locurilor pe care le recunoștea îi atîneau atenția.

Oricît a încercat să se gîndească la altceva, nu a izbutit. Figura omului care i-a salvat viața îi revenea deseori în față. Prietenul său, Steve, dispăruse într-un chip cît se poate de misterios, fără să-i fi destăinuit nimic din intențiile sale nici măcar Anniei, care petrecuse nopți în șir veghindu-l la căpătîi. Nu lăsase nici un fir care să ducă la el. Este adevărat că a doua zi, după ce plecase, sheriff-ul Warner le făcuse o vizită, iscodindu-i și vîrîndu-și nasul prin toate cotloanele ranch-ului. A încercat să scruteze cît a putut cu privirea sa vulturească și spre corral. Nu din întîmplare a intrat în casă, făcîndu-i-se subit sete, iar ochii și i-a plimbat prin toate ungherele. Era răspîndită vorba în Blue Town că vînătorul se luptase cu moartea trei săptămîni încheiate după ce Timber îl adusese în ascuns la ranch. Ca un făcut, chiar în după-amiaza aceea, după vizita lui Warner, mai mulți indivizi, cu cîrpe negre

la ochi, au pătruns în ranch și, cu pistoale în mîini, au cotrobăit toate tainițele în căutarea lui Steve. Annie și Cecilly au asistat neputincioase la percheziția făcută. Negăsind nimic, indivizii n-au pus de fel întrebări, au dispărut înspre țarcuri, pe urmele lui Steve.

Gerry cunoștea cîteva lucruri din destăinuirile Anniei. Îi mărturisise că i-a rămas vie culoarea viorie a ochilor vînătorului și că nu va uita pînă la capătul vieții tremurul glasului lui cu o zi înainte de plecare. Tînărul Mulligan știa că Annie nu mai întîlnise un alt băiat, iar pe Steve nu era ușor să-l alungi din închipuire. Toate acestea îi treceau lui Gerry prin gînd, fără însă a găsi vreo explicație în care să creadă, dispariția vînătorului rămînînd în continuare o enigmă. Oare să fi aflat Steve că viața îi este din nou în pericol? Să-l fi prevenit cineva din Blue Town și neavînd altă scăpare să fi dispărut amînînd deocamdată explicațiile? Nici el, Gerry, deși intra aproape zilnic în Blue Town, chiar la Pearson în saloon, nu reușise să afle ceva. Nici chiar Timber, care nu mai bătuse beat potecile ținutului, nu știa mai mult decît el. După percheziția de la ranch, unde banditii n-au lăsat semne mai de loc, Gerry a venit însoțit de trei băieți de la Gallanger. Warner, adus de această dată la reclamația sa, a dat din umeri, privind nesfîrșirea preriei, deasupra căreia se roteau cormoranii, cu ochii ațintiți spre bălțile vecine Pecosului. Nu era de loc simplu să se aventureze pe urmele lui Steve și ale hăituitorilor lui...

Gîndurile lui Gerry fură întrerupte de vacarmul imensei turme la apropierea unui rîu. Animalele obosite au fost lăsate în voie să se adape, mai bine de două ore. Băieților le-a trebuit încă pe atît să le strîngă din albia apei și din văioagele unde se cățăraseră după smocuri răzlețite de iarbă sîrmoasă. După destulă cazną, turma era pusă în mișcare și îndreptată pe drumul croit de cirezile care treceau în New Mexico.

Lăsaseră de acum mult în urmă spinarea stîncoasă a Guadalupei, iar înălțimile scăzuseră. Rio Grande i-a întîmpinat cu apele destul de bogate, pentru acel timp, trebuindu-le să mai piardă o zi, să coboare pe valea întinsă

a fluviului, mai sus de locul de trecere, lîngă El Paso. Au înnoptat într-o vîlcea bogată cu iarbă, unde lăsară vitele în voie. Hrană și apă fiind la îndemînă, cowboy-ii și-au aprins focuri de popas. Și-au pregătit cina și făcînd cu rîndul de pază s-au odihnit, în așteptarea dimineții.

A doua zi au trecut Rio Grande cu multă trudă, călări și făcînd o baie în toată legea. Prin locurile mai adînci, animalele înotară, într-un pod de spinări roșiatic, mișcător. Pe margini, cowboy-ii călărind în jurul imensei cirezi, hăuiau împingînd cu țepușa vitele nevolnice, ce se lăsau tîrîte în josul apei.

Se aflau de acum în New Mexico și mai aveau un drum greu în față de străbătut. La primul popas făcură un scurt bilanț. Pierderile nu erau alarmante : cam o duzină de vite, rătăcite sau sacrificate pe teritoriul texan. Asprimea ținuturilor prin care trecuseră își obținuse tributul de vieți din uriașa turmă.

Mai urcară cîteva zile malul drept al lui Rio Grande, străjuiți de apa fluviului, al cărei vad întortocheat ducea în direcția Fortului Fillmore.

Deseori străbăteau tăpșane inundate de violete și zambile sălbatice. Pe aria lată de aproape o sută de picioare, pe unde trecea tăvălugul de copite, nu mai rămînea decît un glod mocirlos, din ierburi amestecate cu nisipul și prundișul văii. Vitele își aleseseră parcă înadins căpetenii mai leneșe, pe care Clarke și Olson le împungeau cu țepușele, să păstreze iuțeala de înaintare a turmei, ce se deplasa cu peste patru mile pe oră.

Aproape de înserat, Murphy ochise un loc pentru înnoptare într-o uriașă văioagă, acoperită cu iarbă și străjuită pe margini de lizierele unor pîlcuri de arțari și plopi scămoși. La capătul văioagei, un afluent neînsemnat al lui Rio Grande își purta apele printre pereții prăvăliți și întortocheați, pentru a se risipi apoi în fluviul care-l înghițea ca pe o sorbitură.

Cîteva focuri de popas își legănau acum flăcările, iar legăturile de găteje adunate de băieți asigurau pentru noapte îndepărtarea musafirilor nepoftiți. De serviciu fiind Wilkins și Wide, ei se apucară să pregătească cina. De fapt erau și cei mai flămînzi din grupul cowboy-lor și de fie-

care dată se încărcau de bună voie cu această mult așteptată corvoadă.

Gerry și Clarke dispăruseră în liziera plopilor scămoși, de unde ajunsese pînă la ei grohăitul înfundat al unui mistreț. Ideea lui Gerry de a schimba meniul obișnuit al cărnii de vită conservată, cu o friptură proaspătă de porc sălbatec a fost îmbrățișată de Murphy, care îi scuti de corvoada ce le revenea la așezarea taberei. Le făcu însă recomandarea să fie atenți.

— Am uitat gustul vînatului, zise Gerry, căruia îi și venise apă în gură, iar Clarke plescăi de parcă tocmai înfulecase o ciozvîrtă zdravănă de țap sălbatic.

— Tu ai răpus pînă acum vreun rîmător de pădure, Gerry ?

— Să fiu sincer, nu mă pot lăuda cu prea multe trofee și nici n-am făcut indigestie din carne de vînat. Dar mai știi ! Poate reușesc vreodată să nu mănînc un timp altceva decît fripturi de porc, să mi se aplece de atîta vînat proaspăt. Trebuie însă liniște, Clarke ! Altfel nici măcar n-o să-i vedem culoarea !

— Îhî ! îl aprobă Clarke.

— Dacă nu ne simt, avem noroc chior, îl încurajă Gerry. Era mai bine să fi fost încălțați cu cizme din piele de bizon, am fi făcut mai puțin zgomot.

— Ar fi bun un indian, îi șopti Clarke. Ăla se tîrăște ca un șarpe și abia după ce-ți ia scalpul, îl simți c-a fost lîngă tine.

— Sst ! îl făcu atent Gerry. Ascultă !

— Ce, ai adulmecat ceva ? rîse Clarke.

Zgomotul făcut de un roi de sturzi se îngîna cu al unei codobaturе. Peste ele se adăuga fosnetul unei familii de raccooni care se zbenguiau pe craca joasă a unui stejar. Arborele secular se ridica sfidător dintre cîțiva plopi, al căror puf albicios se desprindea din încremeneală la adierea vînticelului pornit din creasta văioagei.

— Hai pe aici, Clarke ! îl trase după el Gerry prin spărtura unui hățiș ce le răsărise în față. Tata a vînat o groază de curcani. Fac pariu că pe această potecă trec și înaripații spre locul de adăpare al mistreților.

Se tîrîră cam o sută de pași, spre un luminiș împînzit de o vinariță cu floarea alburie, atenți să nu le scape nici

un zgomot. Vîntul le bătea în față și pe deasupra luminișului părea că ninge cu zăpadă diafană.

— Nu mișca, Clarke ! porunci Gerry încordat la culme.

În față, la numai douăzeci de pași, poiana era împînzită de ferigi și înconjurată de un lăstăriș de aluni. Ca un simbol de adevărată bărbăție, trei goruni străjuiau o viroagă înecată de umbrele pădurii. Deodată, arma lui Gerry detună de două ori, și un mistreț tînăr făcu un salt în aer, pentru a se pierde în desișul protector. Alte cîteva rîmătoare se răspîndiră spre muchia viroagei, înecînd vinariţa cu pămătufii scămoși ai plopilor treziți din culcușul ales în faptul acela de seară.

— Ești grozav, Gerry ! rîse flegmatic Clarke. Puteam înnopta și chiar dormi lîngă el, că tot nu-l deosebeam dintre frunzele astea uriașe de ferigi. Nu mă dumiresc cum l-ai văzut, cînd eu habar n-aveam că e la cîteva picioare de noi.

— Nu-i mare scofală ! vorbi înciudat Gerry. Totul este să ai miros de copoi ! glumi fiul lui Mulligan, deși rîsul nu-i venea la socoteală. Adevărul este că Archie, bunul, și mai ales un vînător a-ntîia mi-a vîndut niște secrete, peste ce știam de-acasă. Aș fi reușit cu siguranță, de nu mă mișcam ca dracu', și m-a simțit. Fără să mai aștepte răspuns de la Clarke, Gerry, urmat de tovarășul său de vînătoare, porni pe urmele porcului mistreț dar nici un semn nu arăta că ar fi fost atins.

Se întoarseră în tabără mofluzi. Gerry și Clarke ar fi vrut să se mîndrească cu vînatul atîrnat pe un trunchi mlădiu de alun, cu care să intre în tabără iuhăind. Nefăcînd nici o ispravă, reveniră pe tăcute, ascunși de umbra crescută a nopții.

La unul din focurile de popas, într-un ceaun, Wide fierbea cafeaua, iar Wilkins tocmai scotea bucățile de carne de la fiert, rînduindu-le pe o față de masă din frunze de ferigă. În lipsă de vînat proaspăt, Murphy sacrificase un viţel ochit de cu ziuă că schiopăta. Sub mîinile meștere ale lui Wide și Wilkins, partea din spate a animalului începea să se rumenească la para unui foc hrănit de Gerry și Clarke. Pentru că nu se întîlneau prea des cu așa ceva, nici un băiat nu s-a lăsat pînă nu și-a mîncat porţia de carne, stropită cu o cană de apă rece ca gheața de la izvo-

Clubul cărții digitale 2024

rul ce clipocea în apropiere, la rădăcina unei stînci. Caii, după ce păscuseră în voie și se adăpaseră pentru noapte, fură legați la conovăț.

Pe cîteva pături așternute pe un strat gros din frunze de arțar, rupți de oboseală, băieții se culcară. Conform obiceiului și îndatoririlor stabilite de Murphy, Gavin și Shadow începură primii garda. Mergînd călări și înarmați cu carabine dădeau ocol vitelor ce ocupaseră mijlocul văioagei, aducîndu-le de fiecare dată pe cele ce se încăpățînau să se răzlețească de grosul cirezii. Oricînd, indienii nomazi puteau să le despartă de turmă și să le mîie spre locurile lor de tabără.

Gerry se foia în culcușul său, nereușind să adoarmă. Gîndurile îi zburau fără voie la prietenul său. Steve n-ar fi putut rata vînatul. Oare îl va mai întîlni vreodată ? Banditii l-au ajuns oare ? Sau poate chiar l-au uciș ? Oricum ar fi fost, Gerry știa că nu va avea odihnă, pînă nu va risipi vălul așternut peste aceste întîmplări. Medalionul primit în dar de la Steve îi reaminti că nu cedase rugăminților insistente ale Anniei de a i-l lăsa ei. Îl iubea oare cu adevărat ?

Se gîndi la transformările petrecute cu Annie, chiar Cecilly încredințîndu-l că sora lui devenise peste măsură de visătoare.

Dar oboseala acelei zile îl copleși...

Noaptea trecu fără nici un incident. Numai chelălăitul îndepărtat al coioților și în două rînduri răgetele îndepărtate ale unui cerb spintecară liniștea nopții. Țipetele jalnice ale unor răpitoare și vaietul somnambulic al unei raccoon le-au însoțit visele în somn.

Dimineața, după ce se răcorira în apa mereu primenită a izvorului, mîncară ceva la repezeală, apoi săriră în șei. Întreaga turmă se mișcă întîi încet, apoi din ce în ce mai repede, pînă intrară în ritmul voit al băieților care o îndemnau cu ihuituri și împunsături de țepușe.

Puhoiul vinețiu se revărsa pe partea ridicată a platoului Sierra Madre, prin sudul lui New Mexico, trecînd la o distanță apreciabilă de bătrînul Fort Thorn. Ținutul devenise din nou arid pe cea mai mare întindere și peticit cu oaze de salcîmi, ierburi țepoase și cactuși giganți. Folo-

sîrâ cîteva văi ale unor rîuri, unde vegetația era mai bogată, iar apa pentru adăpat cireada, la îndemînă.

După alte șapte zile, caravana vie, condusă de Murphy, înaintase pe neregularitățile terenului din New Mexico, trecînd printre șeile unor munți împăduriți dincolo, în Arizona, pe un timp în care părea că toți norii, adunați asupra văilor, se rupseseră și se prăvăleau peste ei din înalt. Pentru a ocoli o spinare muntoasă, așezată ca o barieră în calea convoiului, tăiaseră drumul ce lega Demingul de Fort Lowell. Animalele înaintau într-o curmătură cu pămîntul tare, pe fața căruia adevărate rîuri se scurgeau în val. Cowboy-ii călăreau tăcuți și înfricoșați de trăsnete și de ecourile înspăimîntătoare ce huiau în imensitatea sihlei.

Gerry, ca și ceilalți băieți erau uzi pînă la piele. Hainele li se îngreunaseră de apă, iar șeile muiate erau reci și greu de suportat.

Spre ora prînzului, timpul se îndulci, iar fața îmbietoare a soarelui se arătă după creștetul îndepărtatului Pichacho. Un pod de funii multicolore se ridica dinspre albia nehotărîtului Gila, prăvălindu-se dincolo, în pînzele albăstrii ale rîului Magdalena din Mexic.

Drumul devenise și mai obositor, după ploaie.

Din spinarea unui munte, acoperit pe versante de o sihlă măruntă de făget, se ridicau figuri curioase de aburi, în timp ce norii se spărgeau în vîrfurile stîncoase, deasupra văilor peste care treceau. Prin văioage, apa spăla grohotișurile, cărînd resturi de lemne, ferigi desprinse de pe stîncă și conuri căzute din pinii ce bravau pe stîncile golașe. Trecuseră prin văile munților Chiricahua și văile Dragoonului, urmînd de aproape albia unui rîu leneș.

Cînd cerul se limpezi, puhoiul de animale coborî într-o curmătură, unde oamenii făcură un popas bine meritat. Nu departe de ei, cîteva izvoare susurau din peretele stîncos, oferindu-le apă proaspătă din belșug. Un vițel fătat cu două luni înaintea plecării, rătăcit în turmă și cărat pe șa de Shadow, le-a asigurat carnea proaspătă, îndestulîndu-i pe toți. Au fost însă obligați să sacrifice și un mînzat ce-și rupsese un picior, alunecînd într-o viroagă. După ce

l-au jupuit, i-au tăiat numai pulpele, restul aruncîndu-l într-un lăstăriș, pradă vulturilor negri.

— Cum merge, Gavin ? îl întrebă Murphy pe tînărul cu ochii de culoarea florilor de salvie. Din cîte știu, aceasta este prima ta trecere prin New Mexico și Arizona.

— Ca pe roate, șefule ! Parcă am călătorit de cînd mă știu pe aici ! Mai mulți arțari, ceva mai multă răcoare decît pe la noi și stîncile astea care nu se mai termină...

— Arăți clasa-ntîi, nenișorule, îl zeflemisi Clarke. N-am strîns noi toți atîta praf, cît duci tu pe tine. L-ai cărat taman din Texas și de nu era ploaia, tulburai fluviul Colorado cu el.

Murphy, văzînd buna dispoziție a băieților, îi lăsă să sporovăiască, iar el se aruncă în șa, să dea o raită în jurul imensei cirezi așezată în curmătura aleasă, treabă pe care numai el însuși trebuia s-o facă.

Gerry, venit în apropiere, auzi ultimele cuvinte ale lui Clarke și nu-și putu stăpîni un zîmbet văzînd cît de muiat arăta Gavin.

— Nici cu noi nu mi-e rușine, căută Gerry să-i ia parte lui Gavin, mai ales că înfățișarea celorlalți nu strălucea.

— Încă zece zile și sîntem la Colorado. Facem o baie prima întîi, se bucură Clarke. Asta de astăzi n-a făcut decît să ne vîre mai bine praful în piele.

— Mă îmbăiez în bere, se amestecă Wide, terminîndu-și treaba și strîngînd împreună cu Wilkins proviziile pe care le încărcară pe samarul catîrilor.

— Altceva mai știi, pistruiatule ? Dacă ar fi pe aici barul lui Buxton, ai fi deșertat pe gît un butoi cu bere.

— Să ajungem acolo și o să vedem în ce ne spălăm, se răți Murphy, care nu plecase încă, fiind obligat să-și strîngă o curea la șa, slăbită din cauza udăturii.

— În regulă, șefule ! Nu mă spăl în bere ! Dar un butoi, cum spune Clarke, tot îl deșert pe gît.

— Îhî ! îl aprobă Murphy. N-ar fi rău pentru nimeni. Pînă una alta, luați-vă păpurișurile de pe mutrele voastre împădurite, că speriați vacile cu ele și înțarcă...

Murphy porni întîi la trap, pentru a se depărta în galop, intrînd pe arcul ocolului ce voia să-l facă turmei.

După ce sorbiră cafeaua din gamele, Shadow, Clarke, Burt și Gavin, urmați de Gerry, își arătară bărbile pe

rînd într-un ciob de oglindă, canonindu-se să nu se ciopîrţească. Cu această ocazie se spălară şi pînă la brîu.

Wide şi Olson, la un semnal al lui Murphy, dădură şi ei o raită printr-o parte a cirezii, de unde aduseră aproape treizeci de vite răzleţite. Wilkins cercetă şi el cum erau împărţite merindele şi troacele de gospodărie ale băieţilor pe şeile de povară. Murphy, revenit în tabără, înteţi unul din focuri, atîrnînd la uscat pălăriile băieţilor şi cîteva bluze din stofă.

— Ce-o mai fi şi asta ? se minună Burt, venit primul de la izvor, unde-şi lăsase podoaba roşcovană de barbă. Tocmai îşi încheia bluza care se zvîntase pe nişte pietre de prundiş încălzite de soarele ce se răsfăţa acum pe cer. Burt privea uimit la cercul descoperit în iarba măcinată şi bătătorită, care avea diametrul de peste douăzeci de picioare.

— La ce te holbezi, spilcuitule ? îl rîcîi Clarke, scărpinîndu-se după ceafă. Privea şi el mirat, şi nu se dumirea ce minune pămînteană ar fi putut trage o asemenea roată în iarbă. Ocoli roata aceea suspectă, căutînd să găsească locul a niscaiva ţăruşi, pentru vreo tabără. Aşa ceva îi umbla prin minte ! Nu reuşi să înţeleagă tîlcul drăcoveniei, dar tăcu cunoscător şi privi flegmatic la Burt. Ce, n-ai mai văzut aiureli de astea, spilcuitule ?

Burt, simţindu-se mai totdeauna în inferioritate faţă de Clarke, crezînd că acesta cunoştea rostul acelei afaceri sau se dumirise, aproape strigă la el. Îi era ciudă pe Clarke chiar din şcoală, unde învăţaseră amîndoi, avîndu-l pe Guernnsey învăţător. Burt, aşteptînd nerăbdător răspunsul lui Clarke, se jurase că nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Deşi la ultimul lor popas, acolo în curmătură ar fi putut să vadă, dacă ar fi avut ochi pentru asta.

Murphy, trecînd prin apropiere, mirosi că aerul este pe cale să se încingă, cei doi fiind gata de harţă, ca de obicei.

— Ce-i, Clarke ? Burt ? Aţi crezut c-aţi descoperit o mină de aur şi v-aţi înşelat, de-aţi făcut moacele astea prăpăstioase ?

— Şefule, e aici un cerc bătătorit, de parcă l-a tras cu compasul învăţătorul din Blue Town pe tablă. Taman la lecţia asta a lipsit Burt, iar acum i s-a oprit mintea în loc şi nu pricepe unde a stat ţepuşa drăciei care l-a croit, vorbi

Clarke în glumă, în timp ce Burt se aprinse mai tare în obraz.

— Parcă tu știi mai multe, Clarke ! căpătă glas Burt. La vreuna din lecții oi fi fost eu lipsă, dar mă prind pe ce vrei, că la ăsta nu-i cunoști rostul nici tu.

Murphy deveni curios și se apropie și el de locul la care se holbau cei doi. Se aplecă, privi încordat terenul și deodată obrazul i se lumină.

— Să mai beți lapte, băieți. Și la întoarcere să nu mai mîncați cozonac cu mac. Ar fi bine să vă pună în rachiuri agrișe sau coacăze. Ați auzit ce sînt alea „hore ale zînelor" ? Ei bine, ăsta este clenciul ! E în regulă ! Știți acum și voi !

Cum lui Clarke și Burt abia acum li se lungiseră de-a binelea figurile, privind speriați spre desișul de arțari și lăstărișul de ferigi, în așteptarea unor necruțătoare zîne care să-i preschimbe în țapi sau alte drăcovenii, Murphy se scărpină în cap contrariat că cei doi n-au priceput tîlcuirea dată de el. Îi făcu să creadă că este supus unor dificile eforturi mintale, oftă, și ridicînd din umeri continuă rar, cu o exagerată bunăvoință.

— Bizonii fac treaba asta grozavă, măi țîncilor ! Ce nu-i clar în vorba mea ? Mai bine zis, el, bizonul, bărbatul, cînd își apără femeia, ce vreți, jumătatea lui, și puii, se învîrtește în jurul lor și azvîrle cu picioarele dindărăt, cînd se apropie vreo puma să-i împuțineze familia. E în regulă acum ?

— La dracu ! Bizonii ăștia își păzesc femeia mai abitir ca mexicanii, se strîmbă Clarke, sculpînd într-o parte și prinzîndu-și mîinile în centură. Pe Sfîntul Laurențiu, dacă nu-i grozavă întîmplarea ! mai boscorodi Clarke. Muream, și asta nu știam...

Cînd Clarke se apropie de focul de popas, Gerry tocmai arunca în foc o creangă de pin, al cărui miros îi amintea de sărbătorile de iarnă cînd, după ce Annie, despodobea pomul, în odaie rămînea un miros persistent de rășină. Gîndurile îi zburaseră acum la Cecilly lăsată singură cu Annie și cu toate angaralele gospodăriei, cînd se auzi strigat. La umbra unui jugastru, pe o pătură stăteau Shadow, Gavin și Wide. Jucătorii despărțeau cărțile de joc pe figuri

și puncte, să se asigure că nu lipsește nici una. Gerry refuză să joace lăsîndu-i locul lui Clarke, care era totdeauna mai amator decît el.

— Te ţin paralele, Clarke, pentru unul mic ? îl luă în primire Shadow.

— Unul în glumă, Clarke, îl îmbie și Wide. Ne mai omorîm timpul.

— Ori jucăm serios, ori îmi pun pălăria pe faţă și trag un pui de somn !

— Uită-te, Wide ! Clarke a luat-o razna ! Hai la un dolar deschiderea, sau la un dolar nu te ţine punga ? Mă faci din nou să-ţi spun Bot de Pește, dacă te faci că n-auzi, Clarke ?

— Folosești vorbe de hîră, pistruiatule, dar astăzi n-am chef de tine. Vă scot din mocasini, dacă mă încurc cu voi la joc. Pînă la Colorado și înapoi, în Texas, îmi fac șmotru' cu paralele voastre.

— Jucăm fără să manipulăm cărţile ! sări Wide. În caz contrar îl găuresc pe necinstit. Arătînd că nu glumește, își scoase pistolul din toc, așezîndu-l alături, după ce-l rotise în jurul degetului de cîteva ori.

Gavin, Shadow și Wide, parcă vorbiţi, îi zîmbiră liniștitor lui Gerry, care-i privea contrariat. Numai Clarke luase jocul în serios și era atent la pumnul de mărunțiș, pe care încerca să-l așeze după mărimea monedelor.

— Aţi înnebunit cu toţii, băieţi ! rîse Gerry. E mai tare ca la Pearson, pe legea mea !

Nu-i răspunse nimeni. Shadow deschise, iar Clarke, Gavin și Wide primiră cărţi. Primul anunţă că este servit.

— Te crezi deștept mare, botosule, îl rîcîi Gavin pe Shadow, care împărţise cărţile. Ţi-o fi intrat carte tare dintr-o dată, așa, la prima mînă ? Gavin dorea să-l scoată din sărite pe Shadow, dar acesta, absent, cu o figură pe care nu tresărea nici un mușchi, privea aiurea spre lăstărișul de ferigi, de unde venise Clarke, urmat de Burt.

— Și eu am mers cinstit, făcu Wide. Am luat caravana și să vedem care ne aruncăm mai lung...

— Am luat și eu caravana, făcu Gavin. Dă-ţi drumu' la plisc, Shadow, c-ai fost servit. Ce grijă am de tine, buzatule ! îl mai întărîtă în continuare Gavin.

La trei dolari ceruți de Shadow, Wide se aruncă, iar Clarke plusă cinci.

— Țin și eu, sobolilor, și dați-mi zece pe deasupra, așa, să vă gonesc, clipi șiret Gavin.

— Puh ! Te-am plătit sec, pistruiatule, făcu Clarke, aruncînd zece dolari peste cei de jos și încă cinci, cît era partea lui. Tu nu mergi, botosule, se adresă lui Shadow, frămîntîndu-se pe pătură și arătîndu-i cărțile lui Gerry și lui Olson, care chibițau pe margine.

Shadow se aruncă și cîștigă Clarke cu un ful cinstit de valeți, față de trei rigi cît arătase Gavin și trei ași ai lui Shadow.

— Te folosești de cacialmale, botosule, îl luă în balon Wide, care se aruncase, dîndu-i cărțile lui Shadow să le împartă.

Între timp se așeză lîngă ei și Olson, care-și sprijini capul pe o pătură făcută sul. Să se apere de sulițele fierbinți ale soarelui, își pusese pălăria pe față, de părea că doarme.

După ploaia din dimineața aceea, căldura atît de mult așteptată mîngîia înălțimile acoperite cu făget și pîlcuri de pini. Aerul înmiresmat de respirația pădurii și de mirosul crud al ferigilor inundase curmătura, dăruindu-le prospețime și voie bună. Pe tot cuprinsul văii, vitele, după ce au dat iama în tufărișurile întinse și sălbatice, se adăpară din găvanele și pîrîiașele izvoarelor ce susurau în iarba cîtorva tăpșane. Multe din animale se odihneau sătule cu boturile întinse, rumegînd și apărîndu-se de muștele aduse din prerie. Altele, mai tinere, cuprinse de neastîmpăr, se fugăreau, împiedicîndu-se în mulțimea celorlalte, transformînd joaca în veritabile încăierări stinse de căldura moleșitoare așternută între timp.

Marea de trupuri roșietice și vinețiu era din nou în mișcare. Trecuseră două zile de cînd părăsiseră curmătura, unde Burt și Clarke învățaseră de la Murphy sensul ocolurilor bătătorite. Drumul lor urma acum o veche potecă de bizoni, știută de Murphy, ce tăia un întins podiș, pe unde cetele acestor coloși hălăduiau odinioară libere.

Intraseră pe valea unui rîu mărișor, să aibă apă la îndemînă și mîncare la fel. Lungimea cirezii era acum de

cîteva sute de picioare, pătînd în maroniu întinderea de salvie pitică ce îi însoţea. În dreapta şi în stînga, în văile prin care se vărsau afluenţi în rîul ce-l urmau, se profilau stînci semeţe. Vîntul îşi făcea mendrele pe înălţimi, iar siluete îndepărtate şi înfricoşătoare de stînci vitregite de vegetaţie se înecau în cerul închis la culoare. Din desimea pădurilor de stejari căţărate pe versantele văioagelor răsunau chemări enigmatice. Clipocitul ademenitor al apei era acoperit de izbiturile copitelor ce o tulburau, călcînd pe marginea mai puţin adîncă a rîului. Lăstărişuri de ferigi erau făcute una cu pămîntul de tăvălugul viu, ce şerpuia molcom, dar ameninţător şi de neînfruntat.

Încă două ore de mers şi geana asfinţitului îi va surprinde într-un loc de păşunat ştiut de Murphy. Acolo aveau apă şi vînat din belşug. Locul de odihnă ocupa fundul unei văi cunoscută sub numele de Valea Raconului, poreclită aşa pentru sumedenia de ratoni ce o populaseră cîndva.

Se găseau încă departe de confluenţa rîului Gila cu Salt River. Înălţimile îndepărtate se apropiaseră mult. De acolo vor avea numai de coborît, pînă la rîul Colorado, hotarul natural între partea cea mai de jos a Californiei şi Arizona.

Pe deasupra lor săgetau văzduhul stoluri de turturele. Din cuiburile făcute prin crăpăturile stîncilor şi în micile cratere din peretele drept al rîului, ajungea pînă la ei vuietul puilor acelei veri.

— Numai cu şapte decenii în urmă, ţinutul era stăpînit de bizoni şi indieni, se minună Murphy, scuipîndu-şi ghemotocul de tutun. Ce n-ar fi dat alde nevastă-mea să-mi mut ranch-ul de lîngă Blue Town în acest stat ! Am fi putut creşte pe puţin zece mii de capete, iar hrană şi apă erau din belşug.

În timp ce Murphy admira dărnicia naturii, torentul de trupuri în mişcare se prelingea înainte. Un stol de păsărele ce însoţeau înainte bizonii în peregrinările lor, invadă spatele cîtorva rumegătoare, uşurîndu-le de muscăria care sugea din sîngele adunat în rănile căpătate de la ţepuşele ascuţite ale băieţilor. Gerry călărea nu prea departe de marginea peretelui abrupt, bucurîndu-se de răcoarea lui binefăcătoare. În spatele turmei, călăreau

Wide, Gavin, Shadow și Whitey Roy. În față mergeau Murphy, Burt și Clarke, iar în partea stîngă, unde viroagele erau mai puțin abrupte și vitele s-ar fi putut cățăra destul de ușor, călăreau Wilkins și Olson.

Încă o jumătate de oră de coborîș forțat și liniștea virgină a ținutului nu va mai fi tulburată de zgomotul surd al miilor de copite care sunau înăbușit și monoton. La răstimpuri, chemările stinghere ale vacilor căutîndu-și viteii rătăciți în turmă erau întrecute de ihuiturile cowboy-lor ce forțau cireada să nu încetinească mersul. Animalelor obosite nu li se lăsa timp de odihnă, fiind mînate laolaltă cu celelalte viguroase, care pășeau neostoite pe valea largă a rîului.

Gerry avu la un moment dat senzația că în apropiere mai călăresc și alți oameni. Bănuiala i se accentuă și începu să cerceteze împrejurimile. Presimțirile i se adeveriră mai curînd decît se aștepta. Cîteva umbre își profilau siluetele pe crestele peretului abrupt, de dincolo de rîu. Cu ce intenții călăreau pe stîncă nu putea ghici. Nu putea deduce nici dacă sînt răufăcători sau indieni răzlețiți de vreun trib pornit la vînătoare. Gerry bănui, după modul în care își trăgeau umbrele ce dansau în pînzele subțiate ale rîului vecin, că nu puteau avea intenții bune. „Să fie niște pierde-vară, sau greenhorni care calcă cu nasul pe sus ? Așa ceva poți întîlni foarte rar chiar și în prerie. Nu prea se încumetă ei pe muchia stîncilor, unde prăpastia îi poate înghiți. De ce nu se alătura lor ? Pe aici, călăritul este oarecum mai puțin anevoios. Sau fac ocolul să mai cîștige din timp ? Foarte puțin probabil ! Mai mult ca sigur că oamenii sînt certați cu legea și n-au gînduri curate sub sombrerouri, își spuse în gînd Gerry. Hai să-i anunț pe băieți ! Dacă pun la cale niscaiva treburi necurate ? Dacă sînt niște desperados porniți pe tîlhării ? Să nu ne găsească nepregătiți !"...

— Wide ! Clarke ! Roy ! Pe cinstea mea, dacă nu sîntem păscuți ! strigă Gerry, să acopere zgomotul ciurdei.

— Ce-ți veni, Mulligan ? se amestecă Shadow care, nefiind prea departe, auzise odată cu ceilalți.

— Niște bravos călăresc pe sus și mi-e frică să nu fure năravul ăluia care aruncă pietroaie din nori, cînd cerne

ploaia toamna peste prerie, de-ţi vine lehamite să scoţi capul de la adăpost. Astfel de bandiţi sînt în stare de orice.

— Mai curînd hoţi de vite ar putea fi, Gerry ! îşi dădu cu presupusul Clarke. Şi să nu-i pară cumva rău că n-a ascultat un sfat bun, scoase carabina din oblîncul şeii, ţinînd-o pe braţ.

— Faceţi-vă că habar n-aveţi de nimic ! mai mult mîrîi Wide, spre cei trei prieteni. I-am zărit şi eu. Pe legea mea, dacă indivizii nu sînt hoţi de vite. Mi-a arătat unu' obrazul. Parcă-i o arătare de speriat viţeii !

— Nu e rău să ţinem puştile pregătite, propuse Gerry. Şi-şi pregăti arma, imitîndu-l pe Clarke. Să meargă cineva să-l anunţe pe Murphy şi să dăm de ştire şi celorlalţi.

Clarke se duse el să facă acest serviciu, iar toţi ceilalţi deveniseră din cale afară de prevăzători.

— Dacă au în tărtăcuţă gînduri rele, probabil ne vor ataca la popas.

De fapt, mai aveau vreo opt nopţi pînă să iasă din Arizona. Mai trebuiau să străbată o bucată zdravănă de deşert, după aceea ajungeau la Colorado. Între Gila City şi Castle Dome, mai sus de rezervaţia indienilor Yuma, îi aştepta Matt Clame, negustorul originar din Mohave, pentru a încheia tîrgul.

Cît s-a străduit Gerry să mai zărească vreo mutră sau măcar un sombrero, n-a reuşit. E adevărat că i s-a mai năzărit că zăreşte două siluete, dar s-au amestecat cu rămurişurile sărăcite ce acopereau stînca. Apoi silueta unui pag şi a unui călăreţ voinic, ale cărei plete închise la culoare îi ieşeau de sub sombrero, îi trecură prin faţa ochilor ca o nălucă născută în faptul acelei după-amiezi. Gerry privi cu atenţie şi fu nevoit să se frece la ochi. Pe creasta defileului nu mai era nimeni.

„Drace, Gerry băiete, ai început să ai vedenii ca Archie bunul... Cel puţin, el născocea, pe drept cuvînt, indienii care-i rîvneau scalpul. Eu văd numai desperados azvîrlind în mine cu plumbi. Ce-aş rîde să fie nişte vînători de curcani fricoşi şi nu tîlhari de drumul mare. Aşa cum arătăm, au motive să ne asemuie cu o bandă de hoţi, care a dat o lovitură grasă, iar acum mînă prada pe drumuri neumblate, spre California."

Trecuseră binișor de confluența apei mărunte, cu a rîului vecin ce-i răcorise pînă atunci. Undele de culoarea chihlimbarului se rostogoleau peste prundișul cărat de puhoaie. Se traseră în partea stîngă a apei, lărgimea defileului crescuse mult. Samarele de pe catîri fură descărcate de Gavin și Clarke. Proviziile începură să apară pe vegetația săracă încinsă de soare. În afara unui roi de lăstuni care săgeta aerul răcorit al zilei, nimic nu tulbura salvia răzlețită și tufărișurile de pe înălțimi. Cît cuprindeai cu ochii, pe versantele defileului, arțari și molidișuri semețe hălăduiau în voie. Pe muchiile înalte ale pereților stîncoși ce mărgineau albia rîului vecin, stăpîneau pîlcurile de pini.

Cowboy-ii respirară cu nesaț aerul curat al zilei, înmiresmat de vegetația luxuriantă. Dezbrăcarea chaps-urilor le fusese prima lor grijă. După debarasarea de aceste resturi stingheritoare de piele de oaie, mișcările le deveniră mai iuți și își luară în primire îndatoririle. Cum nici o mișcare nu se mai simțise pe aproape, uitaseră de incomozii călăreți, ce-i urmăriseră. Gerry se înhămă la burduful de apă, secat pe drum, să-l umple trecînd rîul pe la un vad din susul apei. Burt și Wilkins, cu mîini dibace de profesioniști, încropiră un foc, alimentat de vreascurile aduse de Gavin. Apoi, conform unui ritual împămîntenit, de la Murphy, hălci respectabile de carne cărate pe samare se rotiră în țepușe, la para focului. Shadow, făcînd adevărate salturi acrobatice, se ferea de răcăneii ce îi săreau pe carîmbul cizmei. Apa rămasă în găleată era destulă pentru cafea. Din altă traistă cu provizii, Wilkins așeză în iarbă pesmeții, ce înlocuiau pîinea băieților.

Roy Whitey, Wide și Olson mînau călări din urmă vitele răzlețite. Masa fu curînd gata. După socotelile lui Murphy, în afara celor douăzeci de capete accidentate și părăsite cu cîte un glonț în cap, cel puțin încă pe atîtea se desprinseseră de cireadă, fiind probabil capturate de indienii nomazi sau căzute pradă pumei sau lupilor de prerie. Nici vulturii negri de prerie, ce-i urmaseră, nu pierduseră nimic din praznicul îndestulător, dăruit de imensa cireadă. Cît privește însoțitorii nepoftiți, ce scrijeluiseră cu potcoavele vîrfurile stîncilor, fuseseră definitiv dați uitării.

Gerry, avînd puţin timp liber, pînă la anunţarea mesei de către Wilkins (care bătea, conform obiceiului, cu o lingură soioasă de supă în fundul unei tingiri), se apucă să-l bușumeze și să-l ţesale pe Blaky. Apa o adusese nu fără osteneală în burduf. Credinciosul animal fusese la înălţime. Primul drum întins pe care-l străbătuse îi priise de minune. Cînd Gerry îi ţesăla tocmai greabănul, Blaky ciuli urechile, fornăind zdravăn, după obiceiul cailor crescuţi în prerie. La acest semnal, calul lui Murphy îi răspunse ; apoi calul lui Wide îi ţinu isonul. Ca la comandă, Gerry și Murphy întoarseră capetele. Murphy nu zări nimic. Gerry, în schimb, cu privirea sa vulturească, identifică cîteva umbre ce coborau printr-o viroagă, tupilîndu-se la înălţimea buruianului, spre cîteva stînci de dincolo de îngustimea rîului. Căutînd să le numere, nu reuși. Siluetele dispărură ca intrate în pămînt. „Cu siguranţă că acum, acolo după stînci, clocesc planuri viclene", îl fulgeră un gînd pe Gerry. După îmbrăcămintea și feţele întunecoase ale acestora, înţelese că are de-a face cu indivizi de intenţii nu tocmai pașnice.

— Atenţie, Murphy ! Sînt ascunși după stînca aceea, care aduce cu spatele cămilei. Sîntem încolţiţi ! mai strigă Gerry, zărind încă trei sau patru bandiţi spre dreapta, adăpostindu-se la ieșirea dintr-o altă viroagă.

Cam în același timp piui primul glonţ, iar Clarke își strînse cu putere braţul stîng, aruncîndu-se la pămînt.

Gavin și Shadow se rostogoliră cu iuţeală să apuce armele sprijinite mai încolo pe un bolovan. Distanţa era însă prea mare și renunţară. Wide și Murphy fură mai norocoși, își rezemaseră carabinele pe un samar la îndemînă.

Gerry, aflat lîngă Blaky, ordonă bidiviului să se tupileze la firul ierbii. Calul ascultător se supuse poruncii. Pentru a-l feri de gloanţe, Gerry se tîrî la iuţeală, pe coate, mai departe de animal, la mai bine de treizeci de picioare distanţă. De acolo trimise primul glonţ spre stînci. Situaţia era critică. Bandiţii aveau ca protecţie naturală stîncile prăvălite de pe povîrnișuri, adevărate blocuri de granit, de cel puţin patru-cinci picioare înălţime. Cowboy-ii nu aveau nici un fel de adăpost, în afara salviei întreţesute de lăstărași de ferigi, unde puteau fi lesne reperaţi.

Detunăturile pornite din spatele pietroaielor se înmulțiră. Cireada începu să se agite, pornind-o spre ieșirea din defileu, unde cei trei băieți păzeau coborîrea. Și în direcția aceea răsunară împușcături. Gerry recunoscu arma lui Olson cu două țevi. „Ne încercuiesc blestematii! Vor să ne taie retragerea și au de gînd să ocupe și cealaltă ieșire. Doamne, va fi o luptă pe viață și pe moarte... Dar unde sînt blestematii, să le vedem mutrele?" înjură printre dinți Gerry, scrutînd stîncile, însă nu zări nici unul dintre asediatori.

— Mi-a găurit pălăria, porcul de cîine! se răți Shadow, trimițînd spre una din stînci toată încărcătura pistolului. Cincisprezece dolari m-a costat!

La ultima împușcătură, unul dintre banditi își arătă obrazul negricios, prilej pentru Wide să-i implînte un glonte în piept.

— Trageți, băieți, spre pietroaie și cu economie! le dădu Shadow cîteva sfaturi, în clipa aceea.

Clarke, cu brațul sfîrtecat mai sus de cot, pierdea sînge. Cîteva împușcături detunară consecutiv din spatele unei stînci și Gavin, cu un strigăt, dădu de știre băieților că acolo ceva nu este în regulă.

Gerry, fiind cel mai aproape, se tîrî pe coate prin lăstăriș și ajungînd la fața locului înțelese că venise prea tîrziu: Gavin fusese rănit mortal și zăcea în iarbă, fără suflare. Manevra lui Gerry a fost observată de banditi și, în jurul lui, o încărcătură de gloanțe se implîntară în pămînt. Tirul ucigaș se abătu apoi spre stînga, iar Shadow înjură înfundat, cu osul frunții crestat de un plumb.

Lui Gerry i se păru că viața le era pecetluită. Orice tentativă de fugă era curată sinucidere. Nu exista nici o șansă de scăpare. Mascarada semăna cu o vînătoare de curcani încolțiți pe un pămînt acoperit de ghețuș.

Murphy, în disperare, împușcă un catîr de povară și-și făcu adăpost în spatele lui. Cîteva gloanțe ale banditilor împănară urechiatul cu plumb, dar Murphy scăpă teafăr. Adăpostul improvizat îi oferi un loc bun de ochire, și carabina lui detună de cîteva ori.

Vitele se neliniștiseră de-a binelea. Porniră speriate în spre Valea Raconului, de unde le întorceau înapoi băieții din față. Neliniștea se întinsese în cireadă ca o molimă,

iar animalele se loveau între ele, făcînd un vacarm ce acoperea aproape zgomotul împușcăturilor.

Fără ca nimeni să cunoască ce face, Wilkins se aruncă în șa. Calul său țîșni înainte, spre a ocoli turma ce se urnise bine la trap, amenințînd să-l transforme într-o goană bezmetică, imposibil de înfrînat. Nu reuși să se depărteze în galop mai mult de 30—40 picioare și un spic de gloanțe îl ajunse din urmă. Calul se poticni și căzu în grumaz, prăvălindu-se peste Wilkins. În șocul izbiturii, băiatul de la ranch-ul lui Terence își pierdu carabina. Încercă să se ridice în genunchi, dar cîteva gloanțe spintecară aerul și îl izbiră în piept. Wilkins se roti cu fața spre stînci, avînd ochii mari, holbați de neputință, și se prăbuși.

„Nu ne vor pe nici unul viu, gîndi Gerry, cutremurîndu-se. Dacă nu am nesansa să mă altoiască vreunul, îmi vînd scump pielea". Văzînd o mișcare suspectă în spatele stîncilor, Gerry încercă să ghicească ce se întîmplă. „Mai mult ca sigur că vor trimite cîțiva în urmărirea cirezii, iar restul ne vor face aici de petrecanie". O transpirație rece îi acoperi fruntea. Simți că i se usucă gura, iar limba îi înțepenise. Era sigur că-i sunase ceasul. Nu putea crede în nici o minune. Tilharii erau cu siguranță de cîteva ori mai numeroși și apărați de meterezele din stînci.

„Mor ca un curcan cotonog, încolțit de niște cîini hămesiți, își căină ursita Gerry. Cu doi băieți s-a zis ! Alți doi-trei sînt poate răniți. Noi am redus la tăcere unul. Întregi mai sîntem poate trei. Vom putea ține piept unei duzini de hiene turbate ? Oricum, pînă mă curăță, trec și eu frontiera cîțiva. Un Mulligan își vinde scump pielea" !

Cînd Gerry se hotărîse să folosească cîteva șiretlicuri, să poată vedea mutrele celor tupilați după stînci, auzi în spate, la cel mult cincizeci de pași, zgomote aidoma cu cele făcute de șarpele cu clopoței. Numai norocul îl făcu să repereze sombreroul banditului ce se tîra pe coate, prin iarbă. Gerry îi trimise un glonț, apoi se rostogoli fulgerător prin ierburi, la mai mult de zece picioare. Locul părăsit fu împroșcat de gloanțe. Sombreroul cenușiu dispăruse, dar un altul negru se arătă. Lui Gerry i se strînse inima de emoție. Nu-și amintea să mai fi tras într-un om.

Şi totuşi o făcuse. „Pe toţi dracii ! Vînatul ăsta rar vine drept în bătaia armei mele". Auzise de la alţii aceste vorbe, şi se înspăimîntă cît de uşor le-a rostit. „Să-ţi fie de bine, slujitor la Talpa Iadului !" şi tremurînd în străfundul sufletului trase la două palme, sub calota zărită printre ierburi. Se tîrî cît putu de iute în vecinătatea unui lăstăriş de ferigi. Din nou trosni arma lui Gerry, din nou o pălărie căzu moale în iarbă. Un trup al cuiva rîcîi pămîntul şi se cutremură. Norocul ce nu-l părăsise pînă atunci îi surîsese din nou.

Situaţia lor era însă precară. Pînă atunci, Gerry lichidase trei tîlhari, dar ceilalţi, adăpostiţi de stînci, pîndeau să-i vîneze. Furioşi pentru pierderea cîtorva fîrtaţi, transformaseră tirul într-o adevărată canonadă. Shadow şi Clarke încetaseră să tragă şi se adăpostiseră după hoitul celui de-al doilea catîr omorît. O adevărată grindină de foc se abătu brusc asupra ascunzătorii din ferigi şi salvie, ce-l adăpostea pe Gerry. Un glonţ îi crestă umărul, iar altul îi lovi patul carabinei, smulgîndu-i arma şi aruncîndu-i-o la ciţiva paşi. Plumbii icneau în pămînt din ce în ce mai aproape de el.

Murphy terminase muniţia din carabină şi acum trăgea cu pistolul. Wide trimitea la răstimpuri cîte o şarjă de şase gloanţe asupra asediatorilor, apoi se oprea să încarce.

Dintre stînci se desprinseră doi bandiţi, tîrîndu-se ca nişte şopîrle, să le cadă în spate.

Gerry i-a zărit, dar abia îşi mai putea mişca mîna stîngă, şi cu greutate îşi reţinea gemetele să nu-i scape. Se tîrî totuşi pînă la armă.

Canonada continua din ce în ce mai îndrăcită. Numai o minune cerească îi mai putea salva pe băieţii de la ferme. Cînd totul părea sfîrşit, la concertul împuşcăturilor se adăugă un glas străin de armă. Prin două ţevi fulgerau trăsnete, urmate de blestemele şi înjurăturile înfundate ale bandiţilor. Cei ascunşi în spatele meterezelor de granit încercară să-şi aleagă alte locuri ferite. Însă Murphy, Wide şi Burt nu-i cruţară.

De sus, din spinarea muntelui, arma detună din nou. Urlete şi gemete înfundate însoţiră acest dialog al plumbilor.

Gerry, cu privirile țintă spre locul unde apăruse un nesperat aliat, nu pierdu din vedere țeava unei carabine înălțate dintr-un lăstăriș către cel care-i ajuta. Intuind primejdia, trase de două ori, fără să gîndească. Din vegetația bogată se înălță un cap inform. Mai zări un obraz spelb, tumefiat, și doi ochi holbați de groază. O înjurătură horcăită îi însoți bufnitura în iarbă. Din nou, Gerry încercă o senzație de vomă. Simțea că toate măruntaiele din el deveniseră rebele.

De pe muchia stîncii se mai auziră trei-patru detunături și tot atîția bandiți se rostogoliră în buruieni. Asediatorii fuseseră lichidați. Lupta luase o întorsătură neprevăzută. Lui Gerry i se umeziseră ochii.

Doi dintre răufăcători reușiră însă să treacă albia rîului, la adăpostul unei sihle din pini. Viroaga ce li se deschidea înainte le oferi prilejul să urce teferi spre desișul salvator. Gloanțele trimise de băieții de la ferme țiuiră și se pierdură între pereții tăiați de rîu. Bandiții dispăruseră, însă, în umbra nesigură a cîtorva arțari, unde-și aveau legați caii. Gerry recunoscu totuși vag în unul din ei pe Jacky, fratele lui Ace.

Privi în sus, spre locul de unde se trăsese, și zări o armă ce fumega. Gîndurile lui Gerry zburară la salvatorul lor. „Cu siguranță că nu putea fi decît un mare gunman ! Cine ar fi putut să întoarcă pe dos cu asemenea repeziciune planurile mîrșave ale bandiților ?".

Cei doi fugari se mai arătară o dată. În groaza disperării își însîngeraseră caii cu pintenii și zburau ca aruncați din praștie. În speranța că-și vor pierde urmele, făcuseră și un larg ocol, urcînd și coborînd pieziș versantele cîtorva viroage ce dansau în lumina înșelătoare a amurgului, după care bandiții urmară o potecă de catîri foarte puțin umblată.

Murphy, Burt și Gerry, după clipele grele prin care trecuseră, erau curioși să afle cine era necunoscutul care le-a venit în ultimul moment în ajutor. Clarke și Shadow, deși răniți, se ridicaseră privind și ei înălțimile de unde gloanțele loviseră în bandiți. Băieții de la ranchuri își zăriră, în sfîrșit, salvatorul, a cărui armă mai fumega încă. El dispăru pentru moment din cîmpul privirilor,

dar în clipa următoare se arătă pe un cal ridicat în două picioare deasupra prăpastiei.

— Adios, hombres ! Totul este în ordine, amigos. V-o spune Colorado ! Se ridică în scări, fluturîndu-şi spre ei sombreroul său uriaş, după care se îndepărtă.

Gerry amuţi. I se păru că pieriseră toate în jurul lui şi că se află undeva, într-un vis tămăduitor.

„Doamne, Dumnezeule ! bîigui Gerry. Unde am mai auzit acest glas ? Tînărul simţea că îşi pierde capul. Cu siguranţă că această voce am mai ascultat-o".

Călăreţul se mai arătă o dată în şa deasupra unui colţ uriaş de piatră, iar imaginea lui i se întipări pe retină, ca o fotografie tremurată.

Cei cinci băieţi scăpaţi de moarte se ridicară în picioare, chiuind bucuroşi că viaţa le surîdea din nou. Clarke şi Shadow parcă uitaseră că sînt răniţi.

În semn de recunoştinţă pentru necunoscutul salvator de pe coama-peretelui stîncos, armele flăcăilor trosniră, iar gloanţele se întrecură între ele, tăind lumina asfinţitului. În timp ce în Valea Raconului o adevărată canonadă de împuşcături sparse tăcerea, Gerry simţi nevoia să se aşeze. Pistoalele grele ale lui Olson şi Roy Withey se întreceau într-o melodie sălbatică a plumbilor, apoi înserarea învălui Defileul Morţii cu aripile-i cenuşii, acoperind arămiul soarelui ce se culcuşa prin frunzişul arţarilor aprinşi într-o mare de scîntei.

Capitolul II

ORAŞUL ALBASTRU

Am ajuns în cealaltă parte a satului destul de tîrziu. Ai mei se culcaseră. Flăcăruia feştilei dormita în opaiţ, şi dansa pe mîncarea păstrată caldă în circa cuptorului. Am uitat de datoria ce o aveam faţă de mădularele mele rebegite şi n-am mîncat. Eram purtat de aceleaşi gînduri

ce mă păstrau captiv. Plecasem de la bătrînul Şercanu cu inima plină de satisfacţie. Drumul înapoi l-am parcurs fără să-mi pese de omătul prin care treceam. Era o noapte sticloasă şi rece. Crăcile pomilor se acoperiseră de chiciură, în văgăunile munţilor urlau lupii, iar cîinii hămăiau somnambulic în somn. Isprăvile lui Gerry mă purtaseră într-o lume unde eroismul se naşte spontan pentru a izgoni o moarte impusă şi ticăloasă. Salvatorul băieţilor de la ferme îmi rămăsese imprimat pe retină, aşa cum arătase în ultima clipă, cu arma fumegînd deasupra unui colţ uriaş de granit. Dar eram acasă şi noaptea avansase spre mijlocul ei. M-am dezbrăcat şi mi-am apropiat opaiţul de căpătîiul patului. În încăpere nu era prea cald şi mi-am pus pe umeri un strai lucrat în casă. Mi-am tras lîngă căpătîi măsuţa pe care îmi făceam dintotdeauna lecţiile. M-am îngrijit şi de foc şi curînd cîteva flăcări lingave se îndestulară dintr-o butură potrivită ca mărime. Lumina lor prelungă dansa pe împletitura rogojinii ce astupa podeaua, cînd am redeschis caietul cu însemnări al lui Şercanu. Numele lui Gerry Mulligan era scris pe prima foaie. Apoi cel al Salonului Fericirii. După care alte nenumărate nume, cel al lui Pearson, al lui Harris, al lui Alfred Timber şi al Donei Hilda. Am mai citit şi alte însemnări legate de faptele lor. Ochii mei înfrigurați de a cunoaşte au deslușit peripeţiile deja ştiute din povestirea lui Şercanu şi însăilate la începutul acelui caiet cu scoarţe îmbătrînite.

Mi-am luat cîteva foi de hîrtie, iar pana de gîscă şi-a început plăcuta trudă în faţa dreptunghiului imaculat de hîrtie. În casă era o linişte deplină, vag tulburată de arderea buturii. Auzeam aievea vorbele bătrînului, apoi glasul lui deveni mai limpede, mai puternic. Era, de fapt, prima povestire auzită de la Şercanu cu multe zile în urmă, cînd se hotărîse să-mi istorisească viaţa lui plină de peripeţii.

Scriam cu înfrigurare tot ce aflasem despre acele întîmplări trăite, iar ochii minţii le dădură viaţă. Pe nesimţite m-am transferat în lumea acelor gînduri, şi viaţa aceea de care luasem cunoştinţă mi s-a arătat din nou aşa

cum era ea. Aveam în față preria albită de florile salviei, iar în depărtările neasemuitei panorame, țiglele solzoase ale Orașului Albastru dansau în zăduful zilei.

Vîrfurile stîncoase ale Colților Șacalului tremurau de arșiță. Mă găseam iarăși în lumea povestirii, o lume pe care o simțeam însă materială, situată dincolo de pragul imaginarului ecran. Aceeași neschimbată mișcare lenește a ierburilor sărutate de palele uscate ale vînturilor preriei și trăinicia cactușilor întortocheați și bizari îmi hrănea convingerea că mă aflam alături de eroi...

...În ziua aceea era o căldură afurisit de sîcîitoare. De cînd se știa, orașul nu mai întîlnise așa caniculă. Zăpușeala se revărsa de pretutindeni. De sus din aer, din pereții de chirpici ai caselor, din tinicheaua încinsă a acoperișurilor, din uscăciunea străzilor. Încremenise așa, parcă se lipise de oraș. Pe strada mare, pustie la ora aceea, trecuse sacaua orășelului, și apa împrăștiată cu zgîrcenie se prelingea printre pietrele rătăcite în lutul drumului, dispărînd de parcă n-ar fi fost.

Pe margini, unde ar fi trebuit să fie trotuarele din dulapi, cîteva fire de iarbă mijiseră în umbra pălimarelor. Păreau că fac zîmbre să treacă dincolo, spre stănoaga din fața prispei clădirii, în care-și păstrau economiile cetățenii Orașului Albastru, Blue Town, cum se numea pe aici.

Cîțiva cai legați din scurt de cușac își întindeau fără speranță gîturile nădușite. Boturile le tremurau ca de febră după smocurile de iarbă, ce înverziseră drumul pînă la parapet.

Căldura ostoia mersul, îl lenevea, înmuia brațul celor care trebăluiau, ferindu-se de arșiță, prin atelierele presărate pe strada mare.

Sunetele nicovalei, pocnetele ciocanelor familiei Wesley, tată și copii, care roboteau laolaltă, hîrșîitul fierăstrăului lui Timber, împiedecîndu-se în lemnul muiat și el, toate sunau alene, răzbăteau obosite.

Un peon din partea locului, ascuns sub un sombrero, desculț, cu picioarele răpănoase, vîrîte în două fîșii dintr-o fostă piele de bizon, aduse de vîrfuri, abia pășea peste praful încins al străzii, în căutarea unui strop de

răcoare. O găsi și se așeză fericit pe coșul în care-și cărase marfa rînduită în grămăjoară. Pe căldură, agrișele se căutau mult pe aici.

Prin curți și spre rîu, orătănii împăunate în straie porumbace picoteau pe lîngă frunzele cărnoase, țintuite în vrejuri, sau în lungul potecilor răcorite de ierburi. Nici umbra sărăcită a vreunui cactus înarmat cu spini lemnoși nu era de lepădat.

Lîngă pompele cu apă, femeile texanilor, înalte și mlădii ca trestiile, bălane în obraji și cu părul de culoarea mătăsii porumbului, clăteau albiturile în apa strînsă prin putini.

Altele, după obiceiul locului, băteau pînzele și straiele de cîteva pietroaie lătărețe, înfipte în prundișul rîului ce curgea lenevit. Primenirea liotei de copii care le umpluseră bătăturile nu era o treabă făcută fără caznă. Tații, mulți din ei peoni, strîngeau recolta de pe loturile sărăcăcioase, răcorindu-se sub coviltire cu cîte o dușcă de pulca, băutura lor tradițională.

Înșirați pe mal la cîte o lungime de braț, o ciurdă de copii, unii cu fețele smeade, alții aducînd cu mamele și tații din nord, pescuiau din balta formată de meandrele rîului, un fel de păstrugi. Cei care nu-și încropiseră un crîșnic, îndesau peștii în ce aveau : în cîte un crac de pantalon legat cu rafie sau spînzurau pe cîte o sîrmă șiruri de raci. Nerăbdători așteptau seara, să-i vadă înroșiți în unda tuciului atîrnat de pirostrie, în fața prispei, cu ochii la flăcările jucăușe ce lingeau funinginea de pe fundul oalei.

Aruncîndu-ți privirile în lungul pălimarului, în față, la doi pași de Banca Orașului se găsea Happy Saloon, dar numai Salon al Fericirii nu era. Ridicat din bîrne, pe un brîu din piatră, cu două caturi, nu se putuse apăra nici el de caria vremii, care-și lăsase și aci amprenta ei dezolantă.

Muzica unei pianine dezacordate se lupta să-și învingă șubrezenia. Părea că o anemie, gata să-i gîtuie notele lenește și răgușite, a cuprins-o. Zgomote de pahare, glasuri, înjurături și un fum străveziu, ce plutea pe sub firma agățată strîmb, răzbăteau în strada mare. Deasupra ușii din două foi, cele patru fete, fiecare cu un picior

spînzurat la aceeași înălțime, lăsau descoperite privirilor danteluțele și panglicuțele mov, ce le treceau puțin mai jos de genunchi. De obicei, surîsul imortalizat pe tablă ademenea pe cowboys și localnici să treacă pragul saloonului. Acum păreau că lîncezesc, că se întind alene, ca după o noapte de nesomn petrecută în camerele de sus.

Un icnet, rîsete sinistre, înjurături înfundate și ușile batante se deschiseră, mai bine zis, țîșniră în lături. Se mai bîțîiră neputincioase în balamalele în care-și fereca-seră soarta și reveniră în încremeneală. Mușteriul cu pălăria atîrnată într-o parte își legăna capul greu. Se ținu cît putu, dar căldura și cele trei trepte care coborau în stradă fură prea mult. Îndoit pe spate, alunecă, se ținu, scăpă din mînă lemnul lustruit, apoi buși în iarba la care animalele priveau cu jind. Unul din caii legați de stănoagă își recunoscu stăpînul. Copita bidiviului lovi pămîntul, voind parcă să-l tragă spre el, să-i arate drumul stăpînului său, lui Gerry, căruia i se urcase din nou rachiul la cap. Din buzunar, cutia de tablă își zornăi capacul de tinichea. Tutunul se împrăștie, amestecîndu-se cu praful de pe jos. Un nechezat ușor, un freamăt al pielei, un scrîșnet al măselelor pe zăbală se legară într-un fel de chemare, ce se repetă de cîteva ori. Blaky era cuprins de neastîmpăr. Voia să-l ajute, să-l ducă acasă cu grijă, să-l țină în șa, dar Gerry, fără voință, se mai dădu de-a dura o dată și încă o dată. Apoi, ridicat într-o rînă, trase un colt din tocul de piele.

— Mii de trăsnete, m-au trișat pramatiile din nou! Nu mă las pînă nu-i dibui. E limpede! Pearson n-a jucat, dar năravul lui a rămas la ceilalți. Și ei măsluiesc foițele mai al dracului ca el. Canaliile! Îi dovedesc eu și vor înfunda pușcăria din Fort Saint. Ce o să se mai bucure bătrînul Henry Warner, sheriff-ul... Ce pleașcă pe el! Și dacă-i dibuiesc, le iau și banii pierduți într-un an. Aproape o mie de monede de argint...

De cîte ori bea zdravăn, mereu aceleași nesuferite umbre i se năzăreau, se zgîrceau, apoi se împrăștiau care încotro. Și acum se adunară, rotindu-se cu pălimar cu tot. Un nechezat, o tinichea lovită de copită i-au limpezit privirile.

— O mie de dolari și ceva pe deasupra!

Nimic nu s-a ales din munca lui de cowboy la ranch-ul lui Gallanger. Gerry muncise din greu, și din nou vîntul îi hoinărea prin buzunare. Zi de zi, seară de seară în goană după vite, pe furtuni, cu praful aruncat în ochi de copitele hăituite sălbatic prin hîrtoape. Muiat de burniță și de apele albastre ale lui Rio Grande, prin New Mexico, apoi prin Arizona, pînă la granița Californiei. Nu o dată se fripsese la mîini cu dangaua, arzînd părul și pielea animalelor cu însemnul lui Gallanger. Gerry trudise din răsputeri, iar acum era lefter. Îi intrase în toate fibrele mirosul de carne arsă a vitelor dăngăluite. Vedea ca prin ceață sîngele, ca un scrum fărîmicios, și ochii umezi și rugători ai animalelor privind neputincioase la fierul ce le pătrundea în carne, sfîrîind. Izul cirezii devenise ceva al lui. Îl simțea și în răsuflare. Făcuse asta pentru bani. Acasă erau ai lui de ajutat... Și mama, și Annie, mai mică cu cîteva înfloriri de piersici. El, Gerry, devenise stîlpul casei. Și ce stîlp? Banii îi căra la Pearson, la joc, și-i pierdea pentru totdeauna la oamenii care, încremeniți aici, mestecau țigările în colțul gurii, cu degetele tocite ca și fundul pantalonilor care miroseau a zăcut.

Parcă stîndu-i în circă, Dona Hilda, cantora, care-i mărea lui Pearson cîștigul făcut din whisky, cherry brandy și bere de Bruxelles, a rămas în spatele lui, ca o piază rea.

La joc se înființase și Billy King, stăpînul nemărturisit al orașului. Director al băncii și proprietar al cîtorva prăvălii, întrecea în avuție pe toți ranchmanii, proprietarii fermelor de vite de aici, și negustorii din împrejurimi.

Billy King venise în oraș cu ceva parale, pe care le investise grijuliu în cîteva afaceri, dar mai ales în saloon-ul lui Pearson. Nimeni nu putea cîrti împotriva lui. Paralele lui King se înmulțiseră, sporindu-i averea și curînd ar fi reușit să obțină totul. Chiar și pe sheriff putea să-l schimbe, dacă ar fi continuat să umble beat în văzul cetățenilor. Negustorii din oraș își desfăceau cu greutate mărfurile. Celor din Blue Town banii nu le prea făceau purici prin buzunare. Nici magazinele unde se vindeau mărfurile lui Billy nu erau totdeauna asaltate. Prețurile aici erau mai sărate, dar și obiectele rînduite în galantare erau pe sprînceană.

Multor lucruri petrecute în ultima vreme, cei din orășel n-au reușit să le dezlege tîlcul. Nici Warner sau ajutorul său, Travie, cît și-au muncit frunţile, nu le-au putut da de căpătîi. Nu o dată era găsit în vreun șanț sau tras sub podeț cîte un localnic sau trecător rătăcit prin regiune, cu țeasta găurită sau împănat cu plumbi. Dar pe acolo se statornicise un obicei ce făcuse înconjurul Texasului. Chiar înglodat de datorii să fi fost, cei din familia răposatului nu mai plăteau nimic. Legea nescrisă a lui Blue Town era respectată fără crîcnire de toţi. Cel care părăsea lumea altfel decît în pat își achita vămile cu ce rămăsese dator pe pămînt.

Dar să ne întoarcem la mușteriul nostru părăsit lîngă pălimar. Blaky necheza, tropăind și mușcînd zăbala. Tinicheaua suna și mai a gol. Gerry zări calul ca o pată neagră, lucioasă, din care ochii mari, credincioși, îl lămuriră ce se petrece cu el.

— Oh, Blaky, tu nu ești ca ei, cum spune și Annie. Niște butii uscate și buretoase. Niște dovleci seci și nesățioși, să se umple cu dolari. Tu ești de treabă, Blaky !

Un nechezat, un clincănit de clopoţel ascuns într-un ghemotoc micuţ de lînă roșie, legat de frîu, îl vesti pe Gerry că bidiviul își scuturase coama. Om și animal se înfrăţiră cînd Gerry se prăbuși pe spatele calului. Acum era încredințat că va ajunge la ranch. Un roi de musculiţe beţive, care-l însoțiseră pe Gerry, îl gîdilară pe cal la bot. Un sforăit, un strănut, și stăpînul îl urni pe Blaky din loc, atîrnat de căpăstru, cu puterile vlăguite de scotch-ul aruncat pe gît, cu soda și fără, amestecat cu veninul ultimilor cenți rămași într-o cusătură a pantalonilor.

— Hai, Blaky, că sînt din nou gol, fără nimic în piept. Du-mă acasă în trapul tău, să-ți aud tropotul ca pe ornicul lui Archie, bunul. Blaky, oh... ce găinari sînt...

Cal și om se-ndepărtară în susul străzii mari, spre ieșirea din oraș. Ultimele case i se părură că ţopăie, că se răsucesc și, oricît s-a ținut să le păstreze în picioare, ele se dădură peste cap, alergînd în spate ; iar plopii aliniaţi pe stradă rîdeau, amestecîndu-și frunzișul cu cel al cîtorva

Clubul cărţii digitale 2024

leandri din curți, în timp ce Blaky tropăia liniștit, cu ochii calzi, umezi, mulțumit că stăpînul se păstra în șa.

Țarinele se îndesau alergînd în locul unde cerul se rezema pe pămînt. Plapuma alburie de salvie începuse să se unească, pătînd preria nesfîrșită ce se unduia mîngîiată de vîntul ce cobora din Guadalupe. Spre stînga, mult în vale, Rio Pecos, cu unda sa lenește și încălzită, își risipea apa în cîteva meandre. Vreo două luntre încărcate cu bușteni dați la gater se tîrau alene din amontele unui crac de apă al Pecosului, apropiindu-se de o dană singuratică, la marginea lui Blue Town.

Blaky urmă drumul știut, abătîndu-se mult spre dreapta lui Rio Pecos. Peisajul devenise între timp pietros. Cîțiva cactuși răzleți se pierdură într-un lăstăriș de lemn cîinesc. Preria căpătase culoare cenușie, iar mirosul încins și aromat al ierburilor îl ținuse pe Gerry treaz. Șerpuind printre cîteva stînci răzlețite din noianul Colților Șacalului, un afluent al Pecosului își striga bucuria. Numai la cîteva mile se înfrățea cu rîul a cărei undă se pierdea în zare. Locurile erau lăsate în urmă pe negîndite. Colți de stînci din loc în loc, ridicături țuguiate din piatră, acoperite de pini nevolnici și săraci în frunziș.

Curînd, curînd va ajunge acasă! Calul îl ducea la ranch-ul unde mama, neobosita mamă, trebăluia pînă noaptea tîrziu cu vitele, cu livada, cu el, Gerry, cu Blaky, cu tot. Numai Annie o ajuta. Ea îi întărea brațul. El, Gerry, era mai mult plecat, la Gallanger, la ranch, sau la saloon, la Pearson.

Tatăl său, Tom Mulligan, terminase la fel ca mulți din ținut, cu stomacul îmbibat cu scotch și cu două gloanțe în piept, la doi pași de saloon-ul unde Pearson măsluia cărțile. Atunci, Gerry avea cu cinci ani mai puțin. Îl obsedase pînza neagră pe care Cecilly, mama lui, a întins-o deasupra ușii și tristețea fermierilor din ținut: era clar că tatăl său a murit și-l vor duce la țintirim, din care nu va mai ajunge la ranch atîrnat de gîtul pagului...

Blaky îl scutură ușurel, căutînd să-și păstreze cît mai nemișcat grumazul de care Gerry se ținea încleștat. Cîțiva goruni îi jucară prin față. Apărură din nou cioturi de stînci înfipte într-o pantă abruptă, profilîndu-și siluetele asemănătoare colților de șacal. Cerul, pe care cîțiva nori în

forma unor corăbii dănţuiau şi coborau în umbra soarelui, deveni de culoarea aramei încinse. În dreapta unei sihle, din alunişuri şi corcoduşi, se arătă silueta ranchului ridicat de Mulligan în primii ani cînd s-a statornicit în ţinut. Cabana din lemn despicat la gater începu să se apropie, să prindă contur. În spate mult, corral-ul, odinioară neîncăpător pentru vitele înmulţite de Mulligan, de la un timp părea pustiu. În ţarcul părăginit, vitele se puteau număra pe degete.

Pămîntul deveni cu încetul arid, iar gaterul lui Harris se pierdu în zare. În dreapta se întindea fosta gospodărie a lui Sammy.

Gerry îşi aminti că un timp le-a mers bine, cînd prinseseră puţin cheag şi ai lui. A urmat, cîţiva ani de-a rîndul, o secetă cumplită. Platoul texan fusese pîrjolit de arşiţă. Munca şi agoniseala se duseseră odată cu apa care aproape secase în fîntîni. Pecosul, altădată mărinimos cu plantaţiile care-i umbreau veşnic valea împădurită, îşi subţiase unda, vlăguindu-se ca niciodată pînă atunci. Cîţiva ani săraci, şi totul se dusese pe apa sîmbetei. O parte din pămînt i-a cumpărat-o bătrînului Mulligan, Harris, căruia îi mergeau afacerile. La fel, să nu-i moară de nemîncare animalele, a vîndut aproape cinci sute de capete de vite cu preţul de trei ori mai mic decît l-ar fi obţinut în Dodge City sau în California. Cealaltă parte de pămînt şi banii de pe vite le-a pierdut bătrînul Tom la cărţi, la Pearson. Din asta se spune că i s-a tras. Văzîndu-le şolticăriile şi amenînţîndu-i cu Warner, sheriff-ul, l-au trimis pe ranchman peste frontieră, închizîndu-i gura, înainte de a striga în strada mare, aşa cum se lăudase.

Acum, Gerry, purtat de Blaky, se strecura pe sub portalul din scîndură, scris odinioară cu vopsea. Lemnul scorojit şi mîncat de carii abia lăsa să se desluşească : „Ranch-ul lui Mulligan", mîzgălit de Turnney, tipograful din oraş, care mai folosea şi pensula cu vopsele, afară de culegarul şi presa de imprimat. Ţarina ciuntită în lături şi în partea din spate, spre măguri, părea că împinge cabana cu livadă, cu grădină, cu tot, de-a berbeleacul, pe drumul pe care venise Gerry pînă aici.

— Gerry, băiete ! În ce hal te-ai prăfuit, şi nici azi nu te-ai dus la lucru. A doua oară ţi-a trimis vorbă de la

ranch Gallanger, printr-un om, să te întorci la muncă, auzi vocea supărată a mamei.

Blaky se opri. Gerry, cu ochii în jos, alunecă strîmb și pintenii de nichel zornăiră. Calul bătu cu copita din față, arătînd așa, cu capul plecat, el mai vinovat parcă decît stăpînul.

— Fugi, Blaky, din fața mea, fugi la șopron, că te jordăiesc și pe tine ! îl amenință Cecilly cu o codirîște ce o găsi proptită de un zarzăr. Deși tu ai rămas, după Annie, cel mai cuminte.

— Ma-ma-mă... Pear... Pear-son este un ticălos, fără pe-pereche, se luptă Gerry să explice ceva.

— Știu, știu, Gerry, se dumiri femeia pe loc. Ți-am spus să-l ocolești... Și Aghiuță mereu te îndeamnă spre el, spre taverna lui... Hai să te lecuiesc niţeluș, că-ţi înghiți vorba. La Gallanger, la ranch, nu poți merge așa, că n-are ce face cu tine, te mai și concediază. Îți înghiți vorba, băiatule...

Gerry o urmă, străduindu-se să aleagă numai două cărări dintr-un păienjeniș afurisit de încîlcit. Pompa de apă îi era în drum și oricum ar fi ajuns la ea. Annie îl aștepta cu o găleată plină ochi, pe care o împinse spre mîna încercatei mame. Gerry încremeni cu fața la pămînt, părînd căinat, cu părul său blond și ondulat atîrnîndu-i în șuvițe pe frunte. Cele două colțuri cu mînere nichelate, rămase de la bătrînul Mulligan, se iveau stinghere din tocurile ce-i atîrnau pe șolduri. Baticul înflorat, legat într-o parte, flutura în bătaia vîntului de seară. Apa îl stropi de sus în jos, intrîndu-i în cizmele colbăite. De greutatea apei, Gerry fu împins un pas îndărăt. Tocurile înalte de la cizme l-au ajutat să rămînă țeapăn. Flăcăul se burzului, se strîmbă, căută să tragă cîteva palme valului de apă. N-a reușit decît să-și bălăbănească brațele prin aer, să atingă cîțiva stropi rămași pe fundul găleții. Din fața grajdului, Blaky necheză, părînd că dă semne de bucurie. Știa că numai dușul rece îi era leac. O a doua găleată urmă, cînd cealaltă mai șiroia pe Gerry. Pe aceasta, tînărul o văzu mai bine. Zări și pe Annie cu mîna pe mînerul pompei, și pe mama cătrănită, pe obrazul căreia cîteva cute se adînciseră mai mult ca de obicei. Îl deslușì pe Blaky păscînd mulțumit cîteva smocuri de iarbă de pe

tăpșanul din dreapta casei. Simți cum spatele i se îndreaptă, iar lucrurile înconjurătoare încetară să mai înoate în apă.

— E în regulă, mamă ! Acum a trecut. Mă duc la Gallanger.

— Schimbă-te, Gerry. Un Mulligan nu trebuie să arate așa. Și cîtă vreme mănîncă Blaky, trage un pui de somn. Îți place să te poarte prin toate coclaurile, dar numai eu și Annie avem grijă de el. Săracul taică-tău și alde bunul nostru să trăiască, să vadă ce-a ajuns un Mulligan ! El, Archie, care în fiecare moment își apăra casa de foc și scalpul de indieni, cînd a primit prima oară pămînt în Nevada ! Tu, Gerry, ce ești ? Un nimica, un bursuc puturos, care rătăcește în prerie !

Capitolul III

ASUL DE SPATII

A doua zi, cînd negurile nu invadaseră încă preria, Gerry, cu douăzeci de dolari în buzunar, intră în salon.

Venise cu dorința de a nu se mai lăsa tras pe sfoară și, de s-o putea, să-și scoată chiar ceva din pierdere, dacă nu chiar tot. Gallanger îi dăduse acont dolarii, iar pentru seara aceea îl învoise fără prea multă vorbă.

Fumul străveziu se-nvîrtea prin încăpere ca niște norișori captivi, hrăniți de pipele și țigările pe jumătate rontăite ale bărbaților care goliseră sticlele înțesate în rafturile lui Buxton.

Atîrnați de bar, cîțiva cowboys de la ranch-ul lui Donnald aținteau calea paharelor împinse de barman pe tabla zincată, înfrigurați să nu piardă nimic din spectacolul care se dădea pe scenă.

Mai aprinse ca totdeauna, cele patru girls : Katty, Sally, Lola și Betty, dansau frenetic, ridicîndu-și ghetele de culoarea portocalei la înălțimea umerilor.

Dona Hilda, între două cîntări, cu aer de stăpînă, veghea, rotindu-și privirile spre masa de joc a lui Pearson și către celelalte, la care William, bucătarul scalpat de un înrăit al locului, căra tăvi încărcate cu beef-teeks-uri, ori clătite umplute cu dulceață de agrișe.

Pearson morfolea în buzele lui subțiri și rele un trabuc primit de la Los Angeles, de care era mîndru, în vîrful căruia mocnea un licurici de jar. Ochii săi răutăcioși căutau la Allison, unul din ranchman-ii de la masa de joc, părînd că încearcă să-i facă cunoscute cărțile după semne. Victimele, un cowboy și un traper, ce-și vînduse, după cît se părea, blănurile scoase de curînd din capcane, își goleau buzunarele de ultimii cenți.

Gerry înaintă spre bar. Tejghetarul îl luă în zeflemea :

— Bună, Gerry ! Ce vrei, un lapte ? Scotch-ul de ieri ți-a îngreunat rău capul...

— Un whisky sec, Buxton, și lasă-te de vechituri...

Moneda de argint, pe care scria mare „Un dolar", se înecă în licorile ce udau tabla barului.

Buxton o privi cu aer de cunoscător, aruncînd-o în tejghea.

— În regulă, copile, ești în bani ! Uite și restul... să ai de deschis... sau te-ai lăsat de foițe ?

Gerry nu răspunse. Înconjurînd cu ochii localul, zări obișnuiții salon-ului și alți cîțiva ce nu aveau aerul să fie din partea locului.

La masa lui Billy King luase loc Warner, sheriff-ul, învățătorul Guernnsey și un negustoraș care învîrtea afaceri cu piei de biber, pe care le trecea în Mexic, prin El Paso.

În față, un mănunchi de băieți de la ferme, cu pahare uriașe pline cu bere, discutau cu însuflețire despre disputa dintre ranch-ul lui Gallanger și cel al lui Donnald, care se întreceau să-și înmulțească cirezile.

Aproape de ei, la o masă de două persoane, își sorbea visător berea un om cu fața pîrlită de soarele și vîntul arzător al preriei. Purta o scurtă din piele de antilopă, cu franjuri la mîneci și pe poale. Căciula terminată cu o coadă hărtănită de vulpe păstra urmele anilor de cînd era folosită. În picioare purta cizme cu carîmbul lung, vîrîte

sub pantalonii strîmți, cu manșeta ferfeniță, ce-i atingea căputa. La spate, pantalonul era sfîrtecat de pintenii cu rotițele mari cît două carboave. Părul lung îi accentua aerul sălbatic al vînătorilor din Far West. Scurta-i roasă la mîneci era împunsă, în dreptul șoldurilor, cu două pistoale mari și grele. Nu avea mai mult de treizeci de ani și spatele puternic ca de urs lăsa de înțeles că tipul nu se dădea în lături să pună umărul sub un çopac culcat de vînt, să-l ridice cu vîrful la cer.

Nici o cută a feței nu i se clintea. Nimeni nu-l lua în seamă, dar omul cerceta prin deschizătura ochilor deveniți două linii subțiri și sticloase fețele celor din jur, nepierzînd nimic din vorbele ce zumzăiau în saloon.

Gerry își aruncă pe gît ultima sorbitură și, ferindu-se de cîteva perechi de bărbați care dansau atîrnați unul de altul, ocoli masa străinului, îndreptîndu-se spre cea a lui Pearson.

O fată, dintre cele aduse în ultimul timp de Dona Hilda, pentru a distra mușteriii, îi ațînu calea, încercînd să-l așeze pe un scaun, la o masă de un singur client.

— Nu-mi faci cinste, Gerry? Ce stai așa mutros?

Băiatul o îndepărtă absent. La doi pași de verdele crud al mesei se opri.

Unul dintre sortiții la despuiere se sculă vînăt la față, împleticindu-se. Lăsase mai bine de cincizeci de dolari, fără să prindă o carte mai ca lumea.

Cînd trecu pe lîngă el, Gerry îl descusu din ochi. Ar fi dorit să afle dacă jocul a fost cinstit. Acesta, un texan cu fața buhăită, se îndrepta, frînt din mijloc, spre tejgheaua lui Buxton.

Fetele dansau în continuare cu măști ticluite, surizătoare. Pianina țipa ca apucată de streche. Paharele zornăiau. Vocile din încăpere se amestecau într-un talmeș-balmeș. La cîteva mese se ajunsese la înjurături. Anecdote cu sau fără perdea se rosteau în gura mare.

Dona Hilda, cu fruntea lipsită de zbîrcituri, privind pe deasupra chefliilor, împărțea sfaturi. Veghea ca tot ce se consuma să fie plătit, neuitînd să-și arunce ochii și spre locul unde se găsea Pearson. În seara aceea, stăpînului cărpănos al saloon-ului nu-i prea mergea treaba.

îl zări și pe Gerry foindu-se pe lîngă masă, cu luciri pătimașe în albastrul tulburat al ochilor.

— Stai, Gerry, ești al patrulea ! Ai și tu loc ! îi rînji Allison. Sau nu ești în bani ?

Gerry nu-l luă în seamă. Își scoase cele trei hîrtii pe care le avea, deschizînd cu restul primit de la Buxton. După cîteva mîini crezu că, în seara aceea, Blaky nu-l va mai duce amărît ca-n alte dăți la ranch. Dar se înșela. Avu numai cîteva schimburi norocoase, după care Pearson, ca un făcut, prinse consecutiv o carte mare în mînă. Potul erau cincisprezece dolari, în care Gerry intrase cu cinci.

— Nu mișca, Pearson, că te găuresc ! sări ca din senin Gerry, îndreptînd țeava pistolului spre el. Un as e pe masă și în mînă mai ții patru !

Allison și Harris schimbară fețe-fețe. Gerry, în picioare, îi cerea lui Pearson cărțile. Capete turmentate se răsuciră spre ei, multe neînțelegînd cum stau treburile. Gerry împrăștia cu mîna înfrigurată cărțile pe postav, și un as de spatii își scoase la iveală ochiul ca o inimă de foc.

Pearson, la început arogant, zîmbi cîinește. Ochii săi mici și răi, ascunși sub pădurea de sprîncene, vegheau. Se ridică în picioare, deșirîndu-se. Era aproape cu un cap mai înalt ca Gerry.

— Aruncă-ți foițele ! îl somă băiatul lui Mulligan.

— Vino de ia-ți-le, stropși răspunsul ca un mîrîit. Și cu trei birlici eram mai bun.

— Ai arătat caré. Să-l mai văd, Pearson !

Fără ca nimeni să înțeleagă cum s-au precipitat faptele, pistolul lui Gerry zbură cît colo, iar pumnul lui Ace, omul lui Pearson, îl lovi în față, aruncîndu-l peste masa din spate.

— Ușurel, băiete ! îl îmbrînciră chefliii. Bate-te acolo, că-i destul loc... Ptiii ! S-a dus tot sosul și gogoșarul l-a storcit sub el...

Gerry se scuturâ. De data asta văzuse bine că Pearson scosese un birlic din buzunarul redingotei sale slinoase. Nu ! Nu se mai lăsa despuiat... Archie, bunul, îi vorbise atîtea despre probitate și merita să riște orice pentru ea. Se îndreptă spre ei, hotărît să-și vîndă scump pielea. Adversarii erau cu toții în picioare în fața mesei.

Timber, tîmplarul şi cioclul oraşului, nu părea de loc mulţumit că avea din nou treabă pentru a doua zi.

Allison îl aştepta cu pumnii strînşi, gata să-l lovească şi el, dar nu fu nevoie. Harris, stăpînul gaterului, îl izbi dintr-o parte, aruncîndu-l la podele, sub cîteva scaune.

Clientela se ridicase în picioare. Cîţiva înjurară vîrtos. Bătaia îi enerva, iar lupta era inegală. Grupul era deocheat în oraş, iar flăcăul lui Mulligan, din cîte se întrevedea, avea să încheie prost.

— Şterge-o, Gerry, te omoară ăştia ! îl sfătui fierarul Weslley.

Gerry îşi scutură capul lovit, în care-i huruiau toate diligenţele ce suiau spre New Mexico şi, mai departe, spre Colorado. Gemînd de durere se ridică pe jumătate, dar o nouă cizmă îi izbi obrazul. Cu o ultimă sforţare se ridică. Ace încercă o lovitură, Gerry o evită, croindu-l cu stînga în golul stomacului, apoi îi repezi un upercut, în care-şi pusese puterea rămasă şi încă o directă de stînga, care-l aruncă pe Ace peste cei ce se strînseseră în jur. Aceştia se feriră şi Ace căzu pe podea.

Harris lovi şi el. Gerry primi pumnul în plin obraz, mai încasă unul, se aplecă, după care lovi cu sete în falca tare a lui Harris. Se simţi din nou lovit, de data aceasta de Lefty, prietenul lui Ace, apoi de Harris. Încercă şi se prinse de stîlpul care susţinea grinda groasă, de lemn lustruit, a tavanului. Vru să-i dea drumul, dar se clătină din nou. Îşi reveni şi se gîndi să-l lovească pe Lefty, dar nu reuşi decît să se împiedice de piciorul unuia Mac, un om al lui Harris, ce lucra la gater. În timp ce cădea, mai avu răgaz să se ferească de sticla aruncată de Harris, care-i ţintise capul. Apoi Gerry crezu că împărtăşea soarta lui taică-său...

Detunase o împuşcătură şi zeci de mîini se înfipseră în mînerele pistoalelor, după care, pentru cîteva clipe, o tăcere de moarte învălui încăperea înceţoşată.

În picioare, drept, ţinînd în fiecare mînă cîte un pistol, străinul, care-şi sorbise tacticos berea, întrerupsese lupta inegală desfăşurată sub ochii lui. Cîteva aşchii săriseră din scîndura podelei dată cu gazolină. Locurile albite erau o mărturie că străinului nu-i ardea de glumă.

— Dați-vă înapoi, spurcăciunilor ! Asta nu se poate numi bătaie ! Ce faceți voi este curat asasinat !

Privirile celor din jur îl cercetară cu atenție. Omul nu era din partea locului. Totul arăta că au de-a face cu un vînător deprins cu viața aspră din vest.

Pearson își repezi ca din întîmplare privirile spre unul din oamenii cocoțați pe balcon. Un pocnet și mîna acestuia, sfărîmată la încheietură, căzu moale. Străinul i-o luase înainte cu o fracțiune de secundă. Pistolul necugetatului slujitor a lui Pearson căzu cu un sunet sec, la cîțiva pași.

— Fiți oameni întregi la minte ! sună rar și legănat glasul celui care intervenise în bătaie. Înainte să mă las împușcat, trimit la strămoși o duzină dintre voi...

Gerry se ridică năucit de loviturile primite. Întorsătura petrecută i se părea ceva de necrezut. Își ridică pistolul și, așa cotonog, se îndreptă spre masă.

— Mi-am luat cît am pierdut, nici o para în plus ! Cînd te-oi mai prinde trișînd, Pearson, va fi vai și amar de pielea ta răpănoasă... O să plătești sîngele tatii și al multora, că nu ești niciodată străin de astea !

Henry Warner, care pînă atunci nu se clintise, se strecură printre mese, mîrîind ceva neînțeles. Rostite mai tare, vorbele lui căpătară un tîlc.

— De ce nu respectați legea ? Știți că trebuie să lăsați armele afară... Vă amețiți și uite ce tărăboi faceți... Gerry, să nu mai intri pe aici, că o iei după tac-tu ! Îi apuci urma curînd ! Iar tu, ăsta lung, se răsti la străin, dă-mi arma ! Și de unde ai picat, că nu ți-am mai văzut mutra prin Blue Town ?

— Ți-o dau, dar nu aici ! E prea multă lume... Să ieșim la aer curat !

— În regulă ! Puțin aer o să te răcorească, încuviință Warner, aruncînd o privire înapoi.

— Vrei să mă dai pe mîna dumnealor, dom' sheriff ? arătă vînătorul spre Pearson și oamenii săi.

— Eu sînt sheriff-ul ! Eu sînt legea ! Știu ce fac !

— Să se predea ! urlă unul din apropierea lui Allison.

— O fi vreun hoț de cai, strigă un altul.

— Dezarmează-l, Henry. Ia-i pistoalele, Warner ! Tu ești legea ! schelălăi Ace.

— Mîinile sus! vorbi convins Warner. Hai la oficiu, să văd din cin' te tragi şi pe unde ţi-au umblat picioruşele. Cum ziceai că-ţi spune?

— Steve, Steve Sharkey, sună răspunsul răspicat.

— Sharkey, repetă Pearson. Ce nume e şi ăsta?

— Şi ce eşti? morfoli şi Harris. Vreun vînător de mufete * ? N-am mai auzit de tine... Rîsul pe pămînt! Auzi ce nume comic, Sharkey... Nume de rîs, zău aşa...

Saloon-ul fu scuturat de hohotele celor de la masa de joc.

Necunoscutul, urmat de Warner, Gerry şi cîţiva gură-cască ieşiră.

În timp ce traversau strada spre biroul sheriff-ului, cîteva umbre ocoliră casele, postîndu-se lîngă fierărie. O presimţire îi dădea ghes, oricît o alunga, prevenindu-l pe Steve că ceva nu este în ordine.

Două fulgere săgetară noaptea în aceeaşi fracţiune de secundă, din care unul îi zgîrie pielea capului, iar celălalt îi izbi pieptul în dreptul buzunarului stîng. Gemînd, căzu pe pămîntul străzii, încă încins, apăsîndu-şi neputincios locul lovit.

Gerry se aruncase la pămînt, golindu-şi încărcătoarele revolverelor spre umbrele decupate pe fundalul grădinii fierarului, de unde porniseră împuşcăturile. Una din ele se aplecă şi căzu. Cealaltă o susţinu tîrînd-o în spate. Încă vreo trei-patru apărură şi o ploaie de gloanţe împroşcară strada.

Warner se trase îndărăt cîţiva paşi, căutîndu-şi un loc ferit, de unde putea ochi. Gerry, fără să aştepte ca ceilalţi să-şi încarce armele, le mai trimise o încărcătură. În locul în care se afla, putea fi atins în fiecare moment. Dar n-avea încotro... Cel care îl smulsese din ghearele oamenilor lui Pearson căzuse alături. Şi nici lui nu-i surîdeau sorţii.

Ca un ecou la ultimele gloanţe trimise spre bandiţi, cîteva împuşcături se adăugară trecînd pe deasupra lor, spre gard. Cetăţenii mai inimoşi ai orăşelului le săriseră în ajutor. Wesley, fierarul, îi prinsese la mijloc, trăgînd

* Mufetă — animal carnivor de 50 cm. lungime ce se apără aruncînd în spate un lichid urît mirositor, produs de glandele anale.

de sub un șopron. Brown, a cărui carabină uitase numărul bizonilor împușcați în tinerețe, împroșca cu așchii smulse din scîndura de deasupra brîului de chirpici, străpungînd-o.

Un urlet, înjurături sinistre și vocile se îndepărtară odată cu tropotul cîtorva cai, pierzîndu-se în păcura nopții ce stăpînea orașul.

Se aprinseră torțe. Strada mare începu să-și descopere hîrtoapele și murdăriile din ele. Pe fațadele clădirilor, siluetele oamenilor din stradă căpătară mărimi de uriaș. Din grupul care-l înconjura pe Billy King se desprinse Mayer, doctorul orașului, care în două cuvinte îi vesti că totul era ca și terminat.

Willy, judecătorul, nici nu catadicsi să se apropie, să vadă despre ce-i vorba.

— E ceva pentru Timber, vorbi doctorul, împleticindu-și limba în gură, eu nu mai am ce să cos la el ! Poate să-și facă meseria Timber ! conchise Mayer.

Timber își făcuse loc prin mulțime, ca unul care știe că este necesar. Părea un negustor obișnuit, gata să-și servească clientul...

— Dar cine plătește, doctore ? se trezi Timber. Știi ce drum fac să aduc scîndura de la gater. Și apoi n-o iau pe nimic !

— Îngrijește-ți clientul, cum îți cere meseria ! i-o retează Warner. Vedem noi pînă la urmă cine plătește. E clar ?

— Foarte clar, sheriff ! Acum știu pe ce muncesc ! Numai să nu uiți ca și în alte dăți...

Capitolul IV

ARIPI FRÎNTE

Steve din nou nu mai înțelesese nimic. O sfîrșeală fără hotar îi năpădise trupul și ceva rece, ca atingerea celei scheletice, îmbrăcată în negru, îi acoperise fruntea. Capul

începuse să-i vîjîie, iar în piept o gheară ucigașă îi pătrunsese ca o cazma în adîncul toracelui.

Viteza roților morii de vînt, de care parcă era legat, începu să crească. Încercă să se opună, gemu, apoi simți cum un sloi de gheață îi umblă prin corp și-i răcește sîngele. Se lăsă în voie și căzu din nou într-un leșin lung, fără hotar...

După ce pieptul i-a fost strins în fețele de pînză albită, Steve, captiv coșmarelor în care orbecăia, avu senzația că în piept i se săpase un tunel, din străfundul căruia îi porneau durerile și suferințele. Ceva căruia nu-i putea cunoaște obîrșia începu să-l scuture și o sfîrșeală îi cuprinse corpul. Ar fi vrut să bea, dar buzele îi rămaseră încleștate, uscîndu-se pe măsură ce setea îl chinuia.

În cameră, întunericul stăpînea pe jumătate, iar într-un colț al mesei, un spic de foc născut în vîrful unei lumînări din seu își prelingea lumina sub geana înțepenită de durere a vînătorului.

Prin fereastra larg deschisă pătrundea în încăpere vîntul, răcorind pereții din bîrne și lucrurile rostuite cu grijă, conform obiceiurilor casei. Lui Steve i se păru că prin golul ferestrei, pe o pînză străvezie din nori, înaintau spre el Gheorghică, tatăl său, și Livia, sora lui, atît de îndrăgită în anii cît au crescut împreună. Figurile lor, în jurul cărora se învîrteau aburi subțiri, se risipiră așa cum s-au înfiripat. Casa în care s-a născut prinsese conture tremurătoare și nesigure : aplecată într-o rînă, așa cum veșnic se păstra pe brîul de lemn de frasin, și înfiptă într-un mal al Oltului. De jur împrejur, locuințe ale țăranilor lipsiți de mijloace se adunaseră într-o vatră a neputinței. Îi apărură cum le văzuse ani în șir, pe drumul făcut de la școală, cînd nutrea speranța îndestulării stomacului său flămînd. Și-o visa să fie ca locuința părintelui învățător, toată din piatră, cu scoarțe vii, colorate, prin toate odăile.

I se arătă și mama lui, slabă, cu fruntea transpirată și mîinile veșnic umede și reci, canonindu-se pe lîngă foc și luptîndu-se cu trențele lor să le limpezească într-o copaie, în care fusese legănată Livia.

Din nou reveni Livia plutind pe un abur, cu o fundă mare cît un fluture pictat pe planșa de zoologie, prinsă de cele două cozi și jucîndu-se cu o sforicică de cînepă, peste

care sărea ziua întreagă, sau lăsînd în apa iute a Oltului paie și coji de nucă și conducîndu-le din priviri. Dar Livia se risipi ca o părere. O mai reînfiripă întinsă pe pătuțul ei alb, galbenă și acoperită cu albăstrele și margarete. Chipurile cîtorva copii din cătun căpătară pentru puțin conture vii, apoi se topiră, ca astupate de-o pînză mișcătoare de apă. Lumînările aprinse ce le țineau în mîini se stinseră de pala de vînt ce risipise norul. Ultimul verset citit de părinte se destrămă asemeni încăperii din care nu mai deslușì nimic.

Silueta mamei sale îi apăru, mai galbenă, mai transpirată, atîrnînd de mîna unchiului Vianu. Mai la o parte, Gheorghică, duhnind a palincă, ședea scofîlcit într-un jilț, frecîndu-și obrazul roșu de alcool cu mîneca îmbibată de zoiul tonelor de șuncă de porc, trecută prin sare. Apoi fumuri străvezii se amestecară cu norii și apa Oltului care mugea între maluri, lovindu-și talazurile de țărm. Fiorosul balaur din apă scormonise adîncurile rîului, scoțînd pe mal vietăți și resturile unor pomi cărați de viituri de mult îngropate în pămîntul mîlos. Gheorghică, tatăl său, dus să strîngă plasele în mijlocul rîului, dispăruse sub zbîrciturile apei crescute mult și fu tras în adîncuri de vijelia născută din senin. Fu pescuit după două zile, odată cu mai mulți țărani din Voila și aduși pe tărgi din nuiele în sat.

Și-l amintea cu barba crescută și muiat de apă printre puzderia de crăci și mortăciuni aruncate pe mal de furia nestăpînită a rîului.

El, Ștefan, n-a mai putut urma la școală. Era într-a patra. Mătușa Paraschiva, nevolnică și chinuită de un reumatism, trebui să rămînă tot timpul cu Nătălița, mama lui. El singur a stat pironit la căpătîiul mamei, să-i dea doctoria la trei ore, așa cum i-a prescris-o doctorul adus de la Sibiu, pe cheltuiala unchiului Vianu.

Văzu din nou un petic de pînză neagră cusut pe mîneca hainei groase din cînepă, urmînd de aproape cotiga și ducînd-o lîngă Gheorghică. A asistat alături de ceilalți la lăsarea în pămînt a lăzii în care mama dormea acoperită de flori. Se vedea țipînd, gata-gata să scape din mîna Paraschivei, ce-l păzea cu strășnicie. Pămîntul trîntit peste lemnul crud după geluire părea că-i apasă lui pieptul.

S-a zărit apoi în casa unchiului ce se lupta de dimineață pînă seara să schimbe forma fierului înroșit, pe care îl bătea pe copitele cailor sau peste obada roților aduse la șinuit.

El învățase meseria, stînd tot timpul lîngă fierar. Ceva mai tîrziu a fost dat la moara lui Ciolac, unde își întări zdravăn brațele, cărînd sacii de cereale la măcinat sau în carele așezate în șir, în dreptul porții.

Apoi se văzu tot copilandru, alături de marea familie, îmbarcați în cala vaporului, traversînd marea cea mare și purtînd în gînd dorul de a strînge cît mai mulți săculeți de aur din pămîntul Californiei.

„Acum te numești Steve Sharkey, Steve Sharkey, îi răsună numele trecut în acte — Ștefan Șercanu — Steve Sharkey, este frumos așa..."

Apoi totul se învălmăși în fruntea lui încinsă de febră. Se zări de cîteva ori lovind cu tîrnăcopul în pămîntul pietros de pe rîul Carson, sau spălînd hîrdaie întregi de nisip, pentru a culege firișoarele de metal galben care, vîndute la speculanții ce-și ridicaseră tot felul de dughene pe lîngă puțurile aurifere, abia le ajungeau pentru trai.

Cînd imaginea saloon-ului din Blue Town îi apăru în față, simți pentru prima oară ceva rece pe frunte și cîteva fire de apă i se prelinseră printre buzele pîrlite. Localul încețoșat se destrămă, alungat de o nemaiîntîlnită lumină care-l orbi. Părea că soarele se împreunase cu alți cîțiva semeni și tăriile lor i se prăvăliseră în ochi...

În cabana așezată nu departe de cele cîteva coline, unde merii invadaseră curtea, într-o livadă care vara părea poleită cu aur, Annie, sora lui Gerry, veghea la căpătîiul vînătorului. Doctorul Clisholm adus chiar în noaptea aceea din Bird Village, un cătun din apropiere, la lumina reflectată de reverberele celor trei lămpi cu fețile rotunde, scosese cu mii de precauții glonțul care-i pătrunsese adînc în piept. Acum părea ferit de pericol.

Paza la căpătîiul vînătorului, Annie o împărțea frățește cu Gerry. Pînă la sosirea nopții, cînd tînărul Mulligan venea de la ranch-ul lui Gallanger, rămînea ea să-l îngrijească. Cîinii credincioși de la fermă înțeleseseră dorința neexprimată a stăpînului, că totul trebuia să rămînă o

taină, şi luau în primire orice călăreţ care s-ar fi încumetat să se abată pe la ranch.

Annie privea acum obrazul vînătorului, întrebîndu-se dacă toţi bărbaţii au buzele aşa livide şi ochii încercănaţi şi duşi în orbite. Mai văzuse ea mulţi dintre cei cu care muncea Gerry la ranch, dar nici unul nu i se păruse atît de bărbat şi peste măsură de grav... Nu înţelegea de ce, dar gîndul că străinul se va scula şi nu ştia ce-o să-i spună o tortura. Ce căuta acolo ? Cine era de fapt ea... ?

Steve auzi un zgomot care semăna a scaun trîntit, apoi o uşă se deschise şi se închise la loc. Treptat, razele care îl orbiseră mai slăbiră, iar uşa scîrţii ca într-un pod părăsit. Cîţiva paşi uşori ca o adiere se apropiau cu teamă.

Lumina se împuţină, ca pentru a se topi într-un ocean umbros. Steve începu să distingă lucrurile care-l înconjurau. În stînga, o comodă dormita încremenită sub apăsarea unei vaze inundată de primule. Pe masă se aflau un castron mare şi cîteva sticluţe pline cu leacuri prescrise de doctor. Simţi mirosul persistent al tincturii de iod, iar în piept, parcă o gheară din oţel îl înţepa odată cu bătăile inimii.

Mutîndu-şi cu greutate privirea în dreapta, unde fosniseră paşii, zări doi ochi asemeni cerului scăldat în zorii dimineţii, măriţi de curiozitate şi privindu-l sfioşi. Pe umeri i se revărsa în valuri un păr blond, aidoma grîului copt în plin soare. Corsajul de catifea, de culoarea florilor din vază, se mişca iute sub bătăile inimii.

Steve închise şi deschise ochii de cîteva ori. I se năzări că un înger de pe spoiala tavanului unei biserici venise să-l petreacă spre porţile raiului.

— Unde sînt ? fură primele vorbe abia rostite, care se înecară sub covîrşitoarea povară a efortului făcut.

Annie ezită să vorbească în faţa obrazului acela galben. Nu ştia ce ar fi trebuit spus.

— Ce-i cu mine ? reuşi să mai silabisească convalescentul.

Încercă să cerceteze mai bine pe fata care-l privea. Părea cuprinsă de spaimă, numai ochii mari, codaţi şi obosiţi de veghe, îl urmăreau cu bunătate. Starea în care se afla, muţenia fetei începuseră să-l enerveze şi, fără să se

gîndească dacă e bine sau nu, încercă să se ridice în capul oaselor.

— Stai liniştit ! îl potoli vocea curată a îngerului, care sunase ca un cristal. N-ai voie să te mişti ! Domnul Clisholm, doctorul, a spus să rămîi încă două săptămîni la pat ! Ai pierdut mult sînge şi faptul că trăieşti este o minune. Vrei să mănînci ceva ?

Steve era năucit. Nu ştia ce trebuie să înţeleagă. Pieptul înfăşurat în cîteva feşe, durerea surdă care dăinuia încă, camera sclipind de curăţenie şi inundată de soarele mijlocului de vară, florile din vază, colorate în galben auriu, amestecate cu altele roz şi liliachii, fata care-l cerceta cu ochii blînzi, toate îl zăpăciră. Deasupra, spînzurat de un piron, un ornic cu pendulă număra douăsprezece ore ale zilei. Pe fundalul unei melodii tiroleze se rotise o horă, iar dansatorii, cu mişcări ţepene, comandate, îi întăriseră credinţa lui Steve că se găseşte la porţile raiului.

— Dar unde mă aflu ? îndrăzni slab.

— La noi, la Gerry, fratele meu. La Gerry Mulligan.

— Şi unde-i asta ? Nu pricep... oricît mi-aş frămînta creierii.

— Eşti la ranch-ul lui Mulligan, îi explică fata. Te-a adus Gerry. Crezuserăm cu toţii că eşti mort. Doctorul Clisholm te-a operat noaptea şi ai scăpat ca prin minune!

În creierul lui Steve începu să se facă lumină. Îşi aminti şi de vorbele lui Warner. Într-adevăr, Gerry era numele tînărului căsăpit de cei doi. Viaţa îi surîdea larg, izbăvitoare.

— Gerry este la lucru. Astăzi vine mai repede. Mîine va fi ziua lui liberă. Lucrează la ranch, la Gallanger. O să se bucure mult că te-ai trezit. Ţi-e foame ? zise ea iar. N-ai mîncat nimic de trei săptămîni.

„Deci trei săptămîni am zăcut, fără să fac nimic ? Fără să prind măcar o vulpe sau să argăsesc vreo cîteva piei de biber, aici, în Blue Town", îşi spuse Steve, înciudat pe neputinţa lui.

Fata dispăruse, iar tînărul încercă să se salte în capul oaselor. O durere vie îl apăsă la loc. Mîna stîngă îi era ca paralizată, abia putea chirci degetele. Dreapta o simţea mai la îndemînă. Picioarele le mişca cu mai multă uşurinţă. Vru

din nou să-şi folosească braţul, dar în acelaşi timp se deschise uşa. Alături de Annie, ce ţinea în mîini un castron cît toate zilele, din care ieşeau aburi, îşi făcu apariţia un tînăr cu chipul surîzător.

— Foarte bine, prietene! Ai scăpat ca prin urechile acului, vorbi fără altă introducere. Să ştii că ne-a fost tare frică să nu dai ortul popii. Doctorul este însă un maestru. A făcut totul pentru tine. I-am spus că mi-ai salvat viaţa. Faţa lui Gerry deveni serioasă. Mănîncă acum asta, prietene! A făcut-o mama. E o supă a-ntîia de pasăre. S-o bei încet, îl sfătui Gerry.

Steve încercă să soarbă cîteva linguri şi reuşi să golească o cană din lichidul acela gălbui, în care dansau picături de grăsime. Muşcă cu poftă dintr-o bucată de piept de pasăre, abia reuşind să înghită ce avea în gură. Un somn ca de plumb îl toropi şi adormi, fără să mulţumească celor doi fraţi care-l înconjurau cu priviri calde, pline de dragoste.

Trecuseră în altă zi. Vînătorul se sculase din pat, iar acum se găsea în curtea umbrită de pomi. Annie era lîngă el, nu-l slăbea nici o clipă din ochi.

— Nu te obosi fără rost, Steve, îl sfătuia Annie, privind cu teamă cum şfichiuia aerul un cuţit lat de vînătoare ce se înfipsese în tulpina unui măr putrezit. Ce-ţi trebuie atîta îndemînare? De ce trebuie să-l arunci aşa departe?

— Este un lucru afurisit de încîlcit şi oricît ţi l-aş explica, n-ai să-l înţelegi. Este peste măsură de important să nu dai greş. Viaţa îţi atîrnă adesea de un fir de păr...

— Oricum, Steve, pricep că te frămîntă un dor nebunesc de răzbunare, dar asta poate să se sfîrşească rău şi pentru tine.

Steve evită răspunsul. De fapt n-ar fi putut explica în acel moment ce-l neliniştea. Dacă i-ar fi destăinuit cît este de important să scoată primul pistolul sau să arunce mai iute cuţitul decît adversarul său, ea tot n-ar fi putut preţui acest fapt. Fata bănui că Steve a ocolit într-adins răspunsul, dar îi convenea să creadă ce-i mărturisise şi încheie discuţia aici.

De cînd îl aduseseră, trecuseră mai bine de zece săptămîni. Rana se vindecase complet, numai o cicatrice urîtă însemna locul pe unde pătrunsese bisturiul lui Clisholm.

Steve se îndreptase preocupat spre un corral, aproape uitînd de Annie, unde erau înfipte în parii de împrejmuire cîteva cutii. Cu pași mărunți, Annie îl urmă, hotărîtă să nu piardă exercițiile de tir. Cele aproape zece cutii de tinichea zburară sau rămaseră țepene pe locuri, cu tablele găurite.

Steve se declară mulțumit. Și mîna stîngă îl asculta fără multe nazuri. Trebuia să-și redobîndească forța din pumn și mai ales iuțeala la scos pistolul. Putea apoi să privească în față vitregia întîmplărilor care îl așteptau. Cei care au vrut să-l ucidă îi vor cunoaște fără îndoială tăria pumnului, dacă îi vor mai căuta pricină.

— Steve, de ce vrei neapărat să te răfuiești cu ei ? Tu nici nu știi cîți sînt ! Tu ești singur, iar ei ? Cine le poate cunoaște numărul și cruzimea de care sînt capabili ? Or să te împuște, Steve ! Nici n-or să-ți dea răgaz să scoți arma. Dacă intri în saloon la Pearson, te omoară în ușă. Steve, te rog nu le sta în cale...

Ruga fetei îl impresionă, dar nu-l clinti pe vînător. Privi visător unul din colturi, din care se prelingea o șuviță de fum. Cu o clipită înainte, ochiul său de șoim urmărise o umbră pe cer. O turturea își frînsese aripile, căzînd la capătul celălalt al corral-ului, într-un pîlc de castani pitici.

— Vai, Steve, inima ta a devenit tare ca de piatră ! N-am știut că poți răpune o sărmană pasăre. Ce ți-a făcut biata de ea ?

— Mă dau bătut și-mi vine să cred că nu trebuia să-i curm zborul, Annie ! Dar eu ce rău am pricinuit domnilor din Blue Town ? N-am schimbat decît două vorbe cu stimabilii... și au încercat să mă reducă la tăcere. Nici acum nu cunosc mare scofală despre ei. Doar că sînt niște ticăloși fără pereche în lume. Ce le moșmăie prin scăfîrlii, numai Aghiuță și Talpa Iadului pot s-o priceapă...

Ornicul arăta două ore peste miezul nopții, iar dulcea reverie trăită lîngă eroii cunoscuți din povestirile lui Ștefan Șercanu încă mă stăpînea. Butura ardea în continuare molcom. Imaginile se destrămaseră apoi ca ultimele vise, atunci cînd geana nesulemenită a zilei își trîmbițase facerea. Truda trăită în fața caietului cu notițe și în

fața hîrtiei mă răsplătise din plin. Opaițul își înecase neprihănita flăcăruie în scrumul ultimei lui vieți. M-am sculat să încerc zăvorul. O lună cît dolarul aruncat de Gerry pe tejgheaua lui Buxton strălucea pe geam într-o explozie picturală de reci și insensibile flori de gheață. M-am întors să mă culc. Butura scăpăra cu pufăituri de scîntei, luminînd cutele tainice ale încăperii. Oboseala zilei m-a înfrînt. Am adormit...

Capitolul V

ÎN BRIDGE TOWN

Mă aflam din nou în casa bătrînului Ștefan Șercanu. L-am găsit în fața sipetului în care-și păstra lucrurile din tinerețe. Tocmai își lustruise pistoalele, iar insigna de sheriff scînteia, prinsă pe pieptul vestonului din piele de vizon în care era îmbrăcat.

— M-am obișnuit să-mi treci pragul, și ți-am dus dorul, vorbi simplu Șercanu. Azi mi-a fost urît, de ce să te mint, și m-a încercat afurisitul de dor să revăd locurile pe unde mi-am mîncat amarul tinereții. Uite, ia aici o înghițitură de pălincă. Este mai fainâ ca whisky, ce-l beam în trecut. Te-o fi ostenit drumu', că și frigu' ăsta, ca un făcut, îți taie obrazu' de iute ce este.

L-am ascultat, fără să fac nazuri. Mai înainte mă descotorosisem de încălțări și mă așezasem pe laviță, fără nici o invitație. După modul cum Șercanu se instalase între droturile fotoliului său înțelesesem că se pregătea să-mi istorisească.

— Că n-oi crede că am uitat unde am rămas ? m-a liniștit Șercanu. Îți citesc în negurile ochilor frica să nu rătăcesc cumva din întîmplări.

L-am asigurat că nu aveam această teamă, iar bătrînul Ștefan Șercanu m-a privit cu aceeași bunătate paternă.

A început să-mi istorisească. Eu îi ascultam glasul curgător și domol, întrerupt de rare pauze, cînd Șercanu trăgea cîte un fum din pipa lui din lemn de cireș.

Eroii părăsiți pentru cîteva zile reveniră în lumea misterioasă hrănită de strașnicul povestitor. Peripețiile s-au reînnodat ca un film stopat și reluat de la o secvență părăsită, cu strania plăcere de a revela acel neuitat trecut al lui Șercanu, din care bătrînul meu prieten își trăgea seva nesecată a amintirilor...

Să-l urmărim pe Colorado călărind pe urmele celor doi bandiți scăpați din Defileul Morții. Pagul său coborîse vertiginos de pe creasta înaltă a stîncii, printr-o viroagă năpădită de grohotișuri mărunte și cu vegetație săracă. Trecuse prin vadul sărăcit de apă spre celălalt mal înalt și prăpăstios, pe unde netrebnicii se mistuiseră în umbra protectoare a pădurii.

Colorado nu-și amintea să fi cunoscut pe careva dintre banditii căzuți. Cowboy-ii din vale se descurcaseră destul de bine.

„Cu siguranță că ăștia se grăbesc să-și anunțe șeful despre papara mîncată. Dar unde își au cuibul tîlhărești? Încotro se duc? Poate că în țestele lor ticăloase urzesc alte jafuri. Aleargă acum la cel ce-i plătește? O groază de dolari s-ar fi îndesat în pungile lor, dacă reușeau să pună mîna pe cireadă. Și nici bătaie multă de cap n-ar fi avut. De granița Californiei nu-i despărțea decît un număr mic de zile. Iar negustorii Californiei nu pun prea multe întrebări. Împuternicirile pentru vînzarea vitelor le-ar fi luat de la băieți, și cui i-ar fi năzărit prin cap să-i purice la acte, mai ales că prețul ar fi fost cum nu se poate mai convenabil? Iar cît timp nu se prezenta nici un sheriff sau judecător să conteste dovezile de proprietate, nu s-ar fi pus întrebări fără rost. Cît despre pierderea vitelor, rancher-ii din Texas n-ar fi avut curînd știre. Ei puteau crede că băieții de la ferme vînduseră turmele în contul lor... Dar Murphy? Acesta era fermier și avea o parte din animale. Și totuși... băieții erau desigur cunoscuți în Blue Town și la o faptă atît de ticăloasă nimeni nu s-ar fi gîndit"...

Toate astea îi treceau lui Colorado prin cap, în timp ce căuta urma celor doi desperados, aplecat mult în șa, călărind atent ca un indian. Privea cu atenție mărăcinișurile rupte de copitele cailor celor din față. În cîteva rînduri a fost nevoit să coboare. A îngenuncheat, așa cum îi era obiceiul, și a cercetat cu luare aminte forma potcoavelor celor doi cai. După ce înregistră fiecare amănunt, își continuă mulțumit urmărirea. Știa că, în ruptul capului, banditii nu-i mai puteau scăpa acum. Se săltă în scări, iar credinciosul său pag o porni la trap, asemeni prepelicarului pe urmele unui vînat din cale-afară de rîvnit. Un zîmbet crud se întipări pe fața lui Colorado, privirile sale deveniră tăioase ca oțelul. Cine îl cunoștea pe faimosul gunman ar fi sfătuit pe cei doi care galopau înainte să-și ia înzecite măsuri de prevedere. Fără să-i pese de oboseala acelei zile, continuă să călărească îndrăcit, cu întreaga făptură încordată ca un arc. Într-o mînă ținea frîul pagului, care era lăsat de fapt să alerge în voie. Cealaltă mînă o ținea pregătită, gata să smulgă pistolul.

Nu o dată în viața sa aventuroasă a trebuit să sară cu iuțeala fulgerului din șa în ierburile înalte. Și acum era gata pregătit pentru orice. Colorado știa că un glonț trimis dintr-un loc ferit mai totdeauna te aruncă definitiv din șa.

Chiar ghinionul de a muri călare te poate paște la fel de bine în fiecare moment. Tînărul nu-și amintea însă să-i fi scăpat careva din bătaia carabinei sau a pistolului, cînd s-au aflat față-n față. Numai că acum era cu totul altceva. Sihla deasă îi putea oferi în orice clipă surprize. Drumul apucat de cei doi desperados era știut însă de Colorado ca în palmă. În lungul acestei cărări de catîri rar umblată mai călărise de cîteva ori.

Ultima dată o făcuse spre Defileul Morții. Bidiviul său o cunoștea, iar stăpînul nu se mai ostenea acum să-l strunească. La răstimpuri îl încetinea din iuțeală. Colorado nu voia să micșoreze distanța ce-l separa de banditi. Era sigur că a fost recunoscut de tîlharii ascunși după stînci, care-i știau fără îndoială faima. De aceea nu era de loc nimerit ca cei doi să trîmbițeze știrea la vizuina celorlalți.

Cei din Arizona îl cunoșteau. Faima sa pătrunsese și în Texas. Dacă cei urmăriți vor povesti despre isprava lui,

cu siguranță că va fi aproape cu neputință să pătrundă în Texas pe poarta din față...

Din nou venea înserarea. Ultimele luciri ale amurgului poleiau ruginiul înfrunzit al stejarilor și al fagilor falnici, ce-i defilau prin față.

Furat de gînduri, Colorado uitase de foame. Această meteahnă și-o știa dintotdeauna. Rontăise un pesmet și dăduse pe gît o duşcă de cafea făcută la ultimul popas, în amiaza acelei zile.

Urmele se însăilau în continuare vizibile, iar Colorado se păstra neobosit în șa.

Curînd, soarele își aruncă o lumină sălbatică de sînge crud prin făgetul ce picotea. După umbra înălțimilor, în spatele cărora soarele moțăia, înțelese că în curînd se va înnopta. „Încă puțin și voi face popas. Nici ei nu pot merge ca liliecii toată noaptea. Afară de asta, nu cunosc ținutul ca în palmă, cum îl știu eu. Privind semnele lăsate, deduse că cei din față se găseau tot la cel mult o jumătate de oră de trap înaintea pagului său. Dacă mă grăbesc, îi ajung ! Dar nu e încă timpul de răfuială. Mai întîi să ne odihnim !“ își propuse Colorado, oprindu-se locului, aproape smucind hățurile.

Umbrele înserării învăluiră pădurea și curînd nici o geană de lumină nu mai răzbea în luminișul unde oprise bidiviul. „Nici ceilalți nu vor putea călări. Ar orbecăi în zadar pe sub copaci, și cu siguranță ar rătăci drumul.“

Colorado poposi lîngă un pîrîu pe care îl recunoscuse după susurul șopotitor. Sub o stîncă acoperită de umbrele mohorîte ale asfințitului zări în apă lucind o aschie de lumină. Stelele își arătau chipul printr-o spărtură din acoperișul vegetației ce se întrețesea, iar cîteva făclii pîlpîitoare își arătară sfioasele chipuri. „Trebuie să-mi procur ceva de mîncare, își aminti Colorado că nu pusese nimic în gură în ziua aceea. Ceva proaspăt și fără hărmălaie. Aud vecinii, și nu-i de colea să-mi facă la noapte o vizită. Chiar mai puțin dorită decît apariția neașteptată a unui puma. Dar, în fine, n-am chef să mă viziteze nimeni.“ Colorado lăsă pagul să pască în voie, deșeuat, și se pregăti să-și procure hrană proaspătă. Cu o deprindere căpătată în prerie, își improviză un arc invidiat de orice indian apaș ori irochez.

Pădurea se pregătea de culcare. O ghionoaie încerca să întreacă gunguritul duios al unei păsări mărunte ce-și rătăcise culcușul, în timp ce cîteva gaițe țipară pe deasupra locului unde Colorado se tîra prin iarbă, aproape fără zgomot. Șopotul izvorului îi acoperea în parte foșnetul făcut de vesta și pantalonul din piele de căprioară. Murmurele tainice ale jugaștrilor și fagilor din jur îi erau complici și tăinuitori. Ghionoaia își încercă din nou toaca, pentru a împietri la jumătate. Luminișul era poleit acum cu o brumă argintie, iar alburiul florilor de salvie tremura sub lumina nehotărîtă a lunei. O ciută își ridică speriată grumazul. Ghionoaia își folosi din nou toaca, iar Colorado mai alunecă prin iarbă cîțiva pași. Un vînticel își modificase direcția, neliniștind animalul. Așteptase pesemne acest vînt prielnic dinspre pîrîu, să poată adulmeca dacă o paște vreun pericol. Zgomotul produs prin frîngerea unei crengi de Colorado o făcu să se pregătească de fugă. Vajnicul vînător al preriei întinse puternic coarda arcului, țintind pieptul animalului. Își ținu răsuflarea. „Cu un asemenea arc, odinioară, săgeata unui apaș străpungea un bizon", își aprecie forța de pătrundere a săgeții. I se făcu totuși milă zărind tremurul ce frămînta trupul ciutei. „Să moară ca de trăsnet!" se înduioșă. Întinse încă puțin arcul și lemnul ucigaș tăie aerul pe lîngă pieptul ciutei, străpungînd un curcan sălbatic, mai mult ghicit de Colorado în acea fracțiune de secundă. Înaripatul își ridicase capul lung și chel deasupra salviei, în lumina pîlpîitoare și violacee a stelelor. Țipătul unei gaițe dădu alarma în luminiș și îndată scîncetul neliniștit al unui oposum ce se foia pe crăcile unui jugastru uriaș i se asocie înfricoșat. Se făcu zarvă. Sumedenie de curcani foșniră greoi în desiș, lopătînd cu aripile înfoiate. Ciuta nedumerită, din cîteva salturi sprintene, se mistui în negura pădurii.

Colorado își pregăti cina la un mic foc de popas întreținut cu vreascuri. Pentru a doua zi puse la o parte două hartane pătrunse bine de para focului. Știa că nu va întîlni curînd așa bucate. Restul înaripatului fu cărat la cîteva sute de pași. Nu i-ar fi făcut de loc plăcere vizita vreunui coiot înfometat sau a vreunei familii de puma, rătăcite în văioaga în care poposise. După ce bău din apa răcoritoare a izvorului, își umplu bidonul ochi pentru

noapte. Apoi își făcu o cafea. Asigurîndu-se că nu-l paște nici o primejdie din desișurile pădurii, Colorado își improviză un culcuș lîngă trunchiul unui stejar uriaș. Pătura întinsă pe un strat gros de frunze uscate îi oferi un pat îmbietor.

La cîțiva pași ardea focul de popas, în care avusese grijă să vîre două crăci uscate, groase ca pe mînă. Zgomotele pădurii se pierdură în hăurile acelei nopți, iar Colorado adormi.

Dimineața fu anunțată de țipetele lăstunilor și ciocănitul croitorilor pe scoarța zbîrcită a cîtorva stejari. Printre trunchiurile subțiri ale unui pîlc de aluni cocoțați pe muchia văioagei, o lumină trandafirie se strecura trezind sihla mahmură și încețoșată. „Drace, dar nu este de loc devreme. Cum de am dormit cît o marmotă ? se dojeni Colorado. Apa rece a izvorului îi înnoi forțele, și netezindu-și piepții hainei, pe care și-o pusese sub căpătîi, în timpul nopții, Colorado se pregăti de drum. Înșeuă calul și sări în șa, cu gîndul la distanța ce-l despărțea de cei doi bandiți. Însoțit de țipătul sturzilor ce roiau deasupra luminișului și de strigătele oposumilor care-și arătau cozile puternice și cenușii, Colorado, aplecat mult, foarte mult în șa, apucă din nou drumul de catîri...

Străbătînd un șleau afurisit de încîlcit, Colorado găsi locul unde înnoptaseră hoții de vite. Descoperi și focul, a cărui cenușă bandiții se străduiseră s-o facă nevăzută. Să fie siguri că nu vor fi urmăriți, răufăcătorii se abătuseră din drum, trecînd printr-o albie cu grohotișuri. Au urmat această cale cam o milă terestră, apoi călăriseră încă pe atît prin apele rîului. Colorado le înțelesese șiretlicul. Fără multe ezitări făcu un ocol într-un cerc larg și urcă spre muchia înaltă a unei viroage. Desluși pe terenul moale o sumedenie de semne. Nici două ore nu trecuseră de cînd urmăriții trecuseră pe acolo. Tiparele copitelor adîncite în lutul potecii, înmuiat de ploaie, nu lăsau loc de îndoială. „Pe cinstea mea că sînt ajutat de noroc ! Au vrut să mă ducă de nas fîrtații. Dar nu le merge ! Și acum să ne apropiem puținel, dar nu așa mult, că se încinge prea tare pe urmă aerul ! Haide, prietene ! se adresă tovarășului de drum, care-și lungi greabănul, așternîndu-se pe un

galop vîrtos. Cînd intrăm în New Mexico, găsim noi vreo ocazie să schimbăm o vorbuliță, amigos...“

—

Bridge Town, adică Orașul Podului, se ridicase la poalele munților Chiricahua în New Mexico, nu departe de granița statului Arizona. Se întinsese pe malurile unei ape sărăcăcioase, în care prospectorii aflaseră, cîndva, cîteva mine de aur. Dacă mai înainte orășelul avusese o înflorire rapidă, pentru filoanele aurifere bogate, pe măsură ce exploatările se depărtaseră în susul apei, dezvoltarea lui a scăzut. Mulți coloniști își încărcaseră calabalîcul pe măgari, să-și încerce ursita în alte albii de rîu mai norocoase.

Ca oraș așezat lîngă frontieră, adăpostea tot felul de pușlamale și indivizi deocheați și certați cu legea. Aici se strîngeau tot felul de scursuri care treceau în Arizona pentru vreo pricină urmărită de cîte un sheriff din New Mexico, hoți de vite, desperados sau pistolari, pe ale căror capete se puseseră premii bunișoare.

În localitate mai rămăseseră mulți din prospectorii de aur care-și făcuseră alte îndeletniciri. Odată spulberat mirajul metalului galben și iluziile fură risipite în apele ce spălau nisipul devenit sec, unii își vînduseră măgarul, costumele, tîrnăcoapele, ploștile, să îmbrace haina de desperados. Atacurile asupra convoaielor ce transportau mărfuri, sau acostarea diligențelor singuratice erau treburi mult mai ușoare decît măcinarea pietrei. Deși orașul decăzuse mult în ultimele decenii, el supraviețuia din contrabanda practicată aici pe picior mare. Afaceri dintre cele mai obscure, încheiate între indivizi de toate soiurile, aduceau bani grei prăvăliilor și saloon-ului ținut de senor Amarildo.

Colorado cunoștea bine viața orășelului, ca unul ce se bucura de faimă în Bridge Town. Se crease aici chiar o legendă din isprăvile lui de-a lungul fluviului, al cărui nume îl împrumutase.

Cînd pătrunse pe strada mare, faimosul gunman trebui să recunoască încă o dată că gloria orașului se stinsese de tot. Se vedea asta din felul jalnic în care se înfățișau fațadele caselor și din numărul restrîns de magazine, acum niște prăvălii dărăpănate ce supraviețuiseră acestor ultimi ani. Decăderea a fost rapidă și împuținarea populației

Clubul cărții digitale 2024

lăsase urme adînci. Unul din cele două localuri fusese incendiat într-o încăierare. Sheriff-ul și cîțiva din paza orașului au trebuit să ia cu asalt saloon-ul în care-și făcuse vizuina o bandă de răufăcători.

Dintr-o ochire, Colorado a înțeles că cei doi trăseseră la „Curcanul de Aur", ținut de senor Amarildo, o veche cunoștință a lui. Muzica unui pian hodorogit răzbătea obosită și mahmură, la fel ca pianistul ce nu se trezea nici odată. Colorado cunoștea obiceiurile locului. Dădu în primire pagul copilului de grajd și, desfăcîndu-și chaps-ul, pe care-l luă sub braț, așa prăfuit și cu sombreroul alunecat pe spate, pătrunse în saloon. N-a intrat pe cele două uși batante, cum făceau obișnuiții localului. Colorado alesese într-adins alt drum, cunoscut mai de mult. De cum intră, se lovi nas în nas cu senor Amarildo. Hotelierul rămăsese la fel de pîntecos, iar ochii, cu orbitele albe, păreau atunci ceva mai bulbucați. Nuanța măslinie a obrazului pălise sub epiderma întinsă gata să plesnească ca o agrișă coaptă.

Colorado îi crease lui Amarildo, de cînd se știa, o teamă de care tînărul gunman rîsese întotdeauna. Acum, Amarildo era de-a dreptul îngrozit. Galopînd prin sihla sălbatică și prin pădurile de munte, Colorado luase înfățișarea unui corsar al preriei. Tremurul din vocea lui senor Amarildo și cîteva bîțîieli ale capului îi născu temerea să nu-l lovească pe hotelier vreo dambla.

— Senor, eu vrei liniște în casa mia. Mergeți, senor, și bateți la strada ! îl imploră. Eu nu pot vede sangre. Cînd vede sangre, eu pierde minți și toate este cu dosul la față.

Colorado îl asculta zîmbind. Graiul lui senor Amarildo și eforturile ce le făcea să fie calm, altfel de cum îl știa cînd apuca chefliii de gulerul hainei, aruncîndu-i în stradă, îl amuzau.

— Și pînă una altu', dă-mi, amigo, un cigarello, că mi-ai tăiat inima cu frica.

— Cine-ți spune, senor, c-am venit aci să mă bat ? îi dădu țigara Colorado, sfredelindu-l cu privirile. Am vrut să-ți fac așa... o vizită, ca la un bun amigo, senor, rîse Colorado, răsucindu-și și lui o țigară.

— Unde este senor Colorado, este și sangre. Acolo, nechemat, vine carro funebre. Acolo nu e nevoie de medico.

— Aaaa ! De ăsta-mi ești, senor ? Ia tacă-ți fleanca ! Nu-i dracu' așa de negru cum îl vezi. Ia spune, ai închiriat vreo cameră, cu puțin înainte, la doi senori, așaaa... unul și unul...

— Eu nu știe nimic, senor. Eu păstrez secret la cliente meu. Eu, senor, este mormînt mereu...

— Iar faci gălăgie cu cinstea ta. Uite, te ajut să-ți intre niţică minte în terciul ce-l duci în cap ! Ce zici ?

O hîrtie de douăzeci de dolari își schimbă stăpînul, alunecînd în buzunarul hainei slinoase, odinioară albă, a lui senor Amarildo.

— Senor Colorado, eu nu trădez secret pentru hotelo meu. Client al meu este stăpîn la mine, chiar dacă fura cabalo.

— He, he, senor, nici chiar așa. Văd că-mi pui nervii la încercare, se încruntă Colorado, atingîndu-și din întîmplare mînerul coltului ce-i atîrna pe șold. Vorba de această dată îi era leneșă și legănată.

Tăișul din priviri îl făcu pe senor Amarildo să-și piardă firea. Îl apucară fierbinţelile și o sudoare rece îi acoperise spatele. Nu înţelegea prea bine ce vrea Colorado. Ascuțișul privirilor lui, ce i se strecura pe sub pleoapele devenite infinit de înguste, îl hipnotiza.

Colorado cunoștea cîte parale face cinstea lui senor Amarildo. Nu-și propusese deci să-i forţeze probitatea, fără a-i răscumpăra conștiinţa pierdută. Mai fusese găzduit de Amarildo și nu se putea plînge de cum a fost tratat. Așa că nu se făcea să sară peste cal...

— Scumpul meu senor, își îndulci vocea drumeţul. Pe cinstea mea, dacă vreau să te fac să-ți calci vreun legămînt. Știu că-ți respecți mușteriii și le aperi interesele. Domnii pe care-i găzduiești sînt niște pungași, niște criminali, senor, și pentru că îți este așa de greu, mai ţine și asta... Încă o hîrtie de douăzeci de dolari i se îndesă peste cealaltă, umflînd buzunarul hotelierului. Să-ți fie mai ușor păcatul, senor Amarildo. Ce zici, cădem la învoială ?

— Oh, oh, senor, greu lucru eu fac... da' păcat să fie la dumneata, senor... E la camera cinci, senor ! Ei doi e acolo, în una camera, și n-au arătat încă față la bar.

— Îi găzduiești mult, senor Amarildo ? îi zîmbi încurajator Colorado. Sau sînt pe picior de ducă ?

— Ei spus că numa' una noapte, senor. Apoi mîine, cînd răsare soare, ei încalecă și basta. Să nu ma divulgă, senor, că pușcă la mine. Și am doi copii, senor, și cine-i crește, dacă ma duce carro funebre ?

— Nu te ia Aghiuță în cîrcă, senor, cu una cu două ! Pe cinstea mea, că ne mai vedem și altă dată. S-o știi de la Colorado ! Spune-mi mai bine dacă poți să-mi dai o cameră deasupra senorilor.

— Ei cum rade tu, senor ! Și senorii de sus scot iute pistola ! Și este răi în Texas. Am veste de ei, senor. Acolo, fala mare ca voi, senor, se aude de ei !

— E foarte bine, i-o scurtă Colorado, asprindu-și privirile. Or fi ei cei mai cu fală în Texas, dar... numai după mine... senor Amarildo, își compuse un rîs auster Colorado. Pe hotelier l-a cuprins un tremur subit. Și acum du-mă în camera mea, senor. Nu vreau să fiu luat la ochi. Și să-mi aduci tot ce-mi trebuie să mă spăl. Și repede, senor, că ai familie grea și nu-ți strică niscaiva bani gheață, argumentă trăgînd cu țeava pistolului un ghemotoc de dolari din buzunarul bluzei sale.

Colorado, după aproape o oră de dichiseală, se privi în oglindă. Nici nu-i venea să creadă că nu e jocul unei năluciri. De cînd nu-și văzuse chipul în oglindă, aproape și-l uitase. Mai ales că purtase și barbă. Acum pădurea stufoasă de pe obraz și mustățile sale se odihneau pe scîndura dată cu o gazolină unsuroasă, de care se lipiseră. Cu ajutorul a două oglinzi, chinuindu-se cum a putut, și-a potrivit și ceafa. I se păru că nici un frizer din New Mexico nu l-ar fi tuns mai reușit. Încercîndu-și sombrero-ul, constată că părul îi ieșea cam de două degete de sub calotă. Își scutură apoi pantalonii și vesta cu mîneci lungi și cu franjuri, reușind să îndepărteze praful și noroiul ce-l adunase.

Cînd a coborît în saloon, senor Amarildo făcu ochii și mai mari și cît p-aci să-l ia la rost. Nu înțelegea cum a îndrăznit să urce noul client, fără să treacă pe la el, să-i dea cheia și să lase banii pe o noapte înainte.

— Calm, senor Amarildo ! Sînt prietenul vostru, Colorado. M-am ușurat numai de barbă. Nu ți-ar sta de loc rău, dacă ți-ai lepăda și dumneata mustața, zîmbi Colo-

rado, împingîndu-i sombrero-ul pe ceafă cu degetul. „Cred c-ai arăta ca un pepene turchestan", își zise în gînd.

— Nici dumneata nu te înfățișezi rău, zîmbi Amarildo, descoperindu-și două șiruri de dinți, cu goluri bunișoare între ei, Solly, frizerul nostru, nu te lua mai rău.

— Hai, hai, nici chiar așa, senor ! Dar, spune, ai ceva de mîncare, că mi-e o foame de lup ? Nu știu ce fac, dacă nu-mi astîmpăr stomacul, care s-a răzvrătit, nu glumă.

— Am de toate, senor. La Amarildo găsești tot ce-ți poftește inima. Și dacă aveți punga grasă, senor, vă îndop ca pe un gînsac. Luați loc, senor, și acu' vine Juanito, băiatul meu mai mare, și vă aduce toate mîncărurile paradisului.

„Mîncărurile paradisului" lui Amarildo n-au fost decît o bucată friptă de cerb, cîteva felii de limbi de bizon, cu sos și măsline, o felie uriașă de pudding, vreo șase ouă răscoapte, patru sau cinci pateuri, un roast de vițel, apoi din nou vreo patru sau cinci ouă umplute cu o pastă din șuncă amestecată cu maioneză. Iar la urmă, să simtă că și-a făcut plinul, aproape o jumătate dintr-un cozonac cu agrișe. Între berea de Bruxelles și o stacană cu lapte, Colorado alese pe ultima.

Cînd s-a prezentat la plată, senor Amarildo se frecă la ochi. Mîncărurile servite la masă dispăruseră ca înghițite de vîrcolaci.

— Dar știi, senor, că nu te prea încurci cu pofta de mîncare. Unde le-oi fi îndesat, că nu te cunoști de loc, senor. La mine, doar gust și gata, burta se umflă...

— He, he, senor, nici chiar așa. Și nu mă mai spiona atît. Să știi că mă așteptam la mai mult de la faimoasa dumitale bucătărie !

— Mai aveam un rosbif, două, senor, și un mușchi de Grizly, senor, abia acum o săptămînă mi le-au adus doi vînători care mă aprovizionează. Și turta de mălai cu sirop de coacăze, senor, nici n-ai gustat-o. Iar tocănița din rinichi de batal, cu ardei și piper mult, nici n-ai mirosit-o, senor ! își lăuda Amarildo mîncărurile ce le mai avea în bucătărie.

— Prea încîntat, senor Amarildo. Ce, crezi că sînt spart ? Mi-am umflat burta ca o căpușă și vreau să pun capul jos cîteva ore. Cred că n-ai nimic împotrivă.

— Nu vă supăraţi, senor, îl opri patronul. Preţul pentru masă nu este laolaltă cu cel de la cameră. Cu pofta asta, rămîn pe drumuri, senor!

Colorado înţelese că lui Amarildo îi era frică să nu-i tragă chiulul la plată. Fără să-i poarte pică, îi mai aruncă o hîrtie de zece dolari mototolită mai întîi în mînă.

— Eşti un viezure chel şi împănat cu grăsime, pe cinstea mea, senor! Noroc că ai casă grea, că nu vedeai un cent!

Cînd a pătruns în odaia sa, prima grijă a lui Colorado a fost să lipească urechea de scîndurile duşumelei. Parcă înţeleşi, chiriaşii de sub el mormăiau în şoapte, numai ei ştiau ce. Colorado fu nevoit să se dea deocamdată bătut. Urmăriţii nu-i ofereau nici o şansă. În minte îi încolţi un plan, pe care-l puse pe loc în aplicare. Îl chemă pe Amarildo şi, pentru încă zece dolari, hotelierul se învoi să le trimită celor de jos, odată cu mîncarea comandată, şi o sticlă de whisky. Ca să n-aibă clienţii de jos bănuieli, Amarildo se învoi chiar să ciocnească cu ei pentru cinstea făcută hanului de asemenea feţe alese. Se ţinu de cuvînt şi-i părăsi pe proaspeţii chiriaşi abia cînd vîrfurile urechilor şi pometii obrajilor îi deveniseră stacojii...

Amarildo era bine dispus, iar cei doi păreau că se simt în sfîrşit în largul lor. Încinşi de alcool, deveniseră mai guralivi. Învîrteau, să le treacă vremea, un titirez şi, printre vorbele rostite neclar la joc, Colorado desluşi cîteva care-i ascuţi atenţia la culme. Cei din odaia de sub el se refereau la atacul ce-l săvîrşiseră la Defileul Morţii.

— Numai diavolul ăla spurcat, care a tras de sus, ne-a dat peste cap aranjamentul. Învîrteşte-l, Lefty, că-i rîndul tău, glăsui unul din ei, cu o voce uscată şi leneşă.

— De unde, Jacky! Noi am încurcat-o. Trebuia să le luăm piuitul mai iute văcarilor. Şeful a zăpăcit-o, de fapt. Asta e clar! A avut o zi proastă şi nu s-a hotărît să atacăm decît tîrziu. Eu rămîn la treizeci. Cel ce lăcomeşte mai mult păgubeşte! Aruncă tu, băftosule!

Un lucru era limpede: şeful dăduse ortul popii! „Cine să fi fost canalia?"

— Ce zici, vom fi crezuţi acasă, Lefty? Iar am sărit ca un bărzăune cu albeaţă ce sînt! Ia-i tu pe toţi, noro-

cosule, și învîrtește-l mai repede. Mare baftă ai, bă uscatule...

— Să nu spună c-am șters-o, c-a fost cotoioasă, continuă cel cu vocea lui Jacky.

— Dar știi că treaba nu e rea ? Titirezul ăsta nu mai ascultă, parcă este vrăjit. Îmi intră aceleași numere ca înainte. Și de ce să n-aibă încredere în noi ? Nu le îndesăm noi banii în buzunare ? Cine a dat loviturile ? Iar partea leului, ce, am luat-o noi ?

— Îhî ! făcu Jacky, convins și nedumerit în același timp. De nu se ascundeau văcarii ca șopîrlele, îi aranjam pe toți la șase coți sub pămînt.

— Au fost mai dihai ca biberii. N-am apucat să trimit decît unuia un plumb între ochi, se căină Lefty.

— Mă omoară mintea și nu mă dumiresc. Așaaa, mai tragi ? Trage, frate, cum tragi, așa ajungi !... Da' nu mă dumiresc ce hram poartă ăla care le-a sărit în ajutor. Ciocănește el pentru cineva, dar asta numai el știe și cine l-a trimis acolo. S-a amestecat taman cînd să zicem hop, și ai văzut cum s-a terminat tărășenia. De nu era tipul, guguștucii erau terminați ! Cu cei din vale era o joacă să-i lichidăm. Hai învîrtește-l, nu te mai holba la bani. Sînt toți aici pe masă, n-am tras nimic de la joc..

— Să-l ia dracu, mîrîi Lefty. Se pare că rătăcește în prerie ca un puma singuratic. Și nu face pe din două prada cu nimeni. După ce dă lovitura, dispare ca o vevericță. De ce ne-o fi suflat afacerea, să crăp dacă pricep ? se scărpină după ceafă Lefty.

— În nici un caz, turma n-ar putea s-o mîne singur. Și nici n-avea cine să-l ajute, își dădu cu presupusul Jacky.

— Asta e clar... Bă, da' norocos ești, m-ai speriat ce le bobicești, plăti potul Lefty. Pariez că a făcut isprava mai mult ca să-și treacă vremea ! Și învîrtește-l mai încet, că din nou cade jos. Să-l ia dracu în coarne, să intre-n smoală cu el. Na ! că mi-a căzut și mie pe unu la treizeci. Te lefteresc, uscatule...

— Ei, și ce mai tura-vura, conchise Lefty. Dacă o fi fost vreun pistolar mai deocheat ca noi, care se vîntură pe-aici ? Niciodată nu știi ce le umblă la ăștia prin cap ! Cînd nu te aștepți, se răsucește și trage taman în ăla la

care rîdea pînă atunci. Aștia nu sînt ca noi, să ne cunoaștem.

— Să-l ia dracu, Lefty ! N-aș pune rămășag pentru pielea ta că scapă fără găuri, de ne lovim vreodată nas în nas cu el.

— Nici pentru el n-ar fi preș moale. Țin rămășag, pe doi pfunzi de aur, că-i pun două cepuri mai sus de centură cu o palmă, dacă mă bat cu el în stradă, se încălzi Lefty.

— De mă găsesc pe aproape, îi sticlește norocu' de două ori, se înfierbîntă și Jacky. De data asta nu-l scap. Cum nu l-am scăpat nici pe vînătorul de mufete din Blue Town.

Pentru Colorado, totul devenise clar. Nu mai avea ce să afle. Se hotărî într-o clipită. Își încinse centura spînzurată pe scaun — mai întîi verificase încărcătura celor două pistoale. De fapt, hotărîrea era luată de el cu mult înainte, cînd dăduse în grija copilului de grajd pagul. Și dacă s-ar fi gîndit bine, Colorado ar fi recunoscut că ideea îi încolțise cînd galopa pe urmele nelegiuiților.

După cum se înfățișau lucrurile, nu avea de ales. Lefty și Jacky nu puteau fi predați sheriff-ului din Bridge Town. Avea șanse minime să dovedească că luaseră parte la tîlhăria de la Defileul Morții. Puteau să-și fabrice o groază de alibiuri și ar fi pierdut vremea să dovedească pricina pentru care îi denunța.

Pe drumul făcut pînă aici, Colorado se gîndise la o sumedenie de planuri. Nemerniciile auzite de la Lefty îl făcură și mai dîrz în ce hotărîse... Bănuia că și acesta era un pistolar renumit în Texas și nici Jacky nu putea să fie de lepădat. Altfel, dreptatea se putea și cumpăra. Nu aurul băgase în păcat sufletele atîtor sheriff-i în vest ? Și ce dovezi putea prezenta în scris la biroul sheriff-ului din Bridge Town ? Iar pentru asta trebuia să și scrie... Pînă să facă el treaba asta plictisitoare, cei doi spălau putina...

„Și, să fim sinceri, își vorbi în continuare vînătorul, nici numele de Colorado nu cade prea bine la stomac celor din New Mexico."

„Armele să fie acelea care să judece ! hotărî. Dar dacă judecata plumbilor va fi strîmbă ?" Simți o durere ca un fier roșu trecut prin inimă, ca ori de cîte ori era într-o grea cumpănă. Dar în viața sa plină de primejdii nu o dată s-a găsit față-n față cu moartea.

Colorado reuși să-și stăpînească emoția. Acum era gata pentru orice. Cu agilitatea unei pisici se ridică pe glaful ferestrei, apoi își dădu drumul în gol, pe balconul camerei de jos. Căzu pe vîrfuri, fără zgomot. Cu amîndouă pistoalele în mîini trecu prin perdeaua de hîrtie foșnitoare în încăpere, unde cei doi îl priveau înlemniți...

Capitolul VI

POLIȚA LUI MULLIGAN

Cînd s-au înfățișat Pearson și Willy, călări, în ranch-ul lui Mulligan, cei rămași să îngrijească gospodăria în lipsa lui Gerry trebăluiau fiecare la cîte ceva. Bătrînul Paulo deszăvorîse apa dinspre brațul de irigație, ce tăia în două ranch-ul, trecînd pe lîngă casă.

Apa clipocea în șanțul de argilă bătucită, bucuroasă de menirea ce i se hărăzise. Găvanele de la rădăcina cireșilor și piersicilor altoiți o așteptau nesățioase. Dick, nepotul lui Cecilly Mulligan, nu sărise cu mult peste șaptesprezece ani, moștenind în vrednicie pe tatăl său, căzut la secesiune. Meșteșugul creșterii vitelor și lucratul pămîntului le învățase de la bătrînul Paulo, care se mîndrea cu el.

În timp ce vizitatorii treceau pe lîngă țarcuri, Dick își țesăla calul, după ce mai întîi îl bușumase cu șomoiogul de paie azvîrlit alături, în iarbă. Lowel, fratele lui Dick, cu doi ani mai tînăr, tăbărîse pe bătrînul Paulo să-i povestească, a nu știu cîta oară, cum a împușcat un trib întreg de irochezi, fără să-și piardă scalpul.

Cecilly Mulligan, odinioară blondă, acum încărunțită, cu obrazul pîrlit de soarele podișului, ieșise pe prispă, unde așternea masa. Ea a dat prima cu ochii de Pearson și judecătorul Willy Simson.

— Bună ziua, doamnă Mulligan, se auzi glasul lui Pearson, înfundat de fumul țigărilor.

— Bună, domnule Pearson. Ce surpriză pe noi, tocmai acum cînd lipsește Gerry. Ia te uită ce onoare... și domnul Willy, judecătorul din Blue Town! Dar ce treburi importante v-au abătut pe aici? Sau ați fost în trecere și nu v-a răbdat inima să nu-i dați bineţe lui Gerry?

— Să vă spun drept, am venit chiar la ranch. Și avem ceva de discutat cu dumneavoastră, deși poate nu este tocmai locul potrivit.

— Și e ceva de bine, domnule Pearson? Sau aduceți, ferit-a sfîntu', știri neplăcute? Că nu s-a întîmplat ceva, Maică prea Curată, cu Gerry pe drum?

— Nu despre asta e vorba, doamnă Mulligan, își pironi privirea în pămînt Willy, înciudat că nu se poate uita drept în ochii femeii. Nasul îl avea zdravăn prins în pince-nez-ul de care era nelipsit și care-l sîcîia acum mai abitir ca de obicei.

— Atunci este vorba de altceva, slavă Domnului! respiră ușurată stăpîna ranch-ului. Sînt niscaiva lucruri neplăcute? Hai, dați-i drumu', ce-o mai moșmoniți atît. Deci lucruri neplăcute. Ziceți-i! Noi, ăștia din neamul lui Mulligan, nu ne dăm cu una, cu două bătuți.

— Tare neplăcute, doamnă Mulligan. Ne pare rău că nu e aici Gerry, poate el știa mai bine cum stă treaba. Mulligan bătrînul i-a spus-o cu siguranță, dar îl așteptăm de aproape două luni. Ar fi avut tot timpul să se întoarcă.

— De! Dacă el a vrut să se întîmple așa, noi nu ne putem așeza de-a bățul. Domnul Willy poate să-și dea o părere, fiind mai în măsură. Eu n-am vrut să ajungem aici, dar, uite, răposatul s-a făcut că uită. Am și eu greutățile mele și nu pot amîna pînă la calendele grecești. Vedeți, dumneavoastră, doamnă Mulligan, mă strîng și pe mine alții...

— Dar despre ce este vorba, domnule Pearson? Că-mi vorbești pe două limbi, cum zic indienii despre noi că am avea meteahna asta... Numai Dumnezeu poate să adune ceva ca lumea din tot ce aud.

— Păi, acum doi ani s-a împlinit sorocul și văd că toată lumea se face că plouă, și nu mă mai pot descurca, că vedeți cît este de generos domnul Billy King — te

execută pe loc, cînd e vorba de bani. El nu mă lasă atît cît l-am păsuit eu pe Mulligan.

Femeia, încercată de atîtea greutăți, privea consternată și încerca să pătrundă tîlcul vorbelor lui Pearson. Mîinile ei începură să frămînte șorțul, transformîndu-l într-un cocoloș de cîrpă rufoasă. Încercă să-și strîngă cocul ce-i alunecase pe umăr și nu reuși să-l adune. Nu izbuti nici măcar să înfigă ca lumea un ac în păr.

— Este vorba de o datorie pe care o avea Mulligan la domnul Pearson. Am citit și eu chitanța, adeveri Willy, omul care veghea la aplicarea legilor în Blue Town. Știu cînd a semnat-o ! Nu e decît pentru cinci mii de dolari. Și, așa cum spune domnul Pearson, scadența a trecut de mult. Doi ani au zburat de atunci, și omul a fost destul de răbdător, schiță un surîs voit dulceag judecătorul din Blue Town.

— Da, doamnă Mulligan, vedeți că și domnul Willy cunoaște bine toate astea. Doi ani să așteptți nu e puțin. Am aici scris de Mulligan, cu mîna lui, cînd trebuia să-i restituie. Și am o groază de datorii la bancă...

Nevasta fostului rancher se schimbase la față. Privea neîncrezător pe stăpînul saloon-ului și pe judecător. Știrea primită o împietrise de uimire. Făcu o sforțare să nu se sprijine de parmalîc și se miră că mai putea să vorbească.

— Dar Mulligan nu mi-a lăsat banii de care vorbiți. Și nici nu mi-a vorbit nimic de vreun bucluc. Nu știu ce-o mai fi și asta... Tusea nervoasă ce o cuprinsese o mai răcori în parte.

— O fi avut el și alte datorii, dar le-o fi achitat înainte să moară, luă o mutră prostită Pearson. D-aia o fi uitat să vă zică de asta...

Raționamentul lui Pearson plăcu lui Willy, care se coloră puțin în obraz.

— Omul meu n-ascundea treburi d-astea de mine. Și apoi, în douăzeci și cinci de ani, de cînd ne-am luat, l-aș fi simțit, dacă avea năravul minciunii. Ferit-a sfîntul să-mi dosească Tom ceva ! Eu zic să mai așteptăm, domnule Willy. Gerry nu mai are mult pînă să se întoarcă și totul va fi clar ca lumina dimineții. Că n-a murit nimeni din datorii, ferit-a sfîntu'...

— Numai că nu pot, doamnă Mulligan, zîmbi malițios Pearson. Asta-i încurcătura. Am nevoie de bani chiar astăzi. Și domnul Billy King nu mă păsuiește. Cum era de datoria mea, i-am semnat la rîndu-mi o chitanță. Eu v-aș mai fi păsuit, de nu eram așa înglodat.

În timp ce mama lui Gerry se ostenea să-i smulgă lui Pearson o păsuire, de grupul lor se apropiase bătrînul Paulo. Ochii credinciosului om străluciră tăios cînd află ce conținea peticul de hîrtie. Scrisul stăpînului său, dispărut din viață, abia se zărea pe hîrtia șifonată. Știa, însă, că Mulligan nu putuse face una ca asta, că totul este ticluit.

— Nu face o piele de broască rîioasă asta hîrtie ! Domnul Mulligan n-avea cum risipi dolari atîți. Este o minciună la saloon ticluită, la masa de cărți. Și Paulo este sigur că domnul Pearson cunoaște adevăr de la atîți bani cît scrie pe hîrtie...

— De ce vorbești așa, Paulo, cu domnul Pearson ? se zborși din senin Willy. Domnul Pearson este un cetățean onorabil al orașului. Nu se cade să insinuezi lucruri care-l jignesc. Și ce te bagi tu, care nu ești decît un argat ? se pițigăi muiat Willy, ștergîndu-și chelia cu o batistă ce aducea mai mult a obială.

— Doamnă Mulligan ! vorbi tăios și stăpîn pe el Pearson. Scadența a fost depășită și, dacă nu-mi dați cinci mii de dolari, trebuie să intru în stăpînirea ranch-ului care a stat chezășie. Domnul judecător Willy și consiliul condus de domnul Billy King l-au evaluat la cinci mii. Atît, cinci miare, nici un cent peste... Și, să fim drepți, în cinci mii de dolari intrau și vițele duse de Gerry în California. Dar acum, hai, treacă-meargă, ce mai tura-vura. Le-a luat, le-a vîndut, fie de la noi... că n-o curge sînge din cer... Și cu asta am spus tot, doamnă Mulligan ! Vin mîine după-amiază cu oamenii mei și cu sheriff-ul, să-mi dați cheile. Pînă atunci aveți tot timpul să vă duceți catrafusele într-altă parte !

— Domnule Pearson, dar ce faci dumneata nu-i omenesc ! își schimbă glasul Cecilly. Nu ți-e frică de Dumnezeu că-l mînii și te poate trăsni pe loc ? Zău, domnule Willy, aici nu-i lucru curat ! Tom Mulligan nu putea, în ruptul capului, face una ca asta. Iar în casă n-am banii

ăștia și nici să-i strîng pînă mîine, orice-aș vinde, n-aș reuși. Așteptați, domnule Pearson, cîteva zile, să se întoarcă Gerry și va plăti el cu ce ia de pe vite și cu ce s-o mai împrumuta de la Gallanger și Murphy, dacă așa stau lucrurile...

— Cine zice să dăm chei ? se înfipse în fața lor Paulo, făcînd spre ei doi pași amenințători. Strîngea în mîini carabina, a cărei piedică era dată la o parte. Ce crede domnul Pearson că noi sîntem ? Momîi ? Care lege a fost scrisă să se fure munca de la ranch ? Visați, dacă voi credeți așa ceva ! Lipsește domnu' Gerry iar noi nu știm că domnu' Mulligan jucat la cărți cinci mii dolari.

— Legea e scrisă de alții mai mari, se pițigăi Willy, așezîndu-și ochelarii pe nas și întinzîndu-și cu degetele transpirate un favorit zburlit, ce-i îmbrăca obrazul ca un jambier de pădurar.

— Ce lege, domnu' judecător ? Legea de la domnu' Pearson ? Legea de la domnu' judecător Willy ? Noi avem legea de la pămînt, pe care muncim și pe care apărăm ! Paulo pipăi involuntar trăgaciul carabinei îndreptate spre pieptul lui Pearson.

Pe obrazul stăpînului Salonului Fericirii trecu un rînjet de cîine. Mîna i se crispă, iar în colțul gurii, cicatricea provocată de tăietura unui vechi cuțit se colorase în violet.

— Dacă-i așa, pînă mîine noapte vă scot ca pe șobolani de aici. Dacă scormoniți și-mi dați de unde știți datoria, rămîneți ! Ori cinci mii de dolari, ori vă luați tălpășița și vă cărăbăniți unde-ți vedea cu ochii.

— Încearcă să ne mînii, domnu' Pearson ! Cine trece prag la casă, pînă din California vine domnu' Gerry, capătă gaură în cap ! își alungă Paulo pecetea răbdării și înțelegerii, de care era de obicei stăpînit.

Stăpînul saloon-ului încercă să-și apropie mîna de tocul pistolului ce-i atîrna pe șold, dar țeava lungă a armei ținută de Paulo i se înfipse în golul stomacului, amenințînd crud în mîna muncită a argatului.

— Liniște, domnu' Pearson. Paulo nu știe glumește cu pușca. Întîi trage, apoi întreabă la dumneata dacă vrut să scoți pistola.

Willy transpirase în haina purtată și neagră de cioclu. Cu mîna neîncrezătoare își ștergea fără odihnă chelia nodu-

roasă ca o gutuie pîrguită și udată de rouă. Clipea speriat din ochii săi puhavi și urduroși, de cimpanzeu bolnav de conjunctivită, frecîndu-se parcă agasat de o mîncărime rebelă, apărută din senin.

— Hai, domnule Pearson ! Revenim mîine dimineață cu sheriff-ul, să intrați în drepturi. De nu vă dă banii, puneți stăpînire pe ranch.

— Poate în iad să intrați, scrîșni Dick și Lowell, veniți și ei, agitînd sălbatic două puști cu niște țevi care nu se mai terminau.

— Aici nu veți pătrunde niciodată, asta s-o știți ! Că n-aveți drept ! vorbi și doamna Mulligan, care-și revenise, prinzînd curaj.

— Poarta va fi înțepenită în cușaci. Vai de cel care intră în ranch ! îi săgetă Paulo. Că moare ca un cîine turbat ! Și ca să întărească spusele doamnei Mulligan, continuă : Unde este dreptate, este și Paulo. Trage domnu' Pearson, trage și Paulo.

În timp ce Pearson și Willy se depărtau spre arcul din scînduri, Annie veni în curte, tîrînd puşca Kentuchiană, pe care o lustruia cu ocazia sărbătorii de Crăciun, cînd Tom Mulligan trăgea trei focuri spre apele reci și întunecate ale Pecosului, să fie anul mănos și plin de daruri pentru ai săi...

Povestea cu datoria lui Mulligan făcu ocolul orășelului în mai puțin de cîteva ore. Cei mai mulți dintre cetățeni bănuiră că la mijloc era lucrătura celor ce măsluiau cărțile la saloon. Faptul însă că judecătorul Willy gira această afacere dădea cîțiva sorți de crezare tărășeniei. Pentru a se încredința că așa stau lucrurile, sheriff-ul Warner, însoțit de ajutorul său Travie, trecu pe la familia Mulligan. Mai sosiră Gallanger și cîțiva cowboy de la ranch-ul lui Donnald. Chiar Timber își făcu drum la ranch și nimeni nu i-o luă în nume de rău. Veni ca din întîmplare și Pedro, peonul, învîrtindu-se pe acolo mai mult decît trebuia.

Fără ca nimeni să-i fi cerut, învățătorul Guernnsey, abătut cum nu-l văzuseră cei de la ranch pînă-atunci, se interesă și el de soarta celor de aici. I se p[illegible] tare ciu-

dată povestea, la fel de ciudată ca și locurile acestea, cu care nu se obișnuise...

Mai fiecare își dăduse o părere : că hîrtia ar fi măsluită, sau că Dumnezeu ori Satana luaseră mințile lui Mulligan, în povestea celor cinci mii de dolari.

Pearson lăsase să se înțeleagă că banii rămăseseră la masa de joc. Martori se găseau destui din obișnuiții saloon-ului. Ei povesteau deja că Pearson numărase cinci mii de dolari lui Mulligan în bani peșin, pe care-i lăsase, toți, pe verdele închis al mesei... Situația celor de la ranch, după mulți, devenise precară și nici un om cu scaun la cap nu găsea vreun capăt de fir să dezlege încurcătura...

Cine era vinovat, dacă rancherul se cherchelise atunci poate mai mult ca de obicei și se aruncase cu mize mari... Iar cei care chibițaseră pe margini se jurau că jocul a fost cum nu se poate mai cinstit...

La ranch domnea o agitație curioasă. Timber îi anunțaseră că Pearson cu ajutoarele lui se pregăteau să treacă rîul, prin dreptul Colților Șacalului. Tot Timber le-a șoptit că Warner venea și el să-i convingă că, în fața unei chitanțe date cu martori, legea nu poate fi discutată.

Cei de la ranch, intrați în panică, baricadaseră ușile și ferestrele, pregătindu-se să le țină piept. Ocupaseră poziții la ferestre, cu țevile armelor strecurate pe lîngă cercevele. Tinerii, Dick și Lowel, se alăturaseră lui Paulo, convinși că nu puteau fi biruiți, oricît de mare ar fi fost numărul asediatorilor. Doamna Mulligan și Annie, după ce trăseseră un plînset zdravăn, se așezaseră în apropierea bărbaților, să le dea muniții la mînă. Ferma luase înfățișarea unei garnizoane care aștepta asediul îndelungat al pieilor roșii. Toată suflarea din dosul pereților din bîrne și chirpici pîndea cuprinsă de teamă, cu mîna pe trăgaci. Paulo avea comanda generală și le întărea curajul. Era cel mai în vîrstă dintre ei și priceput în astfel de situații.

Nu trecuseră mai mult de cinci, șase ore de cînd soarele se cocoțase în înaltul ceaunului de sineală, cînd Pearson, Harris, Allison, însoțiți de Willy, tot așa de dispus ca întotdeauna, suiau spre ranch-ul lui Mulligan, urmați de o trenă lungă de praf.

Pentru ca totul să decurgă cît mai simplu, Pearson l-a convins și pe Henry Warner și Travie, ajutorul său, să-i însoțească. Respectarea legii era o treabă, oricum, dată în grija sheriff-ului...

Cum poarta fusese prinsă zdravăn în stănoagă pe dinăuntru, Harris se grăbi s-o înlăture. Vocea lui Paulo răsună în același timp ca un tunet, pe deasupra tuturor, sfătuindu-i să lase cușacul la locul său. Și ca să nu fie înțeles greșit, o pălălaie de foc, urmată de o bubuitură îi înșoțiră spusele. Coaja unuia din buiumacii porții se albi, mirosind a lemn prăjit.

— Ăștia au înnebunit de-a binelea ! se ascunse Willy după calul descălecat cu puțin înainte. Mai bine zis, după ce alunecase din șa, gata-gata să rămînă cu un picior înțepenit în scări.

Harris, Allison și Pearson se pitiră după nuielile gardului înțesat de tufele de lemn cîinesc, care împrejmuiau hotarul gospodăriei lui Mulligan, în partea dinspre drum.

— Doamnă Cecilly ! Doamnă Cecilly ! Sînt eu, Henry ! Henry Warner, sheriff-ul. Nu trage, Paulo ! Hai mai bine să stăm de vorbă. Mulligan n-ar fi făcut asta în ruptul capului, pe legea mea ! Fii om cu scaun la cap și vino afară la o vorbă !

— Să-i ia dracu' cu potlogării de la ei ! Pînă nu vine domnu' Gerry, nu ieșim la curte. Să încerce să apropie de bătaia focului ! Să vedem la care trece mai mult plumb în piele.

— Paulo, fii cu scaun la cap, că ești om în toată firea ! Vino afară puțin, să ne vedem la față.

— Pînă vine domnu' Gerry, nu părăsim arme. Dacă spune că domn Mulligan a dat hîrtie, facem cum zice domnu' Gerry. Domnu' Pearson să aștepte cîteva zile, că n-o fi prăpăd de la cer !

— Domnul Willy, care a venit cu noi, e de părere că nu se poate altfel : legea este clară pentru toată lumea din Blue Town. Dacă Mulligan a pierdut banii, trebuie să-i dați înapoi. Sau pămîntul și casa. Cînd vine Gerry de la drum, le scoateți înapoi, cu siguranță.

— Să aștepte, sheriff ! Încă două zile, după socoteala noastră, vorbi și doamna Cecilly tare, să fie auzită, și afacerea asta încurcată se va dezlega.

— Nimeni nu scoate pe noi de aici. Dacă vrea moarte, să vină... vorbi și mai hotărît Paulo.

— Asta nu-i treaba ta, Paulo! După lege, Pearson este în drept! Lăsați-l să-și ia ce-i al lui, nu vă puneți de-a curmezișul. Altfel va trebui chiar eu să-i fac dreptate domnului Pearson.

În timp ce vorbeau, Warner, urmat de Travie, judecătorul Willy, Pearson, Harris și Allison se apropiau de tinda casei.

— Doamnă Cecilly, ieșiți dumneavoastră puțin, să ne uităm încă o dată cu toții la chitanță, făcu Warner, cerîndu-i lui Pearson dovada datoriei și jalba scrisă de Mulligan, cu ocazia dispariției a peste o sută de vite, odată cu alte cîteva sute furate în valea rîului Pecos și mînate în New Mexico, și mai departe în Arizona.

La lumina soarelui mare cît o tipsie umplută cu jar, Warner compară din nou cele două semnături.

Paulo, cunoscîndu-l pe Warner, ieși ținînd strîns în mîini patul carabinei și degetul pe trăgaciul armei. Harris și Allison, la rîndul lor, încleștară mîinile pe pistoale, gata să le smulgă din tocuri.

— Drace, semnătura este una și aceeași pe amîndouă hîrtiile! Uitați-vă și dumneavoastră, doamnă Cecilly. Warner încercă s-o înduplece să privească cele două hîrtii. Pe legea mea!

— Ce-i aia, sheriff! Dacă sînt scrise de aceeași mînă, de ce te mai miri? se înverșună Pearson.

Judecătorul Willy făcea zîmbre și-și umezea mereu buzele subțiri fără culoare, asemeni unui cîine setos, ținut în lesă. Ridurile de pe figura sa pătată de vărsat se adînciseră, iar cele din jurul gurii păreau niște șanțuri oblice, făcîndu-l să semene cu un cimpanzeu.

— Eu am spus-o demult! Am spus-o demult, lătră somnambulic Willy, chinuindu-se să-și încheie una din ghetrele desfăcute din nasturi. Chiar un expert în semnături din San Antonio sau Fort Saint la fel ar spune. Nu mai crede nimeni în adevăr în orașul ăsta. Judecătorul, aici, este o cîrpă de șters carîmburile cizmei. Toți vă faceți de cap!

— Credeam pînă acum și eu că-i așa, domnule Willy! zise hotărît Warner. Dar bine ai zis că expertul de la Fort

Saint ar spune la fel. Şi să nu mor prost, şi alde Mulligan să nu mă apese cu vreo plîngere, fac cu Travie o raită la marshall-ul din Fort Saint. Că s-o găsi şi la noi în Fort Saint un expert să citească două rînduri ! Dar, să fie clar, doamnă Cecilly şi domnule Willy, pînă ne întoarcem cu răspunsul, să rămînă toate la locul lor. Dacă vine Gerry pînă atunci, ne va spune şi el ce ştie de bani.

— Cine este mai mare aici, Warner ? Uiţi că legile eu le cunosc mai bine, iar tu trebuie să asculţi ? se oţărî Willy, frecîndu-şi din nou chelia care părea muiată în apă. Mă crezi pehlivan ? Uiţi că eu reprezint legea în Blue Town ?

— Nu uit nimic, Willy, îl tutui Warner. Nu uit nici că Mulligan mi-a salvat viaţa în tinereţe ! Şi să fim limpezi, cui îi mai pasă de legile voastre în Blue Town ? Abia acum te-ai trezit că sînt călcate ? Că eu, Warner, le calc primul...

Pearson încercă să spună ceva, dar Allison îi puse mîna pe umăr, Willy înghiţi în sec şi folosi din nou obiala.

— Ce-ai de gînd, sheriff ? întrebă Cecilly Mulligan.

— Să mai aşteptăm trei zile ! Aşa să fie ! Apoi cum o zice legea, aşa facem şi noi.

— Dacă Mulligan era aici, lucrurile erau limpezi, fără atîta vorbărie, mîrîi agale Pearson, clocotind de furie. Cum văd, sheriff, nu mai aperi legea, şi vei fi schimbat !

— Pagubă în ciuperci ! Dacă cineva ar spune acum că dreptatea e de partea ta, Pearson, mi-aş întoarce insigna pe dos... şi l-aş ajuta pe Timber să-şi care clienţii la ţintirim...

— Ce nu este clar, sheriff ? îl străpunse cu privirile Pearson, ridicîndu-şi vocea ameninţător.

— Mulligan nu prea se omora cu scrisul, Pearson, şi i-a cam tremurat mîna cînd a trecut zerourile de la sfîrşit, îşi tărăgănă Warner vocea, felicitîndu-se pentru corectitudinea de acum. Vreau să mă conving de autenticitatea hîrtiilor astea şi la marshall. Şi nu s-o face gaură în cer, dacă mai stăm cîteva zile... că greul îl duc eu cu Travie, cînd vom bate drumurile pînă la Fort Saint, să-l vedem pe şeful poliţiei.

— Păi ai mare dreptate, Warner, se potoli şi Willy. Aşa este foarte bine, sheriff ! Legea trebuie să slujească

dreptatea. Așa scrie și în biblie și noi toți trebuie să credem. Acum să lăsăm să-și spună cuvîntul Cezarul, dar tot Dumnezeu și Pearson vor avea dreptate !

— Vezi, Pearson, se lumină Warner, deși era clar că întorsătura lui Willy ascundea ceva. Încă trei zile și intri în stăpînirea celor ce-ți aparțin, dacă marshall-ul și judecătorul din Fort Saint n-au nimic împotrivă.

— N-ar fi rău să meargă și Willy. Tot are el un drum la Fort Saint. Și ar fi foarte bine dacă toți trei v-ați dumeri.

— Nu-i nici o încurcătură în asta, îi dădu dreptate Travie. Unde sînt cinci ochi, se vede mai bine decît cu patru, pentru că eu văd prost cu stîngul, vorbi și el, să nu se spună că l-a lăsat singur pe șef să-i convingă pe toți.

— E chiar foarte bine, aprobă Warner, cu jumătate de voce, căutînd dedesubtul propunerii lui Pearson.

Henry Warner părăsi ograda lui Cecilly Mulligan, urmat de ajutorul său. Luat în pripă, Willy se luă după el și-l întrebă la ce oră să vină la oficiul sheriff-ului a doua zi dimineața.

Allison și Harris își întoarseră caii, urmîndu-l pe Pearson, îndîrjiți și bodogănind după eșecul suferit.

Cei doi veri și Paulo priveau după ei cum se mistuiau în volbura drumului, uluiți de întorsătura lucrurilor. În loc de o bătaie pe viață și pe moarte, pentru care se pregătiseră, le rămăseseră trei zile la îndemînă, în care încurcăturile se vor lumina. Gerry va avea tot timpul să ajungă în Blue Town, să lămurească tărășenia asta, care transformase în coșmar viața celor de la ferma lui Mulligan.

Ce-l apucase așa subit pe Warner să întoarcă lucrurile pe dos, nu putea pricepe nimeni, nici oamenii lui Pearson și nici chiar cei de la ranch. Plecaseră din biroul lui Willy cît se poate de lămuriți. Cele cîteva pahare bune de whisky băute îl ajutaseră să înțeleagă într-un anumit fel situația. Și oricît de prieten i-ar fi fost Mulligan lui Warner, în fața unor probe scrise, sheriff-ul trebuia să-și scoată pălăria. Semnăturile le comparaseră doar cu toții la Willy în birou și fiecare și-a dat cu presupusul. Mai toate părerile sunaseră cam la fel. În spatele perdelei din mărgele colorate, el, Warner, își dăduse o ultimă părere, oftînd în sinea

lui că nu poate face nimic pentru cei de la ranch. Billy King intrase și el puțin în biroul lui Willy. Distant și teatral, îndrugase cîteva platitudini, enervîndu-se de patosul lui Pearson, în susținerea dreptății lui. Îl luase chiar la zor pe stăpînul saloon-ului, că ar fi putut cere banii de la ai lui Mulligan mai din timp, și nu tocmai acum, cînd omul era plecat pe lumea cealaltă. Se mai interesase de-o ședință a consiliului orașului, în care voia să propună dublarea cheltuielilor la școala lui Guernnsey. Gardul școlii nu era destul de înalt, iar soba trebuia neapărat reparată și socotite mai bine fumurile, că nu dădea căldură. Ferestrele necesitau să fie și ele dublate, că aici, unde e așezat Blue Town, lîngă Colții Șacalului, iernile veneau mai toate cu zăpadă. Și e mai mare rîsul să tremure copiii în clasă și să iasă afumați de la sobă! Iar dacă va fi propus la alegeri și trimis să reprezinte orașul, va face o școală nouă și va pietrui strada mare, așa cum este cea din orașul Pecos. Billy King, de aceeași părere cu cetățenii din oraș, se mai gîndise să strîngă din nou bani pentru parohia orășelului, unde slujea preotul protestant Thomson. Și chiar dacă ranchman-ii nu se vor înghesui, el va da partea cea mai mare. La fel și pentru școală, ca mai tîrziu să-i poarte numele, dacă vor vrea cei din consiliu.

Dar, în drum spre ranch, Warner uitase de toate discuțiile de la Willy și se trezise ca prin minune. Toropeala ce-l copleșise la Willy în birou se risipise, alungată de răcoarea stîrnită de trapul calului. Preria ce se întindea de la Colții Șacalului, spre dreapta, pînă la ranch-ul lui Allison se unduia sub valul de căldură, ce dogorea în crucea amiezii, făcîndu-l pe sheriff să cîntărească mai bine lucrurile...

— Da, Travie, mergem la marshall! Acolo nu se poate să nu dezlegăm nodul, de este vreun nod, își bătu Warner pe spate ajutorul, în timp ce intrau în oficiul sheriff-ului, așezat la două case de Salonul Fericirii. Sunetele febrile și dezacordate ale pianinei încinse de palmele butucănoase ale negrului Silver, ametit de două pahare cu porter, se încurcau și se amestecau între ele fără noimă.

— Nu știu ce-i veni lui Pearson cu Willy ăsta ? Nici el, cît este de Willy, față de părerea judecătorului din Fort Saint, n-ar putea să aducă aici alte vorbe !

— Asta o să vedem, Travie ! Cît de curînd, Gerry trebuie să pice de la drum și toată tărășenia se va limpezi ca lumina strălucitoare a soarelui după ploaie...

Era într-o după-amiază de august. Podișul Texan, de lîngă Fort Saint, se pregătea să-și dăruiască bogăția roadelor. Adăpostite în valea unde se ridicase orașul, livezile cu meri, piersici și nuci gemeau de încărcați ce erau.

Fermierii trebăluiau prin gospodării, pregătindu-se să culeagă viile și să umple zăcătorile cu merele ce acoperiseră iarba cu un covor sîngeriu.

Soarele se înfipsese în fruntea cerului, de părea că nu va coborî niciodată. Cîțiva vulturi negri urmăreau pe cei doi călăreți din apropiere de Fort Saint, de unde se întorceau. Îi vedeau rotindu-se mereu, agale, în spirale din ce în ce mai înalte, apoi reveneau vîslind în văzduh, nevrînd parcă să renunțe la o eventuală pradă, ce le-o hărăzise soarta. Preria ocupase acum locul livezilor părăsite în urmă. Celelalte minunății create de mîna harnică a omului dispăruseră după cuta orizontului. Ținutul devenise arid. Oaze de cactuși hălăduiau într-un paradis al țepilor, perindîndu-se sub privirile indiferente ale celor doi călăreți.

... Willy nu venise și, oricît l-a căutat Travie în Blue Town, n-a fost chip să-l descopere. Ajutorul lui Warner răscolise orășelul peste tot, dar fără folos. Parcă se căscase pămîntul sub el. Nici în saloon n-a putut da cu ochii de el. Se înțeleseseră s-o pornească de cum s-o crăpa de ziuă, dar Willy n-a fost de găsit. După ce gazda lui Willy, care avea ochii acoperiți cu albeață, îi spusese că nu știe dacă dormise acasă, ajutorul lui Warner s-a mulțumit cu atît. Pearson înnoptase la ranch-ul lui Allison, iar Harris îl văzuse pe Willy călare îndreptîndu-se spre biroul lui Warner. După aceste zadarnice investigații, cei doi oameni care apărau legea în Blue Town porniseră la drum. Au crezut că Willy, nerăbdător cum îl știau, călărea înaintea lor și că-l vor întîlni la ieșirea spre drumul care ducea la Fort Saint. Nu l-au văzut pe nicăieri, parcă se topise în zăduful acelei zile. Atît cît se zărea în lungul drumului ce șerpuia prin

mijlocul preriei, nici un fir de praf nu se ridica, semn că Willy s-ar fi găsit înaintea lor...

Frumusețea locurilor străbătute i-a furat de la o vreme și cei doi oameni l-au dat pe Willy uitării. Din loc în loc, tufe și agrișe și rugi sălbatici adăposteau stoluri de brabeți, ce săgetau preria care încotro. Travie, o namilă de om, călărea absent, cu pălăria lăsată pe spate, în stînga lui Warner, care, mai agitat, îi venea să înfigă adînc pintenii în burta calului, să ducă știrea mai iute celor din Blue Town. Sheriff-ul era mulțumit de ceea ce făcuse. Iar dacă Willy nu venise să cunoască și el părerea marshall-ului, să-i fie de bine. Acest lucru nu-l neliniștea. Totuși, o umbră de îngrijorare îi întuneca din cînd în cînd privirile.

Căldura stăpînea ținutul, dar Warner știa că se apropiau de sfîrșitul călătoriei. Erau în a treia zi de cînd părăsiseră Fort Saint și străbătuseră cea mai mare parte de drum. Să cîștige timp, călăriseră și noaptea. Avuseseră mai tot timpul cerul senin, iar răcoarea preriei trezite la viață le-a fost de mare ajutor.

Decorul natural se schimbase din nou, cînd au poposit să ia în gură ceva. Cît cuprindeau cu ochii, mărăcinișuri din migdali pitici stăpîneau ținutul. Mîncară sub coroana rotată și îmbogățită de frunziș a unui copac, unde își așternuseră o pătură, dezmorțindu-și oasele înțepenite. La cîțiva pași, tufișuri sălbatice de mure i-au îmbiat la un desert proaspăt și parfumat. Travie ar fi vrut să-și umple pentru drum calota pălăriei cu murele roșii-vinețiii. Deșertase de mult pe gît sticla cu whisky și acum îl chinuia o sete nepotolită. Dar Warner nu se lăsase înduplecat. El nu băuse nici un strop. În cîteva rînduri descălecase și culesese cîte un pumn de agrișe, cu care-și omorîse seteă.

Drumul cînd urca, cînd cobora... Cactuși în forme de sfere ori coloane țepoase stăpîneau ținutul arid. Doar cîteva oaze răzlețe de agave înviorau peisajul. Warner știa că, nu peste mult, vor întîlni apele albastre și împuținate ale Pecosului. Stăpînindu-și setea chinuitoare care-l moleșise, se bucura de pe acum de clipa cînd se va întîlni cu ele !

Marshall-ul nu fusese de găsit în localitate și nici judecătorul. Amîndoi plecaseră cu o poteră în munți, în urmărirea unui pistolar înrăit. Cu temnicerul nu avuseseră nimic de vorbit. Era o chestiune mult prea serioasă pentru a o încredința oricui. Dar acolo, în Fort Saint, fără să divulge nimic despre interesul ce-l puneau poliției, a împrumutat o lupă, chemînd și un tipograf, care era meșter în gravuri și scrieri de tot felul, pe lemn și metale. Acolo, Warner a înțeles clar, la lumina puternică a zilei, că semnăturile erau aceleași. Dar s-a mai dumerit că tot necazul celor de la ranch-ul lui Mulligan era în scrisul cifrelor. Pearson, sau unul din cei plătiți de el, trecuse lîngă cei 50 dolari încă două zerouri, și datoria crescuse la cinci mii. Simțise și el asta, iar sfătuitorul său lăuntric l-a îndemnat să nu dea înapoi. De fapt, chiar de prima oară cînd Pearson i-a vîrît chitanța sub nas, se îndoise că Tom putuse pierde atîția bani. Aici Warner și-a dat seama abia ce ar fi avut de făcut. Să ceară marshall-ului să le dea vreo trei oameni, care să-i ajute să facă liniște, în cazul cînd Pearson nu se va potoli. Cum nu putuse să-l aștepte pe marshall, se hotărîse să se descurce singur. Cu toate insistențele, Travie n-a putut s-o scoată la capăt cu bătrînul Warner, pe care, pînă la urmă, îl lăsă în apele lui, promițîndu-i să fie alături de el, oricît de vitrege vor fi întîmplările ce-i păsteau pe amîndoi. Warner zîmbi la gîndul ce-i venise : să-i fi cerut marshall-ului din Fort Saint să trimită prin el cîteva rînduri lui Willy, obligîndu-l să-l ajute cu nădejde în dezlegarea poveștii cu polița. Dar nu s-a putut.

În timpul discuției, Travie tăcuse mîlc, băgînd și el la cap cele ce auzise. Lucrurile care urmau să se întîmple, din cîte înțelesese, îi păruseră tare încîlcite. El, Travie, pricepuse totuși că, în cazul cînd Pearson nu va recunoaște că hîrtia este măsluită, oamenii legii o vor lua pe cocoașă.

De asta și Warner simțea că duce o greutate cît un munte în spinare. Ar fi vrut ca timpul să se tîrîie ca un melc, să ajungă cît mai tîrziu la Blue Town.

Unul din vulturii care vîsleau în văzduh căzu din înalt și înhăță o pitulice ce zburase din vîrful unui arțar cu frunzele pălite de vara tîrzie. Warner vru să tragă după

răpitor, dar înțelese că nu ar mai fi ajutat cu nimic nenorocitei înaripate...

Warner nu găsise încă nici o formulă care să-i dea destulă încredere în el, dar păstra în discuțiile cu Travie o foarte bună dispoziție. Ajutorul, în schimb, se lăsa legănat de cal, de parcă n-ar fi avut nici o țintă. În definitiv, părea că zice, orice s-ar întîmpla cu Warner să se întîmple și cu el. Doar Warner îi achita simbria, iar el nu călca voința sheriff-ului, oricît de nehotărît s-ar fi arătat. Bănuia însă tot adevărul și nu-l vedea pe Warner punînd cu botul pe labe haita lui Pearson. Era sigur că Pearson nici nu se va prezenta la oficiu și va trimite vorbe de ocară lui Warner, că s-a îmbătat și-și dă aere de sticlete de oraș mare. Dacă vor să se înțeleagă, să vină el la saloon, să discute la un păhărel, ca între prieteni buni ce erau. La saloon, Warner nu va mai pune totul la inimă și lui Pearson îi va trece din mînie. Iar Billy King îi va potoli definitiv, așa cum procedase și în alte dăți, cînd Warner se mai supărase cu Pearson.

— Și ce oameni de omenie ai lui Mulligan ăștia ! rupse tăcerea Warner, acoperind foșnetul ierburilor strivite de copitele cailor.

— Așa cum zici, sheriff ! Dar încurcătura dracu' căzu pe capu' lor !

— Povestea acum este foarte clară, Travie ! Cerneala zerourilor este mai închisă, iar scrisul este mai tremurat și mai subțire. E clar ca ziua că polița e măsluită. Chiar dacă nu te-i pricepe tu, Travie, eu și tipograful n-om fi avut orbul găinilor.

— Și crezi, sheriff, că Pearson o să se lase cu una, cu două ? Judecătorul e de partea lui, iar ceilalți nu se amestecă. Asta este foarte clar ! Cînd e vorba de șeful lor, oamenii lui Pearson nu stau cu mîinile încrucișate. Doar nu-i plătim noi !

— Noi facem cum zice legea, Travie, iar Pearson va răspunde, pentru că a măsluit chitanța. Sau, dacă n-a scris el, cine a scris ! Dar și el a folosit-o. Un act fals n-are valoare, așa scrie în buchea legii. Iar legea n-am făcut-o noi. Îl dăm în judecată și să răspundă. Că el s-a înfățișat cu ea la ranch, la Mulligan...

— Ușor de zis, Henry ! Dar uiți că Willy n-o să mai facă cît o ceapă degerată, dacă scrie un rînd împotriva lui Pearson. Și-i leagă și clopoței la picioare, să-l latre toți cîinii din Texas, cînd va pleca cu coada între picioare din Blue Town.

Warner se scărpină după ceafă, strunindu-și puțin murgul. Într-adevăr, nu era treabă ușoară să-l încolțească pe Pearson. Să facă ordine în Blue Town nu era de loc simplu. Trebuia însă să înceapă cu Pearson. Dar nici bătaia mîncată de Gerry la Pearson în saloon și nici ce pățise nenorocitul de vînător care îi luase apărarea nu puteau fi ușor uitate. El, Warner, a încercat să-i scape pe băieți și să-i ducă la oficiu, să-i povățuiască să-și vîre mințile în cap. Dar cine alții, decît oamenii lui Pearson, l-au lichidat pe vînător în strada mare ? În seara aceea, el nu i-a mai urmărit. S-ar fi ales poate, cel mult, cu un glonț în cap. A doua zi, el, Warner, însoțit de Travie, a căutat urmele celor care au tras, dar plouase și n-a mers prea ușor. A găsit cîteva picături de sînge, nespălate de ploaie, lîngă gardul de chirpici care despărțea fierăria lui Weslley de prăvăliile lui Billy King. Au mers pînă unde-i conduceau urmele ucigașilor. Toate urcau spre Colții Șacalului. Solul pietros și spălat de ploaie s-a înverșunat însă și nu i-a lăsat să citească în el. Tot atunci îl zăriseră pe Gerry foindu-se printre stînci, cu ochii țintă la terenul tare, pe care-l cerceta cu atenție, aplecat mult în șa, aproape atîrnînd. Travie, mergînd la întîmplare, ajunsese la țarcul cel mai îndepărtat de ranch-ul lui Allison. Acolo, urmele se pierduseră printre sutele de adînciturі ale copitelor de cai și de bivoli. Bănuiala lui Warner se împletise cu cea a lui Travie. Toate semnele duceau cam în același loc. Dar n-au putut întreprinde atunci nimic. Orice acțiune pripită s-ar fi terminat prost, în primul rînd pentru ei. Mai bine de o jumătate de duzină din oamenii care ședeau răsturnați pe scaune în saloon, din ordinul lui Pearson, ar fi tras în ei. În urmă cu puțin, un alt fermier își pierduse la joc cabana și pămîntul. Și pentru el, stăpînul saloon-ului îi înfățișase o chitanță pentru șapte mii de dolari, socotită de Willy valabilă. El, Warner, a trebuit să-i lămurească pe ai lui Sammy să le dea casa și să se mute cît mai grabnic la o rudă din Bird Village. Pînă vor strînge

bani să plătească sau să lămurească tărăşenia cu chitanţa, Warner nu le-a înlesnit altă ieşire. Bătrînul Sammy, care s-a răzvrătit, s-a ales cu o măgură cît toate zilele în creştet şi cu doi dinţi mai puţin în gură... Oamenii lui Harris nu aveau timp de glume.

Dar după necazul lui Sammy, care i-a dat ranch-ul lui Harris, el, Warner, avusese cel mai mult de tras. În faţa oficiului se strînseseră mai bine de o duzină de cetăţeni. Cîţiva fermieri începuseră să-l huiduie, cerîndu-i să lase locul altuia mai vrednic, care nu este înfrăţit cu Pearson. Ca prin farmec, oamenii stăpînului saloon-ului i-au sărit în ajutor şi cîteva zeci de împuşcături trase de călăreţii săltaţi în scări porniră spre cerul înnourat al zilei. Pe Sammy îl părăsise, fiindcă n-avusese cum să intervină, prea se petrecuseră toate în pripă. Pe ai lui Tom Mulligan, însă, n-o să-i abandoneze la ananghie.

În ziua cînd s-a sfătuit cu Willy, era cît pe-aci să-i facă hatîrul lui Pearson, deşi în urechi îi răsunaseră ţipetele copiilor lui Sammy şi ale femeii fermierului. Dar, în drum spre ranch, alături de Willy şi Travie, pe Warner l-au năpădit din nou amintiri din tinereţe. S-a văzut cu ani în urmă, alături de Mulligan, care-i salvase viaţa de cîteva ori în luptele duse cu indienii comanşi, ce dezgropaseră securea de război în apropiere de Fort Sumner. Şi acum amintirile îl sîcîiau, iar întîmplările păreau că se petrecuseră ieri. Fusese o zi călduroasă ce precedase o ploaie ca un adevărat potop. Soarele îşi aruncă nestînjenit suliţele fierbinţi din înalt. În spate aveau o lizieră din corcoduşi şi aluni, iar în faţă, preria fără sfîrşit din stînga Pecosului. Se afla într-o tranşee noroită, lîngă Mulligan, undeva pe vechile plaiuri de vînătoare ale indienilor, între Fort Sumner şi locul de unde-şi trăgeau izvoarele Red River şi Rio Brazos. Erau secătuiţi de puteri, după mai bine de trei ore de luptă şi hărţuieli, şi încremeniţi în clisa din care nu se mai puteau aproape desprinde. Din tot plutonul mai rămăseseră în viaţă el, Warner, Tom Mulligan şi o mînă de băieţi, care făceau să latre cîteva ţevi de puşcă pînă cînd se înroşeau. Nu-şi mai amintea cum s-au petrecut lucrurile, dar la un moment dat s-au trezit împresuraţi de comanşi. N-au auzit cum se tîrîseră ca nişte guşteri prin preria dintre cele două măguri îm-

pădurite. El, Warner, apucase să tragă numai cîțiva plumbi și doi dintre cei care luptau sub comanda Vulturului Încărunțit, șeful indienilor, se prăbușiră peste el. După o lovitură puternică în piept i se născu o moleșeală în tot corpul și se chirci în noroiul din fundul tranșeei. Cînd s-a trezit, se afla într-un car transformat în ambulanță sanitară, încărcat cu răniți, din care unii muriseră. Nu mică i-a fost uimirea, cînd Mulligan l-a vizitat după cîteva zile, povestindu-i cum s-a terminat ciocnirea cu indienii. Fusese și el glonțuit în cîteva locuri, și-i arătă tunica prin care trecuseră nu mai puțin de cinci-șase plumbi.

Spre norocul lui însă, numai cîteva zgîrieturi purta pe corp. Din grijă să nu-l obosească prea mult, îi povesti pe scurt „că s-a prefăcut mort", și numai așa scăpase de un glonț țintit în el mai ca lumea. „Dar înainte de asta, pe încă vreo cinci i-am trimis să-și caute strămoșii pe plaiurile de vînătoare, îi mai spusese Tom Mulligan. Nu ne-au luat scalpurile, că n-au avut timp. Cei rămași în viață au trebuit să facă repede cale întoarsă, fiind atacați brusc de-o duzină de rangers călări. Cînd s-a înserat, eu mă dezmorțisem de-a binelea și încercam să-mi închipui ce se petrecuse după atac. Am înțeles repede tot, cînd am văzut la cîțiva pași de noi soldații morți și fără scalpuri. Noi scăpaserăm, apărați de leșurile indienilor și alor noștri, care rămăseseră în tranșee. De frică să nu se întoarcă comanșii la liziera de corcoduși, te-am tîrît, pînă cînd mi-am pierdut și eu puterile... și ne-au găsit ai noștri".

„Negreșit, nu trebuie să-i părăsesc nici eu pe ai lui Mulligan la ananghie, se întări în convingere Warner. Lui i-ar fi fost mai ușor atunci să mă lase, dar n-a făcut-o. De ce aș proceda altfel ? Tom și-a riscat și pielea capului, căci indienii, încinși de șeful lor, aveau chef să-și îmbogățească numărul scalpurilor ce le împodobeau cingătorile".

Liziera de corcoduși care le ațînuse drumul n-a fost lăsată în urmă, dar gîndurile lui Warner îl dominau, zburau înainte, la ce-l aștepta. Să-și mai odihnească animalele apăsate de greutate, poposiră la umbra răcoritoare a corcodușilor. Drumul de străbătut nu mai era apărat de sulițele fierbinți ale soarelui, așa că profitară de locul ales pentru odihnă. N-au lîncezit prea mult timp și părăsiră umbrarul. Cu gîndul la apele argintii și molcome ale

Pecosului, pe care aveau să-l ghicească după brîul de verdeață ce șerpuia spre sud, o porniră la un trap întins. Cîteva codobaturi își desenară siluetele cenușii pe cerul albastru, țîșnind din vîrful unei stînci încinse de soare și proiectîndu-și umbrele pe obrajii pîrliți ai preriei. Pe cer leneveau fuioare străvezii de nori vlăguiți, ce-și scuturaseră apa cărată în spinare undeva, pe crestele munților Guadalupe.

Warner și Travie poposiră din nou cîteva minute. În timp ce luară la repezeală ceva în gură, caii își imitară stăpînii, rupînd cu guri flămînde iarba mărăcinoasă a locului. Lăstărișuri de aluni și încîlcituri de agrișe năpădiseră jurîmprejur, dîndu-le parcă de veste că Pecosul era pe aproape. Tot atunci, un cufundar pîlpîi din aripi pe deasupra, săgetînd aerul spre sud, grăbit, se vede, să ajungă la panglica argintie a rîului.

Înainte de a se sălta în scări, Warner folosi amnarul și cremenea, răsucindu-și o țigară dintr-o foaie apărută în Fort Saint. Travie se mulțumi doar cu cîteva fumuri. Tutunul era pe sfîrșite și nu-i plăcea să-l strice altfel decît mestecat în gură. Băuse, în schimb, toată apa din bidonul lui Warner, umplut la ultimul izvor întîlnit în drum.

Suiră pe cai și porniră într-un galop moderat spre vadul pe unde treceau de obicei Pecosul, spre Blue Town. Warner nu se putu abține să nu zîmbească la gîndul surprizei ce i-o pregătea lui Pearson și la figura ce-o va face Willy, văzîndu-se chemat la ordine de el, ca sheriff... Caii osteniseră, iar călăreții îi struniră preț de o jumătate de oră la un trap ușor. Continuară să coboare astfel pe un drum puțin folosit, lăsînd în urmă o scurtătură. Mai tot timpul au trebuit să-și ferească fețele de izbiturile ramurilor de sălcii crescute anapoda, pe sub care se strecurau ca printr-un adevărat tunel. Apa își trimitea din depărtare mirosul brădișului, iar vegetația deveni extrem de abundentă. Prin cîteva locuri mai joase, adevărate insule de păpuriș colorau cu verdele lor ofilit valea prin care coborau. Caii adulmecaseră și ei apa. Nechezatul și sforăiturile lor vesteau că în curînd vor ajunge la rîu. Ziua începuse să se aplece spre asfințit, și nu mai era mult pînă să se

lase întunericul. La răstimpuri, soarele scăpăra prin stufărișul bogat, poleind iarba jilavă cu unde galben-vineții.

Warner era mulțumit de ceea ce dobîndise. Nimic nu-l mai împiedica să apere adevărul. În afară de ce băuse el și Travie fără bani, Pearson nu-i avea cu nimic la mînă. Dar se vor achita pînă la ultimul cent... Undeva își notase cîte pahare consumase pe cîrîială. Erau înșirate acolo chiar și mărcile de pe etichetele colorate și mincinoase de whisky, brandy, porter... Cîțiva zeci de dolari vîrîți în tejgheaua lui Buxton, și puteau păși în saloon, cu fruntea sus. Banii îi avea strînși și legați într-un săculeț la piept. Și Travie contribuise cu partea lui. Chiar dacă oftatul său atunci era cît p-aci să stingă flacăra lămpii de pe biroul oficiului. Nu demult, cînd au schimbat cîteva vorbe mai tari cu Pearson și dorise să-i plătească, Billy King l-a sfătuit să nu fie copil, că nu e mare pagubă pentru Pearson dacă-i rămîn neachitate cîteva pahare de poșircă. Iar dacă ține neapărat să-i achite, banii îi va da el, Billy King, care, în definitiv, le-a fost conviv mai de fiecare dată. Iar pentru a fi încheiată discuția, șterse chiar el cu o cîrpă udă datoria scrisă cu tibișirul sub numele lui Warner. El, Billy King, nu se uită la cîțiva dolari. Nu de aici va sărăci. Ce conta asta, pe lîngă bucuria lui de a răsplăti pe omul care le apăra orașul de răufăcători! Și lucrurile s-au terminat exact pe dos. Travie l-a dus pe Warner aproape pe sus la oficiu, unde l-a culcat. Warner nu-și amintea cum a ajuns în spatele gratiilor închisorii din oficiu. Travie îl închisese și îi luase armele, să nu se apuce să tragă în pereții văruiți proaspăt, așa cum făcea mereu la beție, cînd se vedea atacat de comanși...

La confruntare ținea să fie de față și Billy King. Era doar cel mai onorabil cetățean din Blue Town! Avea studii făcute în Mexico City și cunoștea multe lucruri avocățești. Chiar la matematici era mai tare ca învățătorul. Uneori îl întrecea pe Guernnsey, cînd se aprindeau în discuțiile lor despre politică. Billy King lua totdeauna partea fermierilor care-și cultivau pămîntul, iar Guernnsey apăra pe crescătorii de bivoli.

Travie avea și el gîndurile lui. În seara cu cearta rămăsese și Billy King la masa lor. Discutase mult cu el — aproape îi plesnise obrazul de rușine : Billy îi făcuse

o nemaipomenită onoare. Din această pricină uitase să-l cicălească pe Warner să nu mai tragă la măsea, iar Henry, ca un făcut, a încurcat numărul paharelor date pe gît. „Moralistul ăsta de Warner — care dădea pe gît ultimul strop de whisky — numai pentru el, Travie, avea întotdeauna sfaturi..."

Calul lui Warner se poticni de o piatră dezghiocată din prundișul văii, prin care călăreau la trap ușor, spre vadul pe unde treceau de obicei spre oraș. Locul de vărsare al cracului de apă, ce mișca gaterul lui Harris, rămase și el în urmă.

Coama unei încrengături de sălcii, aciuate într-o văioagă, era poleită de ruginiul acelui sfîrșit de septembrie. Un cîrd de gîște sălbatice se smulsese din unda rîului, adunîndu-se în cîteva cercuri frînte și scălîmbăiate și lopătau acum pe cerul lipsit de nori. Se lăsară apoi în apropierea malului, apărate de perdeaua de sălcii și plopi tremurători.

— Ce bun ar fi un hartan de gîscă, Henry ! plescăi Travie, uitîndu-se pofticios la ultima înotătoare ce se lăsase în desișul înfrunzit al sălciilor.

Warner nu răspunse. Preocupat să-și strunească murgul prin încîlcitura unui hățiș, nu mai auzea nimic.

Cîteva steiuri din piatră, înfipte în înaltul malului, păreau adevărați stejari plictisiți de veghe. Warner își aminti că văzuse odată întreaga vîlcea plină de apele Pecosului, năboite afară din matcă, la o viitură de neuitat. Mai rămăseseră și acum, la fiecare pas, cioturi de buturugi și trunchiuri acoperite de iască și licheni, de parcă ar fi existat acolo de cînd lumea.

— Încă puțin, Travie, și lămurim treaba cu Mulligan. Nu știu de ce, dar parcă ar fi vorba de mine, zău așa ! Uite, de o săptămînă sînt întors pe dos și n-am liniște. Abia aștept s-o scoatem la capăt cu bine și să rup gîtul unei sticle, fără să mă gîndesc s-o las de la gură, pînă nu-i văd fundul.

— Sigur, sheriff, că o vom lămuri ! Nu se poate ca dreptatea să nu iasă deasupra ! Și parcă eu n-aș dori să rup gîtul unei sticle ? Îl știu și eu pe Mulligan de mult. Numai de cînd a fost împroprietărit, cît a mai tras să ajungă la un liman. Și oameni dintr-o bucată toți ai lui,

n-am ce spune... Tari ca piatra, pe legea mea ! Numai cît au asudat să abată apa din rîu şi s-o facă să curgă pe pămîntul lui sec şi prăjit de arşiţă...

Caii se angajaseră acum în vadul Pecosului. În curînd, cizmele aveau să le clipocească prin apă. Îşi grăbiră patrupedele să nu se afunde într-un val de nisip, îndemnîndu-i apoi să înoate cu toată vigoarea cîteva picioare. Îşi ţinură cartuşierele cu pistoale cu tot deasupra greabănului animalelor, pînă simţiră pămînt sănătos sub copitele cailor.

Pe nesimţite, fundul rîului se ridicase, acoperit de un prundiş mărunt, pe care urcară, mîngîiaţi de căldura acelui asfinţit. Apa care şiroia, prelingîndu-se de pe cai, uda pietrişul, făcîndu-l să lucească în sticliri rubinii, nevolnice şi înşelătoare. Dintr-un ochi de apă, ascuns privirilor, cîteva becaţe zburară speriate.

Lăsară în spate cîteva lanuri de nuferi, umbrite de păpuriş, şi trecură pe sub crengile unui pîlc de sălcii pletoase vecine cu rămăşiţele unor buturugi, din care cîţiva lăstari trudeau să renască într-o nouă viaţă.

— Ah, ce-aş frînge gîtul unei sticle cu porter, făcu din nou Warner, privind în silă albia rîului, prin care curgeau cîteva fuioare de apă. Îl fixă cu puţină invidie pe ajutor, amintindu-şi că savurase ultimul strop de whisky.

Cotiră după un stejar gros, ce abia putea fi cuprins de braţele împreunate a trei oameni, şi un ţinut golaş presărat cu oaze de cactuşi li se înfăţişă ca un brîu cenuşiu, neademenitor.

Soarele mai lenevea încă spre asfinţit, iar Travie nu catadicsi să-i răspundă. Urcau fără grabă malul străjuit de cîteva tufe din păducel. Timpul se tîra ca o broască ţestoasă, ghiftuită şi rătăcită vremelnic în prerie. În dreapta, cît vedeai cu ochii, se profilau pe cerul ce se întuneca Colţii Şacalului. Bolovanii din piatră străluceau în arămiul soarelui ce se culcuşa. Printre colţii ascuţiţi, ce păreau că rînjesc la viaţa din jur, copăcei piperniciţi, cu crengi bizar contorsionate se încăpăţînau să-şi tîrîie viaţa lor bicisnică de veacuri. Alături, apărîndu-se de soarele care omora şi învia totul, hălăduiau un soi de arbuşti cu fructe mici, roşii şi cărnoase, cu care se băteau copiii peonilor.

Un lătrat de lup de prerie flămînd lovi colţii de stîncă, apoi, cu un ecou spart, înfricoşător, se prăvăli peste vegetaţia pipernicită, alunecînd dincolo de Pecos, spre New Mexico...

În zarea încărcată de zăduf, fosta colonie a celor aşezaţi aici în urmă cu ani, devenită apoi Blue Town, îşi profila ţiglele acoperişurilor ce împrumutaseră culoarea albăstrie a apelor din meandrele şi eleşteiele vecine. Travie îşi privi din nou şeful. Pe figura acestuia, hotărîrea luată brăzdase cute în care se deslușea o neclintită dîrzenie. Ajutorul de sheriff îl cunoştea bine şi nu ar fi sfătuit pe nimeni să-i caute acum harţă. Travie înţelesese că Warner făcuse un legămînt sfînt, să apere această dreptate. Nu era el omul să părăsească un prieten ca Mulligan la strîmtoare. Amintirile ce-i legau, aflate de la Henry, erau motive peste care n-ar fi putut trece.

După ce admiră priveliştea ce se scălda în lumina asfinţitului, Warner hotărî să străbată cu Travie un braţ al Pecosului, ce se înecа într-o baltă vecină.

Orăşelul lor era acum destul de mare. Lîngă vechile case ale peonilor se ridicaseră iute încă de două ori pe atîta altele mai zdravene. Pămînturile bune pentru păşunat şi folosirea cu iscusinţă a apei transformaseră totul într-o grădină. Într-o vreme, cîteva bande roiseră prin ţinut, dar îşi luaseră curînd picioarele la spinare spre alte coclauri mai puţin păzite. A urmat o perioadă de linişte în oraş, cînd toate au fost la locul lor, pînă ce Pearson, cu Harris şi Allison s-au aşezat în ţinut. După ei a venit apoi Billy King, care a ridicat faima oraşului, datorită negoţului întins cu piei, cereale şi alte lucruri ce aveau căutare pretutindeni. Tot el a deschis prima bancă a oraşului, iar strada mare şi-a înmulţit magazinele ţinute mai toate pe numele lui.

Fără ca nimeni să priceapă, viaţa a început din nou să devină nesigură. De la un timp, multe întîmplări deveniseră neclare, iar păţania cîtorva rancheri despuiaţi la saloon de bani, unde-şi pierduseră fermele, îl pusese de-a binelea pe gînduri pe Warner...

Sheriff-ul dinaintea lui care a încercat să întroneze ordinea în oraş a dat ortul popii în împrejurări misterioase...

Luați de amintiri, Warner și Travie tocmai se angajaseră între două șiruri de stînci din masivul Șacalului, cînd drumul le-a fost întrerupt. Un pîlc de călăreți, cu figurile acoperite de măști și înarmați cu pistoale, îi încolțiră, tăindu-le orice retragere. Travie încercă să-și pregătească carabina, dar Warner îl opri la primul gest...

— Pentru Dumnezeu, Travie ! La ce bun ? Nu sînt singuri... Uită-te în spate, să vezi cîte arătări înarmate pînă în dinți au apărut, iar în vîrful stîncii din față nu vezi armele care ne-au luat la ochi ? O adevărată ambuscadă, pe legea mea ! vorbi în continuare încet Warner, dar fu auzit totuși de inșii din față. Și cărui fapt datorăm onoarea să ne luați cu asalt ca pe o redută ? își repezi el întrebarea către mascații călări, roșindu-se la față de mînie.

— Vrem numai să vă cotrobăim puțin în buzunare. Apoi vă lăsăm liberi. N-avem nici o treabă cu voi, auzi o voce, pe care Warner nu știa de unde s-o ia.

— Și dacă am lăsat tot ce am avut la marshall ! ?

— Să te ia dracu' cu marshall-ul tău cu tot ! Dacă n-o ai, te cari s-o iei, sună alt glas hodorogit, dar amenințător.

— Pînă una-alta, mîinile sus și nici o mișcare, că vă transformăm în strecurători înainte de vreme, și-ar fi păcat de rufele de pe voi.

— Hai, Travie, supune-te ! N-are rost să facem prostii ! Viața noastră atîrnă de un fir de păr. N-ar strica să ne rostim rugăciunile de pe urmă, zise cu voce liniștită Warner, punîndu-l de-a binelea pe gînduri pe ajutor. Simțise și el că lucrurile ședeau cît se poate de prost.

Unul dintre mascați se apropie de Warner și-i goli cu o mînă meșteră buzunarele. Același lucru îl făcu cu Travie, care îl privi crîncen. Cu obiectele de care-i ușurase pe oamenii legii individul se înfățișă la un călăreț, cu figura acoperită în întregime de un batic negru. Oamenii legii n-au așteptat prea mult. O voce tărăgănată și rea clămpăni între stîncile de piatră.

— Aha, dom' sheriff, parcă n-aveați nimic în buzunare ? Lucruri din cale-afară de însemnate cărați cu voi. Sînteți fără minte, dacă ați ținut la voi așa ceva. O să-i facă mare plăcere lui Willy. Să mă ia dracu', de mai poți crede în vorbele sheriff-ului ! Dacă nici în oamenii legii

nu poţi pune temei, în care dracu' să te mai bizui ! Dacă voi minţiţi de îngheaţă apele, atunci ce să mai zic de noi, tîlharii de drumul mare ! Înseamnă că sîntem nişte bieţi mieluşei...

— Pearson va plăti mîrşăvia asta ! strigă tare Warner, să audă toţi şi să le arate că ştie cine conduce întreaga poveste. Numai el a pus atacul la cale ! N-o să mai vedeţi mult timp lumina soarelui. Asta v-o promit, pe legea mea...

— Ho, ho, domn' sheriff ! Deocamdată n-o s-o mai vezi tu şi cu rabla asta de Travie, care doarme-n cizme. Să nu visezi că am fi aşa de verzi la minte să vă lăsăm să intraţi vii şi nevătămaţi în Blue Town, după plimbarea făcută la marshall. Cu asemenea poveşti afurisite cărate în buzunare produceţi mari încurcături pe aici !

— Vă paşte streangu', cîini şi coioţi spurcaţi ! V-aţi pus cîrpele astea jegoase pe mutre, să nu se ştie ce hram purtaţi şi cine vă plăteşte nemernicia ? Faceţi pe marii, cînd sînteţi ditamai liota şi aveţi o puzderie de arme de foc.

— În nici un caz, eu n-am să mor în baldachin, rînji de sub mască cel care luase peste picior pe oamenii legii. În şanţ, pe cal sau sub mască, dracu' ştie care cotigă şi ladă o fi mai bună pentru figurile noastre nerase la zi... Ni le putem chiar arăta, fiindcă doar n-ai aparat de pozat să ne pui faţa pe hîrtie, iar în mormînt n-ai să le cari. Şi cum morţii tac mîlc... totul va fi grozav.

Unul dintre mascaţi, ce se agita mai în spate, călărind un cal sur, făcu un semn către bandiţii cocoţaţi în vîrf. Warner înţelese că le poruncea să-i lichideze. Un lucru care poate ar fi scăpat unui ageamiu îl izbi pe sheriff : banditul avea numai patru degete la o mînă. Warner se simţi pentru cîteva clipe năpădit de o fierbinţeală din creştet pînă la tălpi.

— Blestematule, tu eşti şeful acestei haite de cîini rîioşi, care nu-şi arată obrazurile ? De mult te-am bănuit, dar acum m-am convins că-ţi conduci singur tîlhăriile ! Pînă aici ţi-a fost, pui de şarpe cu clopoţei.

Încercă să smulgă carabina din oblîncul şeii, dar un glonţ îi fărîmă cotul, ghemuindu-l pe greabănul calului.

— Să nu încurcăm treburile, poliţai beţiv şi nătărău! Ziua mea străluceşte încă sus, cocoţată taman pe creştetul cerului, să vedem ce facem cu ziua ta!

— Vreţi să-i furaţi averea lui Mulligan cu hîrtii măsluite, cum i-aţi luat şi pămîntul lui Sammy! Ai să te îneci cu atîta pămînt! Eşti un pui de năpîrcă! Ai să atîrni în streang în strada mare, alături de tîlharii tăi, care-ţi vor ţine de urît.

Cîteva hohote sinistre, ieşite parcă din caverne, îi însoţiră vorbele. Doi dintre indivizii mascaţi cóntinuară să rîdă, izbindu-se peste burţile răsfrînte, peste cartuşiere.

— N-o să urce nimeni în arţar, domn' sheriff! Iar dacă va fi cineva care va atîrna de funii, acela va fi dintre voi, sticleţii, că vă băgaţi nasul unde nu vă fierbe oala!

— Lasă-l, Bube, că bate cîmpii sheriff-ul nostru! îi luă vorba din gură însul cu voce cunoscută. Aşa sînt oamenii în pragul morţii. Latră de frică. Iar pentru Mulligan nu te mai opări, Warner, că tot nu-l mai readuci pe pămînt. Gerry şi toţi cîţi au fost cu el au fost expediaţi pe alte plaiuri de vînătoare, să vîneze bizoni! Acum, boii lor sînt făcuţi mărunţiş în fişicuri şi în hîrtii doldora. Poate că Gerry fumează acum calumetul cu vreun comanş. Lui Murphy i-a plăcut dintotdeauna pacea cu indienii, deşi în viaţă a curăţat vreo două duzini din ei. Rîsul pe pămînt ce e şi cu fumatul ăsta. Auzi să fumezi cu el, după care să-l cureţi...

Durerea din cotul sîngerînd nu-i smulgea lui Warner nici un geamăt. Ura lui împotriva acestor banditi şi asasini îl făcea să clocotească. Fără să-i pese de starea lor disperată în care se aflau, Warner urlă la cel din faţă:

— Ciine, eşti un ucigaş, un diavol, o piază rea a ţinutului, iar voi, la fel, nişte secături şi slugi năclăite pînă peste cap de sînge!

— Urlă cît vrei şi cît ai glas, Warner! Dar să ştii că şi pămîntul lui Mulligan va fi al nostru. El se va întinde dincolo de Colţii Şacalului, de la casele oraşului, spre New Mexico. În curînd vom stăpîni şi alte păşuni şi toţi cei din Blue Town vor fi mici în faţa noastră. Vă veţi pleca de şale ca nişte paria jigăriţi şi răpănoşi în faţa stăpînului!

Warner, cu un curaj al disperării, pe care numai prezenţa morţii ţi-l poate da, se aruncă din şa. În timp ce

cădea între calul său și al lui Travie, își smulse cu mîna zdravănă pistolul din șold și-l descărcă în pîlcul de bandiți. Doi se prăbușiră pe stîncă, iar unul își prinse umărul, înjurînd ca apucat de toate ielele. Un cal făcu un salt înainte, se cabră, aruncînd călărețul din șa.

În acest timp, Travie, spre uluiala bandiților, își smulse ambele pistoale și alunecă de pe cal cu iuțeala fulgerului. Trase și el, fără să facă economie la gloanțe, dar numai un bandit micșoră rîndul celorlalți. Din vîrful peretelui bolovănos, o armă luă foc și un glonț bine țintit frînse viața lui Travie. Ajutorul de sheriff mai avu timp să vadă cum Warner se chircise și el, lovit de cîțiva plumbi, apoi o căldură izvorîtă din dreptul urechii aprinse tot cerul și iarba și stîncile, și bandiții, scufundînd totul într-un întuneric cu gust sărat și cleios...

În timp ce bandiții se mistuiau printre Colții Șacalului, noaptea se lăsase pe nesimțite. Spuzeala de făclii atîrnate de bolta cerului își întindea mantia de scîntei pîlpîitoare asupra preriei. Umbre bizare îmbrăcară în contururile lor înfricoșătoare, hidoase, cele două trupuri chircite la pămînt. Din bezna vecină răsunară țipete viclene. Siluete slăbănoage, temătoare, se apropiară de cei doi oameni din Blue Town. Micile luminițe înguste și crude clipeau întărîtate de mirosul trupurilor omenești abandonate. Lupii preriei se pregăteau pentru un praznic oferit de fîrtații ce călăreau grăbiți spre brîul de verdeață ce separa ferma lui Allison de pămînturile rămase peonilor...

Capitolul VII

ÎNTOARCEREA LUI WARNER ÎN ORAȘUL ALBASTRU

Nu prea departe de Colții Șacalului, cam la vreo zece mile, călărea la trap, cu un sombrero lăsat mult în față, un bărbat tînăr, bine înarmat, ce părea atent la tot ce

mișca în jur. La răstimpuri își îndemna calul să-și iuțească mersul, deși prundișul și grohotișurile prin care trecea îl obligau să înainteze la pas. Prudent, fiindu-i teamă să nu-și rănească picioarele credinciosul animal, îi lăsase pînă la urmă frîul liber. Ținutul era viclean și, vorba aceea, mai bine să nu se grăbească, decît să păgubească.

Călărețul mersese o bucată de timp pe malul Pecosului, a cărui apă se colorase acum în lumina arămie a soarelui ce grăbea spre asfințit. Pîlcurile trufașe de măguri ce coborau din Guadalupe pînă dincolo de rîul Pecos se aprinseseră și ele pe creste. Cufundari cu penajul negru și strălucitor pe spate tăiau aerul zădufit al după-amiezii, lăsîndu-se apoi să cadă glonț, în apa mîloasă și leneșă, în căutare de hrană. Împinși de o putere stranie căreia i se supuneau, nori înfricoșători, tiviți pe margini cu jar, se adunau deasupra, însoțindu-l pe călăreț în drumul său. Carabina îi atîrna de oblîncul șeii, iar pistoalele le simțea împungîndu-i bluza vînătorească, cu franjuri la mîneci.

Calul, un bidiviu cu păr roșu lucios, pătat răzleț cu alb, fremăta tot timpul, tremurînd de oboseală. După toate aparențele, cal și călăreț veneau de departe. Picioarele bidiviului erau pline de praf și ciulini adunați în ciorchini.

Numai de la ultima odihnă lăsaseră în urmă cel puțin douăzeci de mile. Într-adevăr, coborîseră prin văile aride din sudul statului New Mexico, tăind astfel mult drumul. La ultimul popas, credinciosul animal păscuse în voie iarba fragedă a unui întreg zăvoi, adăpîndu-se din apa rece a izvorului din apropiere.

Călătoria aceasta fără multe popasuri dura de peste zece zile. Tînărul călăreț coborîse din șa numai pentru odihna de noapte. Ziua descălecase o singură dată, cînd soarele dogorea ca un zăbăuc din creștetul cerului. În două nopți a tras la cîte un han din orășelele prin care trecuse. Aci, Colorado, cinase pe cinste, fără să-și uite bidiviul. Înainte de culcare trecea și pe la șopron, să cerceteze prospețimea legăturii de fîn, pusă dinaintea calului de copilul din grajd. Controlase și răceala apei din găleata scoasă din adîncul fîntînii. Colorado nu-și neglija niciodată prietenul de drumeție. De cînd îl primise de la un crescător de cai, ce-și avea herghelille în apropierea fluviului Colorado, nu-l părăsise nici o clipă. Îl preferase multor alți cai trupeși și

focoşi şi pusese primul şaua pe trupul lui tînăr, neîncălecat. Viaţa grea pe care o ducea prin sihlă sau prin regiunile sterpe şi sălbatice ale vestului ar fi fost de neconceput fără tovărăşia lui Picior Uşor. Îl poreclise aşa pentru călcătura bidiviului uşoară şi furişată. Chiar galopînd pe teren stîncos, zgomotul copitelor abia se făcea auzit.

Lăsase în urmă o fîşie mărişoară de prerie cafenie, înţesată de mărăcinişuri, apoi suise un povîrniş abrupt, aplecîndu-se mult pe gîtul calului, pentru a-i uşura urcuşul.

Vînătorul îşi reaminti că nu mai avusese odihnă de cînd ultima casă din Bridge Town dispăruse în depărtarea orizontului. Gîndurile îl purtau din nou spre nodul blestemat, pe care trebuia să-l dezlege sau să-l sfărîme cu focuri de carabină. Lefty şi Jacky, pe care-i terminase în Bridge Town, nu-i dăduseră nici o satisfacţie. Duelul din faţa hanului senorului Amarildo îl mulţumise pe moment. Pedepsise într-o bătaie cinstită două lichele, înglodate pînă peste cap în potlogării, ce trebuiau plătite într-un fel sau altul. Nu se încumetase să lîncezească mult pe acolo. Singurul lucru ce-i rămăsese de făcut era să apuce grabnic drumul spre Blue Town.

Colorado bănuia că nu mai avea mult de mers. Locurile îi deveniseră cunoscute. Curînd, curînd va întîlni înălţimile pe care se vedea oraşul.

Nu o dată s-a visat reîntors pe meleagurile sale... Zîmbea gîndului care-l înfăţişa stînd pe un ciot de piatră şi privind zborul înfrigurat al turturelelor apărînd din umbrele Făgăraşilor, mici puncte negricioase, strecurîndu-se sub streaşină, unde puii le aşteptau nerăbdători şi flămînzi.

Siluetele colţuroase ale Şacalului se profilau însă acum pe vîlvătăile cerului aprins spre asfinţit, dincolo de Rio Pecos...

Tocmai îşi strunise pagul, să dea un ocol Colţilor Şacalului, cînd o detunătură înjunghie amurgul, neliniştind animalele preriei, ce se pregăteau pentru înnoptat. Apoi urmă o tăcere chinuitoare. Liniştea prevestitoare de furtună fu tulburată din nou. Cîteva împuşcături urmară una după alta, piuind între steiurile stîncilor şi pierzîndu-şi apoi ecourile în valea ce cobora în Blue Town mai departe, spre Pecos. Colorado înţelese că în apropiere se petrec

lucruri necurate. Cugetul îl îndemnă să se grăbească. Îl despărţeau mai puţin de două mile de locurile de unde porniseră focurile de armă. Fără să mai stea pe gînduri, împinse uşurel pintenii în burta calului, iar acesta se destinse ca un arc. Ocolind cu grijă grohotişurile şi crăcile pomilor, calul se aşternu pe un galop îndrăcit, abia atingînd ierburile preriei. Colorado fu obligat să tempereze de cîteva ori rîvna calului, pentru a prinde în auz zgomotele ce i-ar fi descoperit pe cei care trăseseră dinspre Colţii Şacalului. Precauţia nu i-a fost în zadar : abia avu timp să se ascundă împreună cu bidiviul său într-un pîlc de pomi răsărit în stînga drumului. La adăpostul frunzişului proteguitor de sălcii văzu ca într-o nălucire un şir de călăreţi îndreptîndu-se spre o cabană abia zărită din pricina vegetaţiei şi a nopţii. Nu pierdu amănuntul că toţi aveau figurile acoperite cu baticuri de culoarea catranului, iar după îndemnurile şi înjurăturile adresate cailor păreau grăbiţi să treacă de partea cealaltă a braţului de apă. Oricît s-a străduit Colorado, n-a reuşit să ghicească nici o mutră din cele acoperite. Intervalele în care le vedea ochii şi o parte din frunţi erau prea scurte pentru a reconstitui vreunuia din ei figura întreagă. Călăreţii mergeau în trap, călărind într-un monom întins, pentru a se risipi apoi pe potecile care, cu siguranţă, urcau spre ranch.

După ce ultimul din ei trecuse de mult prin faţa locului său de pîndă, se auziră din nou tropăituri. Aşteptînd atent, Colorado zări trei cai, pe care atîrnau, legate fedeleş, nişte trupuri informe, frînte de mijloc. Frîiele animalelor erau purtate de doi indivizi mascaţi. În urma lor, cam la douăzeci de picioare distanţă călăreau alţi doi bandiţi. Unul era rănit la cap şi mărunţea printre dinţi sudălmi la adresa celor care nu-l aşteptau. Celălalt îşi ţinea braţul legat strîns de corp, apăsînd mereu deasupra mînecii de cămaşă ce-i înfăşa rana. După ce şi ei se mistuiră în păcura nopţii, Colorado nu mai pregetă o clipă. Inima îi şoptea că s-au petrecut lucruri necurate, iar victimele se găseau cu siguranţă pe aproape. Întunericul se lăsase de-a binelea, iar cugetul său îl sfătui să meargă şi mai prudent. Pereţii înalţi şi prăpăstioşi ai masivului din apropiere aruncau umbre lungi, ca nişte pumnale, peste drumul ce se lărgea treptat. Terenul era presărat de hîrtoape, iar calul se po-

ticnea în bolovanii presărați la tot pasul. În jurul său, cîteva perechi de văpăi aprinse își reduseră dimensiunile și un schelălăit neputincios și laș îl însoți ca un blestem o vreme. Colorado înțelese că în apropiere se află o ființă răpusă de gloanțe. Bidiviul său sfornăi sălbatic pe nări, apoi refuză să mai înainteze. În față, la cîteva picioare deslușì formele unei mogîldețe întinse la pămînt. Vînătorul descălecă prinzînd frîul în mîna în care nu ținea carabina. Degetul îl avea pregătit pe trăgaci. Înțelese totul la iuțeală. La picioarele sale zăcea un cal împușcat, iar la cîțiva pași abia zări mișcîndu-se o umbră ce nu putea fi decît perechea lui. Bănuiala fu confirmată în aceeași clipă de lovitura de copite pe care, dacă nu se ferea la timp, era s-o primească în piept...

— Drace ! Că nu m-o face să-i trimit un glonț, pe cinstea mea !

Obișnuit cu viața grea de cowboy și cu prinsul cailor sălbatici în prerie, Colorado se stăpîni să folosească carabina. Printr-o manevră abilă, dar nu lipsită de primejdie, îl apucă de frîu, imobilizîndu-l. Animalul capturat încercă să scape de stăpînul inoportun, dar nu reuși decît să-l deslipească în cîteva rînduri de la suprafața stîncii. Cuvintele liniștitoare din glasul lui Colorado îl potoliră treptat pe captiv și bidiviul se dădu învins, sfornăind puternic. Colorado îi mîngîie coama, bătîndu-l ușurel pe gîtul puternic și tînăr. Picior Ușor ghici intențiile stăpînului și se apropie de răzvrătit, atingîndu-l cu botul. Vînătorul prinse ambele frîie în mînă și îi trase după el. Într-o încordare crescîndă, investigă atent împrejurimile. Nu străbătu mai mult de douăzeci de pași și animalul capturat deveni îndărătnic, rîcîi puternic cu copita solul stîncos. Colorado îndemnă caii să rămînă pe loc. Bidiviul său se supuse imediat, iar celălalt îl urmă ascultător. La o depărtare de trei picioare se deslușea destul de clar un trup omenesc zăcînd ghemuit cu fața în jos. Colorado se apropie prudent, străpungînd cu privirile întunericul, în căutarea vreunui bandit, rămas la pîndă. În apropiere, ochii întărîtați ai coioților vegheau ca niște paznici zeloși.

Colorado îngenunche. Încercă să se convingă dacă mai era ceva de făcut. Înțelese însă că rămăsese o treabă numai pentru cioclul orașului. Sculîndu-se, pentru a cîntări si-

tuaţia în care se afla, fu cît pe-aci să se împiedice de un al doilea trup. Se aplecă şi mare-i fu mirarea cînd auzi un geamăt. Colorado îşi frecă amnarul de cremene şi, la flăcăruia născută în iască, o stea de tablă scînteie, recunoscînd astfel în muribund chiar pe Warner, sheriff-ul din Blue Town. Copleşit de nelinişte se apropie din nou de celălalt trup. Figura devastată a omului ce zăcea pe stîncă îi aminti de Travie, ajutorul de sheriff. „Deci ticăloşii i-au redus la tăcere pe amîndoi", i se aprinse obrazul lui Colorado.

Cu gesturi grăbite trase din coburul şeii bidonul său de whisky şi îl apropie de buzele livide ale lui Warner. Bătrînul sheriff nici nu se clinti. Totul părea terminat. Îşi folosi din nou amnarul şi cu o bucată de jurnal aprinsă la iască improviză o torţă. Întunericul se risipi şi lucrurile i se înfăţişară în toată grozăvia lor. Fierbînd de mînie şi căutînd să nu piardă nici o clipă, se încăpăţînă să toarne băutura printre dinţii încleştaţi ai lui Warner, ajutîndu-se de cuţitul său lat de vînătoare. Abia cînd sticla se goli, omul legii fu cuprins de un tremur. Deschise ochii mari, doi ochi sticloşi, stăpîniţi de febra morţii. Faptul că bătrînul Warner mai trăia se datora unei adevărate minuni. Şi de această minune vînătorul voia să profite. Îşi pusese toate speranţele în fărîma de viaţă rămasă lui Warner.

Colorado se aplecă şi-i puse sheriff-ului mîna sub căpătîi, încercînd să-l ridice. Warner reuşi în sfîrşit să-şi deschidă puţin ochii. La lumina flăcăruiei ce ardea domolită lîngă el, nu recunoştea nimic. Nu-şi amintea desigur cum ajunsese acolo şi nici unde se afla. Buzele sale arse de febră încercară să se despreuneze. Făcu o sforţare supraomenească şi articulă cîteva cuvinte. Colorado se aplecă, aproape lipindu-şi urechea de gura sheriff-ului.

— Cine sînt ticăloşii, sheriff ? Pe Dumnezeul meu, dacă mă voi odihni pînă nu vei fi răzbunat !

Bătrînul Warner se luptă să revină din lumea care aproape îl primise. Lumina ce-i juca în faţă, whiskyul ce-i iuţise bruma de sînge rămas îl readuseră pentru cîteva momente la viaţă. Buzele i se desprinseră din pecetea necruţătoare a morţii şi şoptiră ceva... un nume, şi încă unul... Sforţările îi secătuiră forţele. Colorado se aplecă şi mai mult, să nu piardă nimic din şoaptele dezlînate ale

muribundului. Pe obrazul său neras și obosit simți ceva umed, vîscos. Cele ce auzea îl uluiau. Chipul său pîrlit de soare se schimonosi de furie. Vru să-l mai întrebe ceva pe Warner, dar își dădu seama că totul era de prisos. Un șuier scăpat din străfundul plămînilor ciuruiți al omului legii se auzi, apoi un înec și din nou un șuier, care puse capăt suferințelor bătrînului, ce de peste zece ani păzise cu credință legea din Blue Town.

Colorado înțelese că nu-i mai putea fi de nici un folos. Cutremurat și înveninat de furie, așeză capul sheriff-ului cu grijă pe tăria stîncii. Pe jos găsi pistoalele lui Warner și Travie, pe care vînătorul le înfipse la locurile lor. Cu mînă iute și nervoasă cotrobăi prin buzunarele celor doi. Nu găsi nimic care să-i completeze cele aflate de la Warner. Luna strălucea acum pe obrazul smolit al nopții și la lumina ei cernută peste Colții Șacalului, căsăpirea celor doi oameni ai legii îi apăru în toată grozăvia ei. Colorado căută prin coburul șeilor celor doi cai. În cel al lui Travie sufla vîntul. În coburul șeii lui Warner, însă, găsi un afiș pe un sfert de coală de hîrtie, pe care era zugrăvită mutra unui bandit. Anunțul și recompensa cuvenită îl făcură să bănuiască că Warner intenționase să încaseze premiul. Cercetă cu mai mare atenție hîrtia și, la lumina firavă a nopții, deslușì literele mari de o șchioapă. Un fior rece îi săgetă spatele, ghicind al cui era chipul pecetluit pe afiș. Cu greu își stăpîni emoția care-l învăluise : „Lasă că văd mîine, la lumina zilei, cum stă această treabă"...

Cîteva țipete lașe și înfometate îi reamintiră că venirea lui amînase un ospăț pe cale de a fi început. Între timp, haita se înmulțise și apăruse pericolul să fie chiar el atacat. Cum n-avea chef să facă uz de urmă, își ticlui la repezeală un plan, și se așeză pe treabă. Luptîndu-se cum putu cu greutatea lui Warner, reuși să-l ridice pe spinarea calului, unde-l legă zdravăn. Cu Travie a fost ceva mai complicat, fiindcă avea nu mai puțin de 180 livre. Îi legă, făcînd mari eforturi, iar după ce isprăvi, răsuflă ușurat.

„Oricum, nu vor sfîrși ca niște ciini, așa cum le ursiseră bandiții, vorbi tare, înveninat de ură. Îmi pare nespus de rău că nu pot vedea ce mutre vor face, cînd oamenii legii vor fi îngropați ca niște cetățeni oneşti ai orașului, așa cum meritau."

Își încălecă apoi grăbit pagul și trăgînd de frîu calul lui Warner, împovărat cu cele două trupuri, se strecură prin labirintul de stînci, urmărit de luminițele ticăloase și lacome ale coioților, cărora le-a smuls de sub nas o parte din pradă.

Cu atenția încordată și arma pregătită pentru orice, Colorado coborî Colții Șacalului, fiind primit de preria măturată acum de lumina nestatornică a lunii, care-l învălui în umbrele ei neguroase. Cîteva siluete bizare de cactuși le ațînură calea, dar Colorado găsi locurile pe unde să se strecoare, ocolind aceste namile întortocheate și țepoase.

Orașul Blue Town apăru în depărtare și, nu peste mult, umbrele învălmășite ale caselor se profilară pe fundalul întunecat al unui cer smolit și blestemat. Cîteva ferestre luminate cu petromax îi amintiră lui Colorado că la Happy Saloon se petrecea. Cele cîteva fanare agățate de stîlpi în strada mare erau aproape chioare. Weslley, fierarul, lucra încă. Pregătea, cum s-a aflat a doua zi, perechea de potcoave pentru calul lui Warner, promisă la întoarcerea lor din Fort Saint.

Prăvăliile lui Billy King zăceau stăpînite de întuneric, lumina veștejită a fanarelor abia descoperea banca orașului și oficiul lui Warner.

Colorado cîntări situația. Aproape de începutul străzii mari, în fața locuințelor peonilor, pe unde înfloriseră din nou leandrii, se opri legînd de șa frîul calului lui Warner. Îl bătu pe spate pe fostul tovarăș de drum al lui Warner, arătîndu-i calea spre oficiu. Îl urmă cîțiva pași, pentru a se încredința că animalul i-a înțeles gîndurile.

N-a trimis nici o misivă pentru cetățenii din Blue Town. Nici n-avea cum, dar nici nu credea că ar fi datorat cuiva vreo explicație... Lăsase dinadins totul așa.

Chiar de ar fi trimis cîteva rînduri, din care să se înțeleagă vinovăția celor care îi uciseseră mișelește pe oamenii legii, cine s-ar fi încumetat să-și atîrne insigna de sheriff în piept și să primească binecuvîntarea lui Willy și a lui Billy King ?

Colorado se mulțumi să mai privească o dată lung după calul și încărcătura sa omenească, gîndindu-se că nu este încă momentul să tulbure liniștea celor ce așteptau înfri-

guraţi o nouă zi, să adune rodnicia pămîntului pe care-l munceau, pentru a sătura gurile înfometate ale copiletului răsărit prin gospodăriile orăşelului ridicat la început de peoni...

Capitolul VIII

PROCESUL

Era într-una din dimineţile de sfîrşit de vară, şi odată cu ieşirea soarelui din spatele malurilor înverzite ale Pecosului, podişul texan se trezea la viaţă. În Blue Town, cînd noaptea încă se mai îngemăna cu ziua, peonii se suiau în căruţe cu coviltire, la care înhămau catîri, şi claie peste grămadă, taţii şi copiii mai răsăriţi se abăteau pe drumurile prăfoase, spre locuri.. Sculate cu noaptea-n cap, să-i pornească la ţarini, femeile peonilor îi petreceau cu privirile pînă ce caravanele dispăreau pe drumul colbuit, dincolo de Colţii Şacalului.

Cînd scrîşnetul fierului de pe roţi se mai auzea încă, surd, îndepărtat, Weslley îşi aprindea focul sub foalele afumate şi hărtănite, iar hîrşîitul fierăstrăului lui Timber îşi făcea auzită simfonia cobitoare ce plutea ca o piază rea asupra oraşului.

Nu după mult timp începeau să se ridice obloanele la prăvălii şi se desferecau lacătele drugilor de fier sau broaştele uşilor grele şi butucănoase. Întîi se stropea în faţa prăvăliilor mai arătoase ale lui Billy King, apoi udătura împrăştiată de stropitori cuprindea şi pămîntul de la faţadele celorlalte. Să nu se veştejească culorile stridente ale pînzeturilor spînzurate alandala în vitrine, apărătoare din pînze de doc, spălăcite şi murdare erau întinse repede pe drugii de fier din dreptul geamurilor mari. Se ivea întîi o pată decolorată deasupra vitrinei unui store ţinut de un armean, apoi răsăreau nenumărate asemenea pete, ca nişte

ciuperci uriașe, aliniate în rînd cu celelalte, la fel de jerpelite.

La puțin timp se trezea și saloonul, unde Dona Hilda, cochetă și sprintenă, își făcea apariția, cu un fel de șorț în față, înflorat ca un batic. Cele două șnapsuri luate înainte și o felie de pîine unsă cu o tocătură piperată, peste care storcea o lămîie, erau micul ei dejun.

Ca de obicei, Buxton spăla tabla zincată a tejghelei, neterminînd asta niciodată. Apoi clătea măsurile gradate, lincăindu-le cu cîteva fire de apă dintr-o găleată veșnic plină. Fiecare dintre aceste măsuri servea pentru toate băuturile cîte erau pe rafturi, fără alegere.

Ferestrele de sus ale saloon-ului rămîneau de fiecare dată ferecate în balamale. Acoperite de hîrtii decolorate și pătate de muște, cele patru geamlîcuri de la camerele ce dădeau în stradă, ocupate de Katy, Sally, Lola și Betty stăvileau lumina grăbită a dimineții. Dansatoarele cu fală îndoielnică în ținut se culcau totdeauna după miezul nopții și dormeau pînă ziua în amiaza-mare, cînd Buxton le trezea, lovindu-le vîrtos în ușă, cu bocancii săi potcoviți.

Ca de obicei, înainte de sunetul clopoțelului care vestea începerea unei noi zile de clasă, învățătorul Guernnsey cerceta cu ochi de cloșcă rîndul de elevi, făcînd inspecția la unghii și curățenia pantofilor. La intrarea în școală, de fiecare dată, privirile i se opreau la gardul în paraginâ. Ideea cu săditul arbuștilor de măceș, așa cum promisese părinților veniți la ședători, nu-i dădea astîmpăr. Ea îi revenea ori de cîte ori trecea prin fața curții tipografului Turnney și-i admira gardul viu, veșnic înflorit.

Preotul Thomson își respecta ritualul zilnic, bătînd de trei ori clopotul și aducînd prinos Fecioarei. Faptul că zorile își revărsau lumina peste casele lor trebuia să-i facă fericiți pe cei din Blue Town. Aceste minuni ale Ziditorului și slujitorilor săi îi îndemnau să-și tămăduiască sufletele. Două ceasuri mai tîrziu, cu plastronul veșnic rufos și ghetrele neîncheiate, Willy Simson venea la judecătorie, cu ochii cîrpiți de nesomn, iar ajutorul lui Billy King, Liston, desfereca lacătul de la zăbrelele băncii orașului, așteptîndu-și șeful să deschidă sertarele și casa de fier.

Clienții instituției oneste, în plină înflorire, nu trebuiau să aștepte. Așa cereau interesele băncii și ale celor ce se ocupau de prosperitatea ei. În fața saloon-ului, Pedro peonul își rînduia blazat marfa în grămăjoare, după preț. Agrișe, coacăze, alune sălbatice și tot felul de fructe strînse din sihlă și de pe malul împădurit al Pecosului. Nimeni de aici nu se uita la astfel de verzituri, care le aminteau însă locuitorilor că un anotimp se consumase și altul îl urma. Fructele de sezon le aduna din puzderia de pomi ce umbreau lungul drumului și din încîlciturile de tufișuri ce despărțeau gospodăriile între ele. După ce-și fățuia marfa, peonul își începea moțăitul sub sombreroul său de pai cît toate zilele. La răstimpuri își ștergea broboanele de sudoare de pe fruntea sa smeadă, războindu-se cu cîte o muscă agresivă. Se trezea sfădindu-se singur cu el și înjurînd cîte o nuntă de ciini ce-i răsturna grămăjoarele rînduite pe rogojină. Se mai înfuria cînd tătăroii de copii din apropiere i-o împuținau șterpelindu-i marfa, mai mult să facă haz de Pedro, decît să le ție de foame...

Cam în același timp sosea gheața, adusă de William dintr-o peșteră a unui negustor, pe care o căra într-o cotigă trasă de un măgăruș. Venea și carnea comandată de Dona Hilda, soseau și legumele de sezon...

Orășelul era trezit la viață și gospodinele se foiau prin brutărie, magazine, fierărie și în măcelăria deschisă de două ori pe săptămînă. Cei scoși din casă de treburi se mișcau care încotro, pînă cînd soarele începea să dogorească. Atunci toți, ca vorbiți, se ascundeau prin umbrarele alese anume și picoteau, așteptînd ca arșița să se domolească. Orașul trăia în aceste ore mai ales prin copiletul care roia ca ereții pe uliți. Dispăreau și ei pentru puțin la ora prînzului, să-și potolească foamea pe la casele lor, revărsîndu-se din nou pe străzi, ca să se adune apoi prin curți, cînd ziua se retrăgea sfioasă și adormită de zăpușeala ce se răsfăța încă pe întinsul preriei, iar tații se întorceau de la treburi.

În dimineața de care vorbim însă, mai toate obiceiurile au fost răsturnate cu susul în jos. Întîmplarea era absolut ieșită din comun și oricît de preocupați de afaceri ar fi voit oamenii să pară, ceea ce văzuseră cu ochii

lor întrecea orice imaginaţie. Descoperirea o făcuse peonul care, de astă dată, venise încărcat cu piersici californiene şi cu alune culese de dincolo de Colţii Şacalului. Pedro îşi aşternuse rogojina, să-şi poată rîndui piersicile mari zemoase. Îi era chiar teamă să nu se înmoaie de arşiţă şi să piardă bunătate de cîştig. La început a crezut că Warner şi Travie nu mai sînt în toate minţile. Că au căpiat sau au băut pînă în zori, culcîndu-se amîndoi pe cal. Că era calul lui Warner, asta era fără îndoială. Îl recunoscuse după petele de pe corp şi după urechile pătate la vîrfuri cu alb. Apropiindu-se zîmbind de hazul lucrurilor, mai, mai să creadă că nici n-au putut să se trîntească singuri aşa cum erau pe bietul animal. Că ameţiţi de băutură cum or fi căzut pe sub mese, s-o fi îndurat vreun chefliu, sau chiar Buxton, să-i aşeze pe spatele animalului. Farsă de era, era tare bine ticluită, fiind vorba taman de oamenii legii, care nu se dădeau de loc în lături cînd era de spart gîtul unei sticle cu băutură tare. Cînd vru să se reîntoarcă la rogojină, ceva închis la culoare lipit de obrazul lui Travie îi atrase atenţia. Apropiindu-se, întreaga grozăvie îl lovi în moalele capului. Scăpă coşul din mînă şi ca apucat de streche o tuli în susul străzii mari, ţipînd cît îl ţinea gura,

— Sărmanu' domnu' Henry şi Travie omoriţi ca hoţii la drumu' mare şi legaţi de cai... Oh, Santa Maria Madre, fie iertaţi, Santa Maria Madre...

Doctorul Mayer, cu haina pe umeri şi cu un picior încălţat, iar celălalt vîrît într-un ciorap, sosi într-un suflet. Ochelarii, în rame subţiri de aur, se abureau mereu şi abia reuşea să vadă grozăvia ce i se înfăţişa. Cînd îşi reveni, ceru să fie chemat Timber. Sosit imediat, acesta fu apucat ba de fierbinţeli, ba scuturat de friguri. Nu reuşi să-şi descleştеze gura decît după ce deşertă două pahare zdravene cu whisky, pe gîtul lui nesăţios... Apărură imediat şi Weslley cu Guernnsey. Cîţiva şcolari mai răsăriţi se ţinură coadă după învăţător, să caşte gura ca la panoramă. Willy, ce nu-şi arătase încă faţa, fu chemat de Billy King, să descurce cîteva treburi în faţa celor din consiliul de conducere al oraşului.

În Blue Town ştiau şi picii de-o şchioapă că Willy nu însoţise pe Henry Warner şi Travie la marshall-ul din Fort Saint. Verificarea semnăturii lui Mulligan era o treabă

ce interesa pe toată lumea și nu mai puțin pe Willy, care era în primul rînd obligat să descurce neînțelegerea ivită între Pearson și ai lui Mulligan.

Willy le povesti că-i întîlnise pe Warner și Travie și că-i spusese lui, deși nu le convenise, că, cică, actele erau în regulă. Îi mai împărtășise că și la Fort Saint li s-a spus răspicat că legea trebuie respectată, chiar dacă, la beție, Tom Mulligan și-a aruncat pe masa de joc tot ce avea. Dovezile erau clare și nu trebuie să se mai facă atîtea discuții. Averea lui Cecilly Mulligan revenea pe drept lui Pearson. Așa cum, pentru gater, o bună parte din pămînturi fuseseră luate peonilor, pe o despăgubire de nimic, toți din consiliu votînd pentru asta. Pearson nu avea nevoie să dea nici acum socoteală pentru ranch-ul lui Mulligan. Willy povesti cum cei doi abia sosiți de la marshall nici nu veniseră bine în Blue Town, că se și grăbiseră chiar în seara aceea să le aducă la cunoștință ălora de la ranch vestea, de parcă ar fi venit încărcați cu cine știe ce minunății. El, Willy, l-a povățuit să-i lase măcar pînă a doua zi, că n-o crăpa cerul în două, dar ți-ai găsit cu Warner ! Îi cășunase și pace... Ținuse să le spună el primu' lui alde Mulligan să-și ia tălpășița în altă parte, că în Blue Town nu mai puteau face purici. Le ducea plocon și poliția, să aibă crezămînt.

— Mai departe, domnule Billy, eu nu mai știu ce-a fost ! Am venit în oraș, să mă dezprăfuiesc și să mă bag în hîrdău, să fac o baie în toată legea. Să nu mă uite la față prietenii, am luat cu ei un păhărel la mine în birou. Au fost și domnul Harris, și Allison și, pe legea mea, dacă ne-am plictisit.

— Bine, Willy, dar de ce n-ai însoțit pe Warner la ranch, la Mulligan ? se intrigă din senin Billy King.

— Eram obosit, domnule Billy, răspunse în doi peri Willy, și apoi voiam să-i văd pe lumină. Ce rost avea să bat pustietățile acelea prin întuneric, cînd puteam face același lucru ca oamenii, pe lumină ? Că n-a băgat Dumnezeu zilele în sac. Și domnul Pearson nu aflase încă nimic.

— Poate ai văzut și dumneata că ai lui Mulligan puneau mult preț pe răspunsul de la marshall. Așa că nu era rău să te fi dus.

— Eu am ţinut să mergem astăzi, în zori, domnule Billy, şi n-am avut o idee rea, orice s-ar spune. Dar Warner a insistat într-una să se ducă neîntîrziat. Parcă l-a tras aţa, pe legea mea... Mai puteau aştepta cîteva zile chiar...

— Vorba judecătorului are mai multă preţuire, Willy, din cîte ştiu eu. Warner şi Travie mînuiau, ce e drept, mai bine pistolul, dar n-aveau duhul dumitale. Cred că nu spun nimic greşit ?

— Domnule Billy, îmi băgaţi pricină, de parcă eu m-aş face vinovat că Warner a apucat-o razna spre ranch, la ai lui Mulligan. Ce, puteam eu să schimb ce în frunte le-a fost scris ?

— Vai de mine, Willy, dar n-am zis eu asta ! Şi nici nu sînt în drept să spun lucruri pe care nu le pot controla. Dar, dacă eraţi împreună, nu se întîmpla poate nenorocirea...

— La dracu' cu toate ! Tare sînt greu de cap, pe cinstea mea ! Păi, e cusută cu aţă albă, îşi scărpină Harris părul blond, parcă aşezat cu furca pe cap. Numai ai lui acest Mulligan i-au făcut de petrecanie sheriff-ului şi lui Travie al nostru. Asta acum e clar ca lumina dimineţii !

— Eu n-am spus acest lucru, Harris, vorbi de sus Billy King. Nici măcar n-am gîndit aşa ceva ! De unde ai scos-o ?

— Nimic mai simplu, domnule Billy, se amestecă Allison.

— Şi dacă n-au fost ei şi aruncaţi vina asta teribilă, care nu-i de loc uşoară, în cîrca oamenilor ? Faceţi un păcat, să ştiţi, care nu se spală uşor, îi sfredeli primarul oraşului.

— Atunci cine să fi fost ? protestă Harris. S-au dus să le spună că hîrtia este bună şi că trebuie să dea banii, sau să-şi ia valea. Asta este clar ! Dar Paulo ce-a făcut ? I-a luat în braţe şi i-a sărutat pe amîndoi obrajii de fericire ? Da' de unde, domnule Billy ! I-a altoit în numele tatălui, cum nu s-a văzut în Blue Town. Era şi firesc să creadă că sheriff-ul s-a dat cu Pearson şi-i expediază la plimbare din ranch. L-a pîndit la plecare, i-a trimis cîţiva plumbi în scăfîrlie şi gata, i-a terminat. La o căruţă de oale, o măciucă e de-ajuns, cînd stai pitit pe stîncă. Ori,

slavă Domnului, cinci gloanțe bune de cap au fost mult peste ce puteau să încaseze fiecare din ei. Eu nu zic că s-a întîmplat taman așa. Mi-am dat cu presupusul, că gura este lăsată sub nas ca să putem vorbi cu ea...

— Că ai gură, Harris, asta se vede și este foarte bine, îl laudă Billy. Cum o folosești, asta e altceva. Eu nu cred că Paulo a făcut isprava asta. Ce zici, Pearson ? Dumneata pari tare lovit de știre și nu ți-ai dat cu presupusul în nici un fel...

— Nu știu ce să mai cred, domnule Billy ! Warner i-a apărat atunci cînd cu chitanța și ei l-au curățat cînd nu le-a mai convenit. La început părea încurcată de tot afacerea asta, dar apele au început să se limpezească.

— Și ce, Pearson, ăstora ai lui Mulligan le-a fost pe plac vreodată adevărul ? Au ținut-o una și bună ! ridică tonul Harris. Credeți că le-a mers la stomac să audă, așa verde în obraz, cum i-o fi trăsnit prin cap lui Warner să le-o zică, să-și caute alt cuib toți cîți erau acolo ? Sau poate ăștia i-au împușcat înainte de a veni la ei, la ranch? I-au pîndit după ce s-au despărțit de Willy...

— Nu știți că unora le place mai mult o minciună adevărată, decît un adevăr mincinos, ticlui o legătură de vorbe Willy, care-l nedumeri adînc pe Harris.

Billy King îl privi pe sub sprîncene, luînd un aer grav, protector. Încercă să tacă, dar nu reuși să rămînă deoparte.

— Willy, nu avem acum timp de cimilituri și nici momentul nu-i potrivit. Dacă Mayer și-a făcut datoria, atunci să fim cu toții la înălțime, să-i cinstim pe acești viteji. Căci au fost viteji, Pearson, nu crezi ?

— Au fost, domnule Billy, cum să nu ! De vreme ce au înfruntat dușmanul la el acasă ? Cum s-ar putea numi altfel ?

— Vai, cum i-au mai ciuruit nelegiuiții ! se amestecă Donna Hilda, ștergîndu-se la ochi cu colțul unei batiste de voal, scoasă din manșeta rochiei din tweed, cu mîneci lungi.

— Iar cheltuiala o suport eu, dragă Willy ! Să mi se treacă totul mie, în cont. Nu vreau să împovărăm pe nimeni, mai ales că pe ai lui Warner și Travie nu-i prea dau banii afară din casă. Să-i spuneți asta lui Timber, dacă mai este pe aici.

— Înțeles, domnule Billy ! îl aprobă Willy.

— Oamenilor care au slujit legea în Blue Town să li se facă onorurile ca unor cetățeni de ispravă, de către urbea noastră. Nu-i așa, Weslley ? îl întrebă Billy pe fierar.

— Așa-i, domnule Billy ! Am fost atent la discuție și eram la același gînd cu ce ați glăsuit.

— Și ce facem cu ticălosul care și-a mînjit labele cu sîngele sheriff-ului ? Ar trebui să-i vîrîm ceva plumb sub piele, se aprinse Harris. Furia ce-l cuprinsese părea cît se poate de sinceră.

— Nu-l lăsăm nici dacă s-ar tupila ca șopîrla printre ierburi, îl secondă Willy. Să-și ia pedeapsa, așa cum spune legea.

— Și de ce mai așteptăm ? se repezi din nou Harris, care părea mai furios decît toți împotriva celui bănuit de săvîrșirea crimei.

— Așteptăm s-o șteargă iepurește spre New Mexico, de unde s-a aciuat aici, cu peonii lui fără căpătîi ? se auzi o altă voce.

— Îl linșăm ! Să-l facem mărunțele ! se repezi un bărbos, lung de nu se mai termina, apropiindu-se de grupul celor care trecuseră acum în saloon. Era făcut Paulo, nu glumă ! clămpăni bărbosul. Dăduse peste cap vreo trei rachiuri și a mai desfăcut o sticlă, să-i țină de urît pe drum. Și turuia că dreptatea e de partea lui Mulligan, că Dumnezeu este peon și ține cu el și cu ai lui Mulligan. Că diavolul n-o să triumfe, că se apropie Sfînta Maria Mare și toți dracii sînt ferecați pentru post, să nu împingă în ispită pe cei care trag iute pistolul din șold. Mai zicea că Mulligan, să fi jucat chiar trei săptămîni la rînd, n-avea cum pierde atîta bănet ! Că era o sforărie în toată regula, pe care n-o credeau nici țîncii...

— Domnule Willy, toți vorbiți de parcă ați fi fost martori, se auzi vocea Donei Hilda. Prea le aranjați așa cum vă convine... Este păcat de sufletul bătrînului, că-l osîndiți poate pe nedrept...

— Tu fugi sus și nu-ți băga nasu' în treburile bărbaților ! se înfoie Pearson. Și voi ce căscați gura, dihori afurisiți ? se repezi la o ceată de copii ai peonilor, strînși în dreptul ușilor batante.

— N-ar trebui să schimbăm cîteva vorbe cu ai lui Mulligan ? Să aflăm dacă au ştire de fapta lui Paulo ? interveni Donnald.

Rancherul sosise într-un suflet, cu doi cowboys de la fermă şi crezu că-i de datoria sa să-şi dea cu presupusul auzind cele întîmplate.

— Ce atîta vorbă, domnule Billy ? Alde Paulo i-a găurit fără milă şi noi parlamentăm ? Să-l linşăm pe mexican, asta trebuie să facem acum. Să-l jupuim de viu! urlă Allison.

— Să-l tragem pe roată ! se auzi o voce aspră şi rea din apropierea tejghelei.

— Să-l spînzurăm de arţar, ca pe Tinnley cel pistruiat, care a tras în pastorul Antonini, îşi înfipse tocurile cizmelor în podelele salonului un cowboy venit de la Murphy. Mai înainte îşi făcuse curaj cu un sfert de brandy, pe care-l băuse fără să-l lase de la gură.

— Dar cu judecată, se amestecă Willy. Iadul şi raiul nu-şi primesc pensionarii, decît cu acte în regulă. Nu putem lăsa omu' pe drumuri, orbecăind între smoală şi flori de agave. Hai să-i luminăm calea iadului, dacă el şi-a ales-o. Ce, noi i-am apăsat degetul pe trăgaci ? Dacă a făptuit acest asasinat necugetat — uite mi se zburleşte părul în cap, ca la arici — n-are decît s-o tragă ! îşi fixă cu greutate pince-nez-ul, tuşind enervat.

Cinismul lui Willy plăcu aproape tuturor, afară de Billy, care-l privi lung, cu o faţă ce nu spunea nimic.

— Nu ştiu cum ar fi, Willy, dacă Paulo te-ar desfoia ca pe varză ? Crezi că te-ar lăsa să mai hotărăşti ?

Willy se bîlbîi, vru să mai zică ceva, dar vocea lui Pearson interveni salvatoare :

— Willy, din cîte cunosc, pînă una-alta, dumneata trebuie să preiei acum şi treaba de sheriff. N-ar fi rău dacă ne-ai zice să ne urnim !

— Păi, e foarte clar, Pearson, îşi împinse înainte pieptul uscat judecătorul. Îl chemăm de faţă pe casapul ăsta de Paulo şi-l judecăm. Scapă, scapă ! Nu scapă, nu scapă ! Ce mai tura-vura ! De-i vinovat, îi lungim gîtul cu o palmă.

— Şi dacă nu vine ? îl privi pieziş Pearson.

— Îl luăm pe sus, că n-o cîntări cît o cămilă. Numai să nu fugă la peonii săi jigăriţi în New Mexico.

— Şi de-acolo îl aducem, că nu-i peste ocean ! Şi-n gaură de şarpe de intră, tot îi adulmecăm urma, se burzului Weslley. Cît mi-s de bătrîn, n-am mirosit flori de la mort, ca să-mi fi pierdut simţul... Şi cînd sînt răcit, în afară că mă fac lac de apă, guturai n-am, de cînd m-am abonat la Buxton, la cîte unul dublu fără soda.

— Atunci să trimitem pe careva să-l someze şi să-l expedieze 'ncoa, încercă Harris să dea o idee practică, pe placul celor de faţă. Altfel, e rîsul pe pămînt de ne scapă din mîini.

— Eu zic să-l invităm aici ! Să-l ţinem în celulă pentru judecată. Că ce-i în labă e şi pe tavă. De-l lăsăm slobod, ne va alerga prin văgăunile Guadalupei şi n-o s-o scoatem uşor la capăt !

Billy King ceru părerea celorlalţi din consiliu, adică lui Weslley, profesorul Guernnsey şi lui Mayer. Toţi se învoiră să facă aşa cum era mai bine, cum propusese Willy adică, să-l invite pe Paulo la oficiu, să-l descoase despre fapta lui şi să-l ferece în celula din oficiu pînă la judecată. După spusele lui Weslley, o zi, două, că nu se răsturnase carul cu zile în Blue Town. Warner şi Travie muriseră şi era cusut cu aţă albă că numai Paulo putea fi făptaşul. Cine altul decît sluga credincioasă a bătrînului Mulligan putea să tragă atîtea gloanţe în ei ? Putea oare uita Paulo că rancherul îl adusese în Blue Town, cu mulţi ani în urmă ? Iar de atunci împărţiseră împreună necazurile şi muncile în ranch.

Pearson şi Allison moşteniseră o ură de moarte împotriva nordiştilor şi a celor care îi ajutaseră în înaintarea lor spre sud, în timpul războiului de secesiune. Aveau acum prilejul să termine cu unul bănuit de necredinţă, atunci cînd izbucnise războiul. Aşa că îşi frecau mulţumiţi mîinile...

A doua zi, Willy, însoţit de ajutorul lui Billy King, trimişi de consiliu la Mulligan, la ranch, nu reuşiră să facă mai nimic. Cei de acolo se baricadaseră, auzind despre ce este vorba. S-au întors cu coada între picioare, ca nişte cotei scuturaţi în dinţi de un dulău pornit pe

harță. Liston, ce-l însoțise pe Willy, mulțumise la toți sfinții din cer că nu-i vătămaseră scăfîrlia.

Ca să fie mai bine înțeleși, cîteva gloanțe tot trecuseră prin ochiurile de la pod, tulburînd încremeneala acelei zile. Deci, riposta celor de la ranch-ul lui Mulligan era foarte clară, hotărîrea lor era nestrămutată.

— Pînă nu vine Gerry, Gerry Mulligan, nu vedeți fața la Paulo și a nici unuia de aici. Noi spus la voi mult, foarte mult, clar, că nu credem în hîrtii mincinoase pe care arătați. Să vină sheriff, Henry Warner și Travie, că ei mers pentru asta la Fort Saint...

Willy încercă să explice că este nevoie de el pentru lămurirea unor lucruri care încîlciseră mai rău treburile, dar vorbele i se risipiră în zăduful acelei zile fierbinți.

— Paulo nu vine nici mort, domnule Billy, îl înștiință, la întoarcere, pe bancher. Cred că nu-i nimic de făcut. S-au baricadat în dosul obloanelor și dacă încercăm să-i scoatem, pierdem cu siguranță oameni.

— Ai vreo idee ce s-ar putea face ? aruncă Billy vorbele spre stăpînul saloon-ului. Dar dumneata, domnule învățător Guernnsey, ce zici ? îl luă în primire de cum îl zări. Să-i chemăm și pe Weslley și pe doctorul Mayer, să fim cu toții, propuse Billy King. Hai, cine aleargă după ei ? Să fie de la început martori la ce vom vorbi.

Weslley, într-un suflet, se prezentă primul. Era cu șorțul de lucru, un fost chaps rămas din tinerețe, cînd fusese cowboy. Fața și mîinile le avea murdare de zgură și funingine.

— Ascultați ce veste ne aduce Willy. Gîndiți-vă bine la ce spune și să vorbiți răspicat, să știm ce hotărîm, le recomandă Billy.

Aflînd tărășenia, mai toți căzură pe gînduri. Oricît se străduiră cei din consiliu, nu putură îndruga vreo idee ca lumea, care să semene cît de cît cu părerea judecătorului. Siliți, împinși cu vorbe ticluite și meșteșugite de către Willy, cei de față bolborosiră ceva care fu luat ca o aprobare de judecător.

Pearson, primind, chipurile, instrucțiuni de la Willy, strînse cîțiva oameni și, în frunte cu Harris și Allison, se îndreptară spre ranch-ul lui Mulligan. Era de acum

noapte și oamenii din spatele baricadei, adică Paulo, băieții Dick și Lowel, Annie, nici n-au vrut să audă că trebuie să părăsească ferma. Cît despre predarea lui Paulo, cei din Blue Town puteau să aștepte pînă li s-or lungi urechile. Numai după ce vor veni Gerry cu Murphy din California, vor hotărî ce au de făcut.

A urmat un schimb violent de focuri și doi dintre cei trimiși să-l invite pe Paulo în Blue Town au fost răniți ușor. Folosind un vicleșug al indienilor, asediatorii spintecară aerul cu săgeți aprinse, incendiind coșarul fermei. Cîteva limbi de flăcări țîșniră și din acoperișul podului casei lui Mulligan. Baricadații își întețiră și ei focurile de armă. Flăcările se înverșunară și înaintau mușcînd din lemnul uscat, pe care-l mistuiau ca pe o iască.

Cînd soarta oamenilor adăpostiți în dosul bîrnelor părea pecetluită, o voce tună în fața arcului din scînduri, de la intrare :

— Încetați, pentru Dumnezeu ! Ați întrecut orice măsură ! Că nu vreți să-i frigeți de vii, Harris, Allison, că n-ați turbat !

Cei doi, pitiți după două cioturi ale fostului zid de chirpici de la intrarea în ranch, întoarseră stupefiați capetele.

— Dar, domnule Billy, noi facem ce ni s-a spus...

— Faceți pe dracu ! Acolo sînt și femei. Ce, ați devenit coioți ? Ce v-a rămas în țeste, rumeguș, talaș sau ce dracu'...

Focurile de armă din apropierea intrării se intensificaseră, acolo unde se aflau oamenii conduși pînă atunci de Allison. Ascunși în spatele unui faeton umplut cu butoaie goale, înaintau spre intrare. Cei din interior trimiteau spre ei o adevărată grindină de gloanțe. Protejați de doagele care pocneau de plumbii înțesați în ele nimeni n-a fost rănit.

— Hei, voi de colo ați surzit ? Am spus să încetați joaca asta ! Uite, aici este și Willy, judecătorul nostru. Ce dovezi mai vreți ? Pearson ne-a spus să-l aducem pe Paulo. Pe ceilalți vrem numai să-i scoatem, să-și ia tălpășița.

— Doamnă Mulligam ! țipă Billy King. Sînt eu, Billy, am sosit aici cu Willy, judecătorul... Avem o vorbă cu dumneavoastră...

După ce spusele lui Billy King se stinseră în întunericul din jur, o liniște grea, întreruptă doar de pîrîiturile lemnului mușcat de foc, se așternu în ranch-ul lui Mulligam.

Allison își pierduse răbdarea și se agita în loc, cu arma pregătită. Zgomotelor dinspre intrare li se adăugară cele făcute de foc. În sfîrșit, cușacul greu fu înlăturat dinapoia ușii mari ce dădea din tindă în interior și cîțiva dintre cei baricadați ieșiră tușind zgomotos în pridvor. Capul încărunțit al doamnei Cecilly Mulligan, cu părul strîns de obicei într-un coc, căzut acum în dezordine pe umăr, se arătă primul în ușă. În mîini ținea o pușcă de model vechi, hotărîtă s-o descarce în primul care ar fi îndrăznit să-i atace. Înapoia ei, Annie, scrutînd întunericul amenințător și viclean, își aruncase părul pe spate într-un gest curajos și sfidător. În mîini ținea pușca kentukiană, pregătită să tragă în oricare ar fi cutezat să-i facă vreun rău mamei sale.

— Dacă nu m-am înșelat cumva, parcă vocea domnului Billy King am auzit-o adineauri ? vorbi destul de tare Cecilly.

— Ați auzit bine, stimată doamnă ! Aș vrea să vă spun cîteva vorbe, deși momentul nu este pe măsura dorinței mele. Hai, băieți, de ce stați și vă uitați ? se adresă oamenilor lui Allison și celor doi băieți de la ranch. Puneți mîna și stingeți ce a mai rămas din coșar, că se-ntinde al dracului de repede focu' ăsta blestemat ! Nu mai trage nimeni, să fie înțeles ! Așa a zis și Willy, și el e legea aici !

În timp ce vreo zece găleți se plimbau din mînă în mînă, pînă în vîrful coșarului, Billy King urmat de Willy se apropiară mult de tinda cabanei, unde cele două femei ședeau neliniștite, apărate de Paulo, rămas în umbra camerei mari.

— Doamnă Cecilly, îmi vine greu, dar trebuie să-l lăsați pe Paulo să vină în Blue Town, să stea de vorbă cu Willy și cei care mai sînt în consiliu.

După vorbele bancherului se așternu iar o liniște stingheritoare, pînă ce nevasta fostului rancher vorbi cu voce stăpînită.

— Eu n-am de zis prea multe, domnule Billy, dar ajunse afurisita asta de vorbă la noi la ranch, că s-au petrecut în Blue Town lucruri nemaipomenit de încurcate, în care Paulo n-are nici un amestec, ferit-a sfîntu!

— Nici eu nu cred ce se aude, doamnă Mulligan, dar judecata va hotărî probabil același lucru, deci trebuie să-i înlesnim drumul spre adevăr.

— Paulo merge, doamnă Cecilly, își iți bătrînul peon capul în tindă, apoi ieși în prag. Paulo cunoaște că este curat ca un prunc de peon și nu frică la el. Unde Dumnezeu vede adevăr, diavolo nu intră...

— Și unde nu intră diavolul, Dumnezeu își face lăcaș, Paulo, îl completă Willy, fericit că are cu cine să schimbe cîteva vorbe de duh.

— Să nu mergi, Paulo! se repezi Annie. Vocea voalată și melodioasă a fetei suna ca glasul unui înger salvator. Mai stai pînă vine Gerry. El va lămuri toate lucrurile...

— Dar, domnișoară Annie, consiliul nostru întotdeauna a fost aureolat de har. Despre dreapta lui judecată, nimeni nu s-a plîns pînă acum. Deși Zeița Justiției este îmbrobodită ca o cîrtiță, măsura ei nepărtinitoare stă deasupra oricărei bîrfe... Cînd sîntem lîngă ea, ochii noștri sînt larg deschiși și ferit-a sfîntul să fi scăpat ceva din ce nu trebuie...

— Annie, domnul Willy vorbește ca din cartea de rugăciuni. Dar Paulo este curat ca apele Pecosului la izvoare. Și noi cu toții știm cît de credincios și cinstit e Paulo. Orice s-ar fi întîmplat cu Henry Warner, Dumnezeu să-l aibă în grija sa, nu Paulo este vinovat. Paulo știa dintotdeauna cît de prieteni au fost în tinerețe și ar fi cinstit prietenia lor, oricît de amară ar fi fost știrea adusă de bietul Warner din Fort Saint.

— Vezi ce bine gîndește Cecilly, domnișoară Annie? Vorba bătrînilor este filon de nestemate, ce atîrnă greu pe talerul înțelepciunii, încurcă Willy o frază de duh, căruia Paulo îi aruncă îndată răspunsul.

— Dar, domnule Willy, Paulo nu căutat nestemate şi nici slobozit gloanţe în oamenii de lege. Cei ce caută nestemate scapă şi gloanţe acolo unde omu' încurcă pe ei. Paulo nu e încurcat de nimeni, afară de Pecos cînd scade şi trebuie să ridice apa sus, la jgheab, să meargă la piersici şi la cartofi.

— Şi ce zice la urmă Paulo ? îi îngînă vorbele Willy. Merge la consiliu, să-i lase pe cei care îl bănuie să vadă că n-au motiv ?

— Dreptatea este ca untdelemnul ! Şi oriunde este amestecat cu apa chioară, el înalţă sus. Şi Paulo va fi sus, căci dreptatea nu poate fi ascuns şi acoperit.

— Sus, chiar foarte sus ! rînji Harris către Allison cu înţeles, descoperindu-şi cei doi dinţi din faţă, îmbrăcaţi într-un metal ce coclea în permanenţă. Ori de cîte ori îi vedeau acest rînjet, se gîndeau la rînjetul şacalului ce-şi aşteaptă prada să intre în agonie.

În acest timp, cei de la fermă, ajutaţi de cîţiva cowboys veniţi de la ranch-urile vecine, munceau febril să stingă pălălaia. Totul se cătrănea pe măsură ce flăcările vrăjmaşe erau biruite, iar în curte rămase un miros persistent de lemn ars şi opărit. Cîţiva licurici de jar cocoţaţi în vîrful căpriorilor scăpaţi teferi se înecară în apa azvîrlită cu putere peste ei.

Paulo aprinsese două fanare, spînzurîndu-le la locurile ştiute din pridvor, pentru ca stăpîna lui, cu bancherul şi judecătorul din Blue Town să poată vorbi la lumină.

Chipul palid al Anniei deveni şi mai frumos, iar rochia închisă la culoare i se rînduia de minune pe trupul său subţire şi armonios împlinit. Frumuseţea obrazului şi albeaţa degetelor sale delicate şi lungi, terminate cu ovale sidefii, străluciră în privirile lui Billy King. Fata părea un heruvim ieşit din pronaos, cu o creangă de măslin în mînă, să aducă pacea între cele două tabere asmuţite de hîra necuratului. Obrazul mamei sale împrumutase ceva din culoarea pietrei de rîu albite şi cernite în acelaşi timp. Lucruri fără înţeles se petreceau de la moartea lui Mulligan, iar acum, de cînd lipsea Gerry, un val nemaipomenit de întîmplări se abătuse asupra lor,

fără să le poată descifra și fără să întrezărească cum se vor isprăvi...

— Iar dumneavoastră, doamnă Mulligan, o trezi vocea lui Billy King, mi-ar face plăcere să veniți chiar mîine, dacă aveți drum în Blue Town, la mine sau la Willy, să putem discuta mai în voie despre chitanța asta cu bucluc, dată de regretatul Tom Mulligan lui Pearson.

— Vai, dar n-a sosit încă Gerry și vreau să știe și el, să ne sfătuim. Acum n-avem de unde lua atîția bani.

— Oricum, doamnă Mulligan, nu Gerry va scoate la liman treaba asta. Willy, cu Henry Warner și Travie, care nu mai sînt, au clarificat ce era de clarificat la marshall. Și, din cîte spune Willy, și din ce știa și sheriff-ul, totul este limpede. Nu văd ce mai poate adăuga Gerry, de vreme ce bătrînului Mulligan i-au trebuit atîția bani la joc, pe care i-a pierdut. După cum se pare, la marshall s-au discutat lucrurile pe toate fețele și n-ar mai fi nimic de lămurit.

— Vai, domnule Billy, după cele ce spuneți, totul este pierdut...

— Din cîte spune judecătorul, s-ar părea că da! Însă poate mai găsim vreo cale să putem ieși din încurcătura asta.

— Dumneavoastră spuneți-ne ce hotăriți, încercă Willy să încheie discuția.

— Pentru Dumnezeu, dar ce putem face noi, ca totul să fie bine?

— Asta rămîne să ne mai gîndim, doamnă Mulligan, iar dacă vă abateți pe la Blue Town, vom mai vedea ce este de făcut. Găsim noi ceva, ca lucrurile să intre în normal.

— Vai, domnule Billy! se tîngui mama lui Gerry. Ce situație încurcată! Și băiatu' ăsta nu este aici, și nici Murphy, la care ne-am fi dus să-i cerem un sprijin. Că doamna Murphy nu face un pas fără el...

Cei veniți cu Allison și Harris se depărtaseră mult de cabană, trecînd dincolo de scîndura în formă de arc. Încălecaseră apoi caii, iar la un semn al lui Allison se așternură la trap, pe drumul ce cobora spre Blue Town. În apropiere rămăsese numai Willy Simson, care aștepta să vadă cum se va sfîrși această poveste.

— De ce l-o fi uitat Dumnezeu pe Gerry prin pustietățile alea și nu se mai gîndește să vină, continuă să se tînguie Cecilly, rupînd tăcerea instalată în pridvor.

— Vine, mamă, cum să nu se întoarcă. După socoteala mea, nu pot fi prea departe de Blue Town. Poate n-au avut tîrg bun. Poate timpul i-o fi făcut să meargă mai încet. Ceva trebuie să fi fost. De ce să ne băgăm în cap prăpăstii ?

Încercarea fetei de a-și liniști mama avu darul să-l facă pe Billy King să se aprindă și mai mult în obraz.

— Eu vă aștept, doamnă Mulligan. Mîine sau poimîine, cînd aveți vreun drum prin Blue Town, nu uitați să vă abateți pe la mine. Am să-i chem și pe Willy și pe Pearson. Și acum, bună seara, doamnă Mulligan ! Și nu vă supărați că oamenii veniți după Paulo au cam sărit calul. Așa sînt ei, grăbiți și zeloși. De fiecare dată trebuie struniți. Vedeți, dacă n-avem sheriff, toți cred că dreptatea trebuie să și-o facă singuri. Chiar Paulo a devenit agresiv.

— Da' nu mai avem sheriff ?... îngînă Cecilly, cu gîndurile purtate aiurea.

— Încă o dată, vă lăsăm cu bine ! Noapte bună, domnișoară Annie. Și, dacă treceți prin Blue Town, vă aștept și pe la mine. Cît despre reparația stricăciunilor, vedem noi ce este de făcut. Dacă Paulo se teme, n-are decît să rămînă...

— Una clipă, domnu' Billy ! Paulo gîndit bine. De ce să lase pe mîine, dacă el poate face acum acest lucru. Paulo merge cu dumneavoastră în Blue Town și așteaptă să fie judecat.

— Foarte bine faci, Paulo ! îl felicită Willy. Înțelepciunea unui bătrîn este mană cerească !

— Merge, doamnă Cecilly, în oraș ! Nu vreau să zică ei că Paulo fuge de judecată, cînd el este curat ca un prunc. Casa este închisă și Dick și Lowel păzește la ranch la fel de bine ca Paulo. Și pușca scapără și la domnișoara Annie, și dumneavoastră trageți ca pistolarii, doamnă Cecilly. Că trebuie face asta... cînd guzganii vin să fure pămînt la ranch.

S-au întors în Orașul Albastru cu toții, străbătînd drumul străjuit de arțarii, ce păreau niște arătări fantomatice,

născute pentru a te grăbi spre oraș. Pe alocuri, cactușii, asemenea unor ființe însufleţite, cu braţele răsfirate şi înarmate cu lănci, încremeniseră în umbra golașă a ţinutului pietros, veritabili martiri pedepsiţi şi ferecaţi de sol. Din înaltul cerului, covorul pîlpîitor de stele își împreuna lumina slabă şi chinuită cu umbrele diforme şi nesigure ce se tîrau pe ambele laturi ale drumului, în privirile plictisite ale mănunchiului de călăreţi.

Fanarele străzii mari, ca niște ochi de coioţi, vestiră apropierea orașului. Magazinele şi cele cîteva ferestre luminate palid se transformară curînd în adevărate oaze ale vieţii. Pustietăţile încremenite în nemişcare rămaseră în urmă, pierdute în întuneric.

Ajunşi în oraș, lui Paulo i se oferi ospitalitatea celulei din oficiul lui Warner. Patul cu salteaua din paie, un scaun schilod şi o masă erau tot mobilierul. Raţia de mîncare pentru seară şi o cană de apă au rămas neatinse. Cel încarcerat privea îngîndurat prin fereastra zăbrelită, încercînd să străpungă păcura potrivnică a nopţii. Gînduri de tot felul i se învălmășeau în cap, dar Paulo nu găsea nici unul, care să-i lumineze sufletul apăsat de coşmar. Își amintea limpede tot ce făcuse în aceste zile şi nu ştia să fi comis o faptă necugetată de care să fie învinuit. „Santa Maria Madre, dacă Paulo îndeplinit ceva fără să știe şi tu nu m-ai oprit...“ ? Simţind că gîndurile i-au luat-o razna, se opri aci...

Cheile de la celulă, mari cît toate zilele, prinse într-un inel, erau aruncate de cel însărcinat cu paza lui Paulo pe biroul fostului sheriff. Dorinţa să i se lase doniţa cu apă în apropiere i-a fost ascultată. Armele, pistolul şi carabina, îi fură reţinute la intrarea în celulă. Mai mult, doi oameni de la saloon i-au întors buzunarele pe dos. Temnicerul ales dintre cetăţenii orașului pentru paza lui Paulo, un bătrîn veşnic ursuz şi plin de gînduri, nu căuta să intre în vorbă cu Paulo...

În jurul mesei rotunde din biroul lui Willy luaseră loc Billy King, doctorul Mayer, Willy şi Weslley. În încăpere domnea o căldură apăsătoare, împrăştiată la răstimpuri de adierea unui vînticel ce se strecura prin perdeaua din mărgele a uşii. Se vorbise mult despre treburile orașului

și mai ales cui să-i încredințeze răspunderea pentru apărarea legilor în Blue Town. Nu se putuse hotărî mai nimic de Doamne-ajută și toate rămăseseră încurcate ca la început.

Veniseră aici cu toții, de la țintirim, unde îngropaseră pe Warner și Travie, cu onorurile unor adevărați viteji ai orașului. În lăzile croite pe măsura lor de către Timber, cei doi oameni ai legii au fost puși cu cizme cu tot. Calul fostului sheriff își condusese îndurerat stăpînul, părînd mai abătut decît toți prietenii din viață ai lui Warner. Cîțiva cowboys, în semn de salut, și-au descărcat pistoalele în aer. Preotul Thomson își făcuse datoria, dezlegînd de păcate pe cei doi viteji, iar corul, încropit de o duzină de pici din clasa lui Guernnsey, a smuls lacrimi la mulți din cetățenii veniți pînă aici, să-și ia rămas bun de la cei care nu se temuse să înfrunte moartea, apărînd adevărul. Și muzica organizată de Weslley fusese la înălțime, întrecîndu-se pe sine. Din partea consiliului, Billy King a mulțumit lui Warner și Travie pentru jertfa adusă orașului. Cînd bulgării de pămînt s-au auzit bocănind în lemnul celor două lăzi, mulțimea formată din peoni, cowboys de la ranch-uri și cetățeni din Blue Town, s-a revărsat care încotro pe străzile orășelului.

După ce traseră cîteva înghițituri din halbele gulerate cu bere de Bruxelles, Billy King rupse tăcerea. Încercarea grea prin care trece orașul, zicea el, trebuie să ia sfîrșit cît mai curînd. Se hotărîse în cele din urmă să se convoace o ședință, iar cel care se va încumeta să-și prindă în piept insigna de sheriff să fie uns pe loc de consiliul orașului. Apoi, Billy King, spre uluiala doctorului Mayer și a lui Weslley, le împărtăși hotărîrea sa de a plăti lui Pearson datoria familiei Mulligan.

— Dar suferiți o pagubă considerabilă, domnule Billy. Nu văd cum o să reușiți s-o acoperiți. Pe legea mea, cinci mii de dolari nu-s o joacă, mai ales acum cînd a scăzut și valoarea pămîntului, ba chiar și prețul la vite...

— Nu-i nici o nenorocire, doctore. Ai lui Mulligan însă n-au cum să se așeze pe picioare, după pîrjolul care le-a distrus gospodăria. Nici cabana n-a scăpat prea teafără. Datoria mea este să vin în ajutorul semenilor năpăs-

cuiți. Să-i ajut, așa cum spune Thomson, că doar și ai lui Mulligan sînt tot calviniști ca noi!

— Îi plătiți toți banii odată lui Pearson, sau îi dați în rate? Ar putea și el să vă pățuiască, că nu s-au terminat zilele...

— Mi-am făcut toate socotelile, Weslley. Am să-i dau banii lui Pearson pînă la ultimul cent. De fapt, nici n-ar trebui să-i achit pe toți, își reaminti dintr-o dată Billy King. O parte i-am împrumutat chiar eu, în noaptea cînd l-a urmărit ghinionul pe Mulligan. În orice caz, totul va fi suportat de mine...

— Și ați trimis vreo misie pentru doamna Cecilly? deschise ochii mari de uimire Weslley, căruia într-o străfulgerare i se păru că în jurul capului lui Billy King se formase o aureolă de sfînt.

— Zi rege și pace! își luă Willy o mutră plecată, schimbîndu-și ghemotocul de tutun ce-l rontăia în gură cu altul proaspăt. O faptă ce va înconjura Texasul, pe sănătatea mea! Cine se mai încumetă astăzi să arunce cinci mii de dolari ca pe nimica! Să vedeți ce o să vuiască orașul. Peonii vor ieși în stradă și-l vor aclama ca pe un adevărat suveran. Să nu mi-o luați în nume de rău, domnule Billy, dar eu uite ce-am să fac: chiar astă-seară vorbesc cu Turnney, tipograful, să culeagă un articol în foaia noastră. Să facă știută caritatea dumneavoastră. Chiar miine, de nu m-a lăsat memoria, e ziua cînd Turnney lipește fițuica locală în geam la frizerie și la saloon.

— De ce atîta deranj, Willy? N-am făcut nimic, ca să mă așezați în vitrine. Nu m-am gîndit să faceți tărăboi în fițuica voastră a orașului. Socot că a fost de datoria mea, doctore, se încălzi Billy King, privindu-l pe Mayer. Și apoi legea împămîntenită aici, în Blue Town, trebuie respectată și pentru Mulligan. Și el a murit în stradă, așa că nu se cade să rămînă îngreunat de datorii. Dar cum paguba lui Pearson ar fi prea mare, îl ajut eu și-l ușurez pe Mulligan.

— Asta cam așa este, domnule King, afirmă Weslley, convins. Da' vedeți că alde Pearson a venit de curînd aici, ce-i drept, și nu prea ia în seamă obiceiurile pămîntului...

— Nu-i nici o nenorocire! îl liniști Billy King, văzînd că Weslley se pregătea să zică și mai mult. Nu-i mare

greutate pentru mine, Weslley! Asta trece iute, și sufletul îmi va rămîne mulțumit că am putut face ceva pentru urmașii rancherului.

Billy King, lăsîndu-se furat de propriile-i cuvinte, n-a observat cum perdeaua din mărgele a zornăit sfioasă. În încăpere își făcuse apariția două siluete, din care una mai subțire, îmbrăcată într-o rochie trandafirie, cu turnură, avînd prins discret și cu mult gust, pe pieptul strîns în corsaj, un buchet de mărgăritare...

— Aaa! Ce onoare pentru noi! îl întrerupse Mayer, sculîndu-se în picioare, să facă loc doamnei Mulligan și Anniei să treacă.

Billy King, oricît s-ar fi prefăcut, nu reuși să pară indiferent. și termină fraza aproape fără glas, înecîndu-se în ultimele cuvinte. La cîțiva pași se afla cea mai frumoasă fată din oraș și din împrejurimi. Weslley, fără să aibă școala lui Mayer sau a lui Willy, înțelese că Billy King arunca atîția bani pe fereastră numai pentru acest boboc al lui Mulligan, de a cărui înflorire vorbea tot ținutul.

Cele două femei aduse de treburi și griji în Blue Town fură invitate să ia loc, iar pachetele Anniei fură rînduite la loc de cinste pe biroul lui Willy.

— Fiți binevenite, distinse doamne, în Blue Town, și mai ales în acest sanctuar al adevărului păzit cu osîrdie de Willy, slujitor neînfricat al justiției! făcu o temenea Billy King în fața celor două femei.

Willy sări și el, oferind musafirelor două scaune cu spătarul din pai împletit.

— Vai, da' multe schimbări s-au petrecut pe aici! Astăzi am privit orașul mai bine. Bietul Paulo face toate drumurile, de cînd s-a dus sărmanul Tom. Parcă s-au mai înmulțit magazinele și școala s-a mai luminat pe afară. Dacă s-ar fi făcut și gardul și s-ar fi îmbrăcat în verdeață, cum s-a auzit la noi, ar fi arătat ca cea văzută la Pecos.

— Patty, prietena mea, a auzit o vorbă de la Guernnsey și acum o ține lanț, mereu ne povestește de trandafirii care se vor cățăra pe gardul școlii, intră și Annie în vorbă.

— Da' să nu-ți uiți cuvîntul, Annie, vreau să-l rog pe domnul Willy să ne spună ce face Paulo. Din cîte știu, îl veți elibera. Așa spun toți oamenii care-l cunosc. Că

nu-i în stare, săracu' de el, să tragă într-o pasăre, dar în cogeamitea omu' ! Ascultați-mă pe mine : alții le-au luat zilele bietelor suflete și a căzut năpasta pe Paulo al nostru. Spuneți și dumneavoastră, domnule Billy, dacă nu judec bine ?

— Încă nu știm nimic, doamnă Mulligan, intră Willy în discuție, luîndu-i cuvîntul din gură lui Billy. Noi n-am spus nici că Paulo a făcut-o, nici că n-a tras el. Judecata va stabili cine e de vină.

— Asta cam așa este, doamnă Mulligan, rupse tăcerea Weslley. Să nu fiu rău înțeles, dar am în această treabă și eu o părere.

— Chiar te rog, Weslley, îl îmbie Willy.

— Paulo, să zicem, n-a făcut-o din toată inima. Dar nu l-ar fi iertat nici pe Warner, oricît de sheriff ar fi fost, de i-ar fi spus că este bună chitanța ! Cine era mai devotat ca el familiei Mulligan aici, în oraș ? După cîte se aud, Paulo e bănuit că ar fi întors pe dos buzunarele lui Warner și Travie, după ce i-a împușcat. Că nu s-a mai găsit nimic la ei. Și nici acasă la Warner sau Travie nu s-au descoperit niște lucruri de-ale lor, de care unii dintre noi aveam știre. Mai toți spun că cine ar fi putut s-o facă decît Paulo, care căuta să le ia chitanța și vechea plîngere a lui Mulligan. Pesemne să le fi rupt, după ce le-a găsit, să nu rămînă urmă din ele !

— Nu cred o iotă din ce îndrugi, Weslley. Niște oameni fără frica lui Dumnezeu ți-au împuiat și dumitale capu' cu aceste bazaconii. Eu rămîn la părerea mea și nu mi-o schimb chiar de s-ar crăpa pămîntul în două. Paulo n-a făcut asta în ruptul capului. Să vedeți dumneavoastră cum o să iasă tot adevărul la iveală !

— Și noi tot asta dorim, doamnă Mulligan. Consiliul nu vrea să urce un păcat în cîrca unui om nevinovat. N-am mai avea tăria să dăm ochii cu dumneavoastră, domnișoară Annie, dacă legea în Blue Town ar cîntări strîmb adevărul, vorba lui Willy, se încălzi Billy King.

— Vai, domnule King, ce cuvinte alese ați rostit ! se îmbujoră Annie. Vegheați și dumneavoastră să nu pățească nimic bietul Paulo, care e atît de bun...

Nu întîmplător Annie își alesese pentru această plimbare una din rochiile care o prindea bine. Auzise că Billy

King o plăcea și învingîndu-și timiditatea se hotărî să facă vizita. Știa că stăpînul băncii rămînea pironit la fereastră, cînd trecea în trăsura ranch-ului cu Cecilly la slujbele ținute de Thomson duminica. Gerry îi spusese chiar el multe lucruri din cele auzite în oraș, pe socoteala lui Billy King.

Și acum, din momentul cînd trecuseră pragul, bancherul n-o scăpa din priviri. La început se simți jenată dar, pe măsură ce timpul se scurgea, atenția acordată de cel mai bogat om din ținut n-o mai tulbură. Billy King era socotit un om frumos. Avea un obraz oacheș, ochii albaștri și o gură palidă și cărnoasă. Nu era înalt, dar era bine legat, cu o ținută dreaptă, de militar. Se știa că fusese copilul unei spaniole și al unui aventurier texan. Se născuse în Mexic. Despre ai săi el aflase că fuseseră uciși în timpul unei revolte a indienilor, care dăduseră foc la haciendă. Salvat ca prin minune de un argat, fusese adus în Texas. Apoi după mulți ani de peregrinări se întorsese în Mexic, unde-și făcuse studiile cu banii păstrați de bătrîn. Se stabilise aici în oraș cu un capital bunișor, apucîndu-se de afaceri care-i merseseră din plin. Se discuta că are studii înalte, dar nimeni nu putea ști cîte și de ce fel erau.

În timp ce Annie nu încerca de loc să scape de privirile lui Billy King, judecătorul tăie din nou liniștea așternută aici, vorbind cu o voce onctuoasă.

— Stimată doamnă Mulligan, vrem să vă dăm o știre foarte importantă, care o să vă placă nespus. Billy King aprobă din priviri. Și noi am fost surprinși de hotărîrea domnului Billy dar, în fine, banii sînt ai lui și, cînd vrea ceva, nu-i prea ușor să-i schimbi gîndurile.

— Dar despre ce este vorba, domnule Willy ? întrebă Annie, deși era poate dreptul Cecillei s-o facă.

— Păi, să vedeți, domnișoară Annie. Domnul Billy King preia asupra sa ceea ce Pearson nu vrea să recunoască privitor la tradiția orașului...

— Nu prea este clar, domnule Willy, îl întrerupse încurcată Annie, privindu-și mama care, la rîndu-i, dădea nedumerită din cap.

— Păi, să vedeți, aici în Blue Town, încă de pe timpul cînd ținutul era locuit numai pe peoni și căutători de aur.

a rămas un obicei : cel care moare împușcat în drum plătește cu datoriile lăsate pe pământ vămile pentru viața de apoi.

— Tot nu înțeleg, domnule Willy, vorbi cu jumătate de glas Cecilly, după un timp. Deși începuse să priceapă, nu se simțea de loc în largul său.

— Păi să vedeți ! Răposatul Mulligan a murit împușcat în stradă și nu s-a cunoscut făptașul. Dacă ar fi fost prins, obiceiul ar fi rămas același, dar asta Pearson trebuia s-o facă. Știți, mă gîndesc la chitanță...

— Ah ! Acum e mai limpede ! Mi-amintesc de obiceiul care e pe aici. Dar ce amestec are Tom, să-l dezgropăm acum ? Și de ce face acest lucru domnul Billy, cînd trebuia altul să se gîndească mai înainte.

— Asta nici noi n-o prea deslușim, doamnă Mulligan. Numai Billy King știe. Nici noi n-am reușit să pătrundem cu mintea fapta asta a lui...

O liniște jenantă se așternu deodată. La propunerea doctorului Mayer, Willy deschise larg ferestrele, iar curentul iscat zornăi mărgelele din perdea. Cecilly Mulligan era vădit încurcată, deși povestea îi surîdea. Bănuia că acest aranjament al lui Billy țintește undeva, dar nu prindea bine dedesubturile faptei bancherului, dacă era vreo taină în tot ce făcea...

Annie, stînjenită la început de privirile bancherului, se simțea acum de-a dreptul prost. Încercă să spună ceva, dar vorbele refuzară să se lege și pînă la urmă tăcu.

Cei care aflaseră de hotărîrea lui King nu-și mai făceau gînduri. Abia așteptau să plece doamnele, ca Buxton să le mai trimită un rînd de bere și cîteva măsuri de brandy, s-o întărească. Căldura, cu tot geamul deschis le încinsese obrajii care luceau acum în lumina potolită de un nor proțăpit în calea soarelui.

Doctorul Mayer, fiind cel mai însetat, se văzu nevoit să scoată adunarea din muțenie.

— Domnul Billy King ne-a vorbit despre hotărîrea lui și ne-am bucurat sincer. Toată încurcătura se va stinge, iar domnul Pearson își va primi banii.

— Bine, bine. Dar de unde o să vă înapoiem atîția bani, domnule Billy ? se decise Cecilly, în sfîrșit, să vorbească. Numai după ce vine Gerry o să vă putem restitui ceva

din ei. Pînă atunci suflă vîntul în buzunarele noastre, ca iarna printre stîncile Şacalului.

— Gestul dumneavoastră, domnule Billy, este... este mărinimos, dar mama are dreptate, n-o să vă putem restitui prea uşor atîţia bani. Aşa că nu putem primi.

— Nu-i nici o grabă, domnişoară Annie. Acum totul este rezolvat. Îi voi trimite lui Pearson ceea ce nu-mi achitase atunci şi sîntem chit. Am aici chitanţa pe care i-am cerut-o lui Pearson pentru ce-mi datora. Priveşte şi dumneata, Willy, vedeţi şi voi, o ard, să dispară orice urmă din ea. Billy King, cu un gest scurt cu mîna, la început sigură, apoi din ce în ce mai tremurîndă, aprinse chitanţa, iar flacăra ei lumină pentru cîteva clipe ungherele vetrei.

— Vai, domnule Billy ! se emoţionă Annie. Ce pierdere de bani aţi suferit !

— Acum totul s-a consumat ! N-am să închid banca doar pentru atîta. Afacerile mele nu stau pe loc. Aceşti bani îi voi pune la loc în cel mai scurt timp. Nu vă faceţi griji...

— Cît sînteţi de mărinimos, domnule Billy ! se înduioşă şi mai mult Annie, ai cărei ochi albaştri scînteiau de emoţie.

— E aproape de necrezut că, vrînd să respectaţi datina, aruncaţi nişte bani în vînt ! Nici nu ştiu cum am putea să vă fim recunoscătoare, eu şi fiica mea Annie. De-ar veni odată Gerry, să afle şi el ce s-a petrecut cu noi !

— Domnule Billy, sînteţi un adevărat gentlemen ! se apropie Annie de Billy King şi-i strînse mîinile.

— Nu trebuie să-mi mulţumiţi atît, domnişoară Annie ! A fost de datoria mea să ajut nişte oameni la ananghie. Oricine ar fi făcut la fel. Iar Pearson nu putea suporta singur pierderea. Este strîmtorat din pricina unor datornici şi pentru asta a şi bătut drumurile la ranch...

— Domnule Billy, sînteţi un adevărat gentlemen, o imită Cecilly pe fiica sa. Asta se întîlneşte aşa de rar ! Aveţi o inimă de aur, cum numai sărmanul Tom avea. Acum vă lăsăm, domnilor ! Vom merge la ranch, să spunem şi copiilor vestea cea mare. Vai, ce emoţionată sînt ! Nici umbrela n-o mai găsesc, se fîstîci de-a bi-

helea Cecilly. Domnule Billy, mai îndrăznesc ceva. Şi pe dumneavoastră vă rog, domnule Willy. Aş vrea ca Paulo să fie judecat numai pentru faptele lui... El nu putea face nimic rău lui Henry Warner şi lui Travie.

— Dar cînd are loc procesul? întrebă şi Annie, care-şi revenise, arătînd acum stăpînă pe sine.

— Încă n-a fost fixat, domnişoară Annie. Dar n-o să întîrziem mult. Să aveţi încredere în Paulo, dacă dreptatea e de partea lui...

— Şi să ne întoarceţi vizita, domnule Billy, îl invită Cecilly, punînd piciorul pe scara trăsurii. Alde Mulligan uită curînd orice supărare. Sînt ca gorunul bătrîn care nu se clatină în bătaia furtunii.

Billy King o ajută şi pe Annie să urce şi se retrase la cîţiva paşi lîngă Willy, Mayer şi ceilalţi clienţi curioşi ai saloonului ieşiţi în uşă.

— Ne va face mare plăcere să fiţi oaspetele nostru la ranch, încheie doamna Mulligan, rostuind cu grijă cumpărăturile într-o parte a canapelei cu plusul ros, decolorat.

— Să nu faceţi cumva să nu veniţi, domnule Billy, se roşi Annie, după ce fusese îndemnată discret de Cecilly să spună ceva la plecare. Ne-ar face plăcere să veniţi la ranch în vizită...

Trăsura întoarse şi dispăru în susul străzii mari, îndreptîndu-se spre drumul ce suia spre Colţii Şacalului şi, mai departe, spre ranch-ul lui Mulligan.

Rămas în uşa biroului, Billy King privi cu ochi inexpresivi cordeluţele colorate prinse de pălărioara albă a Anniei, care fluturau în adierea vînticelului stîrnit dinspre Colţii Şacalului...

Mănuşa albă a fetei flutura în spatele încercatei mame, ce conducea calul, ducînd gînduri înaripate pentru cei de la ranch...

O agitaţie rar întîlnită stăpînea saloon-ul la ora cînd de obicei numai cîţiva obişnuiţi îşi făceau veacul pe-aici. Amatori să asiste la judecarea celui bănuit că suprimase pe oamenii legii din Blue Town erau din belşug. Willy a fost obligat să renunţe să ţină procesul într-o clasă la Guernnsey, locul fiind prea strîmt. Cîteva mese lipite

între ele, învelite cu o catifea albastră, improvizaseră masa completului de judecată. O lădiță, acoperită la rîndu-i cu o pînză de culoarea frunzelor de agavă, împrumutată de la Dona Hilda, ar fi vrut să fie locul mai înalt, unde prezida Willy.

Tipograful orașului paginase un anunț, scos proaspăt de la teasc și-l lipise în locurile mai aglomerate din oraș : la punctul farmaceutic, ținut de Mayer, în cîteva geamuri ale prăvăliilor lui Billy King, peste oblonul lui Bank of Town, atunci închisă. Iar tabla pe care, de obicei, William scria felurile pregătite, în ziua aceea era astupată cu afișele lui Turnney.

Mesele din sală fuseseră strînse încă de la deschidere, iar Buxton, spre uluiala obișnuiților, în loc să-și clătească gura cu rachiu, fusese nevoit să-l schimbe cu apă clocită.

Mai rămăsese puțin timp pînă să înceapă procesul, cînd un mănunchi de peoni, ce nu plecaseră la munca cîmpului, și o duzină de cowboys de la ranch-urile apropiate se înghesuiră pe ultimele locuri. Obișnuiții saloon-ului se așezaseră plictisiți pe lîngă masa completului.

Willy, proțăpit la mijloc, se cocoțase și pe un scaun, astfel încît întrecea cu două capete pe ceilalți. În dreapta lui luaseră loc Guernnsey și Turnney, iar în stînga, doctorul Mayer și Weslley. Acuzarea era rostită de Harris, care fusese însărcinat de consiliu să cerceteze amănunțit fapta lui Paulo.

De apărarea lui Paulo urma să se ocupe chiar Billy King. Numai el reușea să facă o treabă așa de anevoioasă. Peonul îl refuzase însă categoric. Bătrînul Paulo spunea că nu merită să se discute atîta despre un lucru pe care nu-l făcuse.

În complet, Billy King n-a acceptat să intre în ruptul capului, fiindcă, zicea el, soarta bătrînului îl întristase în mod deosebit.

Veniseră o groază de martori, printre care Dick și Lowel de la ranch. Doamna Mulligan și Annie nu s-au încumetat să asiste la judecată, asta fiind peste puterile lor. Mai ales că Billy King le trimisese vorbă că totul este o formalitate, că și el crede în nevinovăția lui Paulo.

Cecilly profitase de ocazie și-i scrisese lui Billy King să vină la ele la masă cam a treia zi după proces...

În sfîrșit, procesul a început. Ședința a deschis-o Willy, bătînd cu un ciocan cu coadă lungă în masă și sunînd clopoțelul împrumutat de la școală. A dat apoi cuvîntul lui Harris, care a citit hîrtia de acuzare a lui Paulo de moartea sheriff-ului și a ajutorului său.

— Dacă Warner și Travie ar fi trăit, dacă Paulo nu i-ar fi redus la tăcere, trase concluzia Willy, după ce Harris terminase de citit, adevărul ar fi ieșit la suprafață ca grăsimea pe apă, iar noi cu toții am fi fost încredințați încă o dată că Pearson este un cetățean onorabil al orașului, iar Mulligan, care nu mai este, a împrumutat bani, să-și astîmpere pofta de joc... Pentru asta, instanța să judece faptele acuzatului și să-i dea pedeapsa meritată.

Procesul s-a desfășurat apoi ca la carte. Harris a cerut probele vinovăției lui Paulo. Doctorul Mayer, care a extras plumbii din trupurile celor doi împușcați, le-a așezat în fața lui Willy. Armele lui Paulo au fost aduse din biroul lui Warner și descărcate de gloanțe : plumbii ucigași erau din același calibru și aceeași fabricație. Un murmur de uimire se auzi în sală.

Luînd cuvîntul, doctorul socoti necesar să adauge un lucru știut de la Allison, că alături de Paulo mai fuseseră doi-trei acoliți de-ai săi, lichidați însă de Warner și Travie. Aceștia ieșiseră, se pare, în fața sheriff-ului ca o momeală. Gloanțele care puseseră capăt zilelor lui Warner au fost trase însă din vîrful stîncii, de către Paulo...

Harris luă din nou cuvîntul și atrase atenția completului de judecată că în buzunarul unuia dintre bandiți se găsise restul de bani primiți de Paulo, cînd venise în Blue Town să cumpere petrol. Mai înfățișă apoi instanței cîteva lucruri păstrate la biroul sheriff-ului, printre care fură recunoscute amnarul lui Warner, legătura cu chei și un port-țigaret al lui Travie, în care-și ținea de obicei banii. Față de probele prezentate de acuzare împotriva bătrînului Paulo, apărarea devenise din cale-afară de dificilă.

Bătrînul peon tăcea, ţinîndu-şi capul aplecat pe piept, aproape absent la tot ce se spunea. La un moment dat nu mai auzi minciunile scornite aici, se dezlipi de prezent şi evadă în tinereţe, văzîndu-se alături de fraţii săi mai mari muncind din greu peticul lor de pămînt în New Mexico, cînd mai în fiecare zi alergau la scaldă. Erau amintirile care îi rămăseseră adînc cutate în suflet şi care îi umpleau inima de linişte şi de mulţumire, ori de cîte ori era la anaghie...

— Paulo n-are ce spune la asemenea minciuni gogonate, vorbi cînd i se dădu permisiunea. Paulo este nevinovat ca un înger. Ce zice Harris e minciuni pregătite să fie Paulo vinovat. Stăpîn la saloon nu e străin şi Paulo vreţi să plătească moarte de la Warner. Dacă Paulo trebuie să moară, să fie ţap ispăşitor, păcatu' lui' Paulo să-l la netrebnicii care omorît Warner. Paulo n-a ucis Warner şi Travie. Ucigaşii, poate aici de faţă, rîd de Paulo. Cine este vinovat plăteşte odată... Gerry, cînd vine din California, n-o să ierte judecătorii care condamnat strîmb Paulo. Dumnezeu nu rabdă adevăru' îngropat. Tîrziu, cînd vine la suprafaţă dreptate, se răzbună contra minciună.

Cîţiva dintre cei aşezaţi prin colţurile îndepărtate ale sălii strigară cu voci sparte şi răguşite : „Să moară ticălosul“ ! „La streang cu el !“ „Moartea să fie plătită cu moarte“ ! „E un ucigaş mincinos“ !

În timp ce completul se retrase pentru a chibzui, urcînd treptele ce duceau în camerele dansatoarelor, Paulo căută cu privirile pe Billy King, aşteptînd de la el o încurajare, un semn care să-i dea speranţa că nu-i va lăsa să-l judece cu probele ticluite. Stăpînul băncii nu era însă în sală. Cuprins de nervozitate ieşise în afara uşilor batante ale saloon-ului şi fuma o havană, muşcînd nervos din tutunul bine conservat.

Dînd cu ochii de Pearson, de Dona Hilda, de Harris şi Allison, Paulo fu cuprins de deznădejde şi se lăsă să cadă pe bancă, prinzîndu-şi capul în mîini.

După deliberare, Mayer, Weslley, Turnney şi Guernsey coborîră treptele cu feţe vioaie şi împăcaţi de ceea ce hotărîseră. Cîteva păhărele cu whisky le sporiseră

dispoziția, iar decizia, ce urma să fie citită, li se părea din cale-afară de firească.

Willy între timp adunase asistența ce roia pe lîngă Buxton și făcu din nou liniște. Agită iarăși cu mîna sa uscată clopoțelul și mai ales ciocanul de bătut șnițele al lui William.

— Doamnelor și domnilor! reuși, în sfîrșit, să-i facă atenți. Comisia mi-a dat împuternicirea să vă citesc sentința pentru fapta lui Paulo. Din declarațiile martorilor, prezentate în scris și care sînt depuse la dosar, din cele auzite aici, în fața instanței, din constatările doctorului Mayer, din cuvîntul acuzării și mai ales din întîmplările așa cum s-au petrecut ele, nu mai încape tăgadă că ucigașul oamenilor legii din Blue Town nu e altul decît Paulo Terara, care slujește la ranch-ul lui Cecilly Mulligan. Fapta lui necugetată, de a ucide pe sheriff-ul din Blue Town, trebuie pedepsită cum se cuvine. Polița lui Mulligan către Pearson a fost onorată de domnul Billy King, astfel că ai lui Mulligan nu mai sînt apăsați de nici o datorie. Deci uciderea sheriff-ului din Blue Town a fost făcută de Paulo cu totul pe gratis.

Știrile prezentate de Willy întoarseră ședința pe dos. În multe locuri din saloon răsăriră urale pentru Billy King și ovații pentru generozitatea lui, care nu mai conteneau.

Pîlcul de peoni tăcea îndîrjit într-o parte a saloonului. Numărul lor era prea mic față de cei care cereau capul lui Paulo.

Intervenția curajoasă a băieților de la ferme, care folosiră pistoalele, trăgînd în tavan, calmă puțin pe înfierbîntații doritori să anticipeze verdictul.

Willy folosi iar ciocanul de lemn, aproape rupîndu-i coada, temperînd spiritele ce o luaseră razna.

— Faceți liniște, domnilor. Puțină liniște, pentru Dumnezeu! Nu vă pierdeți mințile și ajutați-ne să încheiem cum trebuie judecata noastră.

Mirosul de praf de pușcă persista încă în saloon, cînd oamenii se așezară, în sfîrșit, pe scaune și Willy continuă :

— Cum spuneam, fapta lui necugetată se cere plătită. Noi, cei din Blue Town, nu cunoaștem o altă moarte decît prin ștreang sau împușcare.

— Să moară ! Să moară prin ștreang !

Willy continuă cu greutate într-o sală plină de vacarm.

— Cum spuneam, viața lui Warner și Travie trebuie plătită scump de ucigaș și ne-am înțeles ca Paulo să moară spînzurat !

— Să moară ! Să moară cu ștreangul de gît ! Buxton, dă-ne de băut, că ni s-au făcut gîturile iască...

— Liniște, domnilor ! V-am rugat liniște ! Clopoțelul se clătină ca apucat în mîna lui Willy. Ziceam că sentința să se execute pe loc, că nu avem timp de pierdut. Tot ne-am strîns atîția în saloon. Să terminăm ce am început.

— Să terminăm, să sfîrșim mai iute, îl urmă ca un ecou o parte din sală.

Cîțiva cetățeni, numiți de Willy, îl înșfăcară pe Paulo de brațe și-l înghiontiră spre ieșire. În spate, alți doi, cu pistoalele scoase, îl urmară. Cel mai mic gest din partea lui Paulo i-ar fi schimbat felul morții. Alaiul tot, cît era, urmat de completul de judecată, în frunte cu Willy, care-și fixa pe cap toca ce-i aluneca într-o parte, ocupa o parte din curtea unei magazii, revărsîndu-se pînă în stradă.

— Asta e locu', domnule Willy, îi arătă copacul cu un gest repezit și rău unul din oamenii însărcinați cu execuția.

La iuțeală, un altul, cu agilitatea unei pisici hămesite, dispăru în frunzișul umbros, iar capătul unui lasso începu să crească pînă aproape la doi metri de pămînt.

Dick și Lowel asistaseră neputincioși la proces. La un moment dat nu mai știau nici ei ce să creadă. Legătura vorbelor era atît de perfectă, că Lowel mai, mai să încline că Paulo nu era străin de toată povestea ascultată în saloon.

Cînd s-a citit sentința, Lowel a rămas pe loc, iar Dick încălecă, să anunțe la ranch întîmplările din Blue Town.

— Dați-i un cal ! sună porunca lui Willy.

Mîinile i se legaseră la spate, iar cîteva perechi de brațe îl îmbrînciră cu brutalitate. Se găsise la iuțeală o mîrțoagă numai coaste, cu o spinare zimțată, bună de dat pe rîpă, iar Paulo fu săltat la iuțeală în șa.

Cel care ținea animalul de căpăstru purtă gloaba spre ștreang. Bătrînul peon căută înfricat cu privirile în jur, să-l zărească pe Billy King. Voia cu tot dinadinsul să-i vorbească. Cu o zi înainte primise un bilet de la Annie, în care era sfătuit să aibă încredere. Billy nu va admite să fie judecat strîmb. Bătrînul se mustra că nu s-a lăsat apărat de bancher. Poate că refuzul său încăpățînat l-a întristat pe bancher, motiv să nu se arate...

— Și acum, un gîde ! se desprinse din vacarm vocea lui Willy. Cine dorește să fie gîde celui care l-a ucis pe Warner și Travie ?

Cîteva mîini se ridicară crispate, iar Willy se gîndi să aleagă unul mai de aproape. Un glas pițigăiat îl recomandase pe Timber, care în apropiere fiind nu pierdea nimic din mascarada pregătită pentru a spăla urmele morții lui Warner și Travie.

— Eu sînt cioclu, nu gîde. Făceți-vă meseria voi, că nu-i primul ștreang.

— S-o facă Harris, că prea l-a înfundat, se auzi vocea unui cowboy de la ranch-ul lui Donnald. Să-și termine treaba din saloon.

— Ei, cine o face ? privi Willy, cocoțat pe o balustradă, deasupra capetelor de gură-cască adunate în mijlocul străzii.

Vocea lui Timber și a cowboy-ului le clintise la cîțiva dezorientați entuziasmul, punîndu-i pe gînduri.

— O fac eu, se oferi Ace, sfătuit de un bărbos ce mai toată ziua era la Pearson în saloon.

Încălecă un cal la îndemînă, se apropie de Paulo, făcu din două mișcări un laț din frînghia lasso-ului și o petrecu în jurul gîtului peonului, potrivindu-i ochiul.

Bătrînul slujitor de la ranch-ul lui Mulligan era scăldat în sudori. Un tremur îi clătina capul încărunțit, iar ochii săi bulbucați priveau fix la Willy.

— Paulo vrea să spună ceva înainte de moarte, se hotărî într-un moment de liniște să vorbească.

— Să tacă ! Să lase lătratul și să moară mai repede ! Prea multă vorbărie cu un argat ucigaș. Hai, atîrnă mai iute negriciosule !

— Să-l lăsăm să zică ce are de zis ! Îl omorîți nevinovat ! E ultima lui dorință ! țipa cît îl ținea gura Lowel, susținut de vocile peonilor și ale cîtorva cowboys de la Terence.

Willy, roșu tot la față, încuviință, iar Paulo cu privirile încărcate de furie neputincioasă, din care țîșneau săgeți de ocară asupra lui Willy, vorbi :

— Paulo nu omorît Warner și Travie. Alții pușcat la ei și spînzurat la Paulo. Păcatu' și cu ăla de la Warner să cadă ca blestemu' pe capu' la ucigaș și a lui Willy, care judecat strîmb.

— Să moară ! Ce atîta vorbărie fără rost ! Pierdem timpul, Willy ! Spune bazaconii ! Înnebunit de frică, îți aduce ocări ! Are moartea-n față și nu-i mai judecă capu' ! țipă Harris, secondat de cîțiva de la gater.

— Aici este mîna lu'... încercă Paulo să mai spună.

— Gata cu el, Willy ! se îmbulziră cîțiva, care împunseră cu țevile revolverelor coastele gloabei. Calul înțepat de ghionturi țîșni în față, iar Paulo rămase în streang, bălăbănindu-se și frîngîndu-și vorba la jumătate.

— Warner și Travie au fost răzbunați ! Trăiască dreptatea !

— Trăiască judecătorul nostru Willy ! răsunară strident și fals cîteva glasuri pe deasupra capetelor multor cetățeni ce se întorceau abătuți spre vetrele lor.

Cîțiva dintre cei care forțaseră strîmba judecată se îndreptară spre ușile batante ale saloonului, să-și răcorească gîturile congestionate de răcnete.

Cam în același timp, un ropot înfundat de copite, transformat la iuțeală într-o adevărată cavalcadă, se revărsa dintr-o parte a străzii mari. Un grup de călăreți se apropiau în galop, urmați de un nor de praf ce închidea orizontul. Galopul cailor se mai domoli, iar cei care nu intraseră în saloon, printre care Pearson, Allison, Harris și Willy, putură recunoaște în călărețiii din șei pe băieții care conduseseră vitele reunite de la ferme spre California.

În față, Murphy și Gerry își struneau caii, încercînd să priceapă ce minune adunase atita lume în strada mare, într-o asemenea zi fierbinte de început de toamnă.

CÎNTAREA PEONILOR

Se însera și mă retrăsesem cu bătrînul Ștefan spre o margine a ocolului. Ședeam sub un stejar brumăriu, lîngă focul încropit din găteje, privind flăcările cum mușcau cu lăcomie din crăcile uscate. Din depărtare, hămăitul plîngăreț al unui cîine se lovi de muchia dealului, ajungînd pînă la noi și mai neajutorat. Apa începuse să fiarbă în ceaun, iar mirosul porumbului dat în clocot ne vesti că vom avea o cină pe cinste. Deasupra, stelele, nesfîrșit lan panoramic, își unduiau pîlpîirile, amestecîndu-se ca mărgăritarele într-o mare vineție. Aerul în aparență liniștit suferise o neînțeleasă transformare. Părea invadat de un praf sidefiu și începu să se albească de-a binelea, cînd vîntul purtă colilia plopilor scămoși pe deasupra gospodăriei tovarășului meu povestitor. Numai la cîțiva pași de noi susura o apă rozînd pietrele din vadul unui crac al Sîmbetei. În vale, satul începuse să-și scapere amnarele ferestrelor și lumini neprecise luciră ca ochii cîinilor de prerie. Șirurile de molizi și carpeni înnegurați sub straiele acelei veri, arătau ca niște înfricoșetoare canioane, iluzii ale închipuirilor mele înfierbîntate. Povestea lui Ștefan Șercanu se depăna mai departe, prinzîndu-mă în mreje nevăzute. Pătura mișcătoare, silențioasă și colilie, stăpînea întinderea peluzei, luînd înfățișarea unui voal diafan, urzit de meștera și neîntrecuta natură. Fantasticele și feericele închipuiri îmi dădeau din nou tîrcoale. Țipete de păsări mărunte, pornite în peregrinare nocturnă, mă purtară iar pe meleagurile zugrăvite de faimosul vînător din Vestul Îndepărtat. Din nou povestirea lui îmi aduse aproape eroii care se mișcau iar în mirifica scenă, depănîndu-și întîmplările care se petrecuseră după întoarcerea băieților de la ranch-uri din lunga și riscanta călătorie făcută pînă la apele întinse ale fluviului Colorado...

Gerry sosise la ranch, fără să deschidă ușile batante ale saloonului din Blue Town. Dintr-o singură privire înțelesese totul, iar Murphy l-a îndemnat să nu mai zăbovească în oraș. Trebuia mai întîi să vadă ce fac ai săi. Și să afle în primul rînd părerea celor de la ranch despre cauzele care-l aduseseră pe Paulo în streang.

Cînd îl văzură pe Gerry, fețele plînse ale celor de aici se mai luminară. Nu cu mult înainte sosise Timber care le adusese ultimele vești despre Paulo, stîrnind jalea tuturor. Cecilly și ceilalți aflaseră de la Dick că Paulo va fi spînzurat. Băiatul le povestise cum a decurs procesul, cît de încinsă fusese atmosfera de la saloon. Dovezile măsluite aduse de Harris și mai apoi acuzarea îl zăpăciseră de tot pe Dick. De fapt nu fusese el singurul care rămăsese cu gura căscată. Mulți dintre cei de aici se scărpinaseră prostiți în cap la început, ca apoi, spre sfîrșitul acuzării să rămînă de-a dreptul consternați. Totul fusese ticluit ca la carte. Așa de bine fusese regizată mascarada, că nimeni din saloon n-a îndrăznit să-și vîre pielea în saramură pentru Paulo.

Cînd Blaky galopa pe sub arcul de scînduri, mama și sora lui Gerry, înarmate și îmbrăcate cu ce le căzuse la îndemînă, urcaseră scara gabrioletei. Se grăbeau să ajungă în Blue Town, pentru a vedea cu ochii lor, ce urechilor abia le venea a crede. Era o treabă ce nu putea suferi amînare. Timber sărise în șa, iar iapa lui costelivă, numai piele și ciolane, năpîrlită din nou, se postase în spatele gabrioletei. De această dată le însoțea și Dick. Trebuiau să-l aducă pe Paulo, pentru că grija pentru îngropăciunea argatului, era o treabă a lor, neputînd-o lăsa la cheremul celor de acolo.

— Vai, Gerry, bucuria că te văd îmi este stăvilită de amărăciune. Inima parcă mi-a fost tăiată în două, îi zise Annie, lipindu-se la pieptul său, podidită de plîns. Veștile aduse de Dick au căzut ca un trăsnet. Domnul Billy King ne-a dat atîtea speranțe, dar au fost doar vorbe goale.

— Sărmanul Paulo! Afurisită faptă i-au aruncat blestemații pe cap, vorbi și Cecilly. Deși nu-i vinovat, i-au luat zilele ca la hoții de drumul mare.

Gerry, din ce în ce mai înmărmurit, asculta vorbele mamei sale trecute prin necazuri și un timp n-a putut

să-şi dea nici o părere. Cele două femeii fuseseră podidite de un plîns convulsiv şi tînărul emoţionat le-a cuprins în braţe, să le liniştească. Printre suspine, ele îşi mărturiseau temerile că necazurile lor nu se vor termina numai cu atît.

Tînărul Mulligan încercă să-şi facă o părere despre cele petrecute, dar extenuat de lunga călătorie şi de cele văzute aici, nu reuşi să închege o idee ca lumea. Toată povestea era alambicată şi sinistră, i se părea de necrezut. Avea nevoie de timp să se poată dezmetici.

Femeile n-au mai plecat în Blue Town. Timber descălecase şi el. Plecase doar Dick, însoţit de un argat de la ranch-ul lui Gallanger, ca să-l aducă pe Paulo.

Frămîntat de cele întîmplate, Gerry se descotorosi de hanţele prăfuite şi se îmbăiă, în ciubărul cu apa pregătită de Cecilly. De la ultima scaldă făcută într-un lac de munte în Arizona, Gerry nu mai simţise mîngîierea săpunului pe umerii săi aspriţi de întăritura cămăşii. Ronţăind în colţul gurii un chiştoc de ţigară şi cocoţat pe marginea mesei, Timber îl puse la curent cu toate întîmplările petrecute de cînd plecaseră în California.

La început, Gerry avusese impresia că se află pradă unui coşmar. Dar pe măsură ce bătrînul îl punea în curent cu faptele, înţelegea că cei de la ranch trecuseră prin primejdii afurisite, nu glumă. Generozitatea lui Billy King îi apăru pe de-antregul dubioasă. N-avea nevoie de mărinimia lui şi-şi făcu la iuţeală socoteala în cîţi ani va putea plăti datoria către bancher. Pe cele o sută de capete de vite luase preţ bun, cam optsprezece dolari bucata. Cu ce-i mai revenea din slujba făcută la Murphy, putea achita lui Billy cam două mii de dolari. Pentru rest urma să se învoiască cu bancherul şi să stabilească sorocul ratelor şi dobînzile pentru fiecare an. Stînd la masă, avîndu-l în dreapta pe Timber, îl descusu să afle cîteva lucruri rămase neclare. Observase, că ori de cîte ori venea vorba de Billy King, mama sa şi mai ales Annie, nu erau de loc zgîrcite cu laudele pentru bunele lui maniere. Gerry era surprins, nu-i căzeau de loc bine aceste păreri. Chiar Timber, un vulpoi bătrîn, uns cu toate alifiile vieţii, mirosise că nu era lucru curat la mijloc. Deşi îl aşteptau treburi importante în Blue

Town, dragostea pentru flăcăul lui Mulligan și rachiul golit pe jumătate din sticlă îl convinseseră să rămînă la masă. Cînd Cecilly și Annie tocmai puseseră masa, Timber se scuză bîlbîit, așa cum i se întîmpla ori de cîte ori dădea peste cap mai mult decît tainul obișnuit, încălecă iapa și dispăru pe drumul ce cobora spre Blue Town. Nici Cecilly și nici Annie nu observaseră șușotelile dintre Gerry și Timber, care din acel moment începuse să stea pe ghimpi, împărțindu-și privirile între negurile ce se adînceau afară și sticla pe jumătate golită de rachiu. Cum după plecarea lui Timber femeile aduseră din nou în discuție pe Bily King, Gerry se hotărî să-și spună sincer părerea pe un ton cît mai tăios. Se văzu nevoit să bată însă în retragere, în fața dîrzeniei doamnei Mulligan.

— Nu te știam atît de suspicios, Gerry! vorbi și Annie cu voce tăiată. Domnul King este un gentlemen! Cine altul ar fi făcut atîtea pentru noi, fără să pretindă nici un capăt de ață?

— Și de ce își aruncă banii în vînt? Trebuie să existe un dedesubt, le privi Gerry pe sub sprîncene, fără să le înfrunte totuși.

— Tu întotdeauna ai văzut totul în negru! Că nu te arunci departe de Tom, aproape se mînie doamna Mulligan. În toate vezi numai lucruri ascunse și suspectezi pe toată lumea, de parcă ai fi marshall și nu cowboy, la Gallanger.

— N-am zis că a fost bun cu voi, fiindcă neapărat ascunde vreun gînd! Dar mi se pare că ceva totuși este în neregulă. Povestea asta cu chitanța este tare încurcată și simt că mă trage în jos ca un bolovan, oricît aș vrea să plutesc pe nori lîngă voi...

— Nici eu nu știu dacă se ascunde ceva aici. Tom nu mi-a tăinuit niciodată nimic și nu cred să fi luat vreun secret cu el în mormînt. Oricum, nu putea pierde cinci mii de dolari, chiar beat mort să fi fost, căzu pe gînduri Cecilly.

— Vezi că pășești pe drumu' meu? Hai să privim lucrurile la rece, mamă...

— Eu, Gerry, băiete, nu-mi prea schimb cu una, cu două, părerile. Da' domnul Billy pierde, săracu', o sumă

frumușică. Dacă aici a fost ceva, numai Pearson și-a băgat codița, încercă mama lui Gerry să găsească un ispășitor pentru răul îndurat.

Gerry înțelese că nu-i va fi ușor să le schimbe părerile despre Billy King. Încercă să-i scoată gărgăunii din cap măcar Annei, dar fu înconjurat pînă la urmă de o tăcere ostentativă.

O înțelegea pe Cecilly și știa că, dacă-i intrase ceva în cap, cu greu va putea cineva să i-l scoată de acolo.

Cecilly Mulligan era o femeie voinică, robustă și nu știuse niciodată ce este odihna. Îl urmase pe Tom Mulligan în Texas, împărțind la început carul cu coviltir, în care-și duceau bruma de lucruri. Stăpîniră apoi primul șopron sub care au dormit, iar mai tîrziu casa din chirpici, cu două încăperi. S-au stabilit aici, în Blue Town, cu gîndul să-și facă un rost. Au primit pămînt la împroprietărire, la care, muncind cu sîrg, au mai adăugat cu timpul ceva pășune. Cu multă trudă, și-au înmulțit vitele, ridicînd apoi cabana din bîrne în care locuiau acum, reușind astfel să se salte puțin în ochii celor din Blue Town.

Vorbă rea n-auzise niciodată de la Tom. Doar că-i mai plăcea uneori să tragă la măsea și s-o lungească la cîte o carte, la joc. Obișnuită cu ai săi care o binecuvîntaseră cînd s-a urcat în car lîngă Tom, pornind-o taman din Tennesse, aici, în Texas, nu înțelegea de ce Gerry se crampona atît, dacă ursita îl hărăzise Anniei pe Billy King. „De ce și-o fi vîrînd ăsta mic nasul unde nu-i fierbe oala ? Este adevărat, fata mea n-a cunoscut și nici n-a stat pe la porți cu vreun bărbat. Iar dacă o trage ața spre Billy și spre oraș, am să le dau și eu binecuvîntarea !".

Gerry o auzise vorbind de una singură și se ferise să intre în odaia unde ea îi pregătea patul pentru dormit. Știa că bătrînei i se învrăjbiseră gîndurile și putea s-o apuce una din vestițele ei pofte de vorbit, din care era cu neputință s-o oprești. Gerry o lăsă deci în apele ei. Ultimele întîmplări, moartea lui Paulo, lunga călătorie, emoțiile trăite în Arizona, îl obosiseră peste măsură.

Mărinimia lui Billy King îi trezise însă lui Gerry negre bănuieli. Dar Annie, în naivitatea ei, nici nu voia să audă de așa ceva.

În sfîrșit, sosi și harabaua lui Timber, scoțîndu-l pe Gerry din amorțeala în care se afla. Plînsetele se înnădiră și umplură ferma. Paulo fusese iubit și, orice i s-ar fi aruncat în cîrcă, el rămînea de-al lor. Chiar ucigașul lui Warner să fi fost, cei de la ranch-ul lui Mulligan îi iertau fapta. Fiecare era încredințat că Paulo ar fi făcut-o numai spre binele stăpînilor și al celor care mîncau o pîine la ranch. Îl jeliră toți și nici Gerry nu-și putu stăpîni cîteva lacrimi. Vederea credinciosului slujitor omorît de cei din Blue Town îl îndîrji și mai mult pe tînăr.

— Preotul Thomson, în ruptul capului, nu vrea să-l slujească, le aduse Timber vestea auzită chiar din gura parohului protestant.

— Da' ce i-a venit părintelui ? sări Cecilly, cernită, cu vocea energică încă.

— Zice că, dacă a murit spînzurat, nu-i face nici o slujbă, fiindcă degeaba i-o ține. Sufletul tot n-o să-l mai primească în rai și nici în purgatoriu n-o să intre. Se spune că preotul i-a vorbit înainte de a-i pune streangul, cerîndu-i să-și recunoască fapta. Dar alde Paulo nici n-a vrut să audă, ținînd-o morțiș că n-are ce recunoaște. Și așa zice părintele Thomson că a făcut de la el destule. Peste voia lui Paulo i-a citit cîteva rugăciuni.

În odăița strîmtă, care fusese pînă atunci a lui Paulo, se așternuse o tăcere apăsătoare. Cele cîteva fețile aprinse aruncau înfricoșătoare fantasme pe albul pereților, iar vocea lui Timber suna ca un glas al binelui, venit să nesocotească vrerea unui destin ursit strîmb și ticălos.

Gerry cîntări încă o dată situația, și găsi că-i va fi aproape cu neputință să-și ducă la îndeplinire planul ce nu-l desăvîrșise încă. I-ar fi trebuit mai multă putere, poate de zece ori mai mare, dar de unde să ia atîta forță ? Știa că dușmanii de acum erau numeroși, iar în cruzime și viclenie erau neîntrecuți.

Cu o sumedenie de zile în urmă, scăpase a doua oară de moarte ca prin urechile acului și nu aflase nici acum cui datorau salvarea lor de la Defileul Morții, cine era călărețul misterios ce-i salutase din vîrful canionului. Îi reveniră în gînd întîmplările de atunci, care pluteau neclare în același mister. Gerry își aminti că, după ce lucrurile se liniștiseră în Defileul Morții, cei scăpați nevătă-

maţi întorsese buzunarele pe dos banditilor reduşi la tăcere. Dar oricît s-au chinuit, n-au putut să le stabilească identitatea. Ba nu, să nu mintă, îşi reaminti că la unul descoperiseră un act de naştere, sau aşa ceva. Îl chema Emanuel Salves. Se născuse undeva prin Asientos din Mexic şi se stabilise în Texas, în Navasota. Mai aflaseră că-şi luase picioarele la spinare şi de acolo, citind asta într-o scrisoare primită de la Salves la o adresă din Canyon City, în Oregon. Clarke o buchisise, căci el şedea bine cu cititul. Se lămuriseră în acest fel cu cine avuseseră de-a face şi nu se căinau de fel că le-au trimis sufletele în iad. „Alde ăştia îşi schimbă numele în fiecare zi, ca damele cu obrazul subţire batistele, îşi aminti de spusele lui Murphy. Aşa că mare preţ n-o să punem pe palavrele lor, şi nici pe hîrtiile astea măsluite, pe care le cară prin buzunare. Vor să dea cu praf în ochii oamenilor cinstiţi". Îi îngropaseră la repezeală pe banditi, să nu-i lase pradă coyoţilor sau vulturilor. Nouă ridicături neregulate din pietroaie acopereau leşurile, marcînd acum locul unde erau să-şi piardă viaţa.

Pentru Roy Wilkins şi Gavin, împuşcaţi de banditi, săpaseră în prundişul rîului două gropi şi ca să-i apere de vizitele lupilor, au adunat o groază de pietroaie, după care Murphy şi Hyde au înfipt doi stîlpi din lemn tînăr, pe care scrijeliră numele lor şi pricina morţii.

Cît a durat drumul spre California, Gerry nu mai avusese ochi pentru frumuseţea şi sălbăticia locurilor pe unde au trecut. Văile ce li se deschideau în faţă, livezile cu pomi roditori, viile mănoase, grădinile din apropierea fluviului Colorado erau la fel de neobservate ca şi stîncile golaşe şi bucata mărişoară din deşertul Gila, unde şerpii cu clopoţei năpădiseră printre tulpinele golaşe ale cactuşilor învelite în năstruşnice zale din ţepi.

La tîrg au mai întîrziat pînă le-a venit omul pe care-l aşteptau. Ar fi putut obţine şi de la alţi negustori preţuri frumoase pentru vite, dar vorba o avuseseră cu Matt Clame, care nu fusese de găsit. Să nu piardă din greutate după drumul obositor, animalele au fost mînate pe un tăpşan lung de cîteva mile şi lat de două ori pe atît, pe valea Gilei, unde aveau iarbă din belşug. Preţul căpătat, după ce Matt Clame sosise, l-a mulţumit pe Murphy. Şi pentru

că tîrgul fusese pe cinste, nu s-au grăbit cu întoarcerea. Le-au trebuit trei zile, ca să-și poată spăla cu bere praful cărat în fundul plămînilor. Trăseseră la un han cunoscut de Murphy, așezat pe Colorado, unde nu le-a lipsit nimic. În saloon aveau muzică, băutură cîtă voiau, așa că, după cele îndurate pe drum, fiecare își lua răsplata după voia inimii.

Shadow și Clarke, răniți la braț, fuseseră oblojiți de Burt. Încă de pe drum le scosese cu vîrful cuțitului, plumbii din carne, îmbătîndu-i în toată legea, să nu facă cine știe ce trăsnaie. Oricum, nu era treabă ușoară să-și fi pierdut cîte un braț... Cînd ajunseseră aici, nici n-au vrut să audă de doctor. Mirajul orașului mare de frontieră era mai puternic decît orice alifie sau leac doftoricesc. Și pe deasupra le rămîneau și ceva dolari în buzunare. Oricum, i-au cheltuit cu mai multă plăcere în saloonul încețoșat de fumul țigărilor, cu masa încărcată de halbe, admirînd gălăgioși picioarele și jocul dansatoarelor. Urletele și aplauzele celor care înghițeau pîcla de fum îi dezmorțiseră și pe ei. Cele cîteva girls de culoare, ce-și ziceau „Stelele Coloradoului", au coborît după fiecare număr în sală. Fără să înțeleagă cum, Clarke s-a trezit cu una în brațe, comandînd un scotch dublu pentru proaspăta amică, iar pentru cei de la mesele din jur cîte o halbă la fiecare. N-a fost de loc ușor pentru Murphy să-i scoată de acolo, în aerul răcoros al nopții. Era vremea să se întoarcă la fermele lăsate hăt, departe, în Texas...

Apariția lui Lowel, cherchelit în lege și mergînd pe mai multe cărări, boscorodind numai el știa ce, îl readuse pe Gerry în prezent. Se înduioșă de starea băiatului și-l susținu rezemîndu-l de lăturoaiele barăcii. Cineva îl ajută și-l tîrîră în odaia lui... Rămas iar singur, Gerry își ordonă puțin gîndurile. „Paulo a fost spînzurat pentru vina că l-a omorît pe Warner și Travie. Noi ar fi trebuit să ne încărcăm lucrurile și să plecăm de aici, pentru că tata pierduse la Pearson cinci mii de dolari. Paulo l-ar fi omorît pe Warner și Travie, pentru că aceștia veneau cu hotărîrea marshall-ului, care era aidoma cu cea a lui Willy și Pearson. Iar Billy King a plătit datoria lui Pearson pentru ranch... Dar din care motive ? Numai că este el generos ? Își dorește să-l trimită orașul pe el, Billy

King, la alegerile parțiale ? Sau face paradă de atîtea virtuți numai să-i cadă cu tronc Anniei ? Face pe fălosul, să-i sucească mințile Anniei, că prea i se aprind obrajii, cînd mama aduce vorba despre el..."

Acum îl conduceau la groapă pe omul care le slujise cu atîta credință la ranch, durerea apăsîndu-le la toți sufletele. Cei din consiliu s-au opus ca Paulo să fie îngropat în țintirimul orașului. Numai Billy King avusese o altă părere, și întregul consiliu a închis ochii. Au admis să-i facă loc în țintirim, într-o margine năpădită de mărăcinișuri ce acopereau locul în întregime. Tot Timber le adusese și această veste, iar Cecilly și Annie nici n-au mai vrut să știe de cei din Blue Town, cerînd să-l îngroape pe Paulo sub un stejar pufos, unde-i plăcea lui să stea. Paulo trăise atîția ani la ranch și nu se cădea să-l îndepărteze de gospodăria pe care o slujise pînă la moarte. Gerry s-a opus.

Pînă la urmă tot Billy King i-a ajutat, scoțîndu-i din impas. Doctorul Mayer luase poziția mutului, împrumutată de la Weslley. Profesorului i se năzărise că nu se cade ca un ucigaș să stea lîngă ceilalți creștini cumsecade. Cît de colo se vedea mîna lui Thomson în ceea ce susținea Guernnsey. Willy, care știa că Billy King admisese să fie îngropat mai afară, într-un colț, s-a mulțumit să mormăie ceva, care a fost tălmăcit de Billy ca un fel de da. Timber fiind pe aproape și auzind aceste vești, alergase iar într-un suflet la ranch.

Acum, bătrînul cioclu era ca întotdeauna în fruntea alaiului, mînîndu-și iapa costelivă spre țintirim și privind în jos, canonit numai el știa de ce gînduri.

Harabaua trosnea din încheieturi, hurducăind pe drumult gloduros. Scoarțele fuseseră scoase, ca bătrînul Paulo să poată fi văzut de cei prin fața cărora trecea cortegiul. Cecilly și Annie se aflau în gabrioletă, iar Gerry, călărind alături, își strunea mustangul să n-o ia razna. Dick și Lowel mai în spate, înarmați și ei, cu pălăriile lăsate pe ochi, călăreau gravi și posaci. Cortegiul era urmărit de figurile încruntate ale celor din Blue Town. Warner fusese iubit în orășel, la fel și Travie și nu le venea la socoteală ca

Paulo să fie purtat, așa, ziua în amiaza-mare, sfidător, pe sub nasul lor. Cînd au trecut pe lîngă străzile cu casele pipernicite și sărăcăcioase ale peonilor, un număr mare de țărani, bărbați și femei s-au revărsat în strada mare, urmîndu-l pe Paulo.

Pe măsură ce înaintau, cortegiul creștea și așa înmulțit trecu prin fața Salonului Fericirii, înțesat la ora aceea de mușterii. Era duminică și mulți clienți ocazionali erau adunați la cîte un păhărel, alături de obișnuiții localului. Obiceiul de a trage obloanele cînd trecea un mort n-a fost respectat. În prag ieșiseră Pearson, Harris și Allison, iar Willy își ițea capul chel la fereastră, privind temător în strada mare, ca după ursul scăpat din lanț. Billy King se arătase în fața ușilor batante pentru cîteva momente, părînd impresionat de proporțiile procesiunii.

Preotul Thomson își căutase treabă în absidă, ferindu-și obrazul de privirile nesăbuiților care cinsteau un rătăcit întru Domnul. „Aici, la cîțiva pași de saloon au vrut să-l curețe pe Steve ciracii lui Pearson, și eu fusesem cît pe aci să iau un glonț sub piele". Gîndurile lui Gerry zburaseră fără voie la întîmplările din noaptea cînd Pearson manipulase la joc cinci birlici, ca să-l toace de puținii bani ce-i avea. „El și-a riscat viața pentru mine, fără să i-o fi cerut-o cineva, iar eu nu m-am încumetat nici măcar să-l caut, să aflu ceva de soarta lui. Oare o mai fi în viață ? Cei care răscoliseră atunci cabana, au reușit să-l prindă ? Așa cum era, în convalescență, o fi izbutit Steve să se descotorosească de ei, sau l-au lichidat ?" Gerry își rememoră întîmplările așa cum s-au petrecut. Îl văzu pe Steve căzut în stradă, doborît de gloanțele trase după zidul din chirpici. „Nici soarta mea n-ar fi fost mai strălucită. Plumbii m-au căutat, dar îngerul meu mi-a fost aproape". Numai Timber știa că Mayer se înșelase privitor la Steve. Vînătorul avusese șapte vieți și niște coaste zdravene, care n-au lăsat glonțul să treacă. Tot lui Timber trebuia să-i mulțumească pentru zilele de care a avut nevoie ca să-l îngrijească pe Steve. Furia celui ce se alesese cu o gaură în mînă și a fratelui său Jacky, n-ar fi fost potolită pînă nu l-ar fi ucis pe Steve. Cît timp zăcuse la ranch neputincios, vînătorul n-ar fi avut nici o șansă de scăpare. Abia, foarte tîrziu au descoperit

ceva și le-au întors casa pe dos. Nu era imposibil să-l fi urmărit pe Timber. El trecea în fiecare zi la ranch și la Gallanger, să-i aducă știri lui Gerry cu ce se mai petrecea la saloon. Se cutremură, amintindu-și că, în primele zile, Steve se zbătuse între viață și moarte. Numai Annie, cu răbdarea ei îngerească, a reușit să-l readucă printre cei vii, turnîndu-i din doctoria lăsată de doctorul Clisholm ori de cîte ori rănitul părea gata să-i părăsească. Nopți în șir, degetele Anniei, care acum țineau capetele hățurilor, înmuiaseră compresele pentru Steve în apă amestecată cu oțet aromat, să-i ia din fierbințeală. Vedea și acum castronul din lut ars înflorat, care stătea permanent lîngă căpătîiul lui Steve. Apoi, soarele răsărise sfios deasupra ranch-ului, furișîndu-se copleșit de gînduri spre asfințit. Steve se însănătoșise repede, dar era îngrijit în continuare de Annie. Știrile că rănitul este încă slab și fragil ca un porțelan, îl făcură pe Gerry bănuitor, pricepînd că în sufletul surorii sale se înfiripase un sentiment curios... Și Cecilly observase o transformare la Annie și a povățuit-o chiar să nu-i intre băiatul în suflet. Nu știau mai nimic de tînărul acesta. Poate are acolo, de unde a venit, nevastă și copii. Că așa sînt ăștia, cutreieră-lume. Țin cîte o femeie în fiecare stat și la fiecare îi lasă amintire un plod.

Gerry își aminti cum i-a surprins într-o dimineață stînd pe o bancă, și, privindu-se în ochi, păreau că s-au întîlnit după o lungă despărțire.

S-a ferit să nu-l vadă, dar curiozitatea l-a mînat să mai întoarcă o dată capul. Annie era în brațele lui Steve. Vînătorul îi mîngîia frățește vițele mătăsoase ale părului, căzute peste pieptul lui bandajat. Era aproape sigur că între ei se aprinsese flacăra dragostei. Gerry nu prea înțelegea nici el acest sentiment. Este adevărat că într-un timp se apropiase mai mult de una din fetele de la Happy Saloon. Era ros de gelozie pentru ușurința ei de a se așeza la orice masă. I-a înțeles apoi dorința de a-și strînge bani. Într-un timp îi dădea de înțeles că intenționa chiar să închege împreună o gospodărie. A aprobat intențiile fetei. Spre uluiala lui însă, fata și-a făcut un nou angajament într-alt oraș și nu i-a mai dat de urmă...

Vorbele aruncate fetelor din Blue Town, cînd trecea călare prin fața porților, erau mai mult în glumă. Niciodată nu-i dăduse prin gînd să stea la taifas mai serios cu vreuna. În zilele de sărbătoare, cînd tinerii din Blue Town se strîngeau la dans, Gerry prefera un scotch măsurat de Buxton, sau o partidă de poker la masa de joc.

Cînd trecuseră prin fața saloon-ului, Gerry observase cum privirile lui Billy King o căutau pe Annie. N-a scăpat din vedere cum s-a înclinat exagerat în fața mamei sale și cum Cecilly a ridicat batista, în semn că a recunoscut atenția lui. Annie își studia gesturile, voind evident să placă. „Poate a uitat de Steve, de vreme ce se uită la acest Billy King? Cu siguranță că nici nu mai știe de ce stă acum pe capră!" gîndi Gerry cu răutate. În acel moment, bancherul trăgea tacticos din trabuc, părînd sigur și stăpîn pe el. Privirile lui măsuraseră pe cei care urmau harabaua și pe femeile peonilor ce presărau petale galbene.

Au ajuns la intrarea în țintirim. Iapa lui Timber, flămînzită, se încăpățînă să pască buruianul crescut aici din belșug. Mai mulți peoni îi luară sicriul în spinare, purtîndu-l printre mormintele răzlețite pe coasta dealului. Cu multă trudă, schimbîndu-și umărul de cîteva ori, au ajuns la o margine a țintirimului, de unde se întindea preria pînă hăt-departe, spre apa plumburie a Pecosului. Timber se îngrijise de toate. La căpătîiul unei alei înguste tăiate în mărăciniș, le descoperi tainița de veci a lui Paulo, săpată chiar în dimineața aceea.

L-au îngropat după datină, iar Alfred Timber scoase de sub haina lui neagră de toate zilele o carte soioasă de rugăciuni. Dădu glas cîtorva versete, înfiorînd inimile celor de față. Nimeni n-a putut face vreo deosebire între ce turuia Timber de ceea ce stîlcea în latinește, la asemenea ocazii, preotul Thomson. După ce Timber își termină zicerea, un mănunchi de voci se adunară într-un cucernic cor. Melodia, cîntată în limba peonilor, părea venită din altă lume... Ea umplu grădina țintirimului, ridicîndu-se în văzduh. Era o rugă izvorîtă din piepturi muncite și arse de soare și trimisă înaltului, de un cor de arhangheli cu voci tăioase și grave. Solemnă, natura rămase în nemișcare, și melodia se înălță nestingherită, risipindu-se în sîngele fiecăruia și încătușîndu-le inimile... Intensita-

tea cîntecului crescu, trecînd dincolo de marginile ținutului pînă departe spre Colții Șacalului, măturînd întregul Blue Town... Și cei din ușa Salonului Fericirii, care auziseră rugăciunile cîntate de peoni, rămaseră pe gînduri. Era prima oară cînd în Blue Town se petreceau asemenea lucruri și fapta trebuia sărbătorită cu niște înghițituri zdravene de whisky, să se poată rumega mai bine tîlcul ei...

Micul alai s-a reîntors în oraș, mulțumit de ce făptuise, făcînd un ocol și trecînd pe strada mare. Mănunchiul de peoni salutară cu demnitate pe cei de la ranch, retrăgîndu-se spre casele presărate pe cele două margini ale lui Blue Town. În liniștea care se lăsase, se auzea din depărtare căderea apelor în cascada din apropierea Colților Șacalului, unde, în ziua Sfîntului Laurențiu, țăranii se strîngeau să se roage pentru un an ploios și lipsit de vînturi. Răscoliți de cîntarea țăranilor spanioli cei trei Mulligan, tăcuți, se lăsară purtați în pasul măsurat și potolit al cailor...

Billy King nu pierdu însă prilejul de-a ieși în calea celor de la ranch. Cu neprefăcută întristare le prezentă sincerele lui condoleanțe. Vocea îi tremura, iar cînd atinse mîna Anniei întîrzie puțin, fapt ce o făcu pe fată să roșească. Gerry nu catadicsise să-i întoarcă binețea, rămînînd mut și de nepătruns în șa. Stăpînul băncii nu se dădu bătut și se apropie de Gerry, trecînd prin fața lui Blaky, ce-și întinsese gîtul după un fir țepos de iarbă.

— Îmi pare nespus de rău, Gerry, pentru cele întîmplate ! I-am spus și doamnei Cecilly. Am încercat totul, dar au fost prezentate niște fapte, cum spune Willy, probe, cum le-aș numi eu, contra lui Paulo... Și vezi, Gerry, cînd ești în fața unor fapte... E greu, te rog să mă crezi...

Gerry îl privi cîteva momente, dar tocmai cînd se pregătea să riposteze în felul său sincer și repezit, Cecilly îi luă vorba din gură.

— Am auzit, domnule King, că s-au arătat, cum le spune, niște probe... da; ăsta-i cuvîntul folosit și de domnul Willy. Dar de probele astea, Dumnezeu să mă ierte, noi nu știam nimic. Cei care le-au adus acolo prea le știau pe de rost...

— Nici eu, doamnă Cecilly, sincer să fiu, n-aș fi crezut una ca asta. Mai mult, la început m-am oferit chiar să-l apăr pe bătrîn. Nu știu ce i-a venit, că nici n-a vrut să audă de așa ceva...

— Am auzit de întîmplare, domnule Billy, și vă mulțumesc pentru tot. Ne vom plăti noi odată și odată în vreun fel oarecare...

— Nu, din contră, protestă jovial Billy. Să nu faceți acest lucru! M-aș simți rău de tot. N-am făcut decît ce-mi ordona datoria față de aproapele meu.

Figura deschisă a lui Billy King și privirea sinceră ce o îndrepta spre Gerry îl făcură pe tînăr să se foiască în șa.

— Oricum, domnule Billy, v-ați interesat cum n-ar fi făcut altul, de noi. Mîna întinsă de dumneavoastră ne-a înlesnit să îndurăm mai lesne aceste nenorociri.

— Ați trecut prin multe și ați luat parte la destule, le vorbi din nou Billy, roșindu-se sub barba nerasă de cîteva zile. Privirile-i căutau pe cele ale Anniei și se odihniră cîteva clipe în cele două lacuri limpezi de culoarea albăstrelelor.

— Să nu uitați să ne faceți o vizită, domnule Billy, reînnoi invitația mama lui Gerry. Ne-ar face plăcere, oricînd ați veni la noi la ranch. De la moartea lui Tom, nu ne calcă pragul mai nimeni.

— Vă mulțumesc pentru invitație, doamnă Cecilly. Am să trec cu plăcere pe la ranch, cînd mi-o fi în drum. Tot vream să merg pentru cîteva zile spre Roswell, în New Mexico, așa că am să profit de ocazie.

— Vă rugăm să treceți chiar mai înainte de a avea drum, sări Annie, roșindu-se imperceptibil de nechibzuința cuvintelor lăsate să-i scape.

— Sînteți prea bună, încîntătoare domnișoară Annie. Am să țin seama de această invitație ce mă onorează. Mai ales că aș vrea să schimb și cîteva vorbe cu Gerry, căruia i-a priit aerul din Arizona și California. Nu încape vorbă doamnă Cecilly, de cînd a lipsit, mi se pare că s-a mai împlinit puțin.

— Mi-a priit de era să-mi iasă pe nas, domnule Billy, vorbi acru Gerry. Poate ați auzit că ai lui Wilkins și Gavin poartă straie cernite. Lor aerul de acolo le-a scurtat

viața. Și n-a lipsit mult să-i urmăm. N-a fost de loc glumă căldura iscată în Defileul Morții, vă rog să credeți !

Gerry se miră cum de s-a stăpînit să nu-i trîntească niște vorbe care să-l usture, așa cum i se întîmpla ori de cîte ori discuta cu vreun ins pe care nu-l înghițea. Iar Billy King era exact omul care-l călca pe bătături. Nu-l avea la stomac și pace...

— Păi n-ar fi rău, Gerry, cînd ai drum spre Blue Town, să treci cu Murphy și ceilalți, să stăm la o parolă despre cum s-au petrecut lucrurile. Poate ne mai sfătuim și facem ceva. Că vom mai avea de dus vite în California. Și decît să fim hărțuiți de desperados, e mai bine să le transportăm cu trenul pînă la Yuma... Poate vom vorbi chiar cu marshall-ul din Poenix, să facă cercetări în ținut. Nu strică să ia urma tîlharilor. Altfel vor face și alte ticăloșii...

— Bine că l-am văzut acasă, domnule Billy. N-aș fi avut odihnă pînă aș fi închis ochii, dacă i s-ar fi întîmplat ceva. Eu l-am sfătuit să plece cu Murphy, să ducă la oborul din California bruma de vite rămasă la pășunat. Că acolo totdeauna s-a luat un preț mai bun.

— Că bine spuneți, doamnă Cecilly. Și fiindcă ați adus vorba, cum a fost, Gerry, tîrgul în California ?

— Le-am dat cu optsprezece dolari bucata, răspunse acru cel întrebat.

— N-a fost de loc rău tîrgul. Au intrat deci bani bunișori în buzunarele crescătorilor noștri de vite.

— N-a fost rău, domnule King. Dar era cît pe-aci să-l încheie alții în locul nostru, iar atunci nu-i costa nici atît pe cei care preluau tîrgul...

Cuvintele lui Gerry se prelinseră pe lîngă Billy, care fie că nu pricepuse tîlcul lor, fie că nu voise să lungească vorba, își continuă ideile.

— Și ziceți că v-ați descurcat la ananghie ? Bravo, băieți ! Deși nu m-am născut în Blue Town, este o cinste pentru orașul nostru să aibă asemenea cetățeni. Îmi închipui că n-a fost lucru ușor să vă treziți tam-nesam cu hoții la drumul mare. Și ați lichidat mulți din ei ? Sau i-ați lăsat pentru alții ? Iartă-mi curiozitatea, Gerry, îl tîntui el. În oraș circulă atîtea vorbe și nu știu ce să iau de bun...

— Cam nouă au dat ortu' popii la Defileul Morții. Numai doi au tulit-o ca potîrnichile, urmăriți de un pistolar a-ntîia, din cîte mi-am dat seama.

Figura lui Billy King se lungi de uimire, iar ochii i se aprinseră ca de febră.

— Și cine era acest pistolar a-ntîia ?

— Nu l-am văzut la față, dar era un hombre strașnic !

— Am auzit, într-adevăr, că i s-a dus faima în vest. Circulă atîtea lucruri pe seama lui. Pesemne că i-a și curățat pe cei doi, că nu puteau să-i scape, de vreme ce este atît de vestit în New Mexico și Arizona...

— Acolo îi lichidase taman pe cei mai afurisiți, care ne vînaseră ca pe coioți, se porni Gerry să povestească. Apoi s-a luat după urmele celor care au dat bir cu fugiții. Și nu mai dau două cepe degerate acum pe viața lor, domnule Billy. Soarta lor este pecetluită...

— Mi-ar face cinste să-l știu și eu. Un cavaler al pistolului, un strașnic ochitor, vorba ta.

— Dar ar fi cazul să mergem, interveni doamna Mulligan. Îl rog pe domnul Billy să nu se supere, dar mai avem drum. Ranch-ul nostru nu-i la doi pași...

— Nu vă faceți griji, doamnă Cecilly ! Eu vă rog să mă scuzați că v-am reținut atît. Dar era un moment deosebit, și pe Gerry nu l-am văzut de atîta vreme ! Mai ales c-a trecut prin atîtea la Defileul Morții.

— Sînteți prea amabil, domnule Billy. Am să mă gîndesc la vorbele dumneavoastră. Acum sînt prea îndurerată.

— Am fost foarte sincer, doamnă Cecilly, mi-a făcut multă plăcere ! întări curtenitor Billy King, ajutîndu-le pe doamna Mulligan și pe Annie să urce scara gabrioletei.

Gerry, rămas în șa, îl urni în sfîrșit pe Blaky, care se frămîntase în acest timp pe loc. Dick și Lowel se ținuseră deoparte, șușotind numai ei știau ce, cu pălăriile pe o sprînceană.

— Uitasem să vă spun, domnule Billy, i se adresă Gerry, înainte de plecare. În privința lui Paulo sînt destule lucruri încurcate. Am să caut să aflu adevărul din toată drăcovenia asta încîlcită.

— Păi ai dosarul, Gerry ! Nu prea e voie, dar... hai. Îl cunoșteai pe condamnat, poate n-ar fi rău să te uiți prin acte. N-o să curgă sînge din cer, dacă ai să citești. Am

să-l rog pe domnul Willy să calce de această dată canoanele legii și să te lase să frunzărești d-a fir a păr pologhia de la proces. De găsești ceva în neregulă, Gerry, spune-mi te rog și vom discuta cu Willy. Eu te ajut din toată inima...

Vocea lui Billy King fu acoperită de tropotul cailor și de zgomotul roților gabrioletei ce se depărta scrîșnind peste prundișul din glodul drumului.

Gerry pornise în trapul calului, aruncînd o căutătură rău prevestitoare spre ușile batante ale saloon-ului, retrăind iar scena cînd fusese aruncat de-a berbeleacul și mîngîiat cu vîrful cizmei în spate. Din nou, chipul luminos al lui Steve îi apăru, și un dor aprig de a-l revedea îl cuprinse. Ce n-ar fi dat, în acel moment, să-l poată regăsi și împreună să-i caute pe cei care-i atacaseră în Defileul Morții. „Oare o mai fi în viață ? se întrebă Gerry. Pe banditii care-l urmăreau ca niște puma hămesite o fi reușit Steve să-i înșele ? Oricum, speranțele de a scăpa erau destul de șubrede. De cînd fusese rănit, nu se mai ridicase în șa. Cum s-ar fi putut ține atunci pe spinarea calului hăituit de cei doi ?"

Soarele coborîse la orizont, aprinzîndu-l cu o vîlvătaie de foc și pregătindu-se să apună într-o adunătură de cactuși. Tivul orizontului era acum vopsit în culori de jar, arămii. Nu prea departe începură să se profileze siluetele înfricoșătoare ale Colților Șacalului...

După ce trecură rîul tumultuos după ploaia din ajun și lăsară în urmă podul, Gerry se porni să blesteme ferma lui Allison, pe lîngă care treceau. Cabana construită nu de mult, atunci cînd pusese mîna pe pămînturi, era cea mai arătoasă din ținut. Țarcurile lui se înmulțiseră, iar cînd strîngea vitele de la pășunat abia încăpeau în împrejmuiri. Cîțiva din oamenii care tăndăleau ziua pe la saloon acum tocmai îndesau într-un corral mai bine de două sute de animale strînse din valea Pecosului. De unde se aflau, Gerry nu putea să le zărească figurile neîngrijite, care mai de care mai deocheate. Erau adunați din orășelele fierbinți, lăsîndu-și sufletele cumpărate pentru banii. Acești indivizi plini de vicii erau în stare de orice. „Nu ar fi de mirare ca unul dintre ei să fi tras în Steve. Aștia nu se dau în lături de la nimic", își mărturisi în gînd.

Cabana, ridicată din bîrne, peste un brîu din piatră, era întinsă pe o lungime de circa cincizeci de picioare și lată de treizeci. În acel adăpost dormeau peste douăzeci de oameni.

Gerry știa că în timpul zilei, o parte din acești oameni lîncezeau în saloon, așteptînd ordinele stăpînului. Allison se îngrijea, de fapt, de toate treburile ranch-ului și de ținerea în frîu a oamenilor.

Un firicel alburiu de fum se tot îngroșa, ridicîndu-se pe deasupra barăcii. „Servesc masă caldă în seara aceasta, hahalerele..." își spuse tînărul Mulligan.

Gabrioleta înainta, iar Gerry, stînjenit de întunericul potrivnic, începu să piardă din ochi ranch-ul lui Allison, acum amestecat cu umbrele șiretei ale vegetației și ale Colților Șacalului.

Silueta pătrățoasă a gaterului, care se afla nu departe de ranch-ul lui Allison, se ivi lenevă din întuneric. Cîteva lumini la ferestre arătau că cei care foloseau ferestrăul se pregăteau de înnoptat. Pămîntul luat de la peoni pe mai nimica și hărnicia rîului deviat din albia lui veche, îi aduceau lui Harris o sumă frumușică.

Ziua se stingea ca flacăra de opaiț și culorile strălucitoare ale cactușilor înfloriți nu mai puteau fi deosebite. Mirosul puternic și plăcut al florilor de cactuși stăpînea drumul. Gerry era mîndru de puterea și sănătatea din trupul lui Blaky. Calul ar fi vrut s-o rupă la fugă, fremătat tot de neastîmpăr. O necunoscută vigoare îl cuprinse. Ca o străfulgerare, lui Gerry îi veni din nou în minte înfruntarea lui cu moartea de la Defileul Morții, cînd a scăpat ca prin urechile acului. Din seara aceea, o mînă uriașă și nevăzută îl înzestrase cu o altă soartă. Se născuse din nou. Căpătase ceva din tăria și dîrzenia lui Archie. Simțea în sînge noua lui viață, pentru care nu se mai temea. Trebuia însă să lupte s-o păstreze, așa cum a reușit la Defileul Morții.

O învălmășeală de gînduri îl dominase, iar Gerry nu reuși să aleagă decît unul. Era convins că trebuie să pîndească cu ochii veșnic deschiși. Rămînînd în picioare și ager va putea apăra pe ai săi. Altfel, cele două ființe dragi vor fi luate ca două biete frunze de un vîrtej turbat și neostoit. Trebuiau mai întîi lămurite cîteva lucruri

pe care în ruptul capului nu le-ar fi încredințat altcuiva. Și nici timp prea mult nu avea. Totul însă va fi cercetat cu răbdare și nu va lăsa vremea să acopere hidoșenia lucrurilor.

În momentul cînd trecea pe lîngă pămîntul ce fusese odinioară a lui Sammy, stăpînit acum de Harris, Gerry se gîndi că hapsînii de Allison și Harris acaparaseră de acum tot ținutul de la marginea lizierei de corcoduși, sădiți de Tom Mulligan, pînă la țarinile sărace ale peonilor.

Privi cerul lăsat mult într-o rînă și i se păru că norii dănțuiau într-o horă sinistră. În formele lor hidoase, înfricoșătoare, Gerry văzu semne ce nu prevesteau nimic bun pentru cei cărora el le jurase răzbunare...

În acest timp, Cecilly și Annie, pe banca gabrioletei, sporovăiau într-una numai ele știau ce, fără să tulbure gîndurile lui Gerry. Tînărul li se părea complet schimbat, de cînd se întorsese din lunga călătorie pînă la Yuma.

Un șuvoi de căldură îi trecu lui Gerry prin lungul spinării, apoi o liniște sfîntă se așternu în sufletul său, o dată cu lăsarea întunericului. Această pace ca odihna de apoi, îl înștiință că este în restanță cu mai bine de zece nopți nedormite pe drum. Gerry știa că fără împrospătarea forțelor nu putea să aibă mîna sigură și iute, nici mintea limpede pentru ce îl aștepta...

„Dar pînă una, alta, mîine am să iau de la capăt munca la Gallanger, să scot viteii din turmă, să-i dăngăluiesc...“

Capitolul X

STOLUL DE PRESURI

După două zile ploioase, un soare cald îmbrățișa acum preria și întregul ținut învecinat cu Blue Town. Pecosul crescuse binișor în matca lui, venind tulbure și încărcat cu

tot ce fusese surprins de puhoi în susul rîului : tufe şi arbuşti scoşi din rădăcină, sau trunchiuri de copaci doborîţi şi luaţi de ape.

Preria, colorată în cenuşiu, transpira sub sărutul fierbinte al soarelui, aburind cîmpia cu pămătufi de ceaţă albului. Deasupra ţintirimului, ce se întindea dincolo de Colţii Şacalului, se ridicau nori trandafirii. Bătrînele din Blue Town o ţineau morţiş că se înalţă la ceruri năduful şi tristeţea celor de sub buruieni, pentru neputinţa de a vedea frumuseţile ţinutului renăscut după ploile ţinute lanţ.

Oraşul îşi curăţase faţa. Numai firişoarele de apă care şerpuiau în josul străzii, aminteau de răpăitura ce abia contenise. Copiii texanilor şi ai peonilor mărginaşi alergau desculţi după o bărcuţă încropită din fituicile lui Turnney. Dopurile din plută dănţuiau prin şanţul drumului, ele deveniseră ambarcaţiuni de indieni fugărite de micii şi zeloşii rangers.

La Happy Saloon, cîţiva muşterii matinali şi incorijibili ieşiseră în prispă, sorbindu-şi berea, rezemaţi de pălimare, buimaci încă de somn.

Oamenii trebăluiau la ale lor : nicovala lui Weslley suna mai îndîrjită ca de obicei .Şi hîrşîitul ferăstrăului lui Timber era neostoit ca totdeauna. Magazinele îşi descoperiseră vitrinele, iar Pedro încărcat de marfă urmărea placid o îngrămădeală noroasă ce se învălmăşea spre valea Pecosului, alergînd bezmetică parcă.

Pe drumul ce suia spre ferma lui Mulligan, apa mai şiroia prin şanţuri, croindu-şi drum spre rîul învolburat de lîngă Blue Town. Pămîntul pietros. scăldat din belşug, îşi descoperise cioturile de prundiş presat în lutul bătătorit al drumului.

Pe un cal broncos, un bărbat îmbrăcat într-un costum negru de călărie ca turnat pe el, ţinînd în mînă o cravaşă, se lăsa purtat într-un trap liniştit păstrînd aceeaşi cadenţă încă din Blue Town. Călăreţul purta o pălărie Stetson, cu boruri nu prea largi. Cizmele negre, cu pinteni de argint, sclipeau în bătaia razelor de soare. Harnaşamentul calului, bătut la încheieturi cu ţinte lucitoare, împodobea trupul tînăr al bidiviului, gătit anume pentru această plimbare. Călăreţul, care se păstra cu uşurinţă în şa, avea în toată înfăţişarea un aer deosebit. Obrazul său smead. cu trăsă-

turi meridionale, nasul acvilin şi gura cărnoasă, ochii albaştri adumbriţi de o pădure stufoasă de sprîncene, degajau distincţie şi forţă. De sub pălăria de culoarea prerei în amurgul toamnei, două şuviţe de păr negru ca abanosul îi cădeau rebele pe frunte. Mîinile le avea îngrijite, iar în jurul încheieturilor purta două cureluşe late din piele.

Deşi natura îşi risipea cu dărnicie frumuseţile la tot pasul, călăreţul străbătea drumul absent, plutind într-o lume a gîndurilor şi zîmbea acestor închipuiri născute din plămada pînzelor înşelătoare de aburi. Imaginile se înfiripau, se tulburau apoi la răstimpuri, pentru a se înjgheba din nou sub alte chipuri... Tocmai îi defilau prin faţa ochilor ţarinile peticite ale ţăranilor spanioli. Recoltele sărăcăcioase erau încărcate în care, iar locurile pătate în negru şi maroniu aminteau de focul ce arsese unele mirişti... Înainte de a porni la drum, trecuse să-i dea bineţe lui Buxton. Costumul scos atunci de la cutie l-a silit să nu-şi reazime coatele de bar. Privise distrat lemnul de acaju, din care Pearson îşi făcuse rafturile. şi admirase cu ochi de cunoscător sticlele cu etichetele lor colorate, rînduite cu gust. Absent ca niciodată, n-avusese ochi nici pentru masa de joc, nici să compătimească clientela de aici atît de încinsă în ziua aceea. Pianina parcă sforăia, mai supărător ca altă dată, întrecîndu-se în somnolenţă cu pianistul ce abia reuşea să nu cadă peste clape.

Gîndurile îl purtau atunci aiurea, iar în faţă i se înfiripa mereu arcul de scînduri de la intrarea în ranch-ul lui Mulligan. Zîmbi, imaginîndu-şi că Tom Mulligan, cînd l-a înălţat, l-ar fi vrut portal, iar acum rămăsese un şir de scînduri jupuite de vopsea şi mîncate de carii.

Peisajul se schimbă din nou. Vegetaţia deveni mai rară, iar pămîntul sătul de apă se zvînta. Cactuşii rămăseseră la fel de înverşunaţi prinşi în sol. În dreapta drumului, un exemplar uriaş, ce depăşea zece picioare înălţime, cu tulpina lemnoasă şi plină de inele, arăta ca o fortăreaţă haină, din platoşe şi ţepi, tîrîndu-şi ramificaţiile întortocheate şi inutile spre un soare ocrotitor.

Trecuse de ranch-ul lui Allison şi de gaterul lui Harris, care nu-şi făcuse încă auzit scrîşnetul în lemnul ciopîrţit şi sfîrtecat de ferăstrău. Acum călărea prin faţa fostului ranch al lui Sammy. Despărţiturile fuseseră desfiinţate de

Harris, fără să-şi fi făcut din asta prea multe griji, stăpînind acum tot pămîntul de la ultimul hat al lui Allison, pînă la gospodăria lui Cecilly Mulligan.

A intrat în ranch şi cîţiva oameni de-ai gospodăriei îi duseră calul la umbră, unde-l legară de o stănoagă.

— Mare plăcere să vă vedem şi ce onoare pe noi ! îl întîmpină Cecilly, cu zîmbetul pe buze, pierzîndu-se toată în faţa noului sosit.

— Am fost numai în trecere, doamnă Cecilly, şi m-am abătut pe la ranch, să mă interesez ce mai faceţi.

Annie, venită în acel moment în tindă, se roşise pînă în vîrful urechilor, văzînd cine era vizitatorul. Nici Billy King nu-şi putu stăpîni un gest de uimire în faţa frumuseţii Anniei. Îmbrăcată într-o rochie de muselină albă, în picioare cu o pereche de ciorapi din bumbac tot albi, cu părul său îngrijit, căzut pe spate în două cozi de aur, în care-şi prinsese doi fluturi micuţi şi gingaşi de culoarea peruzelei, părea un înger dintr-un vitraliu inundat de lumină.

— Vai, tocmai mă pregăteam să merg la Paggie, fata domnului Murphy. M-a rugat de cîteva zile să-i fac o vizită. În această clipă eram pregătită de plecare...

— Dar nu vă deranjaţi... Cum am spus, eram numai în trecere... Şi vă rog, să nu ţineţi seama că m-am rătăcit pe aici.

— Nu se poate, domnule Billy ! Dumneavoastră sînteţi totdeauna binevenit la noi, cum a spus şi mama. Nici eu nu mă pot lipsi de plăcerea de a sta cu dumneavoastră de vorbă, chiar dacă sînteţi numai în trecere.

Cuvintele Anniei îi plăcură lui Billy King. Deşi fata lui Mulligan nu urmase la şcoli mai înalte, în San Antonio, cea făcută în Fort Saint o ajutase, din cîte se arăta, mult. Cărţile împrumutate de la Paggie, buna ei prietenă, o şlefuiseră îndeajuns, iar mediul aspru, în care trăise, nu lăsase nici o urmă pe acest chip blond, de o candoare îngerească.

Cît a durat masa, Gerry, venit între timp de la Gallanger, a vorbit foarte puţin, aproape de loc. L-a cîntărit în schimb toată vremea pe bancher, cu gîndul să-i descopere defecte, care să-l coboare în ochii Anniei. Spre nemulţumirea lui, nu i-a găsit nici unul. Acesta, înţelegînd rezerva tînărului, se feri să-l irite, ştiindu-l iute la vorbă şi pripit în hotărîri. Cu o imensă silă Gerry a fost obligat să asculte

peroraţia spumoasă dar plictisitoare şi fără noimă a lui Billy, care vorbea aproape de unul singur. Tăcerea Anniei îi întărea tînărului Mulligan părerea că sora sa ascultă cu interes trăncăneala bancherului. Fu nevoit să recunoască, însă, că Billy King nu-i prost şi nici urît nu părea. Că se poartă altfel decît ceilalţi din Blue Town. Vorbele rostite de el erau alese cu grijă şi nu întortocheate sau scoase cînd nu trebuia, cum le trăsnea unora dintre cunoscuţii lui. Nu părea de loc că-şi caută cuvintele — vorbea, vorbea tot timpul vesel şi exuberant. În timbrul cald şi melodios al vocii, se ghicea totuşi dorinţa de a impune, prin felul superior în care-şi susţinea ideile, din tîlcul voit profund al vorbelor, din etalarea unei simplităţi uşor ostentative, a înfăţişării sale, din felul teatral în care îşi legăna vorbele, din intenţia de a rosti întotdeauna ultimul cuvînt. La un moment dat, lui Gerry i se păru că bancherul învăţase pe de rost tot ce spunea aici. Renunţă curînd să mai asculte palavrele musafirului... Era sigur că vizita lui Billy King avea un scop. Nu bătuse el drumul pînă aici fără vreun interes ! Bănuia că Billy King pregătea un tîrg, iar maică-sa se prinsese în joc, fără să înţeleagă tertipurile bancherului. Annie era cea mai frumoasă fată din ţinut şi ranch-ul lor nu era de lepădat. Dar de ce să fie dată unuia cu douăzeci de ani mai bătrîn ? Nu erau atîţia băieţi de seama ei în Blue Town. Ce cusur avea Shadow ? Sau Hyde ? Iar Clarke nu era prost de loc...

Pe moment îi încolţi în gînd ideea că, a doua zi, primul drum să-l facă în Blue Town şi să-l arunce bancherului în ochi cei două mii de dolari pe care îi avea, iar pentru rest să discute...

În ranch le mai rămăseseră vreo cincizeci de capete şi cu tot ce scoteau de pe pămînt şi din livezi, în cîţiva ani, se vor reface şi-şi vor plăti datoria. „Dacă n-a fost să fie Steve cel ales de Annie, de ce să fie altul de la oraş ? Unul care n-a dăngăluit în viaţa lui vreun viţel ? Sau care n-a însoţit o cireadă la drum întins ? A învăţat carte, treaba lui ! A avut ceva parale de la tat-su şi a ştiut să manipuleze foiţele, banii şi vorbele mieroase care-i ies din gură ! Da, ăsta este motivul pentru care tot ce face e fals. Dar ce caută aici ? De ce nu ne lasă în pace, aşa săraci, să ne vedem de ale noastre ? Şi de ce Annie, o fată atît de deşteaptă, se lasă

atrasă de el ?“ Nici nu i-ar fi trăsnit prin gînd vreodată că sora sa, așa cum o știa el, tăcută și retrasă, să ridice privirile... la un pomădat, cu aere, care toată ziua stă la oglindă, să-și fasoneze mustăcioara...

— N-am cuvinte să vă mulțumesc, sunară melodios vorbele lui Billy King, cînd părăsi încăperea.

— Și nouă ne-ați făcut o mare cinste că ați trecut pe la ranch, răspunse doamna Mulligan, ascunzîndu-și mîinile în cutele mari ale rochiei. Nu, Annie ?

— Da, mamă, desigur, mamă, ne-a făcut mare plăcere că domnul Billy a trecut pe aici, se roși Annie, tulburîndu-se, spre supărarea lui Gerry, venit să asiste la plecarea bancherului.

În timpul mesei, fiindu-i lehamite de cuvintele lui Billy, Gerry încercase să se cherchelească, renunțînd la sarcasmele ce-i dădeau ghes, dar privirea crîncenă a lui Cecilly l-a încadrat în cele cîteva pahare pe care și le turnase.

Își făcuse apoi de lucru prin curte și era încredințat că nu pierduse nimic. Din contră... Regreta, cel mult poate, că nu servise din puddingul cu stafide și din găina umplută, servită de Cecilly pe o tavă acoperită cu crenguțe de conifere.

Doamna Mulligan a trimis în cîteva rînduri după el, dar a fost imposibil să-l convingă, mereu mai avea de făcut cîte ceva. Astfel încît n-a fost chip să-l înduplece să revină.

Dick adusese acum calul lui Billy King, iar bancherul cu o săritură, care-l uimi pe Gerry, se înălță în scări. Mai salută o dată afabil membrii familiei Mulligan. Își scoase pălăria și-n fața lui Gerry, invitîndu-l să nu-l ocolească cînd va veni prin Blue Town, să-i istorisească cum a fost la Defileul Morții și cum arăta vestitul pistolar.

— Să vă însoțească cineva, domnule Billy, pînă în Blue Town. Drumurile sînt nesigure pe aici și mai puteți ști ce desperados vă poate tăia calea ? crezu de datoria sa să-l prevină Cecilly.

— M-am gîndit că drumul de multe ori nu-i sigur și de aceea eu nu port bani la mine. Așa că n-au ce să-mi

ia, afară de cal. Şi, bineînţeles, nu mă las jupuit ca o oaie... Chiar aşa de mototol nu sînt...

Spre surprinderea lui Gerry, Billy King scoase din buzunarul pantalonului de călărie un revolver cu ţeavă scurtă, ceva mai mare decît pumnul. Gerry cunoştea soiul armei, precizia şi forţa de pătrundere a glonţului.

„Nu mi-l închipuiam pe fanfaronul ăsta să poarte cu el o armă, nici măcar una cu dopuri oarbe", se miră Gerry, zimbind larg la gîndul că pistolul se potrivea de minune cu toată înfăţişarea efeminată a bancherului.

Deşi îl mînca pe limbă să-i arunce cîteva vorbe a hîră, se stăpîni, privindu-l doar cu ironie. Măcar aşa să-i arate ceva din ce simţea, dacă ospitalitatea îl oprise s-o facă altfel.

— Văd că nu prea ai încredere, Gerry, în jucăria asta ! Sau poate n-ai o părere prea bună de mîna celui care-l poartă, se vede treaba. Am dreptate sau bănuielile îmi joacă vreo festă ?

— N-am spus nimic, domnule Billy ! Dar, de vreme ce vă neliniştiţi, ar trebui să vă faceţi puţin curaj, că arma este construită pentru ţinte precise... Dacă mîna vă este amic bun...

— Atunci să mă scuze doamnele, dacă vreau să-l încerc. Tot n-am tras cu el de cînd l-am cumpărat de la armurier. În acest fel poate reuşesc să-l fac pe Gerry să-şi înlăture frica pentru pielea mea...

Billy King îşi roti ochii de jur împrejur. Cecilly şi Annie păliră, iar Gerry îşi încrucişă braţele pe piept, aşteptînd să vadă ce mare brînză va face bancherul. Acelaşi zimbet ironic îl păstra pe obraz.

— Mi-am ales frunza din vîrful cactusului de la poartă. Nu-i nici o pagubă, sper, dacă o retez ?

Întrebarea i-o adresase lui Gerry, şi tînărul se aplecă zeflemitor în faţă, arătînd astfel că n-are decît să înceapă. Gestul îl făcuse spontan şi se miră că împrumutase deja de la Billy King o apucătură care îi fusese pînă atunci străină.

— Din trei lovituri vreau s-o cobor din vîrf, Gerry.

Spre uimirea tînărului Mulligan, la al doilea glonţ, frunza căzu, cu vrejul tăiat de plumbi. Annie şi Cecilly nu se mirară de loc. Lor li se părea foarte firesc ca

Billy să reușească acest lucru, considerîndu-l un fleac pentru bancher.

— Oho, oho, nu mă așteptam să fie chiar așa de ușor! exclamă prefăcut mirat Billy King. Deși n-am prea încercat-o la cumpărare, văd că arma n-are cusur.

Gerry își recăpătă culoarea din obraz, pierdută în furia primului moment. Nu mai spuse nimic. Exemplul servit de Billy King îl pusese pe gînduri. Bancherul, cu gesturi calculate, scoase din buzunarul interior al hainei de călărie două gloanțe, pe care le vîrî în lăcașurile goale ale pistolului. Fără să se grăbească, suflă restul de fum care nu se risipise din țeavă, se înclină încă o dată în fața lor și îmboldi calul cu pintenii de argint.

Annie pălise ușor, iar pieptul îi tresăltă în mod ciudat. Gerry văzu totul și-și înghiți o înjurătură, pe care o fărîmiță printre dinți...

Bidiviul se destinse, dezlipindu-și picioarele din față de pămînt și-n cîteva minute dispăru învăluit de umbrele care începuseră să stăpînească preria. Galopul pornit chiar din curtea ranch-ului se auzi încă un timp, pentru a se stinge treptat, pînă se mistui în întunericul suav al nopții...

După plecarea lui Billy King, tînărul Mulligan n-a mai avut astîmpăr și nici la lucru gîndurile nu i-au mai fost. În noaptea aceea, visă tot felul de bazaconii, trecînd din coșmar în coșmar... Himere care mai de care mai afurisite l-au torturat fără milă, împingîndu-l amețitor pe creste, sub abisuri înfiorătoare.

S-a visat așteptîndu-l pe Billy King sub o prăpastie, unde se găsea parcă banca. Adusese cu sine cele două mii de dolari și aștepta, cu sufletul la gură, să pice bancherul. În timp ce se agita prin fața băncii, a venit bancherul îmbrăcat așa cum fusese la ranch, ținînd în mînă nelipsita cravașă. L-a salutat ca atunci la plecare, cu o plecăciune mai adîncă decît trebuia, iar Gerry i-a sărit înainte, cu banii într-o mînă, iar în cealaltă cu arma smulsă din șold. Billy King i-a întins mîna pentru binețe, iar Gerry i-a împins banii în palmă. O sută bucăți a cîte douăzeci de dolari. În cealaltă mînă, Gerry strîn-

gea vîrtos coltul său, cu piedica dată la o parte. A urmat un schimb violent de cuvinte, din care Gerry n-a mai reţinut nimic. Billy King refuza să-i primească. Se pornise şi un vînt care huia pe deasupra prăpastiei. Billy King încerca să-i restituie, dar Gerry căuta să se depărteze. Bancherul îl striga să se întoarcă, dar vocea era parcă a lui Pearson de data aceasta. Gerry era deja lîngă stănoagă, cu mîna pe frîul lui Blaky. Pearson, cu ambele pistoale în mîini, îl soma să lase calul. Gerry, încremenit de mirare, înţelese că şeful saloonului împrumutase pielea şi vocea bancherului. La un moment dat, cele două făpturi antipatice se întrupaseră într-una... Gerry simţise o mare silă şi încercase să încalece. Un glonţ, însă pornit din pistolul lui Pearson i-a şuierat pe la ureche. A tras şi el cu iuţeala fulgerului, dar celălalt deja îl lovise în piept. Gerry se prăbuşise, amintindu-şi în acelaşi timp că n-are cine să-l mai răzbune. În timp ce murea, Pearson aruncase peste el cei două mii de dolari, care pluteau legănîndu-se deasupra abisului, împinşi de vînt spre adînc. Un roi de copii ai peonilor transformaţi în îngeri se zbăteau să-i prindă, zburînd ca lăstunii la împerechere...

Transpirat şi cu inima zvîcnindă puternic se trezi. Răscoli cu privirea tulbure bezna încăperii. Reuşi să distingă unde era.

Blana ursului lopătar, pironită de bîrnele odăii, i se păru mai mîngîietoare decît oricînd, după visul de care scăpase. Se ridică şi încercă să străpungă neclarul acelei nopţi, spre ţarcurile poleite de argintiul misterios al nopţii. Vitele, adăpostite în corral, dormitau tolănite, iar sub fereastră greierii ţîrîiau zelos în iarbă. Inima tînărului se umplu de o linişte izbăvitoare. Somnul îl căuta din nou. Mai cercetă o dată noaptea, cu luna îmbrăcată în cămaşa ei de poleială argintie alunecînd printre tulpinele golaşe de cactuşi înşirate pe drum... Cum Pearson n-avea cum să fie pe aproape, şi nici Billy King, iar el era teafăr, nevătămat, se linişti. Se îndreptă spre patul de fier, cu gîndul de a trimite a doua zi banii lui Billy King. Această hotărîre îi readuse somnul rătăcit. Se lăsă cuprins de tot în braţele lui. Adormi...

Cînd zorile clipiră în spatele măgurilor, iar soarele își revărsa acum lumina peste țarcuri, Gerry sări din pat și hotărît se repezi să ia banii din locul știut, cu gîndul să-i ducă bancherului. Cecilly amuți în fața hotărîrii fiului său, ce-i amintea de toanele lui Tom Mulligan. Pentru că n-o putea scoate la capăt cu el, abandonă disputa, reproșîndu-i numai că nu se cădea să răspundă astfel bunătății și mărinimiei ce le-o arătase Billy King.

Annie nici nu catadicsi să asculte ce-i trecea lui Gerry prin cap. Rîse neîncrezătoare, spunîndu-i că nimeni n-ar fi făcut și oricine ar chicoti auzind un asemenea lucru. Mai mult nu crezu necesar să spună și continuă să se gătească pentru plimbare. Încropise și o explicație. Se repede neapărat pînă la Paggie, iar cei de acasă n-aveau pentru ce să nu-i dea crezare.

Gerry înșeuă pe Blaky, dispărînd după păduricea de cactuși, pe drumul ce trecea pe lîngă gaterul lui Harris. Coti puțin mai încolo pe un drumeag de țară și galopă pe cărarea bătătorită, spre ranch-ul lui Gallanger. Își văzu de lucru o bucată de vreme, apoi se învoi să se repeadă la Blue Town, unde „îl așteptau" cîteva treburi urgente.

Billy King nu a fost de găsit în oraș. Neavînd ce face pînă la venirea bancherului, se hotărî să întrebe la Buxton, căruia îi lăsă pe zincul tejghelei aproape un dolar, pentru două măsuri de brandy. Obișnuiții localului ședeau lățiți pe spătarele scaunelor, mirosind a zăcut, ori lîncezeau la mese sau pe balustrada prispei. Acum nu-l mai interesau pe Gerry așa mult. De sus coborîră doi clienți, ce înnoptaseră la saloon, cu ochii roșiți și ducînd pe haine cîțiva fulgi porumbaci și unsuroși.

La ieșire, lîngă ușile batante, doi dintre oamenii lui Pearson tăiau frunză la cîini, pălăvrăgind de-ale lor...

Gerry tresări. La început crezu că are halucinații, mai ales că noaptea dormise prost. Annie, conducînd gabrioleta, trecu la trap ușor prin fața saloonu-lui, oprind pe aceeași parte, în fața oficiului băncii.

— Ia te uită, păsărica vine singură la uliu. Mamă, mamă, ce bucățică îi pică lui Billy King... vorbi Ace, lăsîndu-se leneș pe o treaptă a scării de la intrare.

— Vine puiculița, dacă uliul are grăunțe serioase... Ce te pui cu banii, Ace, răspunse insiduos Jessie. Deschid orice lacăt, cît de ferecat ar fi...

Lui Gerry i se aprinseseră creierii în cap. Cît p-aci să facă o trăsnaie care l-ar fi costat poate mult. Oricum, faptul că Annie era vorbită în felul acesta îl încărcă de furie. Strîngînd pumnii de-i trosniră degetele, băiatul lui Mulligan se mulțumi numai să scrîșnească din dinți și să scape ostentativ ușile batante.

Cei doi îl văzură, dar continuară, fără să se sinchisească.

— Cam des vine puicuța în Blue Town. O trage ața la peștele mare, vorbi al doilea, în scopul de a-l scoate pe Gerry din sărite.

Gerry atinse în treacăt prăselele pistolului, simțea că i se furnică carnea. Strînse arma în mînă numai o clipă, fierbînd în sine de furie, dar își continuă drumul. Mai auzi o vreme vocile celor doi, apoi un rîs batjocoritor îl sfredeli din creștet pînă în tălpi.

Annie, după ce oprise gabrioleta, coborî maiestuoasă și plină de grație. Gerry rămase cu gura căscată în fața frumuseții soră-si. Venise îmbrăcată într-o crinolină de culoarea florilor de zarzăr și o bluză cu danteluțe la mîneci și la guler. Pe cap purta o pălărioară în culoarea panselei, cu cordeluțe albe. Avea mănuși albe țesute în plasă, ce-i acopereau brațul pînă la cot și purta o umbreluță înflorată. Cizmulițele cafenii din șevrou, încheiate cu șiret, erau pentru prima oară încălțate. Gerry recunoscu în îmbrăcămintea fetei, cele mai bune lucrușoare ale Anniei, pe care mama le păstra lăcătuite în cufărul ei pentru zestre.

Cei din stradă priveau și ei aiuriți, descoperind cît de frumoasă era astăzi fata lui Mulligan. Iar faptul că venise singură în amiaza-mare la Billy King, îi umpluse de nedumerire. Nu era prea greu de priceput ce anume a mînat-o în Blue Town, mai ales că se auzise în orășel de mărinimia bancherului. Cei din ușa saloon-ului înțeleseră, după ceremonia cu care o întîmpină Billy King, că treburile erau încurcate de tot. Bancherul scosese ceasul de aur cu lănțișor, îl privise, abordînd o mască de suveran și-i aruncase Anniei un dulceag „Prințesa mea, ai fost

punctuală ca o mică regină", cuvinte împrumutate, se vede, din vreo lectură recentă. Dispăruseră apoi amîndoi în spatele perdelei din mărgele colorate, care zornăiseră în răcoarea acelei dimineți, lăsîndu-i pe toți încurcați și bănuitori.

Gerry rămăsese înmărmurit. Nu se așteptase, în ruptul capului, la așa ceva : Annie își dăduse întîlnire cu Billy King chiar la el, în oficiul băncii ! Intrigat și mîhnit se întoarse, uitînd în acel moment pentru ce se învoise la Gallanger să bată drumurile pînă aici.

Intră din nou la Happy Saloon și comandă un chery dublu. Îl dădu peste cap, fără să se scuture... Plăti și părăsi saloon-ul, încercînd să nu-i ia în seamă pe vlăjganii de la ieșire. Ace, într-o atitudine batjocoritoare, își țuguie buzele subțiri și rele, scuipînd la cîteva degete de cizma lui Gerry.

Gerry Mulligan nu văzu sau crezu nimerit să treacă peste provocarea lui Ace. Încurajați, vlăjganii făcură mai departe haz. Ace, pornit pe hîră, mai să-i pună piedică. Dar Gerry văzu, și-l evită, ocolindu-l. Ace nu se lăsă. Sări în spatele tînărului Mulligan, împungîndu-l cu degetul arătător și-i șuieră amenințător :

— Te curăț, cotoi bețiv ! Pînă aici ți-a mers urcioru' la apă.

Gerry nu se sinchisi și înaintă încă un pas. Fără ca nimeni să bănuiască, cu iuțeala fulgerului se întoarse în rotire, izbindu-l cu toată forța pe Ace cu dosul pumnului în falcă. Brațul lui Mulligan lovi ca un baros, și Ace se ghemui la picioarele lui Jessie, rămas perplex. Iuțeala cu care se petrecuseră lucrurile îi zăpăcise, într-adevăr, pe toți.

— Iar tu să-ți bagi mințile în cap, javră, cotonoagă, că-ți dau cep ! făcu Gerry, îndreptînd spre el țeava pistolului. În secunda următoare era în șa.

În timp ce, întors pe jumătate, cu pistolul în mînă, pornea în galop spre ranch, Annie ieșea condusă la braț de Billy King, care o ajută să urce în gabrioletă. Ei n-au apucat să vadă galopul îndrăcit al lui Gerry și n-au mai zărit nici picioarele lui Ace tîrșite înapoia ușilor batante

de către Jessie, care înjura toți sfinții din cer și pe Ace, care căzuse ca o mămăligă la primul pumn.

Tînărul Mulligan, dezgustat și fierbînd de furie, nu se mai uita în urmă, să vadă gabrioleta ce se urnise cotind spre Colții Șacalului, ca pentru o plimbare în afară de oraș...

— Nu știu cum să-ți mulțumesc c-ai venit, Annie! Trebuia să-ți fi cerut voie să-ți spun așa?... Cred că nu te superi că te tutuiesc?

— De loc, domnule Billy. Toată lumea-mi zice Annie și, dacă mi s-ar spune altfel, probabil nici n-aș întoarce privirea. Nu mi-ar trece prin gînd că ar fi vorba de mine.

Calul înhămat la gabrioletă își iuțise pasul, dar Billy King îi frîna mereu elanul. Locurile pe care Annie le vedea pentru prima dată o făcură să uite că drumul se depărta mult de șosea. Tropotul înfundat al calului se pierdea în inima pădurii, iar umbra răcoritoare a copacilor seculari îi învăluia complice.

— Este atît de frumos, domnule Billy! Nu știu, dar mi se pare că cerul a fost astăzi mai albastru și mai aproape de mine... Cred că nu mă înșel de loc, domnule Billy, cerul mi se pare astăzi mai bun, mai prietenos... Nu l-am mai văzut niciodată așa... Mama spunea că, la Tennessee, cerul rîdea rareori. Alteori avea o culoare ce o speria, făcînd-o să se ascundă, cînd era mică, sub căruță. Ori de cîte ori vîntul sufla prin pod, știa că cerul este învrăjbit și nu îndrăznea să mai iasă la corral, ca să privească ore întregi un mustang, pe care-l prinsese în prerie Archie, bunul.

— Și eu văd cerul mai frumos astăzi, Annie. Nu te superi dacă și eu remarc că el este la fel de frumos cum îl vezi și tu?

— De loc, domnule Billy, îl liniști Annie. Dar unde mergem? Mama nu știe unde sînt.

— Fii fără grijă, Annie! Vreau să-ți arăt niște priveliști pe care n-aveai cum să le admiri altfel. Atît! Nu

știu dacă ai văzut vreodată Cascada Șacalului, sau Valea Pecosului și împrejurimile lui Blue Town.

După aproape o jumătate de oră de urcat cu gabrioleta și încă pe atît de mers pe jos, cățărîndu-se aproape pieptiș pe stîncă, au ajuns pe un mic platou, de unde Annie putu cuprinde cu ochii o priveliște încîntătoare. Cam la cinci mile în dreapta panglicii albăstrii a Pecosului, unde brațul de apă se vărsa în albia dantelată a rîului, se profila în toată măreția ei Cascada Șacalului. Aici, rîul se prăvălea de la aproape treizeci de picioare și apa făcea un zgomot asurzitor. Pînza clocotitoare se izbea fierbînd de fundul unei terase din stîncă, pentru a se domoli apoi, curgînd în aval ostenită și izbăvită de calvarul îndurat, ca, apoi la ieșirea spre oraș, să se risipească în meandrele ce udau țarinile peonilor și capetele străzilor orășelului ce coborau în pantă lină. De aici, ranch-ul lor se vedea neînsemnat și trist, iar gaterul lui Harris, învelit cu șindrilă, părea că geme din încheieturi, sub icnelile zbaturilor mișcate de apa rîului. Scăpată de pe coama roții, o parte din apa risipită din vad se aduna în ierugi, pentru a se zbengui în iarbă, în căutarea unui alt destin. Rîul îmbogățit de apele ploilor mărise forța mașinăriei care îi rotunjea bine de tot punga lui Harris...

Nu departe, Colții Șacalului, presărați pînă la Pecos, își meritau numele. Formați din două rînduri de bolovani colțuroși, asemenea dinților unui animal, înfricoșau prin înfățișarea lor bizară și pustietatea în care hălăduiau. Meandrele și eleșteul vecin țineau o bună vecinătate stîncilor golașe, ca o gură de pradă gata să muște din pămînturile vecine și din orașul care aluneca docil, fascinat parcă, spre apele molcome ale Pecosului. De aici se vedea panorama Orașului Albastru, cu cele cîteva străzi drepte ce tăiau pieziș strada Mare. Se distingeau casele și magazinele din centru de locuințele peonilor. La dreapta, valea Pecosului, înverzită de sălcii, stufărișuri și plopi scămoși, se întindea pînă dincolo în zare, unde se pierdea în văluri străvezii...

Annie urmări cu privirea panglica rîului ce șerpuia hăt-departe, subțiindu-se pentru a dispărea ca intrată în

pămînt. În jur, cît cuprindeai cu ochii, prerie fără sfîrșit, înțesată de oaze de tei prizăriți și insule de cactuși. Pe alocuri, lizierele de castani și zmeurișurile pătau cenușiul ierburilor în nuanțe sălbatice, ruginii. Billy King a tăcut în acest timp, pentru a nu-i tulbura contemplarea. Într-un tîrziu, cînd uitase complet de acele ceasornicului, Annie se minună de liniștea din jur. Vorbele îi sunară străine, înfricoșînd-o.

— E minunat, domnule Billy. Nu mi-am închipuit că locurile noastre pot fi așa de frumoase. Îți mulțumesc că m-ai condus aici!

— Într-adevăr, pînă acum, nici eu n-am văzut că este așa de frumos ținutul ăsta.

Cam în același moment, un croncănit sinistru de păsări hărtănite, duhnind a mortăciuni, trecu pe deasupra steiului, acoperind cîntecul duios al canarilor ce se fugăreau printre salcîmii așezați sub peretele stîncos al ridicăturii. Și tot atunci, un stol de presuri se roti pe deasupra celor doi, pentru a pluti spre sălciile din lungul Pecosului, pierzîndu-se apoi în zare.

Annie privi după ele, amintindu-și că, în fața ferestrei casei lor, o presură îi cînta în fiecare dimineață un cîntec duios, mereu același. O pîndea cum ciugulește cu ciocul ei mic și gros din făina de porumb, chemîndu-și perechea la ospăț.

— Annie, vreau să te întreb un lucru pe care de mult doream să-l aflu.

— Întreabă, domnule Billy! răspunse fata pierdută în lumea unor închipuiri, numai de ea știute...

Billy King tăcu cîteva momente. Gîndurile Anniei zburaseră, cum pățea mereu în ultimul timp, la Steve, care luase parcă locul bărbatului de lîngă ea. Îl vedea vindecat complet, încercîndu-și iuțeala mîinii la smulgerea pistolului din șold. Își aminti că sfaturile și rugămințile ei rămăseseră fără ecou. Steve era hotărît să plătească polița celor care-l aduseseră în pragul morții. Grăbirea plecării o determinase Timber. Cioclul adusese vestea că Lefty, fratele lui Ace, fumega de furie împreună cu Jackie și umblau ca niște cîini turbați să-l găsească. Înainte de plecare, Annie l-a implorat să rămînă. Îl iubea

și-ar fi vrut să trăiască aproape de el. I s-a ghemuit la piept, dar vînătorul a îmbrățișat-o ca pe un copil, sfătuind-o să-și păstreze cumpătul și, mai ales, să-l uite. El, Steve, nu era băiatul care-i trebuia ei. Își aminti din nou cuvintele lui. „Sînt atîția flăcăi de ispravă în Blue Town, iar eu nu merit ca o fată atît de bună să-și lege viața de mine. Eu voi rămîne totdeauna un biet traper și n-aș putea să îndestulez niciodată casa, cu ce voi cîștiga din vînat". Annie nu s-a dat bătută. I-a jurat că va munci și-l va ajuta. Că-i va dărui mulți băieți frumoși ca el și zgomotoși ca Gerry. Vor învăța de la el să pună capcane și lațul în pădure și să tragă cu arma în curcani. Își aminti că Steve s-a cutremurat cînd l-a cuprins în brațe, sărutîndu-l și nelăsîndu-i timp să mai rostească vreun cuvînt. Încercase să scape din strînsoarea ei, dar nu reușise. Rana de la piept era spre vindecare, și eforturile îl supuneau la dureri, pe care cu greu le putea ascunde.

I s-a părut că o adîncă întristare i se așternuse pe chip, așa cum nu i se mai întîmplase pînă atunci. Ceva căruia ea nu-i cunoștea obîrșia îl neliniștise. Aproape îl înțelesese pe Steve, dar imboldul de a nu renunța, o determinase să lupte pentru a-l convinge.

— Mi-ați salvat viața, iar ăsta nu-i un lucru ce poate fi trecut ușor cu vederea. Nu găsesc cuvinte să vă mulțumesc. Sînt sigur că visez, altfel ar trebui să nu-mi iert niciodată faptul că am ascultat. M-aș considera un hoț, un puma ologit care înhață la urmă mîna izbăvitoare...

Annie își aminti că nu reușise să-i explice că mama ei ar înțelege, iar Gerry s-ar bucura mai mult ca toți, întrucît îi este drag ca un frate.

— Pot să-ți vorbesc, Annie ? Deși nu-mi este ușor, îi întrerupse Billy King gîndurile.

— Te ascult, domnule Billy, se înrobujoră tulburată puțin Annie, și chiar nemulțumită.

— Ce-ai zice dacă ți-aș cere să fii soția mea ?

Annie rămase fără glas. Pentru un moment i se păruse că este un pui de prigorie înfiorat de asprimea vîntului. Își căută vorbele care nu se adunau, se bîlbîi, făcu o sforțare să răspundă și termină prin a căuta în poșeta mică ceva ce nu mai găsea...

Billy King nu aşteptă să vadă ce impresie a făcut propunerea sa neaşteptată asupra fetei lui Mulligan. O cuprinse în braţe, căutîndu-i precipitat gura, apoi încercă să-i acopere ochii cu sărutări. Mîinile bancherului începură să atingă febril corsajul fetei.

— Dar ce se întîmplă cu dumneata, domnule Billy? aproape ţipă fata. Te-am crezut om de onoare! Vai, dar asta este curată neobrăzare! Am să-i spun mamei şi lui Gerry.

— Lasă fleacurile astea şi ascultă! Te învoieşti să fii soţia mea? o întrebă încă o dată Billy King, prinzînd-o prin surprindere de mijloc. O ţinu aşa strînş, de-i tăie respiraţia. Bancherul gîfîia şi transpirase în zăpuşeala de pe stîncă.

— Pentru Dumnezeu! se apără Annie din răsputeri să scape. Lasă-mă, ţiiip...! Nu eşti un gentlemen, cum am crezut! Eşti la fel ca cei de la Happy Saloon, care se îmbată şi cară fetele sus...

Privirea lui Billy King se umbri. Norul născut de opunerea fetei, îi alunecă apoi pe obraz.

— Am glumit, Annie! reuşi să-şi găsească vocea cu greu Billy King. Am vrut să văd ce faci, se explică, abordînd aceeaşi impasibilă schimă. M-am convins că nu eşti o fată uşuratecă, cum sînt atîtea care au trecut pe aici...

Annie se ridică tremurînd de spaimă şi de indignare, căutînd să-şi ordoneze veşmintele.

— Eu cobor domnule Billy, este tîrziu, căută Annie înfrigurată poteca ce cobora şerpuind, de partea cealaltă a înălţimii unde se aflau. Piciorul fetei alunecă de cîteva ori, dar era hotărîtă să meargă singură, nesprijinită. Reuşi să se descurce. Strînse cît putu rochia pe lîngă ea, pierindu-i brusc cochetăria şi săgetînd din ochi pe bancher cu tăişul privirilor sale revoltate.

— Da, Annie, sigur că trebuie să mergem, încuviinţă Billy King, rînduindu-şi şuviţele de păr negru, cîrlionţat. Vocea o avea la fel de molatică, cu un timbru parcă mai cald ca de obicei. Zilele acestea vin la doamna Mulligan, să vorbim despre căsătorie...

Capitolul XI

ALEGEREA NOULUI SHERIFF DIN BLUE TOWN

Salonul Fericirii era mai înțesat de clienți ca oricînd. Buxton și băiatul care-l ajuta la bar, nu mai pridideau cu treaba.

Era o dimineață frumoasă, deși, cînd răsărise soarele, preria și Colții Șacalului fuseseră ascunși într-o ceață vîscoasă, leșiatică. Treptat, căldura cuprinsese ținutul trezit din somnul otrăvit al acelei nopți, alungînd aburii preriei pe vîrfurile Colților Șacalului și pe măgurile ce se înșirau spre Guadalupe.

Străzile erau în stăpînirea copiilor scăpați de prin curți încă de dimineață de tot. Joaca de-a leapșa și de-a ereții și guguștiucii, pe care o începuseră de cum făcuseră ochii, se întețise, iar sfadele ce izbucneau pe alocuri se stingeau sub căldura soarelui torid.

În saloon, pianina acordată de curînd își terminase de cîteva ori repertoriul. Se băuse bere pînă la ora prînzului, cum rareori se întîmplă la Happy Saloon. Deși dimineața nu era de obicei program, dansatoarele au fost trimise totuși de Pearson în scenă, se pregătiseră asiduu cu un repertoriu mai bogat ca oricînd. Așezați cîte patru, cîte cinci la mese, în fața halbelor gulerate, mușteriii își frămîntau creierii să găsească un om pe placul tuturor. Nu era deloc un lucru ușor. Pe deasupra capetelor lor turmentate, serpentine împletite în ghirlande de hîrtie colorată creau o atmosferă de o adevărată sărbătoare. Ca totul să pară cît mai festiv, Buxton și cei care-l ajutau lustruiseră în draci barul din acaju. Și zincul tejghelei, pe care se încărcau halbele, și tăvile de mîncare luceau atît cît le permiteau anii trecuți peste ele. Pearson, gătit cu un costum care-l prindea cel mai bine, trăgea flegmatic dintr-un trabuc. Mereu ca pe ghimpi, trecea printre mese, interesîndu-se, așa cum nu-i era obiceiul, cum se simțeau clienții, căutînd să nu le lipsească nimic. Nesfîrșitele porții

de alune se adăugau de regulă halbelor, patronul saloonului hotărîse chiar să nu fie puse la socoteală. Pe ici, pe colo, unde consumația se subția, trimitea bere pe cîrîială, numai ca oamenii să se simtă bine...

Și Dona Hilda strălucea mai mult ca oricînd în fusta gofrată, de culoarea cojii de banană. Bluza, brodată dintr-o mătase adusă din Lumea Veche, era îmbrăcată prima oară. Pentru că așa îi ceruse Pearson, purta pe umeri un șal negru, tot de mătase, iar părul și-l ridicase în creștet, într-un dom maiestuos, ce-i lăsa descoperită ceafa, cu linia așa de grațioasă a gîtului. Pieptenele din argint, cu pietre prețioase bătute în el, îi reliefa și mai mult strălucirea.

În aceeași vervă ca în urmă cu cinci ani, cînd dansase aici prima oară, urcase acum pe scenă, fermecîndu-și ca de obicei admiratorii. Dansul spaniol, la început duios și lenevit, apoi din ce în ce mai crud și înflăcărat, era privit cu încordată atenție. Sunetul castanietelor dublat de cel al toculețelor de la cizme lovite de podele, fu imediat acompaniat de cîțiva exaltați prin bătăi ritmice în mese. A coborît apoi în sală, dansînd pentru înflăcărați. S-a oprit cîteva clipe în fața lui Gerry, iar tînărului i se păru că în ochii vedetei saloon-ului se aprinseseră două fulgere ciudate. Urletele chefliilor o cerură din nou. Dona Hilda, rotindu-și fusta ca un abajur, în acordul pianinei, își schimbă privirea spre alte locuri unde se îndreptă. Uitătura sălbatică a lui Pearson n-o opri să repete un cîntec pentru cei care o aplaudau frenetic. Istovită, într-un tîrziu, se retrase pe scenă, unde în fața celor patru girls își încheie programul cu un cîntec de dragoste...

Gerry o urmări și înțelese tîlcurile din privirile persistente ale celei mai frumoase femei din ținut. Nu dăduse niciodată atenție faptului că uneori Dona Hilda îl fixa așa. Astăzi înțelesese însă că ceva nu era în ordine. Poate muzica, poate atmosfera generală de nebunie ce cuprinsese localul, poate fiindcă se lăsase străpuns de privirea ei, sau poate unde dansul i s-a părut că numai lui i-l oferise ? Pasul cu mlădieri de cobră al femeii lui Pearson, surisul ei diavolesc din această dimineață, treziseră în tînăr gînduri îngropate în austeritatea vieții ce era nevoit s-o ducă în Blue Town....

La o masă, ocupată aproape de intrare, Harris și Allison se fuduleau cu hainele lor cele mai bune. Își trecuseră și briciurile peste obraz, părînd acum mai puțin sălbatici și fioroși. Erau chiar bine dispuși, deși nu se îndemnau la băutură. Ochii și-i roteau neobosiți prin sala ce se încețoșa din ce în ce mai tare. Nici jocul la masă nu era încins ca de obicei. Pe postavul verde și tocit, sume neînsemnate se mutau de la un jucător la altul. Cei rămași încă de cu seară, încercănați și năduși de efort, rontăiau țigări sau trabucuri între dinți, absenți la forfota din jur. Pearson nu le da ăstora nici o atenție. Numai rareori se abătea pe acolo, încurajînd pe năpăstuiți și veghind să nu se prea strîngă bani la crupierul, care mai întotdeauna intra și el în joc.

Cînd urcase Dona Hilda pe scenă, Murphy îl privise lung pe Gerry pe sub sprîncenele sale stufoase, dînd, înțelegător, de cîteva ori din cap, fără ca nici un mușchi să-i tresară pe fața sa pistruiată.

— Te arunci după Mulligan, Gerry! și după el se țineau într-o vreme fetele ca puricii de pisică. Vezi însă că Pearson nu prea glumește, cînd își vede iubita privită de altul... Și Dona Hilda nu-i un vînat să fie lăsat liber prin sihlă...

— Gerry e cu ochii-n zece părți, domnule Murphy, se amestecă Shadow. Și apoi ce vină are dacă Dona Hilda se uită așa la el? Poate-i astăzi cherchelită, că nu-și mai ia ochii de pe Gerry!

— Nu-i nici o scofală, Shadow! Că nici Pearson n-a fost primul și doar n-o rămîne chiar el ultimul. De-aia nu-i prea lasă nici ușa deschisă la colivie să nu zboare la alții — așa că Gerry este ferit din aceste privințe...

— Vorbiți amîndoi anapoda. Nu mă gîndesc la treburi d-astea acu'! Și nu vă mai băgați în cap că s-au întîmplat lucruri pe care le jinduiți, încercă Gerry să pună capăt discuției.

La masa vecină, Burt și Olson terminau a treia halbă, de care uitaseră în timp ce dansase Dona Hilda. Se treziseră că li se încălzise berea, numai după ce-și roșiseră palmele, alături de ceilalți. Și Gerry aplaudase cu ochii țintă la scenă, în timp ce Dona Hilda era îmbătată de satisfacția de a fi cucerit iar inimile tuturor. Ultimele aplauze

ce se auziră erau cele ale lui Shadow, veşnicul întîrziat, care-l secondase pînă atunci pe Gerry. Pearson nu observase mai nimic, sau poate nu-l interesa să vadă. Murphy, însă, era atent tot timpul la fiecare gest al stăpînului saloon-ului. Ştia că Gerry se aprinde repede, şi voia să intervină atunci cînd gîlceava mai putea fi încă evitată.

Pianina se chinuia acum să ocupe golul pe care-l lăsase Dona Hilda, în timp ce la mese se încropeau iar nesfîrşitele taclale. Fumul se bulucea pe toate geamurile deschise şi treptat minţile celor de aici se mai limpeziră...

Ora prînzului nu fusese încă anunţată de ornicul saloon-ului, cînd judecătorul Willy, profesorul Guernnsey şi Weslley intrară în sală. Erau la fel de dispuşi, ca şi cei de aici. La Willy, în birou, un băiat de la saloon adusese cîteva rînduri de bere. Pentru că discuţia lîncezise de cîteva ori, Weslley şi Guernnsey se ambalaseră la cîteva partide de maroco, cîştigate ca întotdeauna de Guernnsey. Degetele butucănoase şi fripte ale fierarului dădeau chics mai de fiecare dată, sporind teribil şansa profesorului.

Willy privise visător pe fereastră la copiii ce înălţau turcaleţele împinse de un vîrtîcel venit dinspre Colţii Şacalului. La una din mese şedea doctorul Mayer ce-şi turnase în bere nişte rachiu de soc, devenit exact cum nu se cădea, la această adunare a cetăţenilor onorabili din Blue Town. Cît despre Timber, convivul său, acesta luase o mutră plouată, cum i se întîmpla totdeauna în aceste ocazii şi încerca să-l urmărească pe doctor în ceea ce spune.

— Noi, frate Timber, sîntem legaţi prin meseriile noastre. Pot spune că... hîc !... dacă eu fac treabă bună... tu închizi prăvălia... hîc ! Este, iubite colega, că pui de mămăligă, dacă-i scap pe ăştia care trag unii-n alţii ?

— Păi, păi, mai dă, mai dă, ortu' popii şi fără să te cheme, doctore ! Şi, şi, atunci îi încalţ eu în papuci.

Doctorul Mayer şi Timber au vorbit verzi şi uscate despre cazurile mai curioase ale doctorului, cît şi despre cele ale lui Timber, iar pînă la urmă puseră în discuţie calităţile omului ce le-ar fi trebuit.

În sală se şoptea foarte des numele lui Allison, ca fiind un cetăţean bine aşezat aici. Trăgea cu pistolul, nu se încurca, şi nici pumnul nu-l avea de lepădat. Mulţi

credeau că el ar putea face treaba de sheriff fără să riște să-și piardă viața cu una, cu două. Și apoi n-aveau decît cetățenii să-l sprijine și să baricadeze intrarea în orășel, cînd „banda cîrpelor negre" s-ar fi încumetat să-și facă de cap pe aici. Sau să-l ajute să-i atace în coclaurile pe unde-și făceau veacul.

La celelalte mese ședeau peonii, cu cidru în față, părînd că vorbesc numai de-ale lor. Dacă trăgeai atent cu urechea însă, ai fi auzit că nici pe ei nu-i privea mai puțin soarta orășelului. Numele lui Warner era des rostit, iar al lui Allison la fel. La una din mese, Pedro, peonul, se agita povestindu-le o faptă petrecută în ajun, cînd Gerry îl culcase pe Ace cu un pumn la pămînt. Oricum, prezența peonilor adăuga un aer de curățenie sufletească întregii adunări. Starostele lor, un spaniol în etate, cu obrajii supți și părul ca zăpezile de pe Guadalupe, ce-i cădea pe spate, se sfătuia cu un altul mai tînăr, fiind sîciiți tot timpul de peonul care-l lăuda pe Gerry și pumnul lui.

Murphy, lăsînd la o parte glumele, se tot sfătuia cam pe cine să susțină în locul lui Travie și Warner. Numele lui Allison nu le suna bine în urechi celor care înfruntaseră lăstunii de foc în Defileul Morții... Fură luați pe rînd mai mulți cetățeni onorabili ai orașului, dar de fiecare dată trebuiră să renunțe. Unii nu veniseră, semn că nici nu se puteau gîndi la ei. Alții, de față, abia se încumetau să-și lase numele în discuție. Era adevărat că mai fiecare avea cîte un beteșug și, peste toate, vîrsta nu-i mai putea păstra ageri în șa și nu-i mai lăsa să tragă iute pistolul din toc, cum ar fi cerut meseria.

Numele lui Allison începu să se audă mai deslușit, printre palavrele schimbate la mese. Pearson făcuse cîteva mile bunișoare prin saloon, oprindu-se acolo unde se discuta mai aprins, strecurînd și el în discuție de fiecare dată că Allison era omul care le trebuia. Orășelul avea nevoie de sheriff, dar considerau că-i jignitor să-l ceară de la San Antonio, și să nu pună pe unul dintre ei, un gospodar statornicit cu nădejde în ținut.

La început, Willy a vrut să cheme un om hotărît la el — cum era, de pildă, Allison — și să-l învestească, dar doctorul Mayer, Guernnsey, Brown și Wesliey au insistat să se discute cu mai mulți și să se facă apoi cum e mai

bine. De cîteva zile, Willy promitea celor ce-i aţineau calea că treaba se va face cît mai iute. Se adunaseră o seamă de pîri mărunte şi se iscaseră tot soiul de gîlcevi, aşa că nu puteau aştepta pînă la calendele greceşti. Trebuia găsit omul care să se încumete să-şi pună insigna lui Warner în piept şi să apere legea în orăşel. Numai că sfîrşitul tragic al celor doi reprezentanţi ai forţei de aici tăiase pofta oricărui cetăţean cu scaun la cap să-şi rişte pielea...

Se zvoniseră şi atîtea pe seama bandei care cutreiera ţinutul, fără însă ca nimeni să ştie unde începe şi unde se termină. Unii ziceau că şi-ar avea vizuina într-un deşert de lîngă Fort Saint, alţii o ţineau morţiş că şi-ar avea vadul printre Colţii Şacalului sau în stejerişurile din apropiere. Se ştia că, ori de cîte ori dădeau vreo lovitură, mai totdeauna spre Colţii Şacalului îi înghiţea pămîntul. În orăşel nu se prea încumetaseră să atace. Asta, însă, se datorase lui Warner şi Travie care organizaseră o mică ceată de apărare din cîţiva oameni inimoşi. Cetăţenilor le era deci mai uşor să-şi ducă banii la banca din oraş, decît să-i ţină la ei. Şi pe urmă, Billy King, în afară de faptul că avea un om înarmat — pe Liston — nu trăgea rău nici el...

Willy, din însărcinarea consiliului, trimisese vorbă lui Turnney să scoată la teasc cîteva tipare despre evenimentul ce se pregătea. În sfîrşit, lumea fiind înştiinţată, era nerăbdător să vadă odată insigna lui Warner înfiptă pe un veston oarecare. Cînd în sală se făcu linişte şi numai ţipetele încinse de joacă ale copiilor se mai auzeau, Billy King intră senin şi stăpîn pe sine. Ceasurile arătau orele douăsprezece ale zilei şi cucul vopsit proaspăt în prăzuliu sărind din dosul căpăcelului din lemn al pendulei din saloon, cîntă sacadat şi grăbit. Îl reparaseră de cîteva ori în Fort Saint şi nimeni nu putea spune dacă este mai mincinos decît înainte de a-i fi desfăcut maşinăria.

Willy îl însoţea pe Billy King şi părea mîndru de ce făcuse. În saloon, cei adunaţi începură să se foiască. Apariţia celor doi anunţa că sosise momentul începerii discuţiilor.

Gerry nu se putu abţine să nu se strîmbe. Nici cu Murphy şi Shadow lucrurile nu şedeau prea bine. Cît despre ceilalţi din saloon nu se pierdură nici ei cu firea, cînd

cei doi păşiră grav spre mijlocul sălii, unde Buxton îi servi repede cu cîte un păhărel de whisky.

— Să terminăm ce avem pe mese, iar Buxton să închidă puţin barul, pînă ne achităm de răspunderea ce ne-am asumat-o faţă de liniştea oraşului. Şi, ca să nu stăm degeaba, permiteţi-mi să închin un păhărel, mulţumindu-vă că aţi ascultat invitaţia consiliului şi aţi venit azi aici.

Bancherul se ţinu de cuvînt şi ciocni cu o mare parte din cei prezenţi. Mulţi se sculară în faţa lui, iar alţii împrumutară bere, să poată lua parte la solemnitate. Billy King, puţin stîngaci, dar jovial, se înclină în faţa lui Murphy. Gerry, vădit enervat, vru să se scoale, dar Billy îi apăsă uşor umărul, silindu-l să nu se ridice.

Momentul prilejuit de intrarea în saloon a lui Billy King s-a consumat la iuţeală, mesele fiind îndată golite de ce se afla pe ele. Cîteva erau deja rostuite spre balconul ce ducea sus, unde îşi ocupară locurile Willy, Billy King şi Guernnsey, care-şi luase în serios sarcina încredinţată de consiliu.

— Stimaţi cetăţeni ! făcu Willy eforturi să-şi învingă emoţia. Aşa cum ştiţi, noi avem nevoie de un sheriff ! De o mînă de fier, care să apere legea în Blue Town...

— Bravooo ! Bravooo ! Aşa, Willy ! Să apere legea ! sări Weslley în sus. S-avem şi noi un om care să ne apere. Să dea de pămînt cu cei care nu ne lasă în pace !

Cîteva voci sparte din sală îşi arătară entuziasmul, şi cîteva pălării şi sombrerouri fură aruncate în sus.

— Iuhuuu ! ţipă Wide. Să fie însă mai dihai ca Warner, să nu se lase ciuruit ca un curcan !

— Să apere legea, continuă Willy moale, că doar de asta îl vom alege. Mai ales să fie drept şi să nu ţină cu nimeni. Să apere cetăţenii, cînd va fi nevoie. Putem să-l numim şi noi, consiliul, dar e mai drept să-l alegeţi voi, că şi pe voi vă apără, ca şi pe noi...

— Da, Willy, aşa să fie ! Aşa, aşa să fie ! Ţi-a ieşit o turturea din gură, jude-jude-hîc ! jude... se lăsă păgubaş Mayer, iar cei de faţă îl aplaudară, de parcă pe el l-ar fi ales.

— Bine, doctore ! îi mulţumi Willy. Dar să nu uităm că ţinutul nostru nu e loc de plimbare şi p-aici mişună tot soiul de... de... care trag iute cu pistolul şi nu cer voie la

nimeni... Nu mai departe decît astăzi... Ştiţi că legea cere să nu se intre cu arme în saloon. Dar toţi am intrat aici cu pistoalele ! Vedeţi cum respectăm legea ? Asta trebuie să facem : să respectăm şi noi legea, şi atunci nu vor mai fi atîtea gîlcevi şi pricini iscate din te-miri-ce.

— Hai, Willy, dă-i drumu' ! Prea ţii multe predici, îl sîcîi din nou Mayer. Dă-i jude... jude...

— Păi, să ne gîndim la cineva. Ştiaţi de lucru' ăsta mai de mult. Aşa că daţi-i drumu' să auzim un nume... !

În sală se aşternură cîteva clipe de linişte. Oamenii erau descumpăniţi. Nu era o treabă uşoară să alegi un sheriff aici. După puţin, mormăiturile se transformară în vacarm. Oamenii prinseseră curaj şi fiecare propunea pe cine nici prin gînd nu-ţi trăsnea. Cîteva nume se pronunţară mai tare şi din acest vacarm se desprinsese clar numele lui Allison.

Willy, teatral, îşi făcu mîna pîlnie la ureche, aplecîndu-se în faţă, spre mese.

— Dacă aud bine, parcă îl vreţi pe Allison, sheriff ?

— Pe Allison ! Da, pe el, ţipară un mănunchi de voci dintr-un colţ al saloonului.

Un şuier de fluierături îl acoperi însă pe Willy, apoi nu se mai auzi nimic. Buxton îl ajută pe judecător să facă linişte, trecîndu-i peste bar ciocanul pentru bătut şniţele, să se poată înţelege cu cei adunaţi pentru o treabă aşa de serioasă.

— Gentlemeni ! Stimaţi cetăţeni, un strop de linişte, să ne înţelegem, fraţilor ! Îl vreţi pe Allison, din cîte pricep !

Acelaşi vacarm îl acoperi, iar Willy lovi cu ciocanul în masă mai, mai, să rămînă cu coada în mînă.

— Bine, atunci să ascultăm pe cineva din cei care îl vor pe Allison. Asta ca să avem scris aici... este o formalitate...

— Ascultă, Willy, Allison dă tare cu pumnul. La fel, trage de stinge cu pistoalele. Şi nici nu bea atît cît Warner şi Travie. Şi, peste toate, mai sîntem şi noi care îl cunoaştem. Aşa că n-o să aveţi dureri de cap, Willy. Dacă vine Allison, se face linişte în Blue Town, asta s-o ştiţi !

— Bine, Ace, totdeauna ai avut o linguriţă de minte în rumegușul pe care-l cari în tigvă, îl blagoslovi Willy.

Ace, lăudat, se așeză privind împrejur, așteptînd să fie aprobat și de ceilalți. Dădu din cap la cîțiva, care se zgîiau la el, considerîndu-i părtași la tot ce spusese.

— Allison are pumnii de piatră, Willy. Dacă-ți dă o ghioagă, îți înghiți limba, nu alteeva, vorbi o matahală de om, cu o voce de ventrilog, mișcîndu-și cu greutate burta printre două mese, dintre care abia se ridicase. Cine dă mai tare ca el, să vrea să fie polițai ?

— Bravo, Bude ! Și tu ai zis-o bine ! Cred că e destul, gentlemeni. Îl cunoașteți pe Allison pe toate fețele, ce mai tura-vura, și-l vreți. Păi, cine poate să nu vă facă pe plac, stimați cetățeni ? Să nu mai pierdem timpul. Deci l-am ales ! Allison este de acum...

— Un moment... moment, Willy ! se amestecă Mayer. Un moment... se căzni să vorbească... E bun, bun de tot Allison și eu sînt cu el. Jude... Jude... hîc...

— Bine, doctore, hai nu ne mai ține pe loc ! Ești și tu pentru Allison. Bine, atunci să-i spunem că este...

— Un moment, ce dracu', jude-jude-hîc... se ridică din nou doctorul, care, de fapt, nu se așezase, ci mai mult alunecase printre halbele care-i năpădiseră masa, aduse pe furiș de Buxton. E bun, bun de tot Allison ! Hîc ! Și cu zic că e pe cinste ! Da !... da'... Hîc ! Da' e unu' singur ! Hai să mai punem unu' !

— E în regulă, doctore ! Adică îl vrei pe ajutorul lui Allison. Să vedem pe cine să-i dăm ajutor lui Allison. La toate te gîndești, doctore ! Ești speriat să nu te năpădească clienții !

— Nu, nu, Willy ! Stai să zic tot ! Spuneam să fie doi, adică... hîc ! Să mai vorbim de unu' ! Ce e rău să mai vedem...

— Ce ziceți, gentlemeni, de părerea doctorului ? Și el e în consiliu. Ia, hai să ne gîndim nițeluș. Dar Allison e cel mai bun și lungim lucrurile în zadar, că tot el va fi...

— Nu e rău ce zice doctorul, Willy, se amestecă Guernnsey de la masă. Dacă vor fi doi, nu-i pagubă mare. Și poate mai găsim unu' la fel și unu' din doi să fie ajutor.

— Bine, profesore ! Hai să mai vedem unu' ! încuviință plictisit Willy. Întrebuințase a nu știu cîta oară batista și, de fiecare dată, pînza arăta mai rău. Chelia îi lucea ca o gu'ie coaptă și spălată de ape. Favoriții pe care

uitase de cînd nu-i mai potrivise, se zburliseră îngustîndu-i de tot fața și așa destul de mică.

— Păi, aș vrea să propun și eu unul, sări rancherul Donnald. Unul care trage bine cu pistolul și nici de pumnul lui nu mi-e rușine. Cînd eram amîndoi tineri, la o gîlceavă, cînd ne-am bătut amîndoi, parcă m-a izbit cu o stîncă peste falcă.

— Să-l ascultăm pe Donnald, strigă Gallanger, susținut de oamenii de la ranch-ul lui.

— Dă-i drumu', Donnald ! vorbi acru Willy, așezîndu-se iritat pe scaun și făcîndu-și vînt cu batista.

— Eu l-aș vedea potrivit pentru treaba asta pe Murphy, vorbi legănat, după obiceiul texanilor, Donnald. V-am spus că-l cunosc bine și-mi pun chezășie capu' pentru el. E legat de locurile d-aici și poate să facă lucru bun în Blue Town.

— Să fie Murphy ! strigară cîțiva peoni și cowboys de la ferme.

— O clipă, o clipă ! se sculă agale Murphy, răsturnîndu-și scaunul. Eu vă mulțumesc pentru tot ce spuneți. Dar uitați că nu mai am treizeci de ani ? Mîine-poimîine îl prind pe al cincizecilea. Treaba de sheriff nu este pentru mine. Asta e clar ! E nevoie de un om sprinten. Să aibă mînă iute și mintea limpede. Mie mi-a trecut vremea, s-o știți. Dar fiindcă tot m-ați sculat în picioare, eu știu unu' care poate face regulă pe-aici. Nici nu visam să facă treabă bună la Defileul Morții. Cam el a scăpat băieții de la ciuruit... Și dacă acolo a făcut treabă bună, de ce în Blue Town ar face mai puțin. Iar dacă e să vorbim despre cît de tare dă cu pumnu', eu nu l-aș sfătui pe nimeni să-i caute pricină, cînd e cu țîfnă...

— Cine e, Murphy ? Hai, dă-i brînci ! țipară Gallanger și Donnald. Nu ne mai băga în călduri ! Că-i golim pe urmă lui Buxton butoiul.

Cei doi rancheri se agitară, băieții veniți cu ei de la ferme le ținură isonul, Willy încercă să zică ceva, dar nu reuși, decît după ce oamenii se liniștiră.

— Zi, Murphy ! vorbi judecătorul de la masă.

Guernsey căsca ochii mari, iar Billy King nu privea decît pe Dona Hilda, mai frumoasă atunci decît de obicei. Prietena lui Pearson se simțea fixată de bancher și, ca să

nu se plictisească, își împărțea ocheadele între Billy King și Gerry, care apărea la răstimpuri după trupul mătăhălos al lui Bude.

— Să vedeți acu' cine este, se scărpină Murphy încurcat după ceafă. Este băiatul lui Mulligan ! Gerry Mulligan ! La Defileul Morții, a curățat jumătate din banditii care ne vînau de sus...

Cîteva zeci de perechi de ochi luciră dușmănos, dar Gerry și prietenii săi nu aveau cum să-i vadă. În schimb, alte zeci de perechi de palme se porniră să bată. Numele lui Gerry se auzi în sală strigat de mai multe ori. Încercarea de a se scanda și numele lui Allison nu avu aceleași rezultate. Mîini păroase se apropiară de pistoale, așteptînd un semn sau nici ei nu știau ce... În culmea vacarmului, altele mai curajoase ridicară țevile pistoalelor în sus și o duzină de gloanțe se înfipse în bîrnele plafonului. Willy speriat de detunături fu nevoit să intervină. Așa mic și firav cum era, aproape dispăruse după Weslley. Cu ochii înfricoșați se holba la tavan, care se albise în cîteva locuri.

— Gentlemeni, v-am rugat liniște ! reuși Willy să-și înfrîngă emoția și să-și reîntregească statura. Și de ce ați intrat cu armele la șold ? Vedeți, dacă n-avem sheriff ? Pentru asta ne-am adunat doar. Să alegem unul. Dacă mai are careva ceva de spus, să-i dea drumu' !

— Păi, aș spune eu, se ridică de lîngă el, Weslley, roșu la față și gîtuit de emoție. Eu nu mă pricep să vorbesc, dar aș spune și eu ceva. Gerry e băiat bun și i-a mai venit minte la cap, însă Allison e bun și e mai copt. Că Gerry ar fi mai iute la faptă, poate, dar așa... fără chibzuială... Pe cînd Allison ar rumega lucrurile mai mult... La pumn nu știu cum e unu', cum e altu'... Poate că amîndoi dau tare, poate dau la fel. Da' de ce să dea cu pumnu' ? Și cu vorba ce-ar mai face ? Să știți de la mine că vorba folosită cum trebuie este butoi ras cu miere. Și care o să fie ales, eu așa zic, cu vorbă de duh să facă liniște în oraș mai puțin cu pistolu' ! Că ați văzut la Warner. El avea și pistol, folosea bine și vorba, și tot a luat drumu' țintirimului în troaca lui Timber... Allison e venit el proaspăt și nu prea știu pe unde a fost, ce-a învîrtit. Da' ca sheriff e bun, că e mai copt...

— Şi tu cu cine eşti, Weslley ? aproape îl somă Willy, văzînd cum încurcă Weslley vorbele, pe care nu le mai termina.

— Zău, Willy, să mă bată sfîntu', dacă pricep care-i mai valoros. Eu zic că şi Gerry şi Allison sînt buni...

— Allison e bun ! El e mai bun ca Gerry ! ţipară vocile de lîngă Buxton. Gerry e un ţîngău ! Să mai sugă, Willy, şi pe urmă să poarte insigna de poliţai !

— Mai bun e Gerry, strigă un cowboy cu o voce de tunet. Allison să se ducă de unde a venit ! Gerry e d-aici, din Blue Town.

— Staţi, staţi, gentlemeni ! Nu vă încingeţi, că Buxton n-are bere destulă, să vă stingă. Allison este la noi de aproape cinci ani. Şi e cunoscut de toţi. E om de treabă, îşi plăteşte dările. N-a avut pricini şi are proprietate la noi, în Blue Town. Ce, parcă toţi ne-am născut aici ? De unde aţi mai scos-o şi p-asta ?

— Allison este tot ce vrei, Willy ! strigă Gallanger. Dar nu-i pentru sheriff. Fă-l altceva, la judecătorie, dacă-ţi place aşa mult.

Willy înghiţi în sec şi parcă nodul lui Adam îl avea chiar în stomac. Allison se înnegrise la faţă. Iar Dona Hilda se mulţumi să privească numai la Gerry, care se frămînta pe scaun. La răstimpuri îşi ştergea faţa transpirată. Îi era cînd cald, cînd frig, şi-şi făcea într-una reproşuri că venise aici, să asiste cum era disputat. Cînd şi-a auzit pentru prima oară numele, simţise cum toate privirile îl ochiseră şi-l întorceau pe toate feţele. Deşi nu visase să ajungă sheriff, auzind că ar putea deveni poliţai, începu chiar să dorească să aibă înfiptă o stea în piept.

— O clipă, domnilor, interveni în sfîrşit Billy King. N-am vrut să mă vîr în treaba asta, că nu-i obiceiul meu. Dar poate că aveţi nevoie de un sfat şi nu vreau să vă lipsesc de el.

— Ce zice ? întrebă Shadow pe Clarke.

— Zice că e milă de noi, să pierdem prilejul să ne înfruptăm din deşteptăciunea dovleacului... care nici nu pîrîie de încrezut ce e...

— Aha... asta era... Ne dă şi nouă o lingură din duhul lui, ca la sugaci, şi ne ia ce se prelinge pe bărbiţă, să nu se irosească... îl secondă Shadow.

— Noi alegem un sheriff, continuă Billy. Dar unul care să facă liniște. Îl alegem, ca toată lumea de aici să respecte legea. Ați văzut și dumneavoastră că numele lui Allison s-a auzit mai întîi. Și eu aș merge cu el. S-a mai auzit un nume. S-a cerut ca Gerry să fie sheriff în Blue Town. Și pentru el eu aș ridica mîna. Dar prima oară am discutat despre Allison, deci onorații noștri cetățeni s-au gîndit mai întîi la el și asta înseamnă că el e mai bun. Dar dacă am vorbit despre doi, să alegem doi, dacă unul nu se poate. Iar dacă dumneavoastră o să alegeți unul, nu trebuie să se supere celălalt, adică acela care nu va fi primul, el poate să fie ajutor și nici asta nu este așa de rău... Eu am să votez pentru amîndoi, pentru că Allison este un băiat mai copt la minte, iar Gerry ziceți c-a fost grozav la Defileul Morții.

— Și eu zic ca domnul Billy, adică Gerry să fie sheriff ! strigă cu voce puternică Pedro, peonul. Gerry e d-aici și bate bine. Să spună Ace, care e de față, ce moacă a luat peste ochi mai ieri de la Gerry, de i-au cîntat toți guguștucii în cap. Numai după o găleată zdravănă de apă peste față a mai văzut dacă soarele este în văzduh, sau s-a ascuns sub covată.

— Liniște, gentlemeni ! Ne-am strîns să facem o treabă serioasă, nu să strigăm care încotro, se cățără Willy pe lădița de sub masă, să pară mai înalt, încercînd să risipească hazul din sală.

Vorbele peonului stîrniseră ilaritate și mai toți cowboy-ii și peonii din fundul sălii se hlizeau dîndu-și coate și frecîndu-și mîinile mulțumiți. Ace, care-și auzise numele făcut de rîs, scoase pistolul, țintind figura peonului, dispărută între celelalte ale confraților. Văzîndu-i îmbrăcați la fel și de aceeași culoare arămie lui Ace i se păru că l-a reperat de cîteva ori. Nemaiștiind pe care să-l aleagă să-i smulgă măcar un smoc de păr, se lăsă pînă la urmă păgubaș.

— V-am rugat să tăceți odată ! bătu Willy cît putu în masă. N-are decît Blue Town să rămînă fără sheriff ! Ce mare pagubă ? Amînăm alegerea și gata.

Propunerea lui Willy fu pe placul cîtorva din sală, dar nu a celor mulți.

— Toată treaba asta este... este... hîc... este... o aiureală sinistră a lui, a lui, Willy... hîc! țipă Mayer mai deslușit, ridicîndu-se greoi în picioare, ca să audă toată lumea din saloon. Voi îl vreți, îl vreți... hîc... pe Allison. Aștia care trag, care trag la pămînt... hîc... și-și ard mîinile cu dangaua... hîc... îl cer pe Gerry. Dracu' să înțeleagă... hîc... de ce sînteți așa chiori! Pe sănătatea mea, dacă nu sînteți adormiți ca marmota iarna! Ați orbit... hîc... și vreți ce nu vor toți de față...

— Să votăm! se auzi vocea hotărîtă a lui Murphy, susținut de Donnald, Gallanger și de oamenii de la ferme.

Ceilalți, afară de peoni, începură să strige pentru Allison, mai, mai să acopere fluierăturile peonilor, care-și vîriseră degetele în gură, stîrnind un vacarm de neimaginat.

Gerry nu-și mai găsea loc pe scaunul care făcuse parcă ghimpi. „Ce comedia dracului se întîmplă aici? își spuse în gînd. Mă vor sheriff, așa, fiindcă i s-a năzărit lui Murphy... Și dacă mă aleg și umblu să desființez banda care stăpînește ținutul? Mă vor curăța ca pe Warner. De ce Murphy o ține morțiș și i-a mai ridicat și pe ceilalți să mă susțină? Oare sînt eu în stare să port steaua? Aștia de aici cunosc doar că, pînă mai ieri, Blaky se lupta cu mine să mă ducă acasă tocat de bani! Și ce ar zice Annie să mă știe sheriff? S-ar bucura desigur! Steaua de sheriff este o fală aici! Să ai dreptul și să chemi pe cine ți se năzare, să-l iei la rost! Și Billy King cînd mă vrea pe mine, cînd pe Allison. Încearcă să nu-i supere pe Pearson și pe Willy, prietenii lui. Îl vor pe Allison care, împreună cu Harris, mă făcea să dau ortul popii, dacă nu venea Steve. Dar Steve unde o fi? Vocea lui a tunat cîndva, aici în saloon, în apărarea mea. Și Dona Hilda cum se mai uită! De-ar ști Annie că Dona Hilda îi face ochi dulci și lui Billy, desigur ar suferi. Dar ea face ochi dulci tuturor. Cît ar încerca Pearson s-o strunească, ea nu poate uita că a cutreierat multe orașe din Far West. Și nu-i urîtă cantora! Astăzi a avut mai mult farmec ca oricînd. Și Ace m-ar toca! Nu mai vorbesc de Allison... Harris m-ar jupui de viu! Dar dacă voi fi polițai...?“ un ghimpe de ambiție i se înfipse lui Gerry în suflet, sîciindu-l fără astîmpăr.

— Păi atunci să votăm, repetă Willy a nu mai știu cîta oară încît auzi și Gerry. Dacă vreți așa, să fie așa. N-aș vrea să duceți vorbă la Fort Saint că noi nu facem cum vor cetățenii onorabilului nostru oraș! Să-l alegem deci! se ambală iar, ridicîndu-se pe vîrfuri și aranjîndu-și ținuta. Haina neagră, descusută la o mînecă sub braț, îi descoperise plastronul scrobit, iar pince-nez-ul i se înfipse vîrtos la rădăcina nasului său pătat de pistrui.

Strigat mai întîi Allison, o duzină și ceva de palme păroase se ridicară în sus. Willy le numără, se fistîci, greși cu cîteva mai mult și înscrise rezultatul mărit cu ceva pe o foaie liniată a registrului îmbrăcat în hîrtie gradel.

Pus la vot și Gerry, pentru el se ridicară mîini de trei ori pe atît. Willy micșoră, la adunare, cît putu numărul, dar nu reuși să-l reducă sub cel scris pentru Allison. Billy King își ținuse promisiunea, ridicînd mîna pentru amîndoi.

— Păi n-au fost mai multe la Gerry! se înfurie Harris. El n-a avut atîtea. De unde le-ai scos, Willy? Pentru el au votat peonii. Ce avem noi cu voturile lor? Nici nu le vedem fața în oraș. Și nici nu cresc vite ca lumea, nici negustorie nu fac. Abia dacă vin pe aici, la saloon.

— Nu-i așa, Harris! se roși Guernnsey la față. Peonii ne dau să mîncăm! Cînd ne-am așezat aici, i-am găsit scormonind pămîntul și adunînd cartofi. Doar a rămas vorbă că peonii și coioții au stăpînit ținutul ăsta! Vino la școală sau la Willy, să-ți arătăm cînd s-au așezat aici! Așa că au și ei o vorbă de spus în treburile orașului...

— Bine, Guernnsey! Halal discurs! Pe cinstea mea, că ți-l aduc pe Smoky la școală, chiar dacă-l ung cu catran, de nu vrea. Pe cinste vorbe! glăsui Withey Roy. Chiar de-l fac cowboy, buchea de la tine vreau s-o știe!

Rancherii, cowboy-ii, ca și peonii, rămași în tot acest timp sfioși, dar demni, bătură din palme, aprobînd pe Guernnsey.

— Deci, gentlemeni, așa cum ați voit, v-ați ales un nou sheriff în persoana lui Gerry Mulligan, fiul lui Tom Mulligan, bătrînul, și al lui Cecilly Mulligan, cunoscuți în Blue Town!

Pe Gerry îl trecură fiori. Avea impresia că se află sub un clopot de sticlă și nu mai are aer, că se sufocă precum fluturele sub un pahar, care își întinde aripile pe hîrtie...

— Bravo, sheriff ! îl strînseră în brațe Murphy, Shadow, Clarke și ceilalți de la ferme.

— Am pierdut un om a-ntîia, pe cinstea mea ! se jelui Gallanger. Dar de, pierderea nu-i așa mare, dacă l-am săltat sheriff în Blue Town.

— Apropie-te, Mulligan ! îl invită Willy, privind neputincios în saloon. Vino să-ți iei însemnul !

Gerry se îndreptă spre masa lui Willy. Pe măsură ce distanța între el și cei din consiliu se micșora, liniștea începuse să-și facă cuib în pieptul său. Îi zărea privindu-l cu ochi admirativi, ori dușmănoși. Peste cîteva secunde va fi sheriff-ul lor. Omul ordinei din Blue Town. Privirile Donei Hilda îl ardeau și nu înțelegea pentru ce se gîndea atît la femeia lui Pearson. I se păru că stăpînul saloonului devenise mic și neînsemnat. Nu-l văzuse niciodată așa de scofîlcit. Că Dona Hilda se mai află și nu se mai află așa departe de el. Încă doi pași și Gerry atinse marginea mesei. Willy se întinse cît putu și-i prinse steaua de sheriff în piept, strîmbîndu-se de parcă linsese oțet. În insignă se oglindiră pentru puțin sticlirile sinistre ale cîtorva perechi de ochi. Se auziră chiar vorbe mormăite de ocară, la adresa celor ce hotărîseră așa.

— Ai de spus ceva, Gerry ? îl întrebă Willy plictisit, după ce-i înșirase în cîteva vorbe îndatoririle de polițai și-i primise legămîntul de a apăra legea și dreptatea în Blue Town.

— Un singur lucru, domnule Willy, adică, de fapt, două. La început ,vreau să mulțumesc celor care au ridicat mîna pentru mine. Am să fac treabă, așa cum spune legea ! Al doilea, vreau să propun un ajutor. Așa se cade, să mai fie careva să mă ajute. Că nu-i glumă cu ce-i de făcut. Iar Allison, fără îndoială, n-o să vrea să fie al doilea...

— Păi, cum să nu, Gerry ! și-a dat consimțămîntul Willy. Acum, numai dumneata trebuie să alegi. Ia-ți omul care să te asculte. Dacă te-ai gîndit la vreunul, zi !

— Pentru început, să zicem că l-aș alege pe... domnul Timber...

— Timber ? Cum, Timber să fie ajutor de sheriff ? Willy, la fel cu majoritatea celor din sală, căscă ochii mari și cît p-aci să se aștearnă pe rîs. În sală se rîdea bine, iar cîțiva se țineau cu mîna de burtă. Domnul Timber este aici ? întrebă Willy care se înveselise de-a binelea. Parcă l-am văzut mai devreme cu doctorul.

— O fi plecat, Willy ! răspunse cu răutate Harris. O fi avut pe vreunul să-l scalde...

— Scoală, bețivane ! îl înghionti pe Timber un bărbos de lîngă Mayer. Ai devenit mare, groparule ! Din cioclu, iată-te ajutorul cotoiului ! Pupă-i mîna lui Gerry, că te-a săltat bine în șa... Te-a scos din lături, putreziciune !

Timber, beat criță, abia reuși să se dumirească unde se află.

— Ești ajutorul lui Gerry, bătrîne ! îl ajută să înțeleagă un cowboy de la masa vecină.

— Gerry, zici, ce-i cu Gerry ? V-ați îmbătat cu toții !

— Ziceam că Gerry a fost uns sheriff și te-a propus ajutorul lui...

Din încîlceala gîndurilor ce le avea în cap, Timber nu putea să aleagă mai nimic. Reuși după un timp să vadă mai deslușit mutrele celor de aici, iar Mayer, care se mai trezise, îi confirmă că cele auzite erau adevărate.

— Ajutor de sheriff, zici, doctore ? Pe dumneata te cred ! Și Gerry, sheriff ? Să mor, că-i cea mai tare glumă de cînd mă știu.

Cîțiva de la ferme păreau nemulțumiți și contrariați de ce-i trăsnise prin cap lui Gerry. Pentru că ei îl susținuseră, trebuiră să înghită gălușca și nu ținură isonul celor porniți pe batjocură. Rușinați că trebuiau să facă un lucru numai de hatîrul noului sheriff, căutau mai mult în jos. Willy, cu o grimasă ironică pe care nici măcar nu și-o ascundea, îi dădu lui Gerry insigna, să-i pună însemnul de ajutor lui Timber. Acesta veni împleticindu-se, mai mult ținut și împins de cei de la mese...

— La așa sheriff, așa ajutor ! mormăi un ins cu o față cioplită prost, din apropierea lui Timber. Acesta auzi, sughiță și-și înfipse ochii în mutra celuilalt. Figura acestuia se umflă de cîteva ori, se strînse, pentru a se fixa, în sfîrșit, pe retina lui Timber.

— Să-l asculți pe Mulligan, îi recomandă Willy. Și să faceți liniște în oraș!

— Să faceți liniște în ținut, sheriff! strigă Murphy. Să curățați lichelele și pușlamalele, care ne golesc pungile!

Ședința se termină iar Buxton, la îndemnul lui Pearson, servi bere la cei care comandară. Bancherul făcu cinste la toți, iar Dona Hilda luă loc la masa unde Billy King, Gerry, Guernnsey, Willy, Mayer și Pearson începuseră să bea în sănătatea noului sheriff.

Timber se lupta să se dezmeticească și se așeză alături de masa lui Gerry, lîngă Murphy, Shadow și Clarke.

Pianina începu să cîte într-un ritm viu, iar halbele se înghesuiau pe mesele ticsite din saloon. Cei mai mulți începură să soarbă din berea de Bruxelles, mulțumiți de cum se terminaseră lucrurile. Foarte puțini părăsiră însă ostentativ localul. După înfățișare, nu puteau fi decît oamenii lui Allison, care lucrau la ranchul său, sau cei de la gaterul lui Harris. Cele patru fete își arătară din nou danteluțele pantalonașilor, iar Dona Hilda, cerută de cowboys, apăru din spatele draperiei, odinioară plușată. Îmbrăcase pentru acest eveniment o rochie neagră înfoiată, împodobită cu pene de struț. Era rochia în care cucerise primele aplauze în Blue Town și care acum o arăta la fel de frumoasă ca și în prima zi. Își prinsese în urechi cerceii pe care-i purta la zile mari, trei mici fragmente dintr-un șir lucitor de mărgele, atîrnînd de un taler șlefuit dintr-o piatră prețioasă, iar părul și-l pieptănase în aceeași coafură montantă, asemeni unui dom, din care șuvițe rebele îi cădeau peste o parte a frunții ca o pavăză șovăielnică în calea privirilor mai îndrăznețe.

Dona Hilda dansă pentru cei doi alești ai orășelului, foșnindu-și rochia și ridicîndu-și mult, foarte mult penajul de struț, astfel încît ochii injectați de alcool ai multora alunecară pe strălucirea ciorapilor de mătase, negri, pînă la jartierele din aceeași culoare.

Cîntă un cîntec vechi al cowboy-lor din lungul rîului Pecos, ungînd inimilor băieților de la ranch-uri. Gerry,

foarte atent acum, reuși să pătrundă tîlcul versurilor că îi erau lui adresate...

Cînd soarele de jar se ascunde în făget
Și Pecosul leneș aleargă să se culce,
Cu ghitara în mînă, spre chipul iubit,
Călare, în ropot, iubirea mă duce...

Hai, Blaky, iute mă poartă
Spre ochii ce-n taină mă cheamă,
Că preria, cu rîurile toate,
Numai spre ea mă îndeamnă...

Iar de te încumeți să vii în poieniță,
Fugind din odaia-ți lăcătuită,
Îți voi șopti în neagra-ți cosiță
De-al meu dor, suavă iubită!

Hai, murgule, iute tu zboară
La fata ce-n vale mă cheamă,
Că sihla și rîurile toate
Spre chipul iubit mă îndeamnă...

Dona Hilda termină, iar Gerry avu senzația că toată lumea privește la ei. Pianina încercă să umple singură golul lăsat de cantoră, iar în sală cîțiva ovaționară pentru noul sheriff. Se strigă și numele lui Billy King, iar cele patru fete își arătară din nou picioarele strînse în cizmulițe, închise cu șireturi pînă la genunchi. Atmosfera se încărca din ce în ce, iar Buxton prididea cu greu, poruncilor abia ghicite prin pîcla groasă de fum din saloon.

— Spune-ne și nouă, Gerry, dar fără ocolișuri. De ce tocmai Timber a fost ales de tine să-ți fie ajutor? Nu găseai unul mai de doamne-ajută în tot Blue Town? vorbise Guernnsey.

Ceilalți de față, interesați de întrebare, ciuliseră urechile.

— Nu mai știu nici eu cum a fost! Atunci am avut în cap un gînd, pe care acum nu-l pot aduna ca lumea,

se bîlbîi intenționat Gerry, încredințîndu-i pe ceilalți că trăsese zdravăn la măsea.

— Și cum, n-ai avut nici un scop anume ? nu-l slăbi profesorul, răsucindu-și una din mustăți muiată în bere, ce-i cădea mereu în gură.

— Ba cred c-am avut, și acu' parcă mi se limpezesc gîndurile. Mi-am zis că n-ar fi rău să am aproape un asociat care să facă iute lăzile și cele trebuincioase pentru cei care se vor încumeta să calce legea.

Pearson și Willy, de față, rîseră cu poftă de prima glumă reușită a lui Gerry.

— Numa' să ai grijă, să ai grijă... hîc... să-mi lași și mie niței mușterii. Unde mai e de îndreptat ceva, sheriff, să-i lași în seama mea. Dacă-mi rărești cliente... clientela... hîc... o scofală... hîc...

— Hai, Timber, să mergem la oficiu ! se ridică Gerry, strîngîndu-și centura în jurul mijlocului. Nu-i treabă deloc ușoară, prietene.

Gerry salută cowboy-ii de la ranch-uri și, susținîndu-l de braț pe Timber, ieșiră împreună pe ușile batante ale saloon-ului. Trecînd pe lîngă Pedro, tînărul sheriff cumpără o grămăjoară de alune de pămînt, lăsîndu-i un dolar de argint. De fapt, acesta era prețul la toată marfa care o aducea zilnic spre vînzare.

— Grație, senor ! Senor Gerry este bun ca aluatu' ! Santa Maria va ajuta pe senor sheriff și pistola de la șold... la fel.

În drum spre oficiu, Gerry nu mai avu timp să se gîndească la prea multe. Întîmplarea ultimă îi dădea mult de furcă. Faptele din ziua alegerii lui ca sheriff trebuiau rumegate pe îndelete.

— Ha, ha, eu dorm în patu' lui Travie, sheriff ! Și-i iau și pistoalele. Cu hainele mă descurc. Îmi amintesc că ținea la brîu două tunulețe pe cinste. Măcar să le pot căra după mine. Poate mă strîmbă de tot acu' la bătrînețe.

— Faci cum vrei, bătrîne ! Eu îmi păstrez pistoalele. Mi-au fost credincioase la Defileul Morții și n-am motive să mă despart de ele.

Cei doi intrară în oficiul sheriff-ului. Gerry avea o legătură de chei de la Willy și urma ca a doua zi să discute cu judecătorul amănuntele îndatoririlor lor.

Cum acasă trimisese vorbă despre schimbarea survenită în meseria lui, se gîndi să se dăruiască odihnei, în timp ce ajutorul dormea de acum bușteau. În oficiu răsunau sforăituri puternice, de care Gerry se temea mai mult ca de dușmănia lui Ace...

Capitolul XII

RONDUL LUI TIMBER

A doua zi, cînd zorile nu răsăriseră bine în Blue Town, Willy se înfățișă la oficiu și-i predă lui Gerry tot ce rămăsese de la Warner. După ce trecură lucrurile în registrul judecătoriei, noul șeriff mai primi cîteva sfaturi avocățești.

Pentru început, îndeletnicirea de sheriff îi părea peste măsură de încurcată lui Gerry. Voind să nu înșele credința celor care l-au ales, se apucă cu sîrg de lucru. Mai întîi buchisi caietele de notițe ale lui Warner. Se duse și la Willy în vreo două rînduri, de-l descusu în cîteva pricini încîlcite. Fără exagerare, după cîteva zile, Gerry părea că este polițai de cînd lumea...

Explicîndu-le celor de acasă ce avea de făcut ca sheriff Cecilly și Annie îl priviră cu scepticism. Aproape imediat Annie l-a felicitat, dar doamna Mulligan l-a jelit de parcă Gerry ar fi fost gătit în costumul nou de cowboy, cu mîinile încrucișate pe piept. Annie l-a încurajat, dar i-a dat mii și mii de sfaturi. Gerry a fost nevoit să le promită tot ce au vrut ele, asigurîndu-le că va veghea să nu i se întîmple nimic rău.

Dată fiind, mai ales noua situație, Annie a trecut sub tăcere pățania de la cascadă. Zilele pînă la sosirea la ranch a lui Billy King, după cum le promisese, trecuseră într-o

lîncezeală de nesuportat. Ideea că bancherul n-are cuvînt pe Cecilly o tortura. Privea în lungul drumului, ce ducea la ranch, așteptînd ca în fiecare călăreț să recunoască pe Billy King. Annie punea de acum la îndoială buna credință a bancherului. Iar lui Gerry nu mai avea curajul să i se confeseze. Acum, cînd devenise sheriff, îl credea capabil de orice faptă pripită, necugetată. Cecilly a fost prima care cunoscuse adevărul de la Annie. Fata ei avu grijă să o consulte, fiind sigură că sfatul înțelept al mamei o va ajuta să înțeleagă intențiile lui Billy King.

— Dar nu mi-aș fi închipuit în ruptu' capului una ca asta ! Părea un bărbat întreg la minte, Annie, vezi, cum te poate înșela vorba ticluită și mieroasă ? Sau poate te-a încercat, Annie, să vadă de nu ești ca fetele de la saloon care-și aruncă fustele-n cap...

Annie nu catadicsi să răspundă. Nu știa dacă așa începe dragostea pentru o femeie... sau dacă bancherul își dăduse arama pe față.

Alegerea lui Gerry ca sheriff renăscuse mult optimismul Anniei. Viitorul i se părea asigurat. Avea de acum înainte cine s-o apere. În umbra pistolului lui Gerry, va munci alături de Cecilly la ranch, fără să se teamă de uneltiri ticăloase. Chiar dacă n-avea tată, avea, în schimb un frate tînăr, frumos, voinic, ce-și cucerise un nume de viteaz la Defileul Morții. Și peste toate, fusese ales sheriff în Blue Town ! „Oricum, sheriff-ul are putere în oraș, și nu-i ușor să treci peste voința lui !“ îi spunea lui Cecilly, încurajînd-o, în aceste laude aduse lui Gerry.

Dacă Gerry ar fi cunoscut frămîntările Anniei, n-ar fi fost atît de potolit. I se păruse că fata și-l scosese din gînd pe bancher și asta oarecum îl liniștea. „Cine știe ce plămăzi mai dospesc în capul lor femeile astea ? gîndea precaut totuși tînărul Mulligan. Eu știu că nu-mi place mutra lui de filfizon mexican și pace !“

Gerry ajunsese la cîteva sumare puncte de plecare. Chestia cu polița semnată de tatăl său i se părea la fel de neclară ca și moartea lui Warner. Trebuiau limpezite deocamdată aceste ape ! Căile i se păreau afurisit de spinoase. „Multă răbdare, Gerry, își spunea singur. Numai cu mintea limpede poți descurca lucruri ce par de nepătruns“.

— Timber, bătrîne ! îi spuse într-una din dimineţile următoare Gerry, ajutorului său, care tîndălea prin oficiu. Cele aflate de mine la Fort Saint trebuiesc dovedite. Mă bate gîndul să dăm o raită la Colţii Şacalului. Poate e rost să dibuim ceva despre Warner. Ar fi grozav dacă ne-am întoarce cu ceva în coburul şeii ! Poate mai dăm de niscaiva urme.

— Sheriff, la ordinele voastre ! Dacă nu mă-nşel, eu sînt plătit să ascult, nu să pun întrebări şi sincer să fiu mi-au amorţit mădularele de atîta stat.

— Dai semne, de îngrăşare bătrîne, şi fata pe care ai comandat-o s-ar putea să se răzgîndească, îl mai necăji Gerry, văzîndu-l sculat din pat şi întinzîndu-se gata-gata să-şi rupă vreun mădular.

— În regulă, sheriff, şi asta e adevărat ! Cîte zile bunişoare m-am tot războit cu mutra asta a mea s-o scot la lumină ! Dacă nu mă-nşel, nu-ţi era nici ţie pe plac cum arătam înainte. De nu mă sculam atunci de pe scaun, îmi tăia amărîtul de Gloomy o felie din obraz. Aşa pornit era să-mi tundă stufărişul din barbă. Părul mi l-a ajustat atît cît să nu fiu luat drept pastor... Hainele cred că-ţi plac ! se împăună ajutorul.

— Eşti o adevărată comoară, bătrîne ! Pari scos de la cutie, nu altceva !

— De ai şti, sheriff, cît am răscolit prin magazine, să le găsesc ! Toate le-am întors cu fundul în sus. Cine e vinovat că mama nu m-a înfăşat şi mi-au rămas picioarele strîmbe, de trece porcul pe sub ele ? Iar de înalt, asta-i marca. Nici tata n-a fost mai trupeş. La mine ploi n-au căzut, patul a fost scurt şi altul n-am avut. Aşa că tu eşti vinovat că m-ai ales ajutor. Ai făcut-o să-ţi rîzi de mine, şi uite c-ai nimerit-o !

Gerry îl privi şi nu putu să-şi ascundă un zîmbet. Oricum, în nimeni de aici nu avea încredere mai mare ca în Timber. El cunoştea totul despre Steve şi-l ajutase atunci s-o scoată la capăt, păstrînd în deplină muţenie secretul lor. Dacă la început mai făceau haz unii din oraş cînd îi vedeau împreună, acum, în noua sa înfăţişare, apariţia lui Timber nu mai stîrnea zîmbete. Gerry, cu toate insistenţele lui, nu l-a putut convinge să renunţe

la iapa deșirată și ciolănoasă. Cei care treceau și o vedeau cît era de uscată și năpîrlită nu-și puteau ascunde zîmbetele, amintindu-și că o văzuseră de atîtea ori, ducînd morții la țintirim, iar acum devenise calul celui de al dòilea polițai al orașului.

Gerry s-a îngrijit și de inițierea lui Timber în treburile ajutorului de sheriff. Pentru asta s-au dus în afara orașului, să încerce precizia pistoalelor și a carabinei lui Timber. Au înfipt cîteva sticle goale în niște pari și l-a sfătuit pe Timber cum să ochească de la douăzeci de pași. După încercări repetate, Gerry oftînd, fu nevoit să se lase păgubaș. Ori de unde trăgea, gloanțele ajutorului dispăreau ca înghițite de strigoi...

Drumul urca și călăreții se păstrau cu mutenie în șei.

Departe, în dreapta văii, se întindea cît cuprindeai cu ochii ferma lui Allison. Țarcurile erau acum goale. Oamenii mînaseră vitele în valea bogată în pășune a lui Rio Pecos, așa cum făceau toți ranchman-ii din partea locului.

Cum ajunseră sus, cei doi oameni ai legii se așezară pe lucru. Aplecați de mijloc, o zi întreagă controlară locurile încinse de soare. Dar semnele, dacă or fi existat cumva, părea că se evaporaseră. Descurajați se gîndeau să renunțe și se îndreptară spre locul unde lăsaseră caii. Dar cîteva pete murdare ce abia se mai deosebeau pe cenușiul stîncii îi reținură. „Pare că originea lor nu poate fi decît cea care o bănuim. De la Warner și Travie sînt cu siguranță", spuse tare Gerry, cuprins de neastîmpăr. Inspectară cu atenție locul, recunoscînd abilitatea celor care făcuseră de petrecanie fostului sheriff ! Un loc mai potrivit nici nu puteau găsi ! Drumul, destul de lat în acel punct, era străjuit de cîțiva colți pietroși, îngemănați la peste zece metri înălțime. Ascunși după această cetățuie de piatră, cîțiva buni ochitori puteau veni de hac unei trupe întregi. În față, un perete abrupt ostil, de unde poteca se bifurca. În spate, drumul în stîncă se îngusta și nu te mai puteai retrage. Cei de sus te curățau oricum, fără să-i vezi la față măcar.

— Perfect loc și-au găsit, Gerry ! strigă Timber, fără să-și stăpînească uimirea. Mîna meșteră a naturii care a ticluit acest loc a fost darnică cu ucigașii lui Warner.

— Dar nu țipa așa tare, bătrîne ! Țipi de parcă tu ai fi în Fort Saint, iar eu aici, călare pe Șacal. Ai dreptate, locul e ales pe cinste !

— Un lacăt care nu poate fi deschis decît cu o haraba plină de dinamită, iar Warner n-avea decît încărcătura din pistoale, dacă nu spun prostii !

Ajutorul lui Gerry căzu apoi într-o tăcere soră cu mutenia, grepțănindu-și părul ce i se ridicase în cap și privind cu ochii săi de veveriță înaltul stîncii de pe care se trăsese.

— Ei veneau în spre Blue Town, întrucît au urcat dinspre Pecos. Brașoavele scornite la procesul lui Paulo, că i-ar fi curățat în drum spre ranch, la noi, sînt povești de adormit țîncii de-o șchioapă, vorbi iute și întretăiat Gerry.

— Ha, ha, ha ! se bucură Timber. Azi sînt în norocuri, sheriff ! și-i înmînă lui Gerry un obiect ridicat de lîngă o crăpătură în stîncă.

— Ia stai, bătrîne ! Dar asta nu e decît ce-a mai rămas din pipa lui Travie. Ești un hombre norocos, vorba lui Steve, că el o avea... Acum lucrurile încep să se limpezească. Gerry se săltă pe o ridicătură de piatră și privi de jur împrejur printre Colții Șacalului, cît putea cuprinde.

— Vino încoa', bătrîne ! Lasă caii unde sînt, că stau bine.

N-au făcut mai mult de cincisprezece pași și un miros de carne intrată în putrefacție îi trăsniră. Mai înaintară, învingîndu-și sila, și privirile le căzură pe hoitul unui animal devorat în parte de coioți. Resturile putrezeau în soare, iar viermii hălăduiau ca la ei acasă. Ținîndu-și mîna la nas, Timber se apropie și trase de pe tigva urîtă și roasă a animalului harnașamentul hărtănit în cîteva locuri de sălbătăciuni.

— Bătrîne, acum este limpede ca apa izvorului. Asta este căpăstrul calului lui Travie. Îl cunosc ca pe al meu. Era bătut cu ținte de aramă, uite-le aici, coclite, cum de altfel erau. Nu mai este nici o îndoială, că în acest loc au fost lichidați cei doi oameni de ordine.

— Hai să ieșim la drumeagul pe unde am venit. Poate mai dibuim ceva. Oricum, de acolo l-au tîrît aici, dacă nu

spun prostii, și Timber ridică piciorul calului, cu toată scîrba ce-l stăpînea, arătînd urmele de păr ce se vedeau pe stîncă. Mai ai ceva de zis, sheriff ? îl iscodi ajutorul, ținîndu-și mîinile în șold, sigur de el. Sau acum lucrurile sînt clare ?

— Hai la treabă, bătrîne ! îl acoperi Gerry cu priviri încărcate de blîndețe. E rost să dezlegăm lucruri care să arunce puțină lumină aici. Treburile sînt pe cale să se descurce.

Răscoliră cu mai multă atenție locurile. Timber, urmărit de baftă, ridică de jos un pinten și-l răsuci în mînă ca pe o monedă rară. Rotița mare cît o carboanță fu cercetată și răscercetată.

— Este de la piciorul stîng, bătrîne, îl privi în ochi Gerry, fără să clipească, așteptînd totuși o confirmare.

— De unde ai scos-o, băiete ? De ce de la stîngul ? Mergi la sigur, de parcă l-ai cules de la cizmă ? Fața ajutorului se lungise de uimire, apoi un licăr de neîncredere i se ivi în priviri.

— Ia-l în mînă, bătrîne ! Privește banul de argint din care și-a făcut rotița. Uită-te bine la el. Ai înțeles șpilul ? Uite, se află aici o crustă. Vezi ? Stai așa, să-ți... ! Gerry luă cuțitul și zgîrie cu atenție metalul și dinții tociți, desprinzînd o coajă sfărîmicioasă. În crusta dezlipită, un fir de păr alb și scurt își scotea capul la vedere. Strașnic, bătrîne ! Omu' nostru călărește un cal alb. Și nu este nici prea îndepărtat timpul de cînd l-a pierdut. Vezi ce simplu este ? Oho ! Oho ! exclamă Gerry. Și mare minune dacă banditii n-au înfășurat copitele cailor în mocasini. Uite aici o bucată ferfeniță dintr-un mocasin. Deși terenul e tare, al dracului de prevăzători mai sînt ! Se vede că șeful haitei își ia toate măsurile de prevedere.

— Dar tu ai fost născut pentru a fi sticlete, Gerry ! Zi-mi și mie unde le-ai învățat. Doar Guernnsey a avut altă treabă la școală, nu de asta v-a vorbit la tablă...

Gerry rămase pe gînduri. Amintirile îl duceau în copilărie, cînd Archie, bunul său, îi descifra în sihlă și în preria ce începea de la țarcuri urmele animalelor care hălăduiau prin ținut. Cu Archie urcase și la Colții Șacalului. Aici citiseră semne pe piatra stearpă. Multe învă-

țase Gerry și de la Steve, din povestirile acestuia, după ce trecuse cu bine frigurile rebele care-l chinuiseră...

— Bătrîne, hai s-o apucăm pe acest drumeag. Poate mai aflăm cîteva urme...

O porniră prevăzători și atenți la fiecare zgomot din jur. De aici, panorama orașului Blue Town li se înfățișa ca o adunătură de case acoperite cu solzi roșii albăstrui. În fundul văii, la stînga, cabana lui Allison, abia se zărea ca printr-o perdea de ceață. Înconjurat de sihla arțarilor și de drumul ce cobora în Fort Saint, pămîntul lui se întindea pînă la Colții Șacalului, iar în cealaltă parte se învecina cu drumul ce urca la ferma lor.

„Nici că se putea să-și aleagă o bucată de pămînt mai frumoasă Allison, ăsta, gîndi Gerry. Întinderile de teren cultivabile le-a cumpărat de la peoni pe mai nimic. Harris nu le-a dat voie peonilor cu nici un chip să-și tragă apă din rîul abătut spre gater. Ceilalți, care au stat pe gînduri, au fost momiți de Pearson și așa, cu băutura în nas, au semnat în fața lui Willy actele de vînzare către Allison".

— Ce părere ai, bătrîne? de aici, în cîteva minute se poate ajunge la ranch. Dar n-au făcut așa. Vezi? Au coborît mai întîi pînă la Rio Pecos. Ciudat! Hai să cercetăm pînă la capăt toată tărășenia.

Timber îl urmă docil, frămîntat de tot felul de gînduri stranii și întortocheate. Trebui să recunoască că Gerry nu se înșelase. După aproape zece minute de galop pe teren tare, străbătînd o fîșie de prerie, ajunseră la un loc unde urmele întipărite se citeau ca în palmă.

Gerry se așteptase ca iapa lui Timber să-și dea sufletul, dar, spre stupefacția sa, se resimțea mai puțin după galop decît Blaky.

Semnele copitelor a trei cai se puteau citi pretutindeni în pămîntul moale. Crăci rupte și amestecate cu pămîntul argilos le confirmau la fiecare pas presupunerile.

— Aici nu se prea șterg ușor urmele, bătrîne, rupse tăcerea Gerry. Pămîntul e de vină. Nici ploile care au căzut n-au avut ce le face. Numai tăvălugul le-ar mai veni de hac. Vezi, bătrîne? continuă Gerry. Oamenii s-au cam grăbit. Cel care a aruncat cîrpa asta folosită la o rană deschisă n-a prea stat în cumpănă. Poate n-a gîn-

dit că cineva îl va paște, sau nu l-a durut nici în cot de eventuali urmăritori...

— E sînge, sheriff ! Nu mai încape vorbă.

— Da, bătrîne ! Treanța asta glăsuiește că Warner și Travie și-au vîndut scump pielea. Nici nu putea fi altfel ! Warner a fost prieten bun cu tata și la noi era totdeauna bine primit. Luptaseră împreună, și ai mei îmi povesteau multe despre isprăviile din tinerețe ale lui Warner... Vezi, bătrîne ? continuă Gerry. Cei fără mocasini au șters-o pe aici, spre Blue Town. În acest loc au pus pesemne țara la cale și au tulit-o apoi în oraș. Ceilalți au dispărut de parcă i-a înghițit pămîntul. Afurisit obicei au mai împrumutat hahalerele de la indieni ! Oricum, potcoavele de la cai sînt bătute în Blue Town. Se vede de la o poștă mîna lui Weslley și fierul din care le face. Pune Weslley fier, nu glumă. Ia uite și forma lătăreață și cu arcul deschis mult în spate...

— Măi, să fie ! sări Timber. Dacă nu mă înșel și spun prostii, mușterii noștri sînt niște fazani și jumătate sau...

— Sau se cred din cale-afară de tari, încît nu le pasă de urmele ce se văd de la o milă ! strînse Gerry din măsele.

— De aici, sheriff, banditii puteau s-o apuce fie în sus, pe Rio Pecos, fie să treacă pe malul celălalt.

— Știu și asta, bătrîne. Nu departe este un vad, pe unde se poate tăia de minune rîul, ferindu-te de bancurile de nisip. Cu siguranță că pe acolo a venit și Warner din Fort Saint. Acolo, rîul se lățește mult și apa la timpul său nu-i adîncă decît pe cîteva porțiuni...

— Dar banditii puteau intra tot așa de bine și în ferma lui Allison, sheriff ! vorbi triumfător Timber. Și mii de drăcușori și de draci d-ăia mari, împielițați, dacă nu le venea mai ușor să facă lucrul ăsta ! Cine-i putea opri să nu intre în ranch-ul lui Allison ?

— Dacă nici tu, bătrîne, nu grăiești, cu cap, apăi nu văd cine ar mai face-o. Eu totdeauna am luat în serios vorba ălora născuți înaintea mea. Hai să vedem deci mutra lui Allison ! Ideea a fost a ta, bătrîne, iar eu ți-am urmat sfatul...

Trebuiră să ocolească alunișurile ce întesaseră regiunea și locurile unde migdalii pitici se înfrățeau cu tufele

încîlcite de măcieși. Soarele ardea în înaltul cerului, și florile alburii de salvie le ațineau lenevite calea... Păsările mărunte țișneau cînd și cînd pe lîngă piepturile cailor lui Gerry și Timber, ezitînd parcă să-și ia zborul, moleșite de văpăile soarelui. „Mireasma preriei la voi este așa cum n-am întîlnit-o nicăieri pe unde am umblat. Acest parfum n-am să-l uit niciodată. Poate unde seamănă cu ținuturile unde mi-am petrecut copilăria, mă atrag așa de mult aceste locuri", își aminti Gerry mărturisirile omului la care din nou se gîndise.

— Bătrîne, cred că sîntem pe calea cea bună, reveni Gerry la ale lor, privind cu atenție vecinătățile cărării pe care mergeau la pas.

— Mie îmi zici, sheriff ? Cum nu se poate mai bună ! Patru ochi, Gerry, fac totdeauna mai mult ca doi. Numai că, vezi, eu mă bizui mai mult pe ascuțișul privirilor tale, sheriff !

— Acum înțelegi, bătrîne, cît de vinovat a fost bietul Paulo și cît de drept a fost cîntarul lui Willy, trecu Gerry peste vorbele de laudă ale ajutorului. Nu crezi și tu că sufletul lui Paulo, rămas neîmpăcat, o fi hoinărind acum în prerie și așteaptă izbăvirea noastră, bătrîne ?

Timber se făcu înadins că nu pricepe reflecțiile lui Gerry. Nu-i convenea ca versetele citite cu atîta patos la îngropăciunea lui Paulo să fi fost considerate o treabă de prisos și deci neluate în seamă.

— Dar eu ce dracu' am făcut la groapă, Gerry ? Mi-am răcit gura de pomană ? Nici Thomson n-ar fi zis mai mult ! Și ce dacă n-am făcut școala lui Thomson, Dumnezeu nu primește și de la mine ruga ? Ce, Thomson este băgat în slujbă la el ? Ce, are contract cu el ? Nu văd cum scurtează slujba cînd n-are chef... ?

— N-am vrut să te supăr, bătrîne ! Nu e vorba de asta ! Mi-am amintit din nou cît a fost de umilit și cum s-au lepădat de el cei din Blue Town. Parcă ar fi fost unul trecut la mahomedani...

— Asta așa-i, sheriff ! Omul este uneori las și fricos ca un coiot, dacă nu mă înșel și spun o prostie !

— Bătrîne. Nu spui de loc prostii. Mai bine ascultă ! Te învoiești să mă ajuți să lămurim cîteva lucruri aici în Blue Town ? se aprinse Gerry, simțindu-și inima că-i

bate aprins, iar mîna strîngînd cu putere frîiele lui Blaky.

Bietul Timber abia acum văzu cît de îndîrjit era băiatul lui Mulligan. Hotărîrea de neclintit i se citea în voce, iar ochii îi erau mistuiți de un foc lăuntric.

Bătrînul ajutor se simți îmboldit să spună ceva. Încercă un mic discurs, se încurcă, îl reluă de la capăt. Din cele cîteva vorbe pe care reuși să le spună pînă la urmă, Gerry oricît de neatent ar fi fost, înțelese că se poate bizui pe credința și hotărîrea lui de a sluji legea în Blue Town.

Se apropiaseră mult de ferma lui Allison. Afară de țarcurile în care sufla vîntul, la ora aceea Gerry și Timber n-au mai zărit nimic făcut de mîna omenească în jur. Preria năpădise fostele țarini ale peonilor, întinzîndu-se cît vedeai cu ochii. Plopii pleșuvi și castani se zăreau pretutindeni, iar zambilele sălbatice înțesaseră preria. Cum mergeai spre cabană, pe aproape cinci-șase mile, de la Rio Pecos și pînă la drumul ce suia spre New Mexico, rancherul plantase o groază de plopi, și puieți de arțari. Printre ei năpădiseră plute, sălcii și tot soiul de trestii și tufe de măcieș care se întreteseau. Astfel dinspre țarinile peonilor, un adevărat zid de verdeață oprea privirile să străbată spre ranch. Să-i priască puzderiei de bălării, ranchman-ul tăiase un șanț destul de adînc, alimentat de brațul de apă, ce mișca gaterul lui Harris. Imprudentul neobișnuit cu locurile și capcanele înșelătoare presărate la tot pasul, oricînd se putea afunda pînă la brîu în mîlul și ochiurile de mlaștină înverzite de iarba broaștei, ce răsăriseră pe toată întinderea văii.

Oamenii legii se mirunau de măsurile luate de Allison. Ele întăreau spusele peonilor care susțineau că în spatele brîului de verdeață, ciracii lui Allison pîndeau zi și noapte. Orice nepoftit o pățea dacă trecea bariera naturală ce mărginea ferma.

Cei doi înaintară în inima ranch-ului și nimeni nu-i somă să se oprească. Totul părea pustiu, fermierul și oamenii săi nu se vedeau pe nicăieri. Cocoțat în șa, Gerry zări la umbra unui țarc, un om îmbrăcat într-un costum mexican, hărtănit că abia se mai ținea în cusături. Omul, bușuma un cal, dar treaba o făcea doar așa, în dorul lelii. Șomoiogul de paie abia atingea părul calului. Era vădit,

că individului îi era lehamite să se miște. Cînd li se încrucișară privirile, mexicanul căscă doi ochi mari, însîngerați și lovi cu o vergea metalică într-o bucată de fier, atîrnată de șipcile corralului.

— Ce faci, amigo, dai alarma așa, nitam-nisam ? îi surîse Gerry, cu mîna pregătită spre șold.

— Senores, șeful știe că veniți la ranch ?, întrebă cu o voce subțiată de spaimă, aproape femeiască, bărbosul mătăhălos, ce înota în pantalonii slinoși și rupți în genunchi.

— Uite, amigo, am uitat să ne anunțăm, fir-ar să fie a morții de poveste ! i-o întoarse Gerry. Am lăsat însă vorbă în Blue Town că sîntem la domnul Allison !

Din cabana ridicată din bîrne, rostuită pe un brîu din piatră, înalt de două picioare, ieși mai întîi un individ înalt, bine legat, în care Gerry recunoscu la iuțeală pe Harris. Stăpînul gaterului era însoțit de încă doi indivizi, după înfățișare mexicani, toți cu pistoalele în mînă pregătite.

— Drace, parcă vă așteptați la un asediu, așa iute scoateți arma de la brîu !

Omul cu șomoiogul din paie zîmbi cu o strîmbătură de cotei furios și crud, dezvelindu-și un șir de dinți îngălbeniți și rari.

— Așa sîntem noi p-aici, senor. Gata cu mîna pe pistola. Umblă atîția bravos, hi, hi, hi ! Te întîlnești cu un glonț, și habar n-ai cine ți-e naș.

În acest timp, cei trei se apropiaseră. Recunoscînd în vizitatorii noștri pe oamenii legii din Blue Town, Harris își înfipse pistolul la șold.

— Dar nu sînteți de loc primitori ! le aruncă din șa Gerry.

— Fiindcă prea multă onoare îi faceți lui All, venind la o oră așa de nepotrivită...

Gerry pricepu că cei doi mexicani, fie că nu pricepeau că în fața lor era sheriff-ul din Blue Town, fie că știau, dar se ascundeau de minune, împrumutînd niște mutre prostite și rele.

— Vrem să schimbăm cîteva vorbe cu Allison. Fiindcă făceți pe gazdele, ați putea să ne lămuriți cum am putea să-l găsim ?

— Noi v-am întrebat cine sînteţi ? vorbi una din matahalele care-l încadrau pe Harris. Avea un cap uriaş şi o cicatrice urîtă îi despărţea o sprînceană în două. Şi ca să nu lase vreo îndoială asupra sentimentelor sale, ridică din nou pistolul spre pieptul lui Gerry. Celălalt îl imită, iar mexicanul de lîngă ţarc îşi aminti şi el că are o armă asupra sa.

— Dracee... Nu sînteţi primitori de loc ! Ai putea, Harris, să le spui amicilor dumitale cine sîntem. Băieţii se cam joacă cu puşcoacele !

— Nu zici cine eşti ? ridică tonul uriaşul, de parcă n-ar fi auzit spusele lui Gerry.

— De ce este nevoie să-mi spun numele ? Insigna de sheriff nu te mulţumeşte ?

„Cu siguranţă că ştie cine sînt, dar face pe prostul, îşi spuse Gerry în gînd. Vor să mă scoată din sărite, să folosesc eu primul arma"...

Timber, rămas în spatele lui Gerry, îndreptase arma cu două ţevi spre cei trei şi părea hotărît s-o folosească. Gestul lui nu rămăsese fără efect. Nici un deget n-a apăsat pe vreun trăgaci. Armele tăcură !

— O să vă ducem să-i spuneţi şefului ce vînt v-a adus aici, le făcu o concesie matahala. Locul este al domnului All şi n-aveţi voie să-l încălcaţi !

— Ei, asta-i bună ! Noi venim în vizită, iar voi ne ameninţaţi că ne duceţi la All ! Halal ospitalitate !

— Ar fi mai bine să vă rostiţi numele. Stele din astea am mai văzut, rînji zeflemitor interlocutorul.

— Cum să nu ! Dacă domnul Harris nu vrea să glăsuiască, hai să vă spun eu ! Sînt Gerry Mulligan şi sînt sheriff în Blue Town. El este Timber, ajutorul meu.

— Da, aşa e precum spune, rîse Harris prostește. El este Timber, ajutorul ! Cioclul oraşului ! D-aia nu v-am prezentat eu ! Am vrut să audă din gura voastră de unde aţi zburat ! Ia te uită ce onoare pe All ! Să vină aici taman poliţaiul din Blue Town, în carne şi oase. Şi încă cu cine ? Cu ajutorul său, Timber, cioclul ! L-ai scos în lume ! Harris fu apucat de un rîs sardonic pe care nu şi-l mai putea opri.

Gerry ţinînd carabina în mînă, se apropie de cei trei.

— Nu crezi c-ai făcut haz destul, Harris ?

— Hi, hi, continuă nestingherit stăpînul gaterului. Ceilalți se porniseră și ei pe chicoteli. Auzi, cioclul, ajutor de polițai! Mai mare rîsul. Și pisicile rîd în Blue Town de alegerea ta. Hai, cioclule, îngroapă-mi scatiul. L-a prins o cursă de vulpe și-a rămas neîngropat. Venisem la All să mă plîng, dar văd că ați picat taman la țanc. Tot tăiați frunză la ciini, de cînd v-am ales...

„Amigo, alo, amigo! încercă Gerry să-i frîneze excesul de zeflemea. Domnul Timber este ajutorul meu, și nu se cade să-i vorbești în acest fel! Poți s-o pățești, Harris!

— Ha, ha! De la cine să iau eu lecții! Auzi, s-o pățesc! Cine s-o pățească? Harris? Eu, Harris, cunoscut în Blue Town, stăpînul gaterului. Cui îi vorbești tu așa, bă? Ai uitat cine ai fost pînă mai ieri? Am să te pun acu' și pe tine să-l ajuți să-mi îngroape scatiul, mucosule! Crezi că nu mai știu cum făceai pe grozavul la saloon, la adăpostul pistoalelor văcarilor? Și, pe neașteptate, Harris încercă să-l lovească pe Gerry cu un pumn în față.

Gerry nu s-a lăsat atacat. Patul carabinei tînărului lovi fulgerător. Stăpînul gaterului n-avu timp nici măcar să destindă pumnul. Aproape fără geamăt, Harris se prăbuși la picioarele lui Gerry. Ceilalți trei, stupefiați se holbară la Harris, neînțelegînd cum s-au petrecut faptele. Țevile carabinei lui Gerry și a lui Timber le țintuiau piepturile...

— O mișcare și vă trimit la strămoșii voștri!

În acel moment, ușa de la cabană se deschise și Allison în persoană, însoțit de alți doi oameni, se arătă în prag.

— Timber, tu ții ochii pe dumnealor. La cea mai mică mișcare, tragi! vorbi tăre Gerry, să fie auzit de toți. Eu mă ocup de gazda care abia acum își arată fața.

Allison se apropie. Văzîndu-l pe Harris ghemuit în iarbă rînji ca un racon. Vîna de pe frunte i se umflase, iar ochii îi scăpărau sălbatic. Înțelesese că nu se putea glumi cu Gerry. Atunci, mai ales, nu era momentul prielnic.

— Ce-i asta, sheriff? Cam nepotrivit mijloc de a intra la mine în ranch. Și, peste toate, îmi lovești și amicul venit în vizită.

— Şi eu sînt în vizită la ranch, vorbi legănat Gerry. Venisem din Blue Town să te văd şi nimic mai mult. M-am dezmorţit niţel călărind pînă aici, însoţit de domnul Timber. Iar stimabilul, şi-l arătă pe Harris, deşi nu era de-al casei, ne-a făcut ca pe o albie de porci. Nu mai vorbesc că aceşti domni ne-au ameninţat chiar cu armele, deşi ştiau cu cine au de-a face.

— Şi i-ai pus la punct, din cîte înţeleg ! se înveneţi Allison. Vîna de pe frunte i se umflase din nou, iar privirile căutau sălbatic spre Gerry. Să ştii c-o păţeşti, dacă-i aşa ! Fiindcă treaba nu se va încheia aici ! Vocea, şi-o voia potolită, dar se vedea că, în străfunduri, Allison clocotea de mînie.

— N-am obiceiul să expediez oameni pe lumea cealaltă, din fleacuri d-astea. Mai ales cînd le-am şi spus celor din Blue Town unde ne pot găsi. Chiar mă gîndeam pe drum ce urît procedează... unii cînd trag pe la spate şi mai au şi grijă să înşire cu urme locul !

— Nu înţeleg ce vrei să spui, sheriff ? îşi schimbă vocea Allison, devenind silit mai binevoitor.

— Nici eu nu pricep multe, Allison, i-o întoarse Gerry. Dar, să nu uit, să-i spui lui Harris, cînd îşi vine în fire, că-l aştept peste şase zile în Blue Town. Avem de schimbat cîteva vorbe amîndoi. Să nu uitaţi să-l anunţaţi.

— Şi dacă refuză să asculte ? rînji Allison. Nu ştiu dacă am să pot să-l conving. Mai bine spune-i dumneata la gater...

— Dacă nu vine, îşi tărăgănă mult vocea Gerry, imitîndu-l pe Steve, atunci am să-l aduc eu în Blue Town, indiferent unde ar fi...

La întoarcere, străbătură o bucată mărişoară de drum, cînd Timber începu să se frămînte în şa.

— Spune-mi şi mie, sheriff, să nu mor prost : de ce taman peste şase zile să vină Harris în Blue Town ?

— Uite aşa mi-a venit în minte atunci ! răspunse după o clipă de gîndire Gerry.

— Şi de ce nu peste mai multe zile sau chiar mîine, să zicem ? Ai ales şase zile aşa, dintr-un foc !

— Hai să nu te mai las să te frămînţi, bătrîne ! Pentru că în şase zile a fost zidirea lumii. Şi-n fiecare zi,

creatorul a făcut cîte o minune. Chiar lui i-au trebuit șase zile să facă tot ce vedem ! Eu am însă nevoie de cîte două zile pentru fiecare nod pe care trebuie să-l dezleg. Uite, spre exemplu, eu știu că Warner și Trevie au fost uciși de altcineva și nu de Paulo. Iar Harris a fost de față, să zicem, la crimă. Să presupunem că n-a făcut-o chiar el. Dar, ca să nu uităm, hai s-o zgîriem aici pe răboj, făcu Gerry, tăind pe patul carabinei lui Warner un șanț adînc cu briceagul.

— Încep să pricep, sheriff ! Nici la școală n-am avut capu' tare. Numai, spune drept, unde ai învățat să bați așa, ca la carte ? Pe cinstea mea, dacă nu-mi venea să aplaud, ca la saloon !

— Nevoia te învață, bătrîne, vorbi trist Gerry. Mai ales ca să judeci și să acționezi iute. Orice clipă poate fi ultima pe care o trăiești. Și, pe urmă, lui Harris am să-i plătesc, de mult, niște polițe...

— Oricum, strașnic ai lucrat, sheriff ! îl lăudă Timber. Cu sete l-ai potcovit, dacă nu mă-nșel și spun o prostie !

— Avea pielea tare, ca de bizon, bătrîne. Și, nu știu dacă ai văzut că îi lipsea și perechea asta de pinteni, care e aici în buzunar. Acum ai înțeles, bătrîne, de ce am lovit așa fără milă și de ce a trebuit să zgîrii o linie de răboj ?

Timber tăcu scărpinîndu-se la ceafă. Rămăsese puțin în urmă, meditînd, apoi își împunse iapa cu pintenii, apropiindu-se de Gerry.

— Iartă-mă, băiete, dar te întreb iar, să nu mor prost : de ce nu l-am luat noi chiar acu' pe Harris ăsta ?

— Pentru că se încălzea prea tare aerul la noi, la oficiu, și n-ai mai fi putut sforăi ca lumea. Dacă-l luam cu noi, trebuia să-l apărăm, să nu-l împuște careva. Sau ne dădea el nouă la amîndoi la mir...

— Știi ceva, sheriff ? Tu ai cap, nu glumă, mă băiete ! îl admiră el sincer. Tu ai capul mai mare ca de bizon, că multă minte ai, băiete, în el... Prea le știi bine pe toate...

Gerry tresări, mai, mai să-l pufnească rîsul, văzînd cît de serios își dăduse frîu liber gîndurilor Timber.

— Uite ce-i, bătrîne, îl bătu Gerry prietenește pe umăr, luînd totuși discuția în serios. Să știi că nu mă

supăr prea rău, dar în ziua în care vei spune și lui Billy King aceleași vorbe, te dezleg de legămîntul de a nu bea. Dar numai pentru o zi !

— Şi ce să-i spun, sheriff ? își lungi fața ajutorul, gîndindu-se la propunerea lui Gerry, care-i surîdea peste măsură.

— Păi, foarte simplu ! Să-i zici că și el are capul mare ca de bizon.

— Da' cine ți-a spus, sheriff, că are cap așa cum îl ai tu ? făcu nemulțumit Timber, privind indignat și chiar răutăcios în ochii lui Gerry. Billy King este un flecar, un șoarece de cărți și hîrțoage mucegăite, este un...

— Îți mulțumesc, bătrîne, pentru părerea bună ce o ai despre mine, dar dacă eu te rog foarte mult să-i spui...

Timber încercă să înțeleagă ceva, dar nu reuși decît să se înfurie, fiindcă Gerry îi cerea să laude și scăfîrlia bancherului plină numai de cîlți nedați la darac, pe care nu arunca un cent chior.

Au mai trecut de atunci două zile, fără să se întîmple ceva deosebit.

După ce făcuse un galop cu Blaky pînă la ranch, unde o găsise pe Annie plînsă, Gerry se întoarse necăjit în Blue Town. Conform unor îndatoriri trecu pe la Salonul Fericirii.

Așezat anume în centru, acolo unde opreau diligențele, saloon-ul ademenea pe orice călător în trecere prin oraș în egală măsură ca și pe localnici. N-a găsit lume prea multă la ora aceea de prînz. Muncit de gînduri, Gerry simți nevoia să bea o bere. Știa că-și luase o grea răspundere, primind să fie sheriff. Acum era aproape sigur că Warner și Travie fuseseră uciși de oamenii lui Allison. Deși nici chitanța prezentată de Pearson la ranch, cu siguranță nu era autentică. Lucrurile se încurcau rău, așa că datoria pentru Billy King putea să mai aștepte. Dacă bancherul păgubise niște bani, atunci numai Pearson i-i luase cu siguranță. Ce rost avea să arunce două mii de dolari așa, în vînt ? Deci, mai presus de toate, moartea lui Tom Mulligan trebuia cu orice preț clarificată. Toți din oraș știau că bătrînul Mulligan fusese găsit în fața saloon-ului împușcat în piept. În procesul-ver-

bal, Willy scrisese că a fost lichidat de niște indivizi necunoscuți în Blue Town, cu care se luase la harță la joc. Cînd și adevărul ăsta va ieși la suprafață, o a două crestătură va fi tăiată pe răboj !

În cele două zile de cînd îl înfruntaseră pe Allison chiar în bîrlogul lui, aștepta în fiece moment replica acestuia. Venirea lui acum, la Salonul Fericirii, avea un anume scop. Spera să citească pe mutrele lui Pearson și Allison și să afle dacă Harris se arătase cumva în oraș.

Pearson se afla în local, cufundat într-o partidă de cărți. Părea rupt de lume, cu privirile tulburate de băutură și obrazul așa de congestionat, de părea vopsit în stacojiu. Juca cu un prospector de aur și cu doi indivizi cu mutre de asasini, toți trei erau în trecere prin Blue Town. Gerry nu se putu stăpîni să nu compătimească pe măgărușul „El burro", cum îl numeau localnicii, care flămînzea de cine știe cînd lîngă stănoagă. Prospectorul ținea jos, lîngă el, plosca, tîrnăcopul și o sită — cea mai de preț avere a lui. Cuțitul lat îl păstra pe masă, la îndemînă, iar partenerii de joc, făcuseră la fel. De cîteva ori se ciorovăiseră cu Pearson, gata-gata să se încaiere, dar Dona Hilda intervenise de fiecare dată și totul se liniștise.

Străinii aflaseră că aici se măsluiesc cărțile și de aceea erau foarte suspicioși dîndu-i a înțelege lui Pearson că orice încercare de a trișa l-ar putea costa viața... Patronului nu-i surîdeau astfel de glume și zîmbea fals cînd îi umblau prin mîini perechi cu dandana. Neputîndu-și face carte altfel, căuta măcar să tragă foloase cît mai mari din nepriceperea companionilor săi. Nici chibiții nu-și puteau exercita meseria, bănuind că orice gîlceavă ar plăti-o scump, iar noul sheriff nu se lăsa îmbrobodit în nici un fel. Cu Warner se mai aranja cîte o trebușoară. Cu Gerry, nimic ! Nu era prea dus la biserică și nici nu părea să glumească în ceea ce făcea. Pățania lui Ace și a lui Harris, chiar în ranch la Allison, a dat de gîndit celor din Blue Town. Băiatul lui Mulligan era sigur altul după venirea din California. Cei care au rîs, cînd l-au uns sheriff, se înșelaseră. Gerry nu mai bea decît o halbă, iar Timber chiar de loc.

— Bună, Buxton ! și o halbă a-ntîia cu guler, cum au porumbeii călători ai profesorului Guernnsey !

— Bună, sheriff ! Și vine ! Se poate să nu vină pentru domnu Gerry ! Chiar și două, și ce mai guler... mamă, mamă...

— O ! Ce cinste pentru noi ! Ia te uită, sheriff-ul în carne și oase. Lasă-mi, Buxton, plăcerea să-l servesc eu pe sheriff. Doar nu avem decît un sheriff în Blue Town ! Nu ?

— Cum doriți, Dona Hilda ! Eu n-am preferințe. Dacă berea este rece, totul este în ordine. Și să aibă guler a-ntîia, așa-mi place.

— Dar n-o beți cu mai mare plăcere, dacă v-o spun eu, sheriff ? Zău, hai spune drept ?

— Dacă-i reușiți gulerul, poate că da... Buxton îl face a-ntîia, ca nimeni în Texas !

— Fir-ar să fie Buxton ăsta ! Auzi, cîte laude pentru el. Ia să vedem care pe care...

Și Dona Hilda nu pregetă să-și etaleze calitățile de barman. Cu gesturi pline de delicatețe umplu o halbă și-i tăie gulerul cu lopățica, fără să fie mai prejos de Buxton.

Gerry luă băutura și, vădit încurcat, bău pe nerăsuflate aproape jumătate din ea.

— Să știi, Gerry, că-mi pare nespus de bine că te-au ales sheriff !

— Vă mulțumesc, deși mie nu mi-a surîs de loc treaba asta. Din contră. Dar acum, am intrat în horă, trebuie să joc. Dumneavoastră sînteți poate sinceră, eu însă cunosc destui cărora nu le-a căzut bine la stomac alegerea mea, vorbi Gerry, privind spre masa lui Pearson.

— De ce mi-ai ocolit privirile atunci cînd te-au ales, Gerry ? De cînd ai devenit așa fricos ? Înainte nici nu clipeai cînd dispăreai sus, la Sally sau la cealaltă, plecată să facă parale în Dodge City. Zău, parcă a trecut de atunci un veac. Și, să fiu sinceră, niciodată nu mi-ai spus ceva drăguț. Sau așa sînteți voi ? Cum vă atîrnați steaua în piept, vi se urcă fumurile la mansardă.

Gerry renunțase să mai bea. Dona Hilda îl luase atît de iute, încît își pierduse pentru cîteva clipe cumpătul. Se uită în jur. În local erau numai cîțiva clienți și Pearson putea să-i vadă încurcătura. Își aduse aminte că și Murphy, la care fusese chiar în dimineața aceea, îi atră-

sese atenția, la despărțire, asupra insistențelor din privirile Donei Hilda.

„Fără îndoieli", gîndi Gerry, Murphy are dreptate. Și el simțise că uitătura Donei Hilda nu era prea curată. Era aproape sigur acum că femeia lui Pearson îi făcea ochi dulci într-o manieră provocatoare, care v-a naște un scandal. Dacă era o cursă pregătită chiar de stăpînul saloon-ului ? Oricum, nu va fi găsit nepregătit.

— Nu-mi faci cinste, sheriff ? Ce dumnezeu ! Înainte nu erai așa de sălbatic. Ce a făcut din tine steaua asta din piept, Gerry.

Tînărul roși, înfuriindu-se în sinea lui pentru slăbiciunea de care dădea dovadă. Dona Hilda avea poate dreptate. De la un timp își umflase puțin pieptul, iar mersul îi devenise și mai legănat. Vorbele și le rostea parcă mai prețios, iar mîinile le ținea depărtate de corp și îndreptate spre pistol. Cît privește pălăria, cu calota turtită, și-o trăgea pe o sprînceană, cum văzuse la alt sheriff în trecere prin Blue Town. Timber luase ceva și el din apucăturile șefului, pe care încerca să-l imite în toate privințele.

— Aveam de gînd Dona Hilda ! Dar ne-am luat cu vorba, aruncă Gerry o scuză, care nici lui nu-l plăcuse cît de fals sunase.

— Mie să mi-o toarne Buxton ! Vreau să văd care este mai îndemînatic la umplut halbele.

Pentru că Dona Hilda insistase atît, Gerry de voie, de nevoie, bău cu ea, fiind însă nevoit să-și comande altă halbă, călcîndu-și astfel pentru prima oară legămîntul.

— Pentru sănătatea dumitale, sheriff ! îi ură și îl privi ea galeș, ținguindu-și buzele într-un zîmbet cu nenumărate semnificații.

— Pentru frumusețea dumitale, Dona Hilda, să dureze cît va curge apa pe Rio Pecos ! își reveni din zăpăceală Gerry, zîmbind că pînă atunci, aproape sigur, arătase ca un cotoi jigărit.

Cei cîțiva oameni care erau de față, aflați în slujba lui Pearson, nu vedeau nimic rău în faptul că noul sheriff cinstea o halbă cu Dona Hilda. Poate chiar se bucurau, văzînd în asta o limpezire a apelor. Știau că Gerry și Pearson nu se aveau la stomac, și apropierea lor le aducea oare-

care liniște, Gerry abia fusese uns polițai, deci nu se puteau descotorosi chiar în primele zile de el. Tînărul Mulligen lăsă pe bar costul berii, ridicînd două degete la pălărie în fața Donei Hilda și se întoarse pregătindu-se să plece.

— O clipă, sheriff ! îl reținu ea. Uitasem să te întreb cum îți împarți serviciul de noapte cu faimosul dumitale ajutor.

— O jumătate de noapte eu, o jumătate el ! trecu Gerry peste ironia Donei Hilda.

— Și astăzi cine începe, sheriff ? întrebă insinuant femeia.

Gerry o privi puțin descumpănit. Întrebarea femeii era plină de tîlc, să nu se facă de rîs dădu primul răspuns care-i veni în minte.

— Deși ai fi putut vedea și singură de la fereastră, astăzi încep eu rondul, după care se întoarse, agale, trăgîndu-și pălăria și mai mult pe sprînceană și ieși pe ușile batante, care se bîțîiră parcă nedumerite în balamale.

În drum spre oficiu, Gerry fu ajuns din urmă de Willy, care îl invită pe la el, să mai schimbe cîteva vorbe.

Gerry Mulligan se repezi totuși pînă la oficiu, băgă puțin capul pe ușă și-l anunță pe Timber unde poate fi găsit. Traversă apoi hotărît strada, la Willy. Nu fu aproape de loc surprins să întîlnească aici pe Billy King și pe Mayer, la un păhărel de whisky. Buxton în persoană adusese mai înainte băutura pe tavă, unde un pahar aștepta neînceput.

— Am auzit c-ai avut o mică discuție cu un cunoscut al lui Allison, începu vorba Willy, încercînd să ia totul ușor.

— A, un fleac, domnule Willy. A făcut prea mult haz de ce făcea înainte Timber, iar pentru mine a avut niște cuvinte de ocară. Cei care îl însoțeau mi-au vîrît chiar armele sub nas. Dar după aia l-am culcat în iarbă, să-i treacă răul...

— Culcat, zici ? Strașnic trebuie c-a fost ! exclamă Mayer. M-a chemat să-i prind falca în speteze, iar la plecare mi-a înmînat, o dată cu onorariul, trei dinți amintire. Uite-i, dacă te interesează, sheriff ! Dar primește un sfat

de la un bătrîn : nu faceți bine că păstrați această dușmănie de moarte !

— El a căutat-o, doctore ! Nu e vina mea dacă a fost slab de măsele. L-am chemat la oficiu peste șase zile și depinde de el dacă dușmănia se întețește sau nu. Am să-i dau atunci și un lucru pe care-l păstrez de la el ca amintire, o dată cu acești dinți... Pentru asta am fost chemat, domnule Willy ?

— Nu, sheriff... Vream doar să te întreb cum te simți în noua slujbă, ce-ai mai făcut, pe unde mai cercetezi pricini... Dacă ai nevoie de ajutor...

— Păi, vă spun în două cuvinte, domnule Willy. Mă simt foarte bine. Parcă m-am născut polițai nu alta ! Am avut cîteva lucruri de lămurit cu Ace, cu Harris, dar acum treburile sînt clare și n-or să-mi caute, cred, harță !

— Bine ai făcut, sheriff ! vorbi Billy King. Dacă au căutat-o cu lumînarea, nu-i greșeala dumitale.

Au mai sporovăit de una, de alta, Willy încercînd să-l tragă de limbă și să afle ce vînt l-a abătut pe la Allison. Gerry se scuză însă că trebuie să plece, iar Billy King făcu același lucru. De la ușă, Gerry se întoarse și puse pe tavă un dolar de argint, spre uluiala lui Willy.

— Restul să mi-l dea Buxton. Încă n-am primit simbria și n-o duc așa strașnic cu banii, încheie el, lăsîndu-i pe toți absolut nedumeriți de această probitate pe care, oricît s-ar fi muncit s-o înțeleagă, n-ar fi reușit...

Gerry părăsi biroul judecătorului o dată cu Billy King. În strada inundată la ora aceea de soare, o mînă de copii jucau un fel de leapșă.

Au mers un timp în tăcere, iar primul care a vorbit a fost Gerry. Vocea îi tremura, reușind cu foarte mare greutate să-și ascundă emoția.

— Domnule Billy, vream să vă spun un lucru mai de mult. Eu am o soră... O știți, Annie...

— Te ascult, Gerry ! răspunse Billy la fel de emoționat, auzind despre ce este vorba.

— Cum vă spuneam, am o soră, pe Annie, o cunoașteți bine, din cîte am aflat. Știți că țin la ea mult, mai mult decît la orice pe lume. Pînă aici am spus totul clar, nu ?

— Foarte clar, Gerry ! așteptă Billy King să continue, pregătindu-se pentru mai mult.

— Dacă i se întîmplă ceva, să știți că-mi arunc insigna din piept și-mi fac dreptate cum cere legea pămîntului de aici. Mai ales dacă se întîmplă ceva fără voia ei.

— Dar de ce-mi vorbești despre toate astea, sheriff? ridică tonul Billy King, încercînd astfel să-l deruteze pe Gerry.

— Pentru că vă iubește, domnule Billy. Am înțeles acest lucru chiar astăzi de la ea. Și femeile din familia Mulligan, cînd iubesc, își pierd capul. Iar Annie n-a mai iubit pînă acum, asta s-o știți...

Un zîmbet, la început de nesiguranță, apoi de satisfacție, și în cele din urmă de triumf, se jucă pe fața lui Billy King. O idee i se înfiripase în dosul frunții și mulțumi în gînd lui Gerry pentru vestea cea mare adusă mai curînd decît ar fi visat vreodată...

— N-ar fi trebuit poate să vă spun, continuă Gerry. Aș fi vrut, însă, de mult s-o fac, dar, mi-a fost greu și-am tot amînat...

Era noapte și negurile cuprinseseră de mult Blue Town. La Salonul Fericirii nu se petrecuse nimic deosebit în seara aceea. Pianina se defectase, iar clienții rari ai acelei după-amiază părăsiseră localul unul cîte unul. Buxton făcu ordine în saloon, să-și ușureze treaba pentru a doua zi. Dona Hilda se plînsese de o migrenă, care o stăpînea de la un timp, și nu mai fusese văzută de loc în saloon. Pearson n-a mai deschis nici el masa de joc și se repezi pînă la Bird Village...

Noaptea se lăsase de-a binelea asupra orășelului și Buxton, după ce așteptase cît așteptase clienții întîrziați, stinse luminile din local. Pe cerul smolit ce atîrna înfricoșător deasupra preriei, o felie de lună se tîra fantomatică printre Colții Șacalului trimițîndu-și licărul leșiatic pe acoperișurile zburlite ale orășelului.

Sălciile însingurate moțăiau pe malurile rîului, legănîndu-și pletele deasupra apei, înfruntînd boarea nehotărîtă a unui vînt trezit de strigătele jalnice ale lupilor de prerie. Felinarele spînzurate pe parmalîcuri luminau strada mare cu o lumină pîlpîită, chinuită de o anemie sigură.

În biroul sheriff-ului era întuneric. Gerry predase rondul lui Timber și dormea zgîlțîit de înfricoșătoare coșma-

ruri. Din nou Billy King îi apăru în ușă, cu pistolul său bont, din care glonțul îl fulgera pe lîngă ureche, lovind-o pe Dona Hilda. Femeia căzu și Gerry o purtă pe brațe spre camerele de sus. Țipă după Mayer și se temea că nu va ajunge la timp. După el, sărind cîte cinci trepte o dată, alerga stăpînul saloon-ului, cerîndu-i să se explice ca între bărbați. Gerry nu găsea cuvinte potrivite... Urmase apoi o bătaie crîncenă și Gerry se rostogolise peste cele douăzeci de trepte, oprindu-se în barul de acaju. Voise să tragă cu pistolul, dar Dona Hilda se agățase pe pieptul său. Căută să scape din încleștare, dar ea îl ținu și-l strînse...

Deschise ochii mari... În oficiu era lumină și pe moment i se păru că totul se petrecuse aievea. Vru să adoarmă, dar redeschise ochii neîncrezător. La căpătîiul său, Dona Hilda, cu figura pitită sub un șal, îl privea întrebătoare, stăpînă pe ea. Gerry căută instinctiv arma, dar Dona Hilda duse degetul la buze, dîndu-i de înțeles să stea liniștit. Vocea ei se risipi în oficiu, ca o melodie stranie și ireală...

— Ce dormi așa greu, Gerry ? Puteam să te fur cu pat cu tot. Ți-am promis că vin și iată-mă, sînt aici, continuă femeia, netulburată și stăpînă pe situație.

Gerry se trezi de-a binelea. Visurile cu himere alergau pe întinsul preriei, iar Dona Hilda era aici, la el...

— Pentru asta m-ai iscodit cînd fac de serviciu ? M-a chinuit mult întrebarea, fiindcă nu știam unde țintești.

— Bine că te-a chinuit și pe dumneata cineva. Pe mine m-au torturat destul, de cînd te-au ales sheriff. Viața îți este în mare pericol, îndeosebi de cînd te răfuiești cu Harris. Ți-o cauți cu lumînarea ! Nu știu ce vrei. Ești singur, dar ai curaj de parcă toți pistolarii din Texas ți-ar sta alături !

— Fă-mă să înțeleg ce spui ? îi ceru Gerry. Cine mă amenință, Dona Hilda ? Dacă tot i-ai dat drumu', explică să pricep și eu.

— Toți îți vor pierzania, Gerry ! Toți, fără milă. Nimeni nu te înghite...

— Te referi la Pearson ? la Allison ? La Harris și oamenii lor... ? Aștia, sigur, nu mă pot înghiți ! fiindcă tot ce fac ei este în afară de lege !

— Dacă-i cunoşti aşa de bine, de ce le mai cauţi rîcă ? De ce îi înfrunţi ? Te expui fără rost ! Este păcat de tine...

— Nu se poate altfel. Mai ales că a început să-mi şi placă această joacă, glumi Gerry, sărind jos din pat şi încheindu-şi centura cu armele.

— Eu nu vreau să ţi se întîmple nimic rău. Mă înţelegi, sheriff ? Văd că n-ai încredere în mine, se lăsă femeia leneş pe un scaun. Vocea îi tremura şi o paloare bruscă i se aşternuse pe obraz. De ce n-ai încredere ? Eu nu-ţi vreau decît binele. Ai să te convingi singur. Tot ce îţi spun este purul adevăr !

— Unde-i Pearson acum, Dona Hilda ? întrebă scurt Gerry, sfredelind cu privirile obrazul femeii, văduvit de dresuri.

— Acum se află la Allison. Fii liniştit, nu-i la uşă, cu pistolul în mînă, cum credeai. Tot acolo e dus şi Harris. Se sfătuiesc să dea o lovitură în oraş. Să-ţi vină de hac cît mai curînd. Îi calci pe bătături în fiecare zi şi nu mai vor să te suporte. S-au jurat ! Ori ei, ori tu !

— Lovitură zici ? se făcu Gerry că nu înţelege. Şi cine va fi, mă rog, păgubaşul ! Că n-oi fi eu ? Mi-ar lua praful de pe tobă. Nici măcar prima leafă de sheriff n-am încasat-o. Şi abia aştept, bineînţeles, simbria ! Banii de la Gallanger aproape i-am fituit, iar Shadow şi-a tocat banii la cărţi şi la Murphy nu mai am credit.

— Lasă gluma, Gerry ! Dumneata rîzi tot timpul. Dar ei abia aşteaptă să intervii, să te poată împuşca ca pe un coiot...

— Nu mai spune ! glumi Gerry. Şi vor da lovitura sigur, dacă eşti aşa de bine informată, Dona Hilda ?

— Ba bine că nu ! Pentru asta am venit. Am să-ţi spun tot, sheriff. Să te fereşti, fiindcă nu vreau să cazi în cursa lor odioasă. Vor să atace banca. Şi să fure banii de acolo. Dar te vor în primul rînd pe dumneata. Banca este o simplă momeală...

— Oho... făcu surprins Gerry. Asta este prea de tot ! Banca este a lui Billy King doar ? Nu mai pricep nimic, pe cinstea mea ! Zici că banca lui Billy King va fi ţinta unui atac de formă ? Lovitura urmăreşte să mă lichideze însă pe mine ? Şi dacă nu mă vîr în această joacă ?

— Nu mai știu, sheriff ! Am venit să te previn doar. Ei urmăresc să te atragă în cursă și să te lichideze. Allison, Pearson și Harris nu se bagă. Oamenii lui Allison vor ataca cu cîrpe negre pe față ! Să nu-i poată nimeni înfunda. Nici chiar Willy, care va sta ascuns sub pat, cînd va auzi împușcăturile...

— Dona Hilda, mi-ai adus o știre din cale-afară de prețioasă. Îți rămîn îndatorat. Nici nu știi ce neprețuit serviciu aduci orașului nostru...

— Lasă acum orașul, Gerry ! Crezi că orașului îi pasă de tine ? Aș fi tare nefericită, dacă ți s-ar întîmpla ceva ! Un lucru te rog foarte mult. Să nu se audă ce-am vorbit. N-ar avea milă de mine nici cît față de un cîine turbat.

— Ce spui, Dona Hilda ? glumi din nou Gerry, încălzindu-i-se glasul și făcîndu-se că nu aude temerea femeii. Nu înțeleg de ce atîta frică.

— Pentru că îmi ești drag Gerry, băiete ! Că-mi placi mult. Pearson, dragul meu, este o lighioană însetată de bani și de sînge. Nu știe decît să despoaie oamenii la joc...

Sufletul lui Gerry se muie de tot. Îi plăcea Dona Hilda, iar mărturisirea femeii îi adăuga un plus de încredere în el.

— Dacă vine Timber, și te găsește aici ? Voi să încheie totuși discuția într-un fel.

— Nu vine nimeni, fii pe pace !

— Cum asta, Dona Hilda ?

— Bine de tot, sheriff ! Timber știe că sînt aici, îl învălui ea într-o privire caldă, poate chiar exagerat de protectoare.

— Asta-i bună ! Să vezi ce-i fac... Deci un aranjament în doi ! Halal ajutor de sheriff mi-am ales, n-am ce zice !

— Ajutorul dumitale pricepe mai mult decît dumneata ce se întîmplă. Mi-a înlesnit chiar să ajung pînă aici...

— Și ne și păzește, te pomenești, Dona Hilda ? se îndreptă Gerry spre ușă.

Dona Hilda se ridică de pe scaun, intenționînd să-l întîmpine. Gerry o ocoli și-și aruncă privirile afară, scrutînd noaptea cătrănită, în care fanarele ofilite pîlpîiau cuprinse parcă de spasme.

Timber la vreo douăzeci de pași, păzea ușa saloon-ului și cea în pragul căreia ieșise el.

„Bravo, bătrîne ! își spuse Gerry. Vezi ce înseamnă să ai mai mult cu douăzeci de ani ? Dar cu siguranță că nici tu la vîrsta mea nu erai mai descurcăreț."

— Va să zică, va fi atacată banca, Dona Hilda, din cîte mi-ai spus, vorbi tînărul tărăgănat și înecat de emoție, întorcîndu-se în oficiu. Pe obraz îi încolțise un zîmbet șters, iar ochii îi luceau înfierbîntați...

— Ce Dumnezeu... Gerry. Nu numai pentru bancă am trecut peste toate ca să viu în miezul nopții în oficiu, vorbi cald femeia lui Pearson, aruncîndu-și pe spate părul său negru ca abanosul. Dacă ai ști cît mi-e de frică pentru tine ! îi vorbi Dona Hilda, mîngîindu-i obrajii palizi, pe care umbrele emoțiilor se stingeau una cîte una.

Gerry simți suflul fierbinte al femeii și își făcu un blînd reproș, de care uită chiar atunci, că un adevărat sheriff n-ar fi fost așa de ușuratic ca el...

Capitolul XIII

ATACUL ASUPRA BĂNCII ORAȘULUI

Gerry n-a fost de loc surprins cînd, a doua zi, Timber i-a adus vestea că Dona Hilda vrea neapărat să-i vorbească. Ajutorul nici n-a vrut să audă să lase treaba pentru altă dată. Atît l-a sîcîit pe Gerry, atît s-a foit pe lîngă el, pînă a reușit să obțină, în sfîrșit, răspunsul care-i convenea cantorei de la Salonul Fericirii !

Gerry stătuse mult pe gînduri pînă își dăduse consimțămîntul. Se temea să nu fie o cursă pusă la cale de Pearson, ca să-l atragă la ea.

Dar nici să dea înapoi parcă nu-i convenea. Va fi extrem de precaut. Dacă va fi o cursă, va ști s-o înfrunte pe spaniolă. Nu va face de rîs pe bărbații din familia lui Mulligan. Era sigur că nici Tom, nici Archie n-ar fi procedat altfel, chiar dacă din asta ar fi ieșit tămbălău mare...

— Se vede că nu te pricepi la femei, băiete ! De ce ţi-or mai fi spunînd ăştia pe aici cotoi beţiv, să mor de pricep ! Beţiv, hai, treacă-meargă, că le mai trăgeai la măsea, dar cotoi, uite, să mă spînzuri, dacă-mi trece prin tărtăcuţă !

Tînărul se decisese, făcîndu-şi toate calculele. Drumul ce-l avea de străbătut şi-l concepuse deja în gînd. Cercetase cu atenţie locurile pe unde urma să pătrundă în cameră la Dona Hilda. Ştia fereastra stăpînei saloon-ului după semnele date de Timber, şi ar fi nimerit-o chiar cu ochii închişi...

Timpul a trecut chinuitor de greu pînă ce ora fixată de spaniolă a fost numărată de cucul prăzuliu al pendulei. Conform înţelegerii, în fereastră se proiecta acum lumina făcută ostentativ mare la lampa cu abajurul din carton cerat. Femeia îl aştepta deci.

Lăsînd ultimele instrucţiuni lui Timber, Gerry ieşi prin luminatorul clădirii oficiului, fiind îndată învăluit de întunericul nopţii, de nepătruns.

Spre norocul lui, şi în seara aceea Buxton trăsese obloanele devreme. Stăpînul era plecat cu afaceri, iar Dona Hilda fusese mai agitată ca oricînd...

Gerry alunecă ca o umbră pe lîngă coşurile de fum ale magazinelor. Se obişnuise cu întunericul nopţii şi recunoscu Happy Saloon după coama îmbrăcată în olane. Într-o clipită se săltă pe acoperişul construcţiei prinzîndu-se zdravăn de streşini.

În noaptea aceea, luna parcă se pierduse pe celălalt tărîm, fiindcă nu mai apăruse pe cer. Noaptea era rece, duşmănoasă, făcîndu-l să se adune în haine. Venise anotimpul răcoros, dar, în sobe, tăciunii din gătejele de sălcii nu se zăreau încă. O burniţă afurisită cernea de sus şi, la fiecare pas, Gerry îşi punea viaţa în pericol. E drept, prea mult pînă jos nu era. Vreo douăzeci şi cinci de picioare, dar destule ca să-i treacă os prin os. Strada gloduroasă şi nepavată nu i-ar fi fost în nici un caz o saltea prea moale. Ajunse deasupra locului unde trebuia să coboare. Legîndu-şi lasso-ul de un coş din cărămidă se lăsă în gol, prinzîndu-se de parmalîcul ce sprijinea acoperişul. Nu uită să pitească apoi frînghia după un cuşac.

— Mîine atacă banca, Gerry ! Puţin mai devreme am aflat lucrul acesta. Îţi spun şi ora, dacă vrei să cunoşti

de-a fir a păr. Vin cînd trage oblonul Billy King. Aproape de ceasurile douăsprezece. Pearson spunea că patru din oamenii lui Allison sînt de ajuns să te lichideze. Cu Timber n-au nimic. Dacă nu se bagă, nici nu-l ating. Vor veni călări și vor ține pe față pînzele lor negre, să nu fie recunoscuți. Au să facă tărăboi mare, nu te amesteca neapărat. Te vor curăța cît ai clipi... Gerry, dragule, hai să fugim de aici! Mi-am și strîns cîteva lucruri. Totul e pregătit pentru drum. Buxton este omul meu de încredere și ne va ajuta. Mai sînt aproape patru ceasuri pînă se luminează. Avem bani pentru tot restul vieții. Ne cumpărăm un ranch în Arizona sau în Nevada, cum n-are nimeni. Acolo pămîntul costă puțin. Nu ne va lipsi nimic, Gerry, îți promit!!

Femeia lui Pearson trase un sipet din lemn de cedru cu încrustații, și-l desfăcu febril. Monezile și hîrtiile de bancă îl lăsară pe Gerry indiferent. Era măgulit însă de gîndul că femeia rîvnită de toți bărbații ce treceau pragul saloon-ului se îndrăgostise de el... Gerry înțelesese că Dona Hilda era înspăimîntată. Dar...

— Și Pearson crezi că va sta cu brațele încrucișate? o descusu Gerry. Nici o clipă nu-i trecuse prin gînd să urmeze îndemnurile Donei Hilda.

— Nu va afla nimic, Gerry. Sau cînd va afla, vom fi departe. Știu să călăresc destul de bine, iar pînă la Socorro, ajungem cu trenul pe care-l luăm din El Paso. În New Mexico nu va fi greu să ajungem. Frontiera este la doi pași, putem merge și călări. Acolo am rude, care ne vor însoți pînă în Nevada. Și, pe urmă, cunosc atîtea despre Pearson, încît n-o să-i convină să vorbesc ceva la marshall... Pearson va primi tîrgul, vei vedea. Bani mai strînge el...

— Dona Hilda, îmi ceri un lucru tare greu, vorbi Gerry, privind-o înțelegător. Era totuși ferm. Am aici o misiune și nu pot înșela pe cei care m-au ales șeriff. Ce-ar spune Murphy și Shadow, sau Clarke și Olson? Ce-ar crede Timber și Willy, și chiar ai mei? Iar Pearson ar urla peste tot că i-am furat femeia și banii! Să n-ai nici o grijă, Dona Hilda, că bărbatul de care vrei să fugi și care este un veritabil tîlhar odată și odată își va ispăși fărădelegile.

— Pleacă din calea lui, Gerry ! Te va ucide fără să clipească. Este un mare pistolar, dar nu vrea să se știe asta. Are multe crime pe conștiință. Este urmărit peste tot. În Arizona are cinci mii de dolari puși premiu pe capul lui, iar în New Mexico este de asemenea urmărit. Și dacă vrei să afli, îți spun că el l-a ucis pe Tom, tatăl tău ! Dona Hilda tăcu, iar Gerry făcu ochii mari. Cantora continuă descumpănită : Tom descoperise ceva necurat la masa de joc, aproape șopti ea, și n-a vrut în ruptul capului să i-l restituie lui Pearson. Bătrînul Mulligan era îndîrjit cum nu-l mai văzusem. Mai mult, l-a amenințat chiar că se duce să-i arate lui Warner lucrul acela...

Gerry era înfiorat de știrea aflată. Pentru că Dona Hilda nu mai avea glas, sheriff-ul îi ceru să repete veștile care-l răscoliseră.

— Zici că Pearson l-a ucis pe tata ? Cunoști lucru' ăsta bine ? fața îi înota în sudoare, iar buzele îi erau livide.

— Da, Gerry, el a făcut-o ! El ! repetă femeia stins.

— Spune încă un lucru, Dona Hilda, insistă Gerry răgușit. Un tremur nervos îi cuprinse mîinile. L-a ucis în luptă dreaptă sau a tras mișelește în el, pe la spate ?

— El l-a lichidat, Pearson. Eram aici în seara aceea... După închidere plecaseră cu toții. Tom pierduse la cărți și semnase o poliță. S-au încăierat pe acel lucru pe care-l găsise Mulligan. Am auzit două împușcături. Am fugit jos, să văd ce se întîmplă. Îmi era frică și pentru Pearson. Mulligan se aplecase într-o rînă, cu pieptul roșit de sînge. Din cîte am înțeles, trăseseră amîndoi. Pearson a mai ochit o dată și Tom a căzut pe spate. Am fugit îngrozită în cameră, dar apucasem să văd cum Mulligan mă fixase cu ochi rugători. Uitătura lui n-am să mi-o scot din cap niciodată, sheriff !

Gerry reflectă febril la destăinuirea Donei Hilda. Rămăsese cîteva minute pe căpătîiul patului. Era așa cum bănuise. O moleșeală născută în furca pieptului îi umbla prin mădulare, vlăguindu-l.

— Am să-l zdrobesc ca pe un vierme, vorbi Gerry, cutremurat, o sfîntă ură îi clocotea în sufletul.

— Fugi, Gerry, fugi de el! Are atîtea brute, atîtea slugi care trag iute cu pistolul! Pearson este șiret ca un indian și crud ca un puma.

— Unde este el acum? întrebă scurt Gerry, de parcă luase pe loc o hotărîre. Știa acum al doilea mare adevăr și avea să mai cresteze încă un șanț în patul carabinei.

— Sînt toți duși la un taifas. Pregătesc lucrurile pentru atacul de mîine. Pearson nu se bagă, ți-am mai spus. Și oamenii lui stau deoparte. Toată treaba zicea că-i privește pe Allison și pe Harris.

— Îți sînt recunoscător, Dona Hilda, pentru știrea care mi-ai dat-o, își recăpătase întreaga stăpînire de sine Gerry. Trebuie să-l dovedesc pe Pearson. O mare parte din fărădelegi le-a făcut la noi, în Blue Town. Aici au căzut o seamă de oameni, iar alții au suferit de pe urma ticăloșiilor lui. Dacă nu este înlăturat, nu te gîndești, Dona Hilda, că vor muri și alți oameni?

— Gerry, n-ai să le poți face nimic! Ești singur cu împiedicatul de Timber. Ei sînt o droaie! Nici nu le cunosc numărul. Te vor curăța cît ai scăpăra amnarul. Este adevărat că la Defileul Morții i-ați învins pe cei care voiau să vă fure cirezile. Au mai rămas însă destui. Tot ținutul se teme de ei. Acum ar fi dorit să se retragă la timp, dar te-ai pornit tu împotriva lor. Ei își cam făcuseră suma și intenționau pentru un timp să se astîmpere. Dacă reușeau să-l aleagă pe Allison sheriff, ar fi îmbrăcat hanțe de oameni cumsecade, cum spune Pearson. Dar Murphy și peonii le-au răsturnat toate planurile... Pentru că nu ești de-al lor, orașul te-a vrut pe tine, iar ei știu că nu pot avea liniște... Hai, Gerry, hai sheriff, îl implora ea, scapă-mă din iadul acesta nenorocit! Te voi face cel mai fericit dintre bărbați. Vom pleca departe de aici. Salvează-ți viața, iubitule, și smulge-mă și pe mine din acest iad!

În privirea lui Gerry se ivi o umbră, un licăr de duioșie. Strînse femeia la piept și-și trecu degetele prin părul ei bogat.

— Poți să mă crezi, Dona Hilda. Am să te apăr de Pearson și de oamenii lui. Numai după ce închei socotelile cu acești banditi, mă voi gîndi la un ranch.

Gerry îi dădu astfel să înțeleagă că vorbiseră destul. Timpul se înfășura pe caierul nopții, iar ziua se năștea zgribulită pe vîrfurile copacilor din valea lui Pecos. Pearson putea veni dintr-un moment într-altul și putea să iasă din asta un tărăboi de care nimeni n-avea nevoie.

Gerry îl găsi pe Timber măsurînd agitat oficiul. Armele din rastel le pusese în poziție de tragere la fereastră. Ieșise și în stradă, măsurînd drumul între balconul Donei Hilda și ușa oficiului lăsată larg deschisă. Urechile le ciulise ca un viezure, iar cel mai slab și neînsemnat zgomot îl făcea să tresară.

— Era să fac bătaie de inimă, sheriff ! De lătra în somn vreo potaie, săream cu tot arsenalul în stradă...

— Ușurel, bătrîne ! Și în ce ai fi vrut să tragi ? începu să rîdă de-a binelea Gerry. Neliniștea lui Timber, dar, mai ales, faptul că totul se desfășurase fără incidente îi adusese în suflet voia bună.

— În draci ! În strigoi ! În Dona Hilda care s-a scrîntit la cap ! În tot Blue Town ăsta, care s-a întors pe dos, de cînd te-au ales sheriff. Înainte se băteau ca chiorii în stradă și știau cînd mor. Acum, moartea clocește într-una și nu ia dracu' pe nimeni !

— Răbdare, bătrîne ! Să nu spui hop, pînă nu treci puntea. Sub noi, dragă bătrîne, este iadul și dincolo, la capătul punții, este limanul salvator. Buba este taman coaptă. Mîine se sparge. Iar noi o stoarcem pînă-i iese țîțîna, vorba lui Murphy.

— Asta ai aflat, sheriff ?! Credeam că te-a chemat așa, dintr-o toană muierească. Dar ce Dumnezeu a apucat-o ? S-a scrîntit la cap, din cîte văz, femeia asta a lui Pearson !

— Hulești, bătrîne ! M-ai trimis numai pentru interesele mele de sheriff. Știrile care le-am aflat sînt de mare preț.

— Parcă eu ți-am zis că nu vei primi știri prețioase ? Dar de ai ști numai ce spaimă am tras eu, sheriff ! Nu degeaba ți-au scos ăștia vorba de cotoi. Că umbli ca mîrtanul pe streașină. Și m-am temut pentru tine, pentru mine, pentru dracu' să mă ia, că n-ai să ajungi la Dona Hilda...

— Și dacă n-ajungeam nu se crăpa pămîntul...

— Ba se crăpa, sheriff. Şi să ştii că nu mă înşel ! Că am stat cu sufletul la gură, să nu cazi, să faci hărmălaie. Ne urcam în cap toţi oamenii lui Pearson. Şi-i stricai şi culcuşul Donei Hilda... Dar acum totul este în ordine, sheriff, nu m-am perpelit degeaba...

Noaptea n-au dormit amîndoi, fiind stăpîniţi de nelinişti. Ziua următoare se anunţa încărcată de surprize, poate chiar de nenorociri.

Abandonară de cîteva ori planuri care mai de care mai năstruşnice, pentru a lua totul de la început. Trebuiau să-şi aleagă un loc lîngă clădirea băncii, de unde să împroaşte cu gloanţe bandiţii, şi cu maxime şanse de apărare pentru ei.

Puteau să ceară întăriri, dar se gîndiră că bandiţii ar fi fost astfel preveniţi. Au trimis totuşi vorbă lui Shadow şi Clarke să se prezinte la oficiu la ora prînzului.

Veni şi dimineaţa. Ziua nu reuşise să-şi deschidă bine pleoapele îmburnităte, că Gerry măsura deja strada mare, de la lăcaşul de închinăciune al lui Thomson pînă la şcoala lui Guernnsey. Însoţit de Timber, observaseră fiecare ungher de unde puteau vîna bandiţii. Intrară şi în saloon aşa, cu noaptea în cap, dar Gerry nu desluşi pe feţele oamenilor saloon-ului nici un zîmbet sau gest care să-i amintească de vizita lui nocturnă.

Numai Pearson îl privi cu ochi duşmănoşi, iar cutele de răutate din colţul gurii i se accentuaseră.

„Cu siguranţă că-l vede pe Timber făcîndu-şi meseria de cioclu cu mine, cărîndu-mă în haraba.“ Gerry îl înfruntă din priviri, împingîndu-şi pălăria pe ceafă. Îi venea chiar să-l cheme în acel moment în strada mare, să se răfuiască amîndoi. Mărturia Donei Hilda îl păstra într-o veşnică tensiune.

Apoi Pearson îşi luă ochii de la el. Gerry nici nu-l mai zări la un moment dat.

Cînd plecară de la saloon cei doi se abătură pe la şcoală, unde aleseseră, în sfîrşit, locul de apărare. Era sărbătoare şi copiii şedeau acasă. Gerry compătimi ferestrele lui Guernnsey şi faţada şcolii abia dată cu var. În asemenea situaţii n-aveau de ales. Gerry mai trimise odată pe Pedro să reamintească prietenilor rugămintea lui.

Shadow și Clarke nu se arătaseră călări încă, dar nici peonul nu se mai zărea.

Sosi și momentul de care vorbise Dona Hilda. Cînd Billy King se pregătea să tragă grilajul la bancă, opt călăreți cu măști pe față intrară pe strada mare în galop. Trăgînd rafale de focuri în aer își descărcară apoi toți pistoalele în ferestrele oficiului. Patru din ei, apărați de ceilalți, descălecară și se repeziră spre bancă. Oamenii surprinși pe străzi dispăruseră la iuțeală în momentul cînd primele gloanțe șfichiuiseră fațadele tencuite ale caselor.

— Mii de trăsnete și fulgere, sheriff! Aștia atacă de parcă ar fi în timp de război. Și nu sînt numai patru, sheriff! Sfinte Laurențiu, scapă un cioclu păcătos ca mine de plumbii acestor coioți rîioși de prerie!

— Liniște, Timber, pentru Dumnezeu! Manevra îmi place. Cu puțin cap, avem toate șansele s-o dejucăm. Tragi numai cînd îți spun! Nu risipi cartușele, cum ai obiceiul...

Cei patru rămași în stradă își goleau încărcătura pistoalelor în bîrnele caselor învecinate. Voiau să intimideze cetățenii, pentru a fi siguri de izbîndă. Doi bandiți care intenționaseră să intre în bancă au fost respinși ușor de Billy King și de ajutorul său.

Cînd cei rămași călări galopară, trecînd prin fața școlii, Gerry ordonă foc, punîndu-se și el pe lucru. O dată cu detunăturile armelor, din școală răsunară și cîteva focuri de pe acoperiș. Cei patru călăreți căzură fulgerați de pe cai. Animalele, pierzîndu-și stăpînii din șea o porniră spre o latură a străzii. Gerry știa că ochise doi, iar pe ceilalți îi dăduse pe seama lui Timber, care trăgea într-una, folosind armele cărate de la oficiu. Magazinele de vizavi nu mai aveau nici un geam întreg.

Bandiții se făcuseră temporar nevăzuți. Lăsînd la o parte orice prudență, Gerry părăsi locul ales pentru apărare, ieșind în curtea școlii. Spre norocul său zări un cap mascat, pe care îl fulgeră la primul foc. Ceilalți trei bandiți alergară la cai, cuprinși de panică. Cursa pe care o pregătiseră oamenilor legii se spulberase în vînt.

Trăsnetul unei carabine, venit parcă din cer, mai culcă la pămînt un bandit săltat deja în scări. Gerry se pregătea să ia la ochi pe altul, dar o voce care-l înfioră îl opri.

— Nu-i rări de tot, amigo! Lasă-i de sămînță, să ajungă la vizuină. Fără ei ar fi imposibil s-o recunoaștem și noi...

— Dumnezeule! aproape strigă Gerry, în pragul emoției. Este vocea lui Steve! Aceeași voce auzită la Defileul Morții, vocea lui Colorado!

În momentul următor, un trup mlădiu și înalt sări în stradă, la doi pași de Gerry. Tot atunci, sheriff-ul simți brațele lungi și viguroase ale lui Steve într-o îmbrățișare caldă de frate. Deși prietenul său era mult schimbat, barba de pe obraz îi dispăruse și chica la fel. Îl recunoscuse totuși la iuțeală.

— Acum, în mare viteză, la treabă, sheriff! Felicitări, amigo! Cine ar fi crezut una ca asta? Dar lasă că mai vorbim noi! Acum, fiecare clipă e de aur. După ei, să nu le pierdem urmele că altfel îi vom căuta ca pe firul de praf într-un vîrtej...

Timber dispăruse după oficiu, de unde-l aduse imediat pe Blaky, iar Steve își scoase pagul de după zidul din chirpici.

Acoperit de Steve, Gerry pătrunse în sediul băncii. Un spectacol care-l uimi peste măsură i se înfățișă real, de necontestat. Billy King era întins pe podea lovit la cap, iar ajutorul său Liston, împușcat în piept zăcea alături fără suflare. Sertarele erau răscolite și întoarse pe dos, iar prin ferestrele din spate adierea îmburnițată a preriei bîntuia ca prin niște cotloane stăpînite de cucuvele.

Banii, toți cîți fuseseră, dispăruseră cu siguranță în sarsanaua altor tîlhari decît cei din stradă, care apucaseră pe drumuri total necunoscute. N-aveau deci timp de pierdut, altfel banditii le puteau scăpa definitiv. În aceeași clipă, săriră ambii în șei.

Gerry și Steve galopară, ca două năluci, în lungul drumului ce urca spre Colții Șacalului. Cetățenii de pe strada mare începuseră să iasă în drum, nedumeriți încă de ceea ce se întîmplă.

Cei doi trecură peste podul din lemn, dincolo de brațul Pecosului. Banditii își măriseră mult avansul. Blaky și

pagul lui Colorado iuțiseră și ei goana. Continuară acest galop îndrăcit, pe lîngă țarinele peonilor care alergau îndărăt, cu iuțeală crescîndă. Trecură printre primii Colți al Șacalului, ca o vijelie. Dorința de a-i ajunge pe bandiți îi domina pe amîndoi. Uitaseră de orice prevedere.

Țintirimul așezat pe costișă dispăru și el ascuns de vălmășagul de stînci, de parcă nici n-ar fi fost. Pămîntul lui Harris, cu gater cu tot, a rămas și el profilat în zare, iar goana cailor micșora tot mai mult distanța ce-i separa de bandiți.

— Cred că stimabilii ne-au luat la ochi, Steve ! țipă Gerry, să fie auzit. Uite, taman acu' au atins drumul ce suie la cascadă, dar mă îndoiesc că vor mai încerca să se apropie de bîrlogul lor blestemat.

În cîteva secunde, Gerry și Colorado ajunseră la locul amințit. Traseră vîrtos de frîiele cailor și le mai încetiniră din iuțeală. De aici se desfăceau două poteci. Locul era destul de strîmt și încîlcit de ierburi. Așezarea nu-i convenea lui Colorado. Unul din drumuri se bifurca într-un unghi ascuțit din cel pe care veniseră. Era înțesat de tot felul de buruieni și mărginit de un lăstăriș de lemn ciinesc. Se vedea că de mult nu fusese folosit. Steve se aplecă mult în șa și reuși fără mare cazną să deslușească urmele lăsate pe terenul foarte uscat și gloduros.

— Au trecut pe aici mai mulți cai, Gerry. Doi din ei sînt, cu siguranță, ai tîlharilor lăsați de noi pentru sămînță, la care s-au mai adăugat cîțiva și ai altor hahaleră.

Gerry și Steve călăriseră un timp cu mii de precauțiuni. În mîini țineau pregătite armele, gata să culce la pămînt bandiții care le-ar fi ieșit în cale. Poteca începuse să suie spre cascadă. Drumul, la început argilos, deveni pietros și înțesat de mărăcinișuri. Pietrișul și piatra luară locul glodurilor, și o vegetație pipernicită și țepoasă se frîngea sub călcătura cailor. Timpul trecea, iar distanța ce-i separa de bandiți rămăsese acum aceeași.

— Va să zică, tu ai fost la Defileul Morții și ne-ai salvat viața la toți ? vru o confirmare Gerry. Acest lucru mă frămîntă de atunci, dar n-am putut să-i dau de rost. Astăzi ai apărut din nou tot ca un trimis al cerului. Deci tu, Steve, ești Colorado, cel de la Defileul Morții ?

— Eu sînt, amigo! Spune-mi însă pe numele meu cunoscut în prerie. Colorado îmi place să-mi zici...

— Deci vestitul Colorado a fost omul care ne-a salvat. Iar eu, o nătăfleață, să nu știu. Omul cu atîta faimă în Far West a stat la noi la ranch și n-am știut. Cum s-a terminat cu inșii care ne-au răscolit casa? Își aminti Gerry de felul în care Colorado părăsise ferma. Le-ai văzut mutrele?

— Au rămas în Bridge Town. În țintirimul de acolo, la șase coți sub iarbă, dacă s-a îngrijit cumva senor Amarildo de ei. E vorba de Jakie, fratele unuia Ace, de aici. Și mai era unul Lefty, un lăudăros fără pereche și o mare haimana. De nu mă-nșel, la un frate al unuia din ei i-am găurit mîna la saloon. D-aia erau așa turbați să mă prindă. La încăierarea de la defileu și-au ferit pielea.

— Dar de unde știai că vor apuca spre Valea Racoonului?

— Pe la ranch, la voi, erau numai în trecere, să mă lichideze. Ținta lor era însă Defileul Morții, unde plănuiseră să vă atace. O aflasem chiar de la ei, spionîndu-i într-o seară la un popas. Aflînd că ești cu Murphy și băieții de la ferme, v-am sărit atunci în ajutor...

— Cîte lucruri mi se limpezesc mie acum! vorbi gînditor Gerry. Și astăzi de unde ai bănuit că se va pune la cale această sinistră mascaradă? Cum ai ajuns în Blue Town? mai căută Gerry să-l descoase pe Steve.

— Ai s-o afli mai tîrziu. Toate la timpul lor. Ce pot să-ți spun este că voi rămîne un timp bunișor în Blue Town. Vreau să te ajut să-i pedepsești pe cei care l-au ucis pe Tom Mulligan, Warner și Travie. Despre cei care l-au lichidat pe Warner îți pot spune mai multe. Eu cu mîinile mele i-am încărcat pe cai, Warner nici nu murise încă atunci cînd i-am găsit...

Lui Gerry i se păru că este pradă unor halucinații. Prea multe întîmplări neașteptate se iviseră și era puțin năucit. Colorado apăruse ca din pămînt, la fel ca și prima oară în Orașul Albastru... Iar cele auzite de la el îl buimăciseră de-a dreptul...

Se lăsă însă furat de bucuria revederii. Și-l năpădi pe omul de care soarta îl legase prin mii de fire, mereu cu alte întrebări.

— Dar spune-mi și mie cine ești, Colorado ? În jurul tău s-au țesut atîtea legende ! Și ce cauți aici, în Blue Town, cu atîta înverșunare ? Poate îți pot fi și eu de folos, deși nici în vis n-aș putea spune că aș fi în stare să mă măsor cu tine.

— Ți-am explicat doar, Gerry. Deocamdată îți dau numai o mînă de ajutor... După asta, am și eu de limpezit niște lucruri afurisit de tulburi. Bineînțeles că treaba n-am s-o pot face fără sprijinul sheriff-ului din Blue Town !

— Deci tot enigmatic ai rămas, Colorado. Tot de nepătruns te-ai păstrat, prietene...

— Liniște, sheriff ! ordonă Colorado. Ferește !

Era însă tîrziu. O piatră de mărimea unui pumn, țîșni din dosul unei stînci trîntindu-l pe Gerry la pămînt. Șocul provocat de forța loviturii putea să-i fie fatal, dacă-l izbise în plin. Blaky se opri nechezînd și rîcîi sfornăind piatra. În aceeași fracțiune de secundă, pistolul lui Colorado detună de două ori și un bandit negricios se rostogoli din dosul stîncii, la cîțiva pași de potecă.

Apoi întîmplările se succedară ca într-un prelungit coșmar. La cîteva sute de pași se făcu larmă și un răcnet spart comandă ticăloșilor să se amestece în bătaie. Timpul era prețios. Cu iuțeala fulgerului, Colorado hotărî ce avea de făcut. Fără să pregete, își săltă la iuțeală prietenul pe cal. Gerry respira regulat, iar Colorado ghici că nu apăruse vreo complicație. Se ridică și el în scări, întoarse caii, și o porni la trap, atît cît să nu pună în pericol viața lui Gerry. Nu după mult timp au fost reperați de bandiți. Se auziră glasuri îndemnîndu-se, înjurături și un galop turbat se porni pe urmele lor. Colorado își aminti de sihla din vecinătatea rîului. Grăbi într-acolo, și cu privirea sa ageră descoperi la iuțeală o tainiță în care îl așeză ușurel pe Gerry, pe un pat de frunziș în dosul unor tufe bogate. Lui Blaky îi dădu poruncă să rămînă liniștit, după care șterse la iuțeală urmele ce duceau aici. Își încălecă apoi pagul și se depărtă de tainița lui Gerry, făcînd un ocol înscris pe un arc destul de larg, cu scopul să-i atragă pe bandiți pe urmele lăsate. După aproape o sută de yarzi trase un foc de carabină, și împunse cu pintenii ușurel credinciosul animal. Cîteva chiuituri îl vestiră că bandiții l-au auzit. Urmă o alergătură pe viață și pe moarte, în

care el, Colorado, devenise vînatul rîvnit de bandiţi. Şase indivizi care mai de care mai deocheaţi îl urmăreau. Îl văzuseră şi ei şi traseră primele focuri de armă în direcţia lui Colorado, dar gloanţele se risipiră în imensitatea văii. Vreo două îi ţiuiseră pe la urechi, înştiinţîndu-l că bandiţii îl vor viu. Îşi îmboldi calul în coapse, reuşind să mai cîştige puţin avans. Se răsuci apoi brusc în şa, ochind pe primul dintre urmăritori. Un glonţ trimis calului, şi banditul se prăbuşi în drum, după urletele lor de furie înţelegînd că nimerise în plin. Un spic răsfirat de gloanţe îi ţiuiră pe deasupra capului, unul rătăcit trecîndu-i prin mîneca surtucului. Colorado îşi struni calul, galopînd în zigzag, şi din nou fulgeră într-unul din urmăritori. Se creă în rîndul bandiţilor cîteva momente de panică. Îşi încetiniră puţin goana, ceea ce îi permise lui Colorado să cîştige cîţiva yarzi buni. Dar din faţă îi răsări un individ călare, care-i expedie un glonţ sfîrtecîndu-i cămaşa şi găurind-o în dreptul buzunarului. Plumbul lui Colorado nu-l iertă însă lovindu-l în plin şi înţepenindu-l în şa. Încă o izbitură cu patul carabinei în umăr cînd ajunse în dreptul lui şi banditul descrise în aer un arc de cerc, prăbuşindu-se în vîltoarea rîului.

Făcînd cîteva ocolişuri, Colorado ajunse deasupra cascadei. Apa fierbea, căzînd pe stînca terasei, acoperind ţiuiturile gloanţelor. Urmăritorii, folosind o scurtătură, se apropiaseră mult de vînător. Calul lui Colorado, istovit, începuse să tremure. Piciorul nesigur al animalului abia se putea sprijini pe solul neregulat şi stîncos. Colorado mîngîie grumazul pagului, şoptindu-i cuvinte de îmbărbătare. Distanţa ce-l separa de bandiţi era acum de mai puţin de cincizeci de yarzi. Oricît de proşti ochitori ar fi fost bandiţii, tot l-ar fi atins pe Colorado. Dar ei nu se grăbeau să-l ucidă. Un lasso tăie aerul în spatele său. Cînd se întoarse pe jumătate să mai expedieze un glonţ în urmăritori, lasso-ul îi prinse umerii, imobilizîndu-l. La acest atac, opri brusc calul, apoi îl însîngeră, înfingîndu-i pintenii adînci în carne. Calul se cabră mult, apoi făcu un salt înainte, iar laţul banditului fu smuls cu belciug cu tot. Şocul puternic îl aruncă pe aruncătorul lassou-lui din şa, izbindu-l de muchia stîncoasă a prăpastiei. Colorado îşi pierdu şi el echilibrul şi alunecă din scări. Văzîndu-l,

banditii ajunși la aproape zece yarzi se pregăteau să descalece. Dar Colorado sări de la peste douăzeci de picioare în apa rîului, deși nu-i cunoștea adîncimea. O ploaie de gloanțe îl urmări dar, din fericire, nu-l nimeri nici unul. Avînd nevoie de aer ieși la suprafață. Urletele banditilor care-l și văzuseră fură urmate imediat de țiuiturile plumbilor. Pentru a ieși din raza de bătaie a focurilor de armă, se lăsă tîrît de furia curentului. Între cei doi pereți tăiați de apa ce fierbea, zgomotele se transformaseră într-un adevărat vacarm. Banditii, descălecați la rîndul lor, coborîră la iuteală peretele abrupt al malului. Cercetau cu ochii aprinși de ură fiecare cotlon săpat de apă, alergînd ca niște apucați pe țărmul stîncos. Dar Colorado n-a mai apărut la suprafață. După toate semnele, el nu mai era în viață. Banditii urmăriră însă în continuare suprafața apei. Cu o cange închipuită dintr-o creangă groasă de alun încercară să-l găsească viu sau mort, să-l tragă la mal. Bănuiau că s-a înecat și că zace cu siguranță țintuit sub vreo stîncă pe fundul apei.

Soarele coborîse spre asfințit, iar umbrele pădurii luaseră treptat în stăpînire albia rîului, întinzîndu-se apoi peste întreg ținutul sălbatic al Colților Șacalului. Odată cu negurile nopții, vîjîitul torentului ce se prăvălea în adînc devenise pare și mai înfricoșător.

Banditii au înnoptat în jurul unui foc de popas, convinși că urmăritul se înecase, sau a rămas în torent, fără șanse de a părăsi locul. Singurul drum pe care-l avea trecea prin cascadă, fiind păscut deci de o moarte sigură. Iar înotul în sens invers era imposibil aproape din cauza forței de nebiruit a apei...

Orele se înfășurau nemilos în caierul timpului și Colorado era aproape înghețat. Numai o minune îl mai ținea încleștat de ramura pomului. Sub el, apele se învîrteau într-un ochi larg, amestecîndu-se la marginea vîrtejului cu cele ale rîului, pentru a se arunca în prăpastia unde se spărgeau de terasa stîncoasă a cascadei. În orice moment se putea îneca. Știa că trecerea prin cascadă constituia o aventură în care-și putea găsi moartea. Dar o altă cale de ieșire din rîu nu avea. Reperase locul, risipindu-și ultima energie rămasă, ca să taie forța curentului, îno-

tînd pe sub apă. Avea nevoie să cîştige timp şi sub protecţia nopţii să găsească totuşi o ieşire, dacă exista aşa ceva, sau să se predea nelegiuiţilor.

Luminile focului aprins de banditi se jucau în vîltorile rîului, roşindu-le în scîntei de apă. Colorado se hotărî să părăsească ascunzătoarea. Se decisese pentru salvarea prin cascadă.

Cînd se aruncase în torent, Colorado trăsese şi frînghia aruncată de bandit. Să nu fie luat de apă, îi înnodase un capăt de creanga salvatoare. Încleştîndu-şi voinţa şi învingîndu-şi toropeala ce-l cuprinsese, se lăsă învîrtit în ochiul curentului. Puterea neobişnuită a apei îl scoase pe o spirală aproape de centrul cascadei. Simţi că pluteşte pe creasta şuvoiului şi flutură ca o coajă de nucă. Slăbi apoi frînghia cîte puţin şi coborî în adîncul ce se căsca la picioare. Crestele înspumate ale apei îl izbeau cu putere, dar îl păstrară cîteva momente plutind, apoi Colorado reuşi să străbată şuvoiul umed. Învingînd senzaţia de înec, coborî în cascadă, între pînza groasă de apă şi peretele de stîncă, care-i zgîria spatele. Acum însă putea respira. Vaporii de apă îi răcoriră faţa congestionată de efort. Coborî mai departe, însîngerîndu-şi palmele şi luptîndu-se să nu alunece în adînc. Ajutîndu-se mereu de frînghie coborî. Colorado se apropia de sfîrşitul drumului. Întunericul era de nepătruns, iar tunetul şi vîjîitul apei ce se prăvălea în faţă, îi dădeau senzaţia că se află în iad. Muşchii săi abia îl mai ascultau. Cuţite de foc îi străbăteau corpul, de parcă ar fi fost legat de stîlpul caznelor. Zvîcniturile inimii le auzea în tîmple ca pe nişte imense gonguri. Lungimea frînghiei se terminase şi Colorado nu ştia cît îl mai desparte de terasă. Trebuia să-şi dea drumul în vîltoare, altă cale nu există. Ajunsese la belciugul prins de laso, se ţinu cîteva momente de el, apoi îşi dădu drumul în bulboana ce fierbea în faţa sa. Se lovi de piatra pe care se zdrobeau vîrtejurile de ape, căzînd inert sub greutatea şuvoiului ce aproape îl strivi. Trupul său mai fu răsucit de cîteva ori, apoi se simţi cărat la vale. Din nou începu să se afunde şi se chinuî să se păstreze deasupra. Ameţit, cu scîntei de toate culorile în ochi, ajunse la mal, fără a şti unde se găseşte. Locul părea mai degrabă un smîrc, unde vegetaţia cobora pînă la oglinda umedă a rîu-

lui. Cu ultimele puteri se tîrî în ierburile ce se înfrăţeau cu apa, agăţîndu-se de creanga unui copac. Vlăguit, se lăsă pradă slăbiciunii şi se întinse pe spate în patul moale şi umed. Cînd s-a trezit, întunericul se mai risipise, iar luna îşi cernea lumina ei ştearsă şi nesigură peste aceste locuri, pe care Colorado încerca acum să le recunoască. Îşi revenise, şi umbrele înconjurătoare reintraseră în adevăratele lor forme. Respiră cu nesaţ aerul proaspăt şi înmiresmat al nopţii. Îşi pipăi mădularele şi constată că este întreg, nevătămat. Reuşi să se orienteze fără greutate : se afla, desigur, la cîteva sute de picioare, în josul rîului. Vîjîitul cascadei răzbătea la el, cu intermitenţe adus de rafalele de vînt. „Abia mîine vor înţelege, dacă or să mă mai caute cu prăjinile, că am scăpat. Deocamdată să vedem ce face Gerry !“ Se ridică încă ameţit şi porni spre tainiţa unde-şi ascunsese prietenul. Găsi ascunzătoarea la iuţeală, dar tînărul sheriff nicăieri ! La lumina vlăguită a cerului, Colorado văzu un lucru care-l înfurie peste măsură. Gerry fusese descoperit şi cărat în alt loc. Nici Blaky nu era. Se aplecă şi reuşi să citească cu uşurinţă urmele lăsate de bandiţi. Aceştia, stăpîni pe situaţie, nu se gîndiseră să le şteargă. Unul din cai era mustangul prietenului său. Colorado, recunoscuse potcoavele lui Blaky. Grupul coborîse spre drumul ce ducea la ferme. Desluşind cu atenţie urmele cailor, spre bucuria sa, recunoscu şi semnele lăsate de Picior Uşor. Îşi verifică apoi pistoalele, declarîndu-se mulţumit. Carabina îi rămăsese prinsă de şa şi se ferici la gîndul că va intra curînd în stăpînirea ei...

Indivizii din cîte se părea, netemîndu-se de nimic, o porniseră călări pe un drumeag ce cobora la gaterul lui Harris.

Colorado aplecat de mijloc apucă acelaşi drum, pe urmele, care-l duceau la vizuina bandiţilor. Gîndul la Gerry îl neliniştea peste măsură...

Gerry se trezi sub biciuitul şuvoiului de apă zvîrlit dintr-o căldare, în obrazul lui. Capul îl durea, de parcă era gata să se spargă. Simţea în creştet apăsarea unei coşcogeamitea stînci... Încercă să ducă mîna la frunte, dar trebui să se resemneze. Sforile, care îl ferecaseră de lem-

nul gros, îi intrau adînc în carne. Privind în jur, cu tot întunericul de smoală reuși să se orienteze, înțelegînd că nu este departe de gaterul lui Harris. Era legat de stîlpul masiv al unui șopron, sub care zăceau o sumedenie de unelte și resturi de lemn dat la gater. Îl dureau toate mădularele, iar fața și-o simțea grea și arzîndu-i în cîteva locuri. În gură îi apăru gustul sărat al sîngelui. Vru să scuipe, dar efortul îi săgetă obrazul și buzele rupte în cîteva locuri. Ochii, mari și dureroși, îi ședeau gata să-i sară din orbite.

În față, la cîțiva pași, ardea un foc în care lemnul trosnea întețind flăcările ce încolăciseră fundul unui tuci. Mirosul de cafea pusă la fiert răzbătea pînă la el. Cîțiva inși sporovăiau cu spatele la foc, plimbîndu-și o sticlă cu whisky de la unul la altul. „Parcă m-au așezat la stîlpul caznelor, așa m-au măcelărit. Nu știu dacă mi-a rămas vreun oscior zdravăn", își spuse Gerry, încercînd să-și miște mădularele. Cîteva dureri surde i se născură în obraz și în abdomen. „M-au stîlcit în bătaie nemernicii. De lichidat nu m-au lichidat, deși nu le-ar fi fost deloc greu"...

Gîndurile i se învălmășiră în creier și se canoni să ghicească cum ajunsese aici. Reuși să recompună cîteva fragmente ale întîmplărilor. Călărise alături de Colorado, fiind peste măsură de fericit că și-a regăsit prietenul. Bucuria pe care o trăise îi spulberase orice prevedere. Își amintea de lovitura primită la cap. Din acel moment, totul plutea într-o afurisită nebuloasă. Cînd s-a trezit, zăcea trîntit pe pămîntul șopronului. Apa unei găleți îi spălase fața îmbibată de praful de pe jos. Au urmat niște vorbe schimbate cu Harris. L-au sculat doi în picioare, în timp ce șopronul se învîrtea cu el. L-au sprijinit să nu cadă, să rămînă o țintă stabilă pentru nemernici. A fost lovit apoi de bandiți fără milă. Harris l-a izbit cu o neastîmpărată sete. A leșinat, s-a trezit, și-a pierdut cunoștința din nou și tot de atîtea ori l-au readus cu apă la viață. După ultima serie de pumni, unul l-a sfătuit pe Harris să se potolească, fiindcă victima murea. Se stricau planurile Șefului. L-au legat apoi de acel stîlp și bănuiau că leșinase între timp. Necunoscînd ce aveau de gînd bandiții cu el, se prefăcu în continuare leșinat. Voia să-și refacă din forțe, să poată suporta eventual o nouă bătaie iar cînd

se va ivi prilejul să încerce neapărat să fugă. Harris nu pierduse prilejul să-i amintească de măselele ce le purta Gerry ca amintire.

Banditii discutau acum cu aprindere. Unul scosese o pereche de zaruri din buzunar şi se aşternură pe joc, sporovăind într-una între ei.

— Şefu' ăl mare poate veni din moment în moment. El hotărăşte cînd îi facem de petrecanie. Azi-dimineaţă, la bancă, trebuia lichidat. Acum ne-a ordonat să-l mai păstrăm. Uite aşa se schimbă ordinele...

— Ce să mai facă cu el ? Şi aşa este o epavă, gata să se dea la fund, răspunse o altă voce groasă. Dacă n-a înghiţit găluşca pînă acum, spre dimineaţă o mierleşte cu siguranţă.

— Şefu' ăl mare vrea să cunoască de unde a prins vorba că banca va fi atacată. A lătrat careva şi trebuie să aflăm.

— Putea să crape Cotoiu', aţi văzut şi voi, da' n-a scos o vorbă, de parcă i-au mîncat guzganii limba. Al dracului sticlete... Ţin şi eu jumate, şefu' ? Ia-le, săru'-dreapta, poate-ţi faci suma. C-am inima ca unsoarea de bursuc.

Gerry înţelese ce-i hărăzise lichelele ghemuite la foc. „Dar Colorado ? Unde era el ? Cînd a fost lovit la cap, cineva a tras ! Dar cine ? Numai el ar fi putut să fie. Mai era oare în viaţă ? Sau prietenul său rămăsese împuşcat undeva pe stîncă şi fusese prăvălit de nemernici în rîu ? Aştia de aici n-au pomenit o vorbă despre el. Dacă ar fi murit, s-ar fi lăudat că l-au curăţat... Atunci unde o fi ? E rănit ?"

Focul ardea molcom în faţă, la mai puţin de zece paşi. Afară între timp se pornise o burniţă sîcîitoare. O umezeală nefirească îi pătrunsese în oase lui Gerry şi-l făcea să tremure. Nu era încă timpul anotimpului rece, dar nehotărîta natură îşi dădea în petic.

Unul din oameni se sculă, luă o creangă aprinsă din foc, apropiindu-se de stîlpul unde era legat. Gerry păstra aceleaşi aparenţe de leşin. Celălalt îi apropie flacăra de obraz, îl lumină, îi ridică capul, ţinîndu-l de păr la lumina focului, apoi îi dădu drumul.

— A dat ortu' popii scatiul, Mac, sau taman îşi înghite împărtăşania ?

— N-a dat, șefu'. Pare tot leșinat. L-am stîlcit al dracu' la obraz ! Inima însă îi bate. Un glonț de înfigem în ea...

— Atunci lasă-l așa, că nu-i momentu' încă ! Hai mestecă zarurile, că-i rîndu' tău...

Mac îi mai verifivcă o dată legăturile și strivi cu cizma vîrful aprins al crengii.

— Zici că mai trăiește sticletele nostru, Mac ? îi vorbi Harris. Al dracu' cotoi bețiv ! A prins gustul caftului de cînd l-au uns sheriff ! A uitat cînd lua peste mutră și-și înghițea limba pe sub masă la Pearson.

Mac răscoli focul, aruncă un pumn de găteje peste el de-i înteți vîlvătaia. Se așeză alene la joc, de-i trosniră încheieturile genunchilor, aruncă zarurile, pierdu, și începu să se scarpine vîrtos la subsuori.

Gerry verifică trăinicia sforilor cu care era legat și constată că nu are nici o șansă. Palmele îi erau prizoniere înapoia stîlpului, iar peste picioare avea înfășurată o frînghie. Își alese o poziție mai bună, să se odihnească, fără a trezi bănuieli. Reflectă cîteva momente la eventualele cazne ce le va îndura de la bandiți. Își propuse să nu-l facă de rîs pe Archie. Cam în același timp, fierul rece al unui metal i se înfipse între palme. Simți în aceeași clipită, că strînsura legăturilor de la mîini îi slăbesc. Totul se petrecuse într-o totală muțenie, iar cei de la foc nu mirosiră nimic. Crengile trosneau mușcate de foc, iar jocul îi absorbise... Încercă să-și miște mîinile și simți între palme atingerea rece a unui cuțit. Fără să stea pe gînduri, își tăie ultimele resturi de sfoară. Îi venea să strige de bucurie ! Gîndi că i se oferise o nesperată șansă de luptă. „Asta nu putea s-o facă decît Colorado", fusese primul la care se gîndise !

— Stai liniștit, amigo ! Rămîi în continuare tot așa ! Hotărîrea din vocea lui Colorado, îl îmbărbătă, iar inima îi dădea aripi curajului său renăscut. Dezmorțește-ți mîinile că vei avea nevoie curînd de ele. Rămîi pe loc. Să creadă indivizii că ești tot leșinat. Nu te trăda !, îi vorbi în șoapte.

În același timp, Gerry înțelese că și legăturile de la picioare i-au slăbit. Sforile atîrnau inerte dar simulau că totul era ca înainte. De stîlp nu-l mai ținea nimic. Mai mult decît atît, Gerry pricepu că este din nou înarmat.

Tocurile pistoalelor atîrnau grele, iar cuțitul îi fu așezat la locul său.

— Să te miști numai dacă li se năzare din nou să dea în tine. Nu trebuie să facem zgomot. Altfel ne atragem toată liota pe cap. Blaky și pagul meu sînt la cîțiva pași de șopron. Încerc o manevră să le cad în spate. Răbdare, Gerry, încă puțin, și vom termina cu inșii de față !

Burnița de afară era rece ca sărutarea satanei. Cerul era de un cenușiu murdar, grețos și îmbibat de apă. Cîțiva coioți urlau nu prea departe a ducă-se pe pustii, iar scîncetele sinistre și urgisite, se înfrățiră cu sporovăiala banditilor de lîngă foc.

Înrăiții în ticăloșii mai făcură cîteva glume deșucheate pe seama lui Gerry continuîndu-și partida cu zaruri. Cîțiva dolari din argint se plimbau la jucători, lucind viclean în flăcări cu sticliri de viperă. Harris fără pic de chef la joc rămăsese gînditor, observînd scînteile ce săreau din lemn înecîndu-se în stropi de cenușă. Își propusese să-l țină viu pe Gerry pînă va grăi cine i-a dat vestea. „Mai încerc o dată, își spuse în gînd. Îl frig să-l trezesc. Îl ard pînă spune, iar dacă tace îl lichidez pe loc". Luă o creangă începută de foc și se apropie de Gerry legănîndu-și corpul mătăhălos. Așa cum arăta leșinat, Harris crezu că sheriff-ul intrase în lumea drepților. „Lasă, că fac două lucruri deodată. Îl și prăjesc și aflu și de unde a cumpărat pontul. Nu se poate să nu-i fi suflat careva dintre toți cei care eram de față." Se apropie cu creanga aprinsă de obrazul stîng al lui Gerry. Jarul îi încălzi obrazul, iar Harris pradă unui vechi sadism aștepta mirosul de carne friptă. Apoi Harris oricît și-ar fi chinuit răutatea ce-o căra în tigvă să priceapă ce se întîmplă cu el, nu s-ar fi dumirit. Pumnul lui Gerry îi izbi ca un ciocan nodul de la gît, ridicîndu-l pe vîrfuri, de-i trosniră vertebrele. Scăpă, horcăind, lemnul aprins din mînă, în timp ce stînga lui Gerry lovindu-i unul din ochi, îl culcă peste lemnăria aruncată în neorînduială. Așa cum era de amețit Harris încercă să ducă mîna la pistol, dar leșină turtit de disperarea pusă de Gerry în lovituri.

— Pe toți dracii din iad, viermi de hoit turbați ! Vă găuresc la prima mișcare ! Sus labele voastre murdare ! vorbi răspicat Colorado din spate, apropiindu-se de Harris.

Gerry scoase și el pistoalele, învăluindu-i pe banditi din partea cealaltă a focului, nescăpîndu-i din ochi.

— Cine ești, blestematule ! îi vorbi Mac, holbîndu-se speriat. Țigara îi rămăsese lipită de colțul gurii și-l frigea. Nu îndrăznea să coboare mîinile, iar uluiala îi era așa de mare, că uitase să și-o scuipe.

— Un hombre oarecare din prerie, vorbi tărăgănat Colorado. Ei, drace ! Sus laba, potaie ! strigă la Bude, care coborîse mîna fulgerător și-și smulsese pistolul din șold. Cuțitul lui Colorado săgeta aerul, lucind straniu, după cîteva fracțiuni de secundă în beregata banditului. Acesta căzu, înghițindu-și blestemele horcăite.

— Și voi, care ați rămas în viață, fiți cuminți, să ne putem auzi. Colorado nu glumește cu lichelele !

Colorado vorbise tăios, iar hotărîrea din glas nu lăsa nici o îndoială asupra gîndurilor lui din acel moment. Faptul că în fața lor se afla Colorado, un pistolar renumit, îi făcu să se considere niște înfrînți norocoși. Numai Colorado putea să scape prin cascadă și să apară aici, în felul său. Mac și Gunn priviră ca niște cîini bătuți spre vestitul gunman, ușurîndu-i lui Gerry misiunea de a-i dezarma și a-i lega zdravăn de doi stîlpi, care susțineau acoperișul.

Pe Harris îl readuseră în simțiri și nu se impresionară de sudălmile stăpînului gaterului. Uluiala banditului cu nimic stăpînită nu avu margini. Își văzu oamenii legați de stîlp, iar unul din ei trîntit la pămînt și din cîte înțelegea lichidat. Pricepuse că de această dată fusese înfrînt.

— Ne cunoaștem, dacă nu mă înșel, Harris ? îl zeflemisi Gerry. N-aș vrea să spun că rolurile s-au schimbat, iar eu sînt acum mai tare. Probabil că nu m-ați fi culcat pe un pat odihnitor, dacă prietenul meu Steve nu mi-ar fi sărit în ajutor !

Harris îi privea cu ochii învinețiți de furie, blestemînd dezlănțuit cu toate blestemele ce-i veneau atunci în minte.

— Pe amicul meu îl cunoști foarte bine, Harris ! Este vînătorul de mufete, pe care ați vrut să-l curățați în stradă, la Happy Saloon. Îl mai cheamă Colorado, cînd hoinărește prin prerie. Nu pleacă așa iute de aici, asta este important să afli acum deocamdată. Uite-ți dinții, de altfel ți-am promis că ți-i înapoiez.

Vorbele lui Gerry cădeau ca niște pietroaie din creștetul Guadalupei pe capul lui Harris. Blestemele și răcnetele înveninate și le înecase în călușul ce i se înfundase în gură. Privi neputincios și crîncen la amicii noștri, împroșcîndu-i cu ocări abia înțelese. Colorado observase că Harris la una din mîini avea numai patru degete, dar nu spuse deocamdată nimic.

— Nu, amigo, folosi Gerry vorbele prietenului său, oricît ai plesni de furie, pe tine te luăm cu noi. Te ducem întreg în Blue Town. Un sheriff nu lichidează un înrăit ca tine cu pistolul, cînd poate folosi judecata. Chiar dacă m-ai implora în genunchi să trag, n-aș face-o. Ai izbăvi ușor faptele tale, Harris. Tu trebuie să atîrni în streang! Acolo este locul tău! Și n-ai decît să te apere cine vrei tu... De fapt mîine se sfîrșește răgazul avut să te prezinți la oficiu. Cum probabil n-ai luat în serios promisiunea mea, am să te car eu de aici. Nostimă treabă, Harris? Cu voie sau fără voie, mergi în Blue Town! Te așteaptă Timber, cu celula pregătită. Să nu taie frunză la cîini, a omorît ploșnițele acu' două zile, să-ți facă bîrlogul curat. Vei dormi pe cinste, dar nu te ținem mult. Locul e strîmt la oficiu și ne vom stînjeni reciproc... Așa că-ți vom pregăti streangul cît mai iute posibil...

Capitolul XIV

AMINTIRI DIN FORT DAWSON

Era din nou seară și mă găseam la bătrînul Ștefan Șercanu. L-am găsit cam indispus privindu-și gînditor casa la care schimbase șindrila cu una nouă.

Vechea fîntînă a cărei cumpănă părea ascunsă în nori, fusese sleită, iar ghizdul din cărămidă refăcut și tencuit cu mortar. În ultimii ani cînd vizitase plaiurile natale, altoise o serie de pomi cu altoiuri din îndepărtatul Texas.

Acum, atîrnau îngreunaţi cu mere aurii parfumate, asemănătoare suratelor din înfrunzita vale a Pecosului. Îmi citise, traducîndu-mi o scrisoare primită de la unul din feciorii săi stabiliţi în Nevada, unde era chemat să petreacă în Virginia City o parte din toamna aceea.

Nostalgia ce-i cuprinsese privirile sale tăioase alternînd cu stări de explicabilă nervozitate, mă îndrituiau să cred că în sufletul său se desfăşoară o luptă între dorinţa de a-şi revedea fiul şi regretele despărţirii temporare de locul părintesc. M-a invitat în tinda casei unde pe măsuţa joasă ne aştepta nelipsita pălincă şi două căni mici de lut ars. L-am rugat să-mi dea încă o dată să privesc noianul de fotografii, iar Ştefan, se sculă greu pentru a mi le aduce. Din nou mi-am trecut în revistă amicii imortalizaţi pe hîrtie fotografică. Îi priveam încercînd să scrutez spaţiul şi timpul, iar neînfricaţii texani însămînţaţi în sufletul meu de atunci, îmi deveniseră la fel de apropiaţi ca vestitul Colorado. Reuşisem să pătrund în lumea plină de primejdii a oraşelor fierbinţi şi a locurilor solitare ale Colţilor Şacalului. Dar Colorado nu se lăsă prea mult rugat. Vocea lui domoală, în care păstrase sunetul oţelului, se auzi în liniştea serii, legănată şi convingătoare. Bătrînul Ştefan Şercanu se aşternuse din nou să povestească. Vibram de emoţia indusă de întîmplările ce se succedau în tumultul clocotitor al faptelor de bărbăţie a lui Gerry şi Colorado la gaterul lui Harris. Pe nesimţite magnificul ecran se aşternu în valea Oltului înceţoşată de umbrele timpurii ale nopţii. Pe tainica panoramă, preria întinsă a Pecosului, Colţii Şacalului şi drumul ce cobora de la gater îmbrăcară forme reale, convingătoare, iar ceaţa se risipi în incertul amurgului. Era aceeaşi lume veridică a întîmplărilor pe care fluxul verbal al faimosului Colorado, o reînnodase şi pe care o reiau şi eu de unde am părăsit-o...

Gerry îşi stăpînea cu greutate durerile loviturilor primite de la oamenii lui Harris şi nenumărate junghiuri îl înţepau. Blaky îl purtă în trap uşor pe drumul ce cobora în Blue Town. Îşi arăta în felul său mulţumirea simţindu-şi stăpînul în şa şi că se afla în apropierea unui pag ca Picior Uşor. Sheriff-ul avea chiar dificultăţi să-l

păstreze la trap. Înaintea celor doi prieteni, Harris legat cobză de cal și dezarmat, spumega de furie.

Stăpînul gaterului se pornise din nou să înjure toți sfinții din cer și pe Gerry de partea căruia se dăduseră. Prietenii nu catadicseau să răspundă ticălosului. Priveau cu justificată atenție mișcările acestuia și umbrele ce se profilau pe fundalul cerului de catifea neagră. Întunericul pusese stăpînire pe prerie, iar o ploaie de stele năboiseră cerul și o parte din cîmpie, pînă hăt-departe. Burnița de pînă atunci parcă nici nu căzuse, drumul se uscase, iar prospețimea și răcoarea aerului erau un balsam. Suferințele îndurate de cei doi prieteni începură să fie date uitării. Călăreau cu mii de precauțiuni privind prudenți în spate și așteptînd să răsară din negurile drumului niscaiva urmăritori. Tăcerea nopții era întreruptă numai de tropotul copitelor cailor, porniți într-un mers întins ca într-o veritabilă plimbare nocturnă.

„Cu siguranță, ceilalți oameni ai lui Harris știu că sheriff-ul este la loc sigur", își muncea creierii Colorado. „Să-i fi făcut felul, fusese o treabă amînată pentru a doua zi..."

Într-adevăr, Harris se gîndise să aștepte pînă a doua zi, cînd lucrurile s-ar fi lămurit de la sine. Printr-un om de legătură așteptase numai dezlegarea pentru lichidarea prizonierului. Dar, ura ce-o păstrase lui Gerry și faptul că fusese prea sigur de el îl îndemnaseră să-l sfîrșească chiar în noaptea aceea.

Rolurile se schimbaseră definitiv. Prins era acum călăul, și făcut inofensiv de sheriff. L-au legat, este adevărat de cal, dar mîinile i le lăsaseră un timp libere, să-și poată struni animalul. Ca măsură de prevedere, îi ancoraseră dereșul de mustangul lui Gerry. Orice tentativă de fugă era exclusă. Dezarmat cum era, mai ales, n-ar fi putut face nici cîțiva pași. Gloanțele lui Gerry și Colorado nu l-ar fi cruțat, oricît de nepătruns ar fi fost în bezna de afară și orice tertip ar fi folosit.

Hainele din piele de căprioară de pe Colorado nu se zvîntaseră încă, iar vîntul întețit între timp îi pătrundea în oase. Același lucru se petrecea și cu Gerry. Amîndoi prietenii începură să dîrdîie de-a binelea, deși nu luau în seamă acest lucru. Mai călăriră cîteva mile, și intrară

într-un șleau apărat de vînt. Vremea începuse să se îmblînzească, iar vîntul rătăcit printre cactuşii răzleţi de pe întinsul preriei se înecă în ierburi. Pacea izbăvitoare a nopţii care stăpînea ţinutul a fost atunci spulberată, iar animalele preriei şi ale pădurii îşi lăsară slobode glasurile pestriţe şi înfricoşătoare...

„Am trecut din nou la un pas de moarte, dar am avut destulă baftă să-l smulg pe Gerry din mîna ticălosului de Harris. La mare ananghie a fost băiatul lui Mulligan! Omului legii din Blue Town i-a fost dat să scape şi pace... Situaţia era la fel de afurisită ca în Defileul Morţii. Acolo numai preria îi adăpostea. Banditii se furişau prin iarbă, ca nişte guşteri veninoşi. Aici, în Blue Town, zidul şcolii l-a apărat ca o platoşă adevărată. Cei din stradă prea se făloşiseră cu numărul lor"... „Pînă la urmă l-ar fi biruit, fără doar şi poate. Noroc cu Pedro care a zburat la mine şi mi-a spus pe nerăsuflate ce ţi se pregăteşte sheriff"... Colorado îl privi cu blîndeţe pe Gerry. Sherifful orăşelului Blue Town moţăia în lege pe cal. Ca să-l trezească îşi struni pagul, alăturîndu-se de Gerry. Vru să mai schimbe cîteva cuvinte cu el şi să se mai sfătuiască asupra unor lucruri importante. Harris călărea în faţă la lungimea frînghiei şi îi ardea şi de puţină vorbărie cu Gerry...

— Oricum, sheriff, nu ne întoarcem cu mîna goală. Vînătoarea s-a lăsat cu o panteră rară. Nu este el tigru bengalez, dar nici un raccoon nu ducem în oraş! Şi, pe urmă, decît nimic, tot e ceva... La ce te interesează, Harris ăsta, îţi foloseşte în vreun fel? Iartă-mi curiozitatea, dar m-a luat gura pe dinainte şi nu vreau să mă amestec în treburile tale de sheriff!

— Mă frămîntă gîndul, prietene, vorbi după un timp Gerry, dacă n-am greşit luîndu-l numai pe Harris în Blue Town, la oficiu. Dar, ducîndu-i pe tustrei, cred că ar fi fost prea mare gălăgie la noi, îşi spulberă singur temerea.

— Cred că n-ai greşit prea mult, amigo. Într-adevăr, locul este prea strîmt ca să poţi întoarce cum trebuie la nevoie. Oricum Harris nu va fi lăsat mult timp fără ajutor. Asta cum mă vezi, amigo. Vor încerca să-l scoată

din colivie, la prima ocazie, jur pe calul ăsta care m-a scăpat de cîteva ori de la moarte!

— Fără vorbă că așa va fi, prietene! Se tem să nu destăinuie ceva. Pe urmă pun preț pe pielea lui... D-astea, prietene, trebuie să ne facem un plan, coborî mai mult vocea Gerry.

— Afară de noi doi, amigo, îl numărăm și pe ajutorul tău care a curățat geamurile de peste drum. Timber este omul nostru în care putem avea toată încrederea.

— Desigur prietene. Timber este un băiat a-ntîia. Pe onoarea mea! Timber este un tip, o raritate. O perlă din fundul oceanului! îl mai lăudă, neștiind ce-ar mai putea spune despre el.

— Deci sîntem trei, sheriff! Asta e fain...

— Pune la socoteală însă, că arma lui Timber, nu face nici o scofală. Este ca și cum n-ar fi. Trage cum nu se poate mai prost. Cred că împușcă alături pe lîngă un elefant care paște la cîțiva pași. Poate să ne ajute cu destule, numai ca trăgător să nu-l luăm în calcul!

— Păi, nu-i clar, sheriff? În oraș avem mare nevoie de careva să ne asigure o seamă de legături cu rancherii și cîte nu sînt de făcut!

— Hm, gîndi Gerry, cred că Brown și Weslley cu flăcăii lui ar fi de credință, poate chiar Guernnsey, dacă merge la cetățeni să le explice că avem nevoie de brațele lor. Apoi ar fi Murphy, Gallanger, Donnald și băieții de la ferme. Timber va face desigur cîteva raite la ranchmani. Vom strînge și oamenii pentru întărit paza în oraș. Chiar la intrările și ieșirile din Blue Town va trebui să punem oameni de încredere, își făcu la iuțeală un plan Gerry.

— Văd, văd, că strîngi o armată întreagă, sheriff! Mai ai chiar așa mulți de dovedit, amigo?

— Oricum, îmi este clar că Harris a fost de față cînd a fost Warner împușcat, oamenii care-i dau ascultare au sufletele la fel de întunecate ca și străfundurile iadului. Afară de asta, ciracii lui nu i-au întors vreodată vorba, după cum Pecosul nu curge decît spre Rio Grande. Deci toate motivele să-i dovedim și să-i pregătim pentru ștreang.

— Parcă Allison și ai lu iau vreun cusur, sheriff ? Nu te-ai întrebat, ce căuta Harris la el ? Sau numai fiindcă sînt vecini se vedeau ? Și, în seara cînd m-au împușcat, nu tot împreună erau la joc de-l secondau pe Pearson să poată măslui cărțile ca în codru ?

Băiatul lui Mulligan ascultă atent, apoi se înălță în scări, contrariat. Colorado vorbea de niște lucruri, cunoscute din cîte se aștepta numai de el.

— Dar de unde știi, prietene, că l-am găsit pe Harris la Allison ? Nu ți-am vorbit despre lucrul ăsta încă...

— Tot Blue Town discută amigo despre dinții lui Harris. Era așa de greu să aflu ? Și apoi nu i-ai înapoiat în prezența mea ? Nici Allison nu este străin de toată această poveste...

Vîntul din nou se întețise, iar cei doi prieteni își apăsară borul pălăriilor pe frunți, să nu se trezească fără ele.

— Mă muncește un gînd, prietene ! vorbi tot încet Gerry.

— Dă-i drumul, sheriff ! Oricare ar fi el e mai bine să-l spui cu încredere. Ne vom sfătui împreună să-i dăm de hac !

— Au pierit o seamă din perlele acestea ale iadului la Defileul Morții. Aici au căzut cîțiva secerați de mîna lui Travie și Warner. Am mai trimis și noi să-și caute strămoșii pe cealaltă lume destui în Blue Town. De unde împuiază năpîrcile astea, nu știu ? Parc-ar fi mînătărci, nu alta... Cred că Allison și Harris și-au păstrat liota asta blestemată în vreun loc dosit bine, de unde-i trimite să dea lovituri atunci cînd sosește momentul.

— De bună seamă, amigo, că banditii au o ascunzătoare în care dispar ca înghițiți de vîrcolaci. Cred că la asta te gîndești, sheriff ?

Și fără să fie invitat, Colorado îi istorisi toate întîmplările trăite, după ce părăsise locul luptei de la Defileul Morții. Gerry îi ținu isonul povestindu-i cît înduraseră ai lui. Trecu sub o totală tăcere părerile personale privitor la relațiile dintre Annie și Billy King. În cîteva vorbe îi istorisi ce aflase în Fort Saint, unde fusese după venirea lui din California, înainte chiar de a fi ales sheriff.

— Deci Pedro este omul care te-a găzduit și care-ți face servicii ! L-am văzut și eu cum se mai ostenește de atîția ani să-și vîndă marfa în fața saloon-ului, dar n-am bănuit ce ascunde sub sombreroul din pai. Și Pedro poate mai îmi pregătește și alte surprize.

Drumul începuse să urce, iar Colorado mărise binișor distanța ce-l separa de Gerry. Prevăzător cum îi era firea, privea cu atenție în valea ce se căsca în stînga spre ferma lui Allison, străduindu-se să străpungă pîcla fumurie așternută de curînd.

— Ne apropiem, amigo ! Ascultă puțin cît de surd sună pămîntul peste Colții Șacalului. Nu este nici o tăgadă că sub noi se află întinderea unei peșteri. Într-un asemenea cuib, banditii pot sta nestingheriți, fără să fie dibuiți cu una cu două...

— Ai dreptate, Colorado, mormăi Gerry înciudat... La gater sau la ranch la Allison, ar bate la ochi. Poate ăsta este și izvorul poveștilor care circulă prin ținut despre o ascunzătoare din munți. Peonii vîntură niște zvonuri despre duhuri necurate ce stăpînesc Colții Șacalului. Jură că este vai și amar de cel care se afundă și înnoptează printre steiuri. Că rămîne din el numai pielea din care vulturii pleșuvi își căptușesc cuibarele !

— Păi, amigo, e cu ochi și cu sprîncene ! Poveștile astea le-au scornit cei interesați să nu se apropie niscaiva oaspeți nepoftiți. Vor să-și știe ascunzătorile ferite de priviri. Tare aș vrea să-mi răsară un asemenea duh în fața carabinei ! M-ar amuza enorm să vedem cine trage mai iute primul foc ! Cît am fost mic, nu mi-a ieșit pic de stafie în față, deși vara, dormeam în pătul și ascultam susurul Oltului care șerpuia pe lîngă sat.

— Să nu spun palavre, prietene, n-am întîlnit nici eu asemenea năluciri ! M-aș încumeta să mă răfuiesc cu vreuna și eu numai să fie și ea de aceeași părere.

— Bine că mi-am amintit ! Am vorbit de atîtea ori și era să uit ca pămîntul... Am o epistolă pentru sheriff-ul din Blue Town !

— Mă faci curios, prietene. Și de la cine aduci misiva ? Dă-i drumu' și spune-mi prin ce coclauri a fost scrisă ?

— Păi nu ghicești, sheriff ?

— După o asemenea noapte tu mă faci să fierb de curiozitate ? Îmi pui răbdarea la grele încercări Colorado.

— Uite, nu-ţi mai trudi capul, îl linişti Colorado, ascunzîndu-şi un zîmbet. Îţi aduc o epistolă de la mai marele tău, amigo.

— Mai marele meu ? Foloseşti vorbe şi mai încurcate ! De ce nu alegi o cale mai scurtă să aflu ce vrei să cunosc ?

— Îmi pare caraghios, că nu-ţi cunoşti superiorul ! Apoi continuă. Eşti sheriff în Blue Town ? Pînă aici este clar ?

— Vorbeşti despre Willy, prietene ? Asta e un şacal cu bot de nevăstuică.

— Iar te grăbeşti, amigo ! Hai să nu te mai fierb ! De la şeful lui Willy îţi aduc ştire prietene. Au fost pe acolo Warner şi Travie, pentru chitanţă. Sheriff-ul şi judecătorul erau duşi cu o poteră.

— Deci ai mers şi tu pe urmele răposaţilor ciuruiţi de bandiţi ?

— Cam aşa amigo ! Am fost încă odată în Fort Saint... zîmbi Colorado de-a binelea.

— Ai dreptate ! Trebuia să mai fac o raită în Fort Saint. Vreau să-l cunosc mai bine şi pe judecătorul de acolo ! Diligenţa pentru Fort Saint trece abia peste trei zile prin Blue Town din cîte cunosc. Cu ce ai fost tu acolo, Colorado !

— Călare, sheriff ! Am făcut drumu' chiar mai rapid decît diligenţa, ce face un ocol zdravăn să poată trece Pecosul prin vad. Nici Blaky n-o să te întîrzie. Momentan să zicem că laşi această osteneală pentru mai tîrziu. Uite, aici misiva de la marshall !

— Ştii cam ce glăsuieşte scrisoarea ? Vezi bine că stelele le poţi număra, de puţine ce sînt, iar împieliţata de lună parcă s-a ascuns într-un cuibar de vultur şi n-a mai răsărit pe cer. M-ai făcut să mor de curiozitate, şi doar n-ai să mă laşi aşa...

— Ba de loc, sheriff ! Este vorba despre Willy... Colorado se apropie de urechea sheriff-ului şi-i vorbi în şoaptă, apoi continuă cu voce obişnuită. Din cîte am aflat de la marshall, poliţa adusă de Warner era măsluită ca în codru de careva din Blue Town.

Gerry tăcu un timp destul de lung. Multe lucruri începură să i se limpezească în minte. Pe frunte îi răsăriră cîteva cute, ca semn al încordării de care era stăpînit. Încă o dovadă că Paulo murise nevinovat. Warner și Travie fuseseră înlăturați tot de oamenii lui Harris, poate chiar de el. Pintenul purtat în buzunar era o chezășie care se adăuga la toate celelalte. De fapt, fusese firul primului început. Polița măsluită trebuia să se afle la Pearson.

— Știi una bună, sheriff? continuă Colorado. În Fort Saint nu se știu multe lucruri despre ucigașii lui Warner și Travie. Pînă acum n-ai făcut nimic. Va trebui să ne repezim pînă acolo, să cerem întăriri. Dar povara va cădea tot pe umerii tăi, sheriff! Gerry ascultase, apoi își spuse pe scurt planurile ce le avea.

— Idei ai destule, prietene! continuă Colorado, trebuie să descurci mai întîi cîteva lucruri... Eu nu știu prea multe despre această bandă, dar te voi ajuta din răsputeri să o scoți la capăt, fii fără grijă!

Cerul începuse să-și aurească într-o parte poalele, iar o lumină prizărită și sărăcăcioasă, bătea la porțile tăriilor. Nu peste mult, cerul plesni spre îndepărtatul lui, iar o eșarfă de foc inundă copacii somnoroși, care-și aprinseseră frunzișul într-o pară arămie.

Preria se roși odată cu alunișurile și vîrfurile castanilor pitici, spălîndu-și fețele mahmure de nesomn în lumina trandafirie a zorilor. Cactușii presărați în lungul drumului îmbrăcară straiele unor adevărate Odaliște sculate cu noaptea în cap, pentru a le încălzi privirile. Harris moțăia în lege, iar calul îl purta înaintea lor cu două lungimi.

— Soarele rîde la noi, Colorado, astăzi. Uite ce tipsie de foc uriașă se saltă din pămînt.

— Nici eu n-am văzut de mult așa ceva din șa. Îmi place priveliștea, amigo! Salvia parcă a luat foc și pîlcurile de aluni zici că ard de-a binelea. Ia te uită ce de aburi se ridică în lungul Pecosului. Parcă ar fierbe rîul... De la geamul casei lui Pedro, unde am poposit în Blue Town, nu văd decît lăstărișul ce ține pînă la gardul lui Allison. Dimineața pare smolit în păcura iadului...

— Cum văd, ai pus piciorul zdravăn în Blue Town, și le înfățișezi ca în cărți, Colorado ! Și asta fără să treci pe la mine. Parcă am fi fost dușmani ! Chiar dacă te supără, tot îți spun adevărul cum îl văd eu. Așa m-a învățat Archie bunul, să nu-mi ascund adevăratele gînduri față de prieten.

— Dă-i drumu', ce mai aștepți, amigo ! Poate aflu ceva care să-mi folosească în viață !

— Ai ceva ciudat în tot ce făptuiești, Colorado ! Nu mi-o iei în nume de rău ? Sîntem bărbați în toată firea, prietene. Uneori mă faci să nu știu ce să mai cred, continuă Gerry.

Colorado asculta în tăcere. Gerry își dăduse frîu liber gîndurilor ce-l munceau, iar caii tropăiau peste pod. De acolo, acoperișurile caselor păreau muiate într-un ocean de picături ruginii, iar razele zgribulite ale zorilor căutau să se ascundă în cutele albăstrii ale țiglelor.

— Ai nevoie de doctor, amigo ! Te-au altoit brutele fără milă și puțin ți-a lipsit să-ți facă de petrecanie, intră în ale lor Colorado.

Gerry fusese bătut măr. Un ochi era cadorisit c-o vînătaie iar pomeții obrajilor fuseseră tumefiați de pumnii oamenilor lui Harris. Cum arăta, cu greutate puteai recunoaște figura sheriff-ului din Blue Town. Harris arăta și el destul de prost... Fața puhavă a stăpînului gaterului era învinețită de pumnii încasați.

— Nu știu de unde ai avut putere să înduri bătaia ăstora ! Pe Sfîntu' Ștefan dacă pricep ! se minună Colorado — cît de afurisit îl loviseră tîlharii înrăiți în noaptea aceea. Faptul că te păstrezi așa bine în șa trebuie s-o recunosc că ai stofă nu glumă, amigo !

Au intrat în oraș. Pedro, părînd că-i aștepta dădea coltul în strada mare, legănîndu-și picioarele pe burta măgărușului său. Dintr-o simplă ochire, înțelesese că se petrecuseră în continuare lucruri ieșite din matca lui obișnuită. Colorado se aplecă în șa, rămînînd amîndoi puțin în urmă, șușotind împreună cîtva timp. Aproape imediat călcîiele peonului se înfipseră în burta lui El Burro, iar măgărușul o porni într-un trap mărunt, iuțit de lovituri.

Harris încă mahmur avea fața pustiită de furie. Așteptase cu siguranță să-i sară oamenii lui în ajutor ? Acesta

fusese și motivul cumințeniei lui... Faptul că nimeni nu se arătase, îl făcu să înjure apoi înfundat și să privească cu ură la cei doi prieteni. Gerry îl lăsase să înainteze cîteva picioare bune și nu se putu stăpîni să nu-i reproșeze lui Colorado.

— Văd că aveți mari secrete, de parcă ați pune țara la cale, îi vorbi puțin gelos. Șușotelile voastre mă intrigă, mai ales că pe mine mă ții într-un cumplit mister.

— La el, am tras în gazdă, Gerry. Acum l-am rugat să-l anunțe pe staroste că o să avem nevoie de ajutorul peonilor. Poate chiar la noapte. M-aș fi repezit eu, dar cred că nu-i rău să te însoțesc.

Gerry îl privi lung, aprobă pe moment ideea lui Colorado, abținîndu-se de la orice comentariu.

Zorile se revărsaseră toate peste Blue Town, iar noaptea sleită de atîta alergătură coborîse pe celălalt tărîm. Orășelul se trezea la viață. Din casele joase din marginea orășelului, lătratul cîinilor vesteau că peonii sînt de acum treji. Pregătirea țarinilor pentru arăturile de toamnă nu le îngăduiau să întîrzie prin casele joase, acoperite cu șindrilă. Ziua se arăta frumoasă, iar pe cer încă mai scînteia luceafărul dimineții. Thomson mînuind cu îndemînare cîteva dangăte, trimitea omagii înaltului pentru noua zi pe care o apucau cetățenii încercatului oraș Blue Town...

Vitrinele lui Billy King. rămăseseră negre, ca niște găvane fără proteze, iar scîndurile subțiri bătute pe afară le dădeau un aspect jalnic. Mărfurile fuseseră trase sub tejghele, iar pe ușile prăvăliilor, cuvîntul „Closed", vesteau clienților că magazinele rămîn închise, pînă cînd Billy King va hotărî altfel.

Au trecut în tăcere prin fața Salonului Fericirii. Harris pînă atunci tăcut se pornise să profere din nou la adresa sheriff-ului sudălmi cu duiumul.

— Și ce-ai de gînd sheriff ? Vrei să mă bagi la colivie, hai, rînji el între două vorbe de ocară.

— Ai cam ghicit, pentru început ! De fapt, te pregătesc pentru streang ! sună răspunsul lui Gerry, care și-l dori, să fie cît mai sumbru.

— N-ai să ai noroc să mă vezi atîrnînd de funie, sheriff ! Pînă să-mi faci de petrecanie veți fi expediați la șase coți sub brazdă.

— Nu face pe grozavul, fălosule ! îl înfruntă Gerry. O să te văd eu cum o să te pupi cu moartea ! Poate atunci să iasă pramatia din tine...

Harris îi rîse impertinent în față, scuipînd alături, în semn de cel mai autentic dispreț.

Ajunseră la intrarea în oficiu. Din spatele ușii se auzea cum Timber desfereca ușa de toate zăvoarele. Apoi apăru țeava carabinei, urmată de barba zburlită și țepoasă rămasă de la Gloumy.

— Vai de zilele tale, bătrîn nătîng ! se văită ajutorul. Ce-și vede ochii Timber ? Cum ți-au mai strîmbat mutra băiete ! Vino la bătrînu' tău ajutor să te oblojească. Vai ! Vai ! cum ai plecat de la oficiu... și cum te întorci ! Ptiu, drace ! căscă ochii mari, zărindu-l pe Harris. Dar vii încărcat, sheriff, nu glumă ! Ia te uită... De nu mă-nșeală ochii mei bătrîni, e chiar... e chiar Harris în carne și în oasele lui altoite, nu glumă. Dar bine i-ați mai aranjat mutra. Și nu-i stă de loc rău cu moaca asta de marmotă îngrășată cu mătrăgună. Iar cavalerul ? ! îl arătă uimit pe Colorado. Aoleu, ce surpriză ! De unde ai tras la mal, băiete ? Îl caut și nu știu de unde să-l iau, dar îl știu, pe barba mea. Că nu m-or înșela ochii mei bătrîni.

— Nu-ți mai frămînta tărtăcuța, c-ai să rămîi și mai pleșuv, și așa parcă te-a păscut vaca în creștet ! E Steve, bătrîne ! Steve Sharkey, vînătorul de mufete, cum l-a numit domnul Harris de față. Omul pe care l-au împușcat în stradă. A venit să ia pielea mufetelor din Blue Town, pentru a fi argăsite și duse la piață, în San Francisco. Dar deocamdată nici o vorbă la nimeni.

— Piei, lunganule din fața mea ! spumegă Harris, vîrtoșindu-se în legăturile ce i se înfipseră în carne. Steve Sharkey putrezește. Am vrut să ți-o spun și la gater impostorule ! Stafii nu există. Cară-te de aici ! Iar dacă există stafii, nu eu ți-am fost naș. Caută-i pe Lefty și ai lui. Ei ar putea să te lămurească mai bine cum a fost treaba în seara aceea...

Colorado se lăudă încă o dată pentru că le venise de hac celor doi în Bridge Town. Deci inima lui nu-l mințise atunci cînd nu mai putuse răbda să nu-i culce în strada mare !

— Dacă nu crezi, uite actul de naştere, îl înfruntă Colorado, arătîndu-i cicatricea de pe piept, urîtă şi învineţită de răcoarea dimineţii.

Harris făcu ochii mari. Limba i se împletîci în bolboroseli cărora nimeni din cei de faţă nu le-a putut dezlega tîlcul, iar înţelesurile lor negau existenţa fostului vînător în persoana lui Colorado.

În timp ce intrau în oficiu, un croncăit pătrunzător de păsări negre ce vîsleau în încremeneala de afară spre ţarinile secătuite de grăunţe ale peonilor ajunse la ei pentru a se pierde în lungul străzii mari...

După ce Harris fu vîrît în spatele zăbrelelor, doctorul Mayer, sculat cu noaptea-n cap, se îngriji de rănile sheriff-ului. Timber nu tăcea, sîcîindu-l la cap cu treburile care-l năpădiseră în lipsa lui. N-a fost de loc simplu să răzbească cu şase coşcogemitea tîlhari. Costul îl suportase consiliul, pentru că nu putuseră fi identificaţi, dar nu fusese de loc glumă să-i care pînă la ţintirim. E drept că l-au ajutat şi cîţiva cetăţeni cu mai multă inimă la săparea gropilor. Peonii l-au rugat să-i mai cheme dacă va fi în zor, doar, doar, se va mai stîrpi neghina din ţinut. Cît despre răniţi, Mayer nu se putea plînge că fusese năpădit de clienţi. Sheriff-ul şi Colorado îi trimisese direct în cazanele cu smoală din străfundurile iaduluî.

Cei din oraş se foiseră pe străzi pînă noaptea tîrziu. Mai toţi îşi lustruiseră armele, pregătindu-le pentru orice eventualităţi. Willy li se alăturase şi el, dar n-au putut spune Consiliului pe cine slujeau nelegiuiţii.

Mayer s-a oferit să-l oblojească şi pe Harris, iar sheriff-ul i-a permis să-i acorde îngrijiri. Scria la regulament, iar doctorul primea bani de la consiliu pentru această treabă.

Înjurînd printre dinţii lipsă, Harris îl lăsă pe Mayer să-şi facă meseria. Vîrful unui cucui fu împodobit cu un plasture, iar cît priveşte gura, doctorul îi recomandase să i-o aranjeze la Fort Saint.

După ce Mayer plecă, Gerry şi Colorado citiră în şoaptă scrisoarea adusă de la marshall-ul din Fort Saint. Timber instalat într-un scaun cu faţa la Harris frunzărea jurnalul moştenit de la Warner, din care nu reuşise nici pagina.

întîia s-o parcurgă. Peonul rămăsese și el în încăpere, și-l privea pe Harris cu ochii dușmănoși.

— Mult rău făcut Harris la noi peoni. Mulți din frații noștri fost împușcat la lupte. Toți de la mine au fost la Secesiune cu general Grant. Ei luptau bine în Texas, cînd venit nordiștii. Plantatorii d-aici stat mereu cu ochii pe pămînt la noi, să-l ia. Apoi fost cu toți hingheriți de capitano Harris, ca pe coioți turbați în deșert. Și Orantes fost împușcat în ceafă, lîngă Fort Dawson, de capitano Harris. Eu fost mai tînăr și primit un pat de armă peste spate. Dar Orantes și ai mei murit în genunchi în fața lu' capitano Harris. De zece ori dat pămînt acolo la soare și zece ierni vin acu' de cînd caut la el senor sheriff. Acu' știu toții de el pe unde și-a plimbat pielea rîioasă și ce făcut rău aici...

Gerry ascultă povestea lui Pedro și-l compătimi sincer.

Pedro părăsi apoi încăperea înveninat de fiere. Înainte de a ieși, mai zăbovi cîteva clipe cu Colorado, șușotind ce nu mai ei știau ce. Dar oaspeții se țineau lanț. Nu trecu mult și pe ușă intrară Willy și Billy King. Acesta din urmă avea un pansament ușor la cap și cu greu își putea stăpîni întristarea pentru cele petrecute în oraș. Vorbele ipocrite ale lui Willy sunară de la început fals. Gerry împrumutase o figură încurcată, iar explicațiile pe care le dădea nu aveau nici un înțeles. Colorado se uimi tot, gelozind pe Gerry pentru cît de bine ticluia minciunile. „Îl poartă Gerry pe covorul fermecat, zîmbi în sinea sa vînătorul. Și minciuna e o vorbă, dacă știi s-o potrivești, își aminti o zicală auzită acasă. Dar nici cu Willy nu mi-e rușine. Numai că în locul covorului fermecat, folosește un preș ordinar..." Aruncă în acel moment spre judecător o privire semnificativă, care nu-l fericea pe Willy în nici un caz.

Willy pricepuse fără îndoială că lucrurile rămăseseră neclare în mintea lui Gerry, dar fiindcă dovezile lipseau, trebuia să-l elibereze pînă se vor mai strînge altele. Și nu înțelegea pentru ce se răfuia sheriff-ul cu stăpînul gaterului, un cetățean onorabil al orașului, doar așa, fiindcă i se năzărise lui. Faptul că sheriff-ul venise în Blue Town dintr-o călătorie făcută la gater, nu spunea prea mult. Că l-au bătut în halul ăsta, nu era decît o

răfuială în doi, care trebuia descurcată. Că loviseră un om al legii, asta da, era grav și Harris trebuia să răspundă... Însă nici Harris nu putea fi înfundat pentru toate trăsnelile oamenilor din slujba gaterului. Gerry dăduse buzna la el, în gater, fără să cunoască nimeni cu ce gînduri, iar omul de pază l-o fi crezut un răufăcător... Nu se perindă oare atîtea haimanale prin ținut ?

Gerry ascultă, părînd din cale afară de atent.

— Sheriff, zici c-ai fost lovit la cap, cînd îi urmăreai călare ? Pînă aici totul e în regulă, controlă Willy să vadă dacă este ascultat.

— Chiar așa, îl privi fix Gerry în ochi.

— Și mai zici că te-ai trezit legat fedeleș de șopron la Harris ? Cum ai ajuns acolo ? Nu bănuiești că este ceva necurat în toată povestea ?

— Curat, necurat, Willy, îl sfredeli Gerry cu niște priviri, de nu-l mai lăsa pe judecător să-și adune gîndurile.

— Și, lovit cum ai fost, de ce nu crezi posibil să te fi tîrît singur la gater ? Iar cînd ai intrat înăuntru, cel care bănuiești c-a dat ortu' popii te-a miruit de era să dai și tu, Gerry.

— Toate ar fi bune, domnule Willy, își pierdu cumpătul sheriff-ul. Doar că lucrurile nu s-au petrecut chiar așa. Iar faptele au fost cu totul pe dos.

— Ei, asta-i, asta ! se miră Willy, zîmbind pe sub mustață.

— Și eu am fost martor, amigo ! Voi depune mărturie pentru tine, dacă e trebuință. Văd că judecătorul din Blue Town ajunge la lucruri care fac casă bună cu minciuna, interveni Colorado mîniat de urzelile lui Willy.

— Da' cine este însul, Gerry ? Și pentru ce se amestecă în treburile de aici ? se repezi precipitat Billy King, cum nu-i era felul, privind de sus la Colorado, cu o ușoară batjocură.

— Un pistolar a-ntîia și cu pumnul de stîncă ! Și peste toate, un prieten pe cinste, îl recomandă Timber. Fără el n-ar fi fost Harris aici, iar Gerry ar fi rămas în șopron, hărtănit de oamenii de la gater, dacă nu mă înșel, crezu de datoria sa Timber să spună ceva care să limpezească lucrurile.

Lui Billy King îi licări în priviri o umbră de admirație, apoi una de invidie pe care nu și-o putu stăpîni. Willy arboră o mutră acră, încropi cîteva vorbe, le încurcă, se înecă, tuși, îndreptîndu-și plastronul boțit. Deodată, se înfoie ca un cocoș, dar statura înaltă a lui Colorado, care domina încăperea, îi mai luă din ifose. Nici lui Colorado, nu-i căzuse bine la stomac Willy, iar pe Billy King l-ar fi pisat în pumni de cum a deschis gura să vorbească.

Vizitatorii mai schimbară cîteva vorbe cu Mayer, apoi părăsiră oficiul, fără să fi ajuns la vreo înțelegere cu Gerry, rămas în ale lui. Gerry îl pregătea pe Harris pentru judecată, iar instanța să hotărască cu probele furnizate pînă atunci.

Spre ora prînzului, peonul, cu papornița încărcată de nuci și gutui își iți capul pe ușă, apoi alunecă el întreg în încăpere. Ochii săi flămînzi și neliniștiți îi luceau ciudat. Fără să ceară voie de la sheriff se apropie de Harris și-i șuieră în obraz.

— Ai s-o plătești pentru Orantes, fratele meu, ucis de tine la Dawson ! Cîine, ai răpus pe toți fără milă. Nici măcar un cigarello n-ai lăsat să sfîrșească. Atunci erai capitano Harris ! Credeai că nimeni nu te poate dovedi ? Te caut de ani mulți... Ai pătruns ca un păduche în Blue Town ! Ai pus mîna pe pămînt de la peoni, frații mei. Ți-ai adus apă la gater din apa peonilor. Vrei să te dai om de treabă. Da' venin spurcat, fierea de la tine te împinge să nu mergi drept. Acum se prăbușește șandramaua pe voi toți, și pe Allison și nici Pearson nu scapă teafăr.

Gerry, văzînd că Pedro începe să profere insulte la adresa celui reținut, conform drepturilor de sheriff, intervenì. Peonul nu se dădu însă bătut și se apropie de gratii, țipînd ca din gură de șarpe.

— Lup de prerie rîios și jigărit ! Mufetă plină de răpciugă, n-ai să ieși de aici, auzi ! Vei atîrna de streang cu toți ai tăi la un loc. Veți fi sperietori de corbi !

— Gura, peon ciolănos și jigărit ! Tacă-ți melița, că te storcesc ! Ai curaj aici, pastramă de cal făcută sub șa ! Ți-au înghețat icrele din țeastă de urli ca un turbat ? Am să te storcesc, biber rîios, cînd scap de aici ! Am să te trimit după peonii tăi ! Te vei tîrî ca ei de frică în ge-

nunchi, cerînd milă. Ai să ceri și tu o ultimă țigare. Pe tine însă am să te scalpez ! Da, îți jupoi țeasta ! Iar părul tău negru și îngrășat cu seu, mi-l atîrn la cingătoare să-mi lustruiesc cizmele. Așa ai să te întîlnești cu Orantes, mexican lăudăros ! Vei fi rîsul din cer și din iad cu scăfîrlia ta caraghioasă. Toată banda de peoni care s-a ridicat împotriva stăpînilor va plăti la fel. Pierzîndu-și cumpătul, încercă să vîre brațele printre gratii, îl prinse chiar de haină, dar se mulțumi numai cu un rever mototolit, care-i rămăsese în mînă. Lupta scurtă de lîngă drugii de fier fu potolită la iuțeală de Gerry, care îndepărtă peonul de lîngă zăbrele și-l altoi peste mîni pe bandit. Degetele lui Harris fuseseră foarte aproape de gîtul peonului, iar treburile s-ar fi încurcat rău dacă Harris îl înșfăca...

Ziua aceea trecu chinuitor de încet. Prin fața oficiului se perindaseră o groază de cetățeni, care comentară în toate chipurile întîmplările. Știrile despre atacul băncii dăduse ocolul orășelului. Începuse să se discute acum mai ales despre Harris. Unele dintre știri se ciocneau cap în cap, fără să se mai poată înțelege ceva. Murphy sosise într-un suflet la oficiu. Gerry repetă de cîteva ori peripețiile prin care trecuse. Sheriff-ul îl rugă să treacă pe la ranch, să-i liniștească pe ai săi. Îi mai ceru să-i trimită a doua zi, pe Shadow și Clarke. În caz de nevoie, băieții să fie pe aproape. Murphy înțelegînd tîlcul întîmplărilor, se jură că s-a prostit. C-a devenit un ramolit bătrîn ! Că nu bănuise niciodată ce putea învîrti Harris. Pintenul din bănuțul de argint găsit pe Colții Sacalului îi spulberă rancherului orice îndoială. Sheriff-ul îl rugă să-și ție însă gura, iar Murphy ofensat promise solemn. Așa cum era cunoscut, ca plantator și crescător de vite din ținut, putea fi demn de toată încrederea.

După-amiaza trecu afurisit de greu. Vremea vîntoasă păstrase oamenii pe la casele lor. Mulți însă roiau pe strada mare. Copiii erau ținuți cu greutate departe de locurile lor de joacă...

Veni și noaptea, dar nici o scînteie. rătăcită din cer nu-i asigura pe cei din oficiu, că le va ține tovărășie.

În încăperea oficiului, lampa ardea chinuită, gonind o frîntură de întunecime prin cele mai îndepărtate unghere. Timber împărţea patul cu Steve, ghemuit într-o margine, mai mult atîrnînd pe jos. Prietenul sheriff-ului căzuse frînt de oboseală.

Harris, cu spatele la ei părea absent de ce se petrecea în jurul său. Întins pe un pat, încercă să suspecteze gratiile de la celula sa.

Uşa oficiului era întredeschisă lăsînd răcoarea nopţii să pătrundă la cei de aici. Fereastra prevăzută cu drugi puternici din fier dormea înţepenită în zăvoare. Gerry îşi făcuse rondul, iar acum moţăia pe un scaun, lîngă dulapul unde-şi păstra hîrţoagele moştenite de la Warner. Un cărţoi cît toate zilele, pe care încercase să-l răsfoiască ridicat în picioare, încremenise pe masă. Umbra protectoare aruncată patului în care odihneau cei doi îi justifica menirea în oficiu în faptul acelei nopţi. Gerry îşi recăpătase întreaga încredere în el. Apariţia lui Steve i-a dat un nesperat curaj. Îşi privi ceasul rămas de la Archie. Mai avea de făcut un rond, apoi îl va trezi pe Timber, să-i predea lui schimbul. Trebuiau să vegheze cu infinită vigilenţă. În orice moment puteau fi atacaţi. Armele şi le încărcaseră, păstrîndu-le la îndemînă. Felinarele din faţa oficiului le stinseseră, dinadins putînd săgeta întunericul mai bine din locurile de veghe stabilite afară.

Gerry se ridică în picioare şi ieşi în pragul uşii. Weslley şi Murphy se ţinuseră de cuvînt. În dosul ferestrei fierarului desluşi sticlirea carabinei cu două focuri a lui Weslley. Cînd trecu prispa scurtă a oficiului, mai mult ghici în ambele părţi ale clădirii alte două umbre îngemănate cu întunericul de afară. În mîini aveau flinte lungi, purtate cumpănit în mers. Iar peste drum, două sombrero-uri se profilau pe geamul întunecat al frizeriei. În spatele ferestrei, Gloomy păzea şi el. Şi la Turnney, era luminată atîta cît abia s-o zăreşti. O căldură necunoscută lui pînă atunci îl năpădi, iar ochii şi-i simţi umeziţi. Gerry se întoarse în birou. Cu adîncă recunoştinţă privi patul în care Colorado se dăruise odihnei. Pedro şi Murphy se ţinuseră de cuvînt. Aproape toată strada mare era în stăpînirea peonilor şi a băieţilor de la ranch-uri...

Capitolul XV

SPOVEDANIA PLUMBILOR

Ziua era pe sfîrşite şi multe lucruri nu se mai petrecuseră la oficiu. Harris fusese încarcerat în celulă şi îşi omora vremea aruncînd pe jos două zaruri. Timber l-ar fi lăsat să flămînzească, dar rînduielile de aici trebuiau respectate. Ajutorul sheriff-ului i-a adus mîncare de la saloon, atît cît prevedea tainul şi altceva nimic. Colorado rămăsese de la un timp pe gînduri. Se plimba prin încăpere cu mersul său drept, fără să poată alege un gînd mai deslușit din cîte îi frămîntau creierii. Strada se liniştea, iar copiii cetăţenilor se adunară pe la case. Se lăsa o înserare înşelătoare şi rece. Caii legaţi de stănoagă, din faţa oficiului, îşi făcuseră plinul, însă sfornăitul lui Blaky şi nechezatul pagului lui Colorado, erau semne că bidiviii veghează alături de stăpîni. Iapa lui Timber, răpusă de inactivitate, moţăia cu urechile ciulite, părînd că veghează mişcările dereşului banditului.

— Ar fi trebuit să se arate pînă acum dacă şi-ar fi propus să-l scoată. Ce-or mai fi aşteptînd ? începu discuţia Gerry. Noi sîntem gata să-i întîmpinăm !

— Vor ataca, se vede, la noapte, amigo ! Asta este mai posibil ! îşi dădu glas părerilor ce le rumega pînă atunci Colorado.

— Asta n-a scos o vorbă, de parcă i-a căzut limba. Şi-a ferecat teascul, n-am ce zice, prietene. Dacă nici la noapte nu se întîmplă nimic, trebuie să limpezim noi această afacere. Nu mai sîntem singuri. Iar probe avem, slavă Domnului, destule... Harris va urca în arţar cu funia de gît, să plătească atîtea ticăloşii cîte a făcut în viaţă.

— Bine ar fi, Gerry, să-i prindem pe ticăloşi vii, îşi urmă cu voce tare gîndurile Colorado. Avem nevoie să cunoaştem cît mai multe despre Pearson şi Allison.

— Oricum, Harris nu mai se scaldă în apele lui, vorbi în şoaptă Gerry. Abia se tîrîie prin cuşcă. Pare un leu îmbătrînit, cu dinţii roşi de carii şi ochii vestejiţi...

Timber, la rîndul său, își muncise creierul în fel și chip, să-l tragă de limbă pe Harris. Așezat pe un scăunel, își încropise o figură de pastor, cu ochii triști și melancolici.

— De ce nu-ți vîri sfaturile mele în dovleac, Harris ? E spre binele tău ! Zău că-ți vreau binele ! Ți-o spun eu, Timber ! Un păcat mărturisit e pe jumătate iertat. Asta e la mintea cocoșului. Aici, în Blue Town, cetățenii sînt omenoși și largi la suflet...

Harris tăcea, trăgînd fumuri adînci dintr-o țigară răsucită într-o foaie de jurnal. În cele din urmă, plictisindu-se de vorbele ce se voiau blînde și iertătoare ale lui Timber, își abătu privirea spre podea.

— Ei, dă-ți drumul la suflet ! Nu te mai codi ! îl împingea spre spovedanie Timber. Cu cît îți lași slobod mai repede sufletul, cu atît vei merge mai curat la groapă. Spune unde ați ascuns banii și cum ai ajutat la căsăpirea lui Warner și Travis ?

Harris plictisit scuipă printre dinți la rădăcina unei gratii înfipte în dușumea, apoi își înfierbîntă uitătura...

— Mă crezi un mare prost, Timber. Ai vrea să-mi dau drumul la gură, așa cum poftești tu ? Cauți pureci pe strigoi, cioclule ! Îți toci pe gratis bunătate de limbă ! Așa prost mă socoți, să mă descoși, să aveți cu ce să mă înfundați ? Îți închipui că mi-au mîncat șoarecii de sub pălărie, să nu-mi pot ține gura ?

— Uite, vezi, asta-i meteahna ta, Harris ! N-ai încredere în oameni. Sheriff-ul și chiar eu îți vrem binele. Tu orbecăi în întuneric și crezi că necuratu' care te stăpînește te va scoate la mal. Nu te eliberează de păcate nimeni, Harris ! Uite, ai trecut de mijlocul vieții și e momentul să alungi pramatia din tine, care te stăpînește...

Harris tăcea, făcîndu-se că nu-l vede.

— Tu nu pricepi că-ți vreau binele, stărui Timber. Chit că-mi omor gura cu tine pînă hăt-tîrziu, nu mă dau bătut. Sufletul îți este apăsat și-l strivești sub șa, Harris ! E la mintea cocoșului că ai fumat pipa păcii cu alde Allison și nu-l vei da în vileag. Îmblînzește-ți sufletul și dă pe față atunci partea ta de vină ! Gerry a promis că va cere la Fort Saint să-ți aprobe o pedeapsă mai ușurică. Hai, zi-ne cine a pus la cale căsăpirea lui Warner ? De

zici tot adevărul, scapi pe streang. Un glonț, și nici nu știi cînd ai dat ochii peste cap...

— Nu-i rea oferta, rîsul cioclilor ! Ești tare blînd ! Ești bun la suflet ca mătrăguna în cozonac.

Timber asudase de strădania făcută și se gîndea că trebuie să se odihnească. Harris nu era dispus să vorbească. Ziua se apropia de capătul ei, iar umbrele înserării se furișaseră prin oficiu. Nu era lucru ușor cu Harris. Bătrînul ajutor mai spera totuși, cu răbdarea unui castor, să-i smulgă pînă la urmă cîteva mărturisiri.

— Oricum, Harris, dacă te descarci de păcat vei fi mai ușor pe lumea cealaltă. Ascultă la mine, c-am îngropat atîția ! Altfel ai să-ți cari cu tine păcatele pe unde ai să orbecăi ca un strigoi cotonog năpădit de albeață ! Dacă te spovedești, vei avea sufletul ușoț, ca pitulicea cînd se împerechează pentru ouat.

— Bați cîmpii, cioclule !

— Te vei simți ușor, Harris ! Ascultă-mă pe mine, băiete !

— Văd că ți-au mîncat pe săturate șoarecii de sub pălărie, cioclu afurisit ! Lasă-mă să mă culc, caraghiosule !

— Ai o inimă colțuroasă ca bolovanii din drum ! Dar tot mie ai să mi te spovedești, fiule. Tot eu, Timber, am să te dezleg de păcate...

Se înserа din nou. Stelele urgisite sclipiră palid și înfricoșate pe cerul Orășelului Albastru. Ajutorul de sheriff se păstra îngîndurat lîngă gratii ; Harris, plictisit, își scoase cîteva degete de tutun de sub centironul lui din piele, și-l vîrî într-un cotlon al gurii, pornindu-se pe mestecat. În pragul ușii apăruseră vreo patru peoni, ținînd în mîini flintele lor vechi. Ultimele sfaturi de luptă fură transmise la iuțeală de către Gerry. Fiecare dintre țăranii spanioli se îndreptă spre locurile de pază stabilite. Pe la biroul oficiului mai trecură să-i dea binețe lui Gerry, Olson, Clarke și Shadow. După ce primiră sfaturile sheriff-ului, se mistuiră în lungul străzii mari, ca înghițiți de vîrcolaci... Gerry alesese locurile de veghe, sfătuit de Colorado, la umbra cîtorva prispe. Orice mișcare suspectă urma să fie anunțată la oficiu.

În saloon-ul lui Pearson, cîțiva cowboys, veniți de la ranch-uri, beau cu peonii bere de Bruxelles la mese. Anotimpul călduros era pe sfîrșite, iar ceilalți obișnuiți ai localului consumau whisky și porter. Timber ședea tot pe lîngă Harris, și mai intrase cu el în discuție de cîteva ori. Din nou îl sîcîia pe Harris.

— Te las să te odihnești, Harris ! Văd că-ți aștepți prietenii și ne pregătim să-i primim cum se cuvine.

— De nu veți zbura cu toții, hărțuiți ca alunarii de creți ! Mai ales tu și cotoiul ăsta bețiv ! șeful tău !

— Dacă apar prietenii tăi întru rele și se lasă cu păruială, să știi că s-ar putea s-o ștergi peste frontieră neîmpărtășit ! Așa că, dă-ți drumul la gură, să te spovedești ! vorbi Timber mai otetit.

— Cînd vor strănuta cu plumbi ai mei, vă veți pierde și baierele de la pantaloni ! Hi ! Hi ! Hi !

— Ești nebun de-a binelea, Harris ! îi sări țîfna lui Timber. Cine să se ascundă, mă, lemn găunos ? Cine ? Timber, ajutorul lui Gerry ? sau sheriff-ul, care te-a bătut măr la Allison, la ranch ? Sau poate Colorado să se sperie ? Ha ! Ha ! Colorado să se ascundă ! Cu o sută de sceleraţi să veniți și tot vă facem tocătură pentru budincă, șacali neisprăviți ! Sau poate Timber să se sperie ? Ha ! Chiar de am rămîne singuri noi față-n față, tot cu te îngrop. Să fii sigur de asta ! Altfel ce te-ai face, coiot plin de rapăn, dacă ți-aș muri înainte ? Ai putrezi, sceleratule, și ți-ar aduna hoitul din cuiburile puturoase ale vulturilor pleșuvi să vii cu el la judecată.

— Ce ți-aș mai gîdila cocoașa de n-aș fi după gratii, cioclule ! vorbi înveninat Harris.

— Te-aș da la viermi, ripostă Timber. Îți vorbesc de o oră și văd că ai tunel prin urechi. Rămîi învîrtindu-te și lasă-mă să dorm pînă viu zevzecii tăi. Vedem noi, care pe care ! Ha ! Ha ! Păcat de geamurile care au mai rămas la Billy, altele nu mai sînt pe aproape... se adresă el sheriff-ului, pornindu-se subit pe rîs.

Lumina lămpii de petrol era zgîrcită și abia ajungea prin ungherele oficiului. Timber uitase să fasoneze fitilul, iar mucul abia scînteia în reverberul ciupit ca de vărsat. Gerry și Colorado ascultaseră amuzați la taclalele

celor doi. Și de n-ar fi fost așteptarea atît de apăsătoare, ar fi putut spune că s-au distrat pe cinste. De vreo cîteva ori Gerry și Colorado ieșiseră în stradă, să vadă dacă se simte ceva suspect. Ultima oară duseseră și caii la adăpost după zidul de chirpici, lîngă fierăria lui Weslley. Cînd luminile caselor se mistuiau pe rînd, dinspre Colții Șacalului se auzi un zgomot de copite, înfundat, apoi tropotul se apropie, stingîndu-se în fața oficiului. Călărețul descălecă, prinse calul de stănoagă și din doi pași fu în prag. Gerry și Timber recunoscură în călăreț pe Dick. Băiatul era înspăimîntat, năclăit de praf și sudoare, iar obrazul îi era încrîncenat de furie. Cu greutate reușiseră cei de aici să înțeleagă despre ce este vorba. Din torentul de cuvinte, pricepură că se trăsese asupra lui cîteva focuri din dreptul Colților Șacalului. Dick arăta tunica găurită în vreo două locuri. Împușcase și el, și bănuia că a rănit pe unul din cei ascunși după stînci. După ce se mai liniști, aflară pricina goanei lui la oficiu. Annie plecase de dimineață de la ranch, iar Cecilly îl trimisese să-l întrebe pe Gerry, de ce n-a lăsat-o să se întoarcă. Întrebarea lui Dick căzuse ca un trăsnet în oficiu. Toți amuțiră, afară de Harris. Banditul trăsese cu urechea, iar acum radia de cele auzite.

— Acu' să te văd, cioclule, pe unde scoți surtucul ! E vremea să ai grijă de sufletul tău ! Ți-a sunat ceasul ! Vino încoa' să te dezleg eu de păcate pe tine. Numai să n-adorm după primul verset...

— Gura, coiot blestemat ! Gura, că-ți crăp capul ! îl amenință Timber apropiindu-se de cușcă.

— Hi, hi, v-au răpit puicuța ! Au dus-o Allison la ranch. De nu-mi dați drumu', îl taie capu' cu satîru'. Așa a fost înțelegerea...

— Deci, lucrați mînă în mînă, Harris ! Știrea asta îmi trebuia, îi rîse în nas sheriff-ul Gerry.

— Ți-ai dat arama pe față, Harris ! Ziceai că nu pot să trag cu ochiul în cărțile tale, coiot mîncat de rîie ! țipă Timber la el. Am să te leg de craca cea mai joasă, ca să-ți roadă cîinii picioarele, nespălatule !

Gerry și Colorado erau din cale afară de mulțumiți. Au ieșit în prispa oficiului să poată gîndi în liniște. Mai mult ca oricînd, erau atenți la orice mișcare suspectă. Dick se-

dea la o parte și asculta. Deci, nu mai era nici o tăgadă ; la Allison era ascunzătoarea. Colorado nu-și mai găsea astîmpăr. Își aprindea țigară de la țigară, pradă unei tainice furii. Deci, acolo ar fi fost în deplină siguranță, în bîrlog la Allison. Tot acolo trebuie să fie și... Colorado nu-și mai mărturisi gîndul. Se opri aici. Se felicitau amîndoi de ideea lui Gerry să-l cheme pe Dick de la ranch.

— Locul cel mai sigur este la Allison, Gerry. Este clar, pe cinstea mea, că banda nu începe cu Harris. Bănuiești și tu unde-și au ascunzătoarea. Pedro mi-a spus cîte ceva despre tainele ținutului, și nu-mi rămîne decît să-i mulțumesc. De fapt, am vorbit și amîndoi pe unde ar putea fi.

Gerry gîndi că ranch-ul n-avea o situație strălucită. Singurul bărbat rămas era Lowel : nu trecuse mult peste cincisprezece ani, dar se putea bizui pe arma lui de foc. Dar era singur, cu cei cîțiva oameni ai ranch-ului.

Pedro sosi și el, călare de această dată pe un catîr bine clădit, fiind pe departe cu totul altceva decît măgărușul de toate zilele. Schimbase negustoria cu două pistoale, pe care le vîrîse în tocurile de piele. Își mai procurase o carabină aproape nouă ce lucea în oblîncul șeii. Din două vorbe înțelesese neliniștea ce plana la oficiu. Se făcu aproape imediat nevăzut și reveni cu șase concetățeni înarmați cu flinte lungi și pistoale. Pe fețele peonilor se citea hotărîrea de a răzbuna nedreptățile îndurate de la înrăiții locului, cărora le lucrau pămîntul pe nimic.

Gerry și Dick îmbrăcaseră peste ce aveau straiele a doi peoni și, așa deghizați, încălecară pe cai și o porniră în galop spre ranch. Au făcut un ocol mărișor, evitînd drumul dintre stîncile Șacalului. Ieșiră aproape de gater, pe o potecă rar folosită, ce urca la ranch-ul lui Mulligan. L-au găsit pe băiat extrem de neliniștit. Bănuia că se pregătesc lucruri ciudate. Lowel baricadase ușile și se pregătise de un eventual atac. Faptul că nici Dick nu se întorsese repede, cum i-a promis, îi întețise lui Lowel temerile. Cecilly și Annie se găseau în deplină pază la Murphy, la ranch.

După ce-i explică lui Lowel pe scurt ultimele întîmplări, Gerry verifică măsurile luate pentru apărarea ranch-ului. Pedro le oferise un nesperat ajutor. „Opt țevi

de foc, cu muniție din belșug, ascunse după metereze, nu pot fi ușor biruite", gîndi Gerry văzîndu-i pe fiecare ocupînd posturile de luptă indicate de el. Îi povățui să nu lase pe nimeni să se apropie de casă. Mai organizară și un serviciu de gardă. Cînd socoti că totul este în ordine, le strînse bărbătește mîinile și-și luă rămas bun de la noii apărători.

La întoarcere, Gerry dădu înapoi hainele peonilor care-l așteptau dîrdîind de frig într-o cămăruță a oficiului. Colorado fu găsit măsurînd încăperea, fără ca Timber să-și poată aminti, de cînd face acest lucru. Nu-l văzuseră niciodată așa agitat. Fuma, mai mult mușcînd din țigară... Harris, în schimb, dormea sforăind de mama focului. Pe patul sheriff-ului, Timber moțăia în lege. Lampa își afumase gîtul, iar restul arzînd al fitilului sticlea în încăpere ca ochiul unei pisici la pîndă. În cîteva cuvinte, Gerry explică ce făcuse la ranch. Îi relată că la întoarcere s-a abătut pe la Murphy și că totul a fost lăsat în ordine.

— Sheriff, aș vrea să-ți mărturisesc unele lucruri pe care ți le-aș fi spus mai tîrziu, vorbi tulburat Colorado, căutînd privirile lui Gerry.

Sheriff-ul tăcea, pradă gîndurilor. Ieșiseră în prispă, căutînd răcoarea nopții. Cutreierat de îndoieli, aștepta orice sfat, orice idee salvatoare, să poată ataca pe bandiți în vizuina lor.

— Mă asculți? abia auzi Gerry întrebarea faimosului pistolar.

— Sînt numai urechi, prietene, ridică și el capul, simțind că va auzi ceva important.

— Gerry băiatule, eu, știi și tu, eu și cu Annie ne iubim! Am jurat amîndoi în fața lui Dumnezeu să nu ne despărțim niciodată în viață... După renghiul ce l-ai jucat astă-seară lui Harris simt nevoia să-ți mărturisesc acest lucru.

Vorbele lui, scăpate în acele momente de tensiune, îl tulburară pe sheriff. O liniște încărcată de frăție bărbătească se așternu între ei. Destăinuirea lui Colorado îl mirase și nu prea. O așteptase chiar mai de mult. Lucrurile nu-și urmaseră făgașul așa cum ar fi trebuit. Colo-

rado dispăruse hăituit de bandiți și nu mai dăduse de atunci nici un semn de viață...

— Cum îți spuneam, sheriff, Annie mi-a jurat credință și supunere ! Că nici după moartea mea nu se va gîndi la altul...

Gerry asculta, fără să poată formula o părere. Fusese îngrijorat peste măsură de dragostea Anniei pentru Billy King. Se pregătea chiar să-i spună lui Colorado cîte ceva despre cele știute de el.

— Cred că te surprinde, sheriff, dar Annie cunoștea că m-am întors în Blue Town cu mult înainte de atacul băncii, continuă netulburat Colorado.

Gerry abia acum făcu ochii mari. Pe fața lui se năștea o mirare ce creștea pe măsură ce Colorado continua să vorbească.

— După ce am sosit la Blue Town, i-am dat de știre, cum îți spuneam, Anniei, și ne-am întîlnit la Pedro. Tu te găseai încă pe drum. Cînd se terminase afacerea pusă la cale împotriva lui Paulo, ai sosit și tu. Mai înainte i-au lichidat pe Warner și Travie. Acestea sînt lucruri pe care le cunoști foarte bine. Pedro a fost intermediarul care a ținut legătura între Annie și mine.

— Nu mă mai miră absolut nimic, Colorado, răspunse Gerry într-un tîrziu. Înainte de a pleca, am presimțit că între voi e ceva. Mi s-a părut ciudată purtarea Anniei încă de atunci.

— Nu, prietene, nu m-am ferit de tine. Nu s-a putut altfel. Eu am venit aici pentru o treabă destul de importantă. Ai bănuit poate și tu, iar dacă aș fi rămas la voi, la ranch, sau aici, în Blue Town, s-ar fi năruit totul. Am mers tot timpul îmbrăcat în peon și nu s-a ferit nimeni să vorbească în prezența mea. Așa am putut afla, — și Colorado își micșoră vocea aproape de șoaptă — că Billy King este o mare canalie, poate cea mai mare din cîte a trăit vreodată în Texas. Este urmărit pentru două jafuri în Mexic și un omor în Arizona. Numele lui adevărat este Manuel Moreira. O parte din viață și-a petrecut-o în Mexic, dar prin Vera Cruz, nu așa cum s-a scornit pe aici. Se pare că Warner era să descopere totul, și acest lucru i-a grăbit sfîrșitul. Iar Allison, Harris și Pearson fac parte din banda lui. Au venit aici, în Blue Town, să se

căpătuiască. La început intenționaseră să se facă oameni de treabă, să se lase de ticăloșii. Voiau să-și spele conștiința, dar în loc să folosească apele albastre ale Pecosului, s-au scăldat în lături. Și tatăl tău a fost împușcat fiindcă aflase, din cîte bănuiesc, un lucru care ducea la închisoare pe careva dintre ei... Dar deocamdată să se oprim aici, mai ales că nici eu nu cunosc mai mult, iar probele ce le dețin sînt insuficiente. Ideea cu poliția a fost tot a lui Billy King, e clar. A căutat un pretext să-i atragă atenția Anniei asupra mărinimiei lui. Cînd a simțit că Warner îl va înfunda, l-a lichidat pe sheriff, întrucît devenise incomod. Iar bietul Paulo a fost țapul ispășitor, ca să poată încheia într-un fel afacerea... Dar acum îmi este tare frică, prietene, că Billy King s-a grăbit și a șters-o în Mexic. Deși nu se poate opri acolo. În Mexic este urmărit, și nu poate face nicidecum purici.

— Și totuși, Steve, cred că un lucru rămîne totuși neclar. Ce te face să crezi că Warner știa ceva și că trebuia neapărat să moară ? întrebă nelămurit Gerry.

— Să-ți mai aduc dovezi, sheriff ? Warner primise afișul ăsta ! Abia atunci Colorado scoase din buzunarul bluzei un afiș dreptunghiular, cu poza unui bandit pe capul căruia era pus un premiu de cinci mii de dolari. L-am găsit în coburul șeii calului sheriff-ului Warner. Privește bine, prietene ! Dacă-i adaugi mustață, este Billy King în carne și oase. Puțin mai slab și cu zece ani mai tînăr. Nimic în plus, nimic fără ! Warner primise afișul de la marshall-ul din Sacramento. Cînd aflase și de poliță, venise întins să-l înfunde întîi pe Pearson. Este adevărat, continuă Steve, că Tom Mulligan se împrumutase la joc cu cincizeci de dolari.

Restul de zerouri le-a adăugat după ce l-au lichidat. Avusese loc chiar puțină ceartă între bandiți. Pearson vă vrea pămîntul, iar Billy King pe Annie. Omorîndu-i și pe oamenii legii, au scăpat vremelnic de streang. Păcatul însă nu rămîne niciodată veșnic tăinuit... De Billy n-a vorbit nimic Warner în Fort-Saint. Nu era sigur și avea frică de bancher. Cît despre Dona Hilda, îți pot spune că știe destule lucruri, iar Billy King, în orice moment poate să hotărască înlăturarea ei...

— Eşti informat mai bine ca mine, prietene ! i se întipări o sinceră admiraţie pe obrazul lui Gerry. Ai reuşit, în straiele peonului, să afli mai mult decît proaspătul sheriff din Blue Town.

Gerry era cu adevărat uimit şi îşi căuta carabina, să cresteze în patul armei al treilea şanţ.

— Sheriff, să nu dăm o preţuire mai mare unui fapt decît îl merită. Buxton este prieten cu peonii. Şi ţie îţi este credincios. Mama lui a fost, din cîte cunosc, fată de peon. S-a măritat cu tatăl lui Buxton în Mexic. Au venit apoi aici, iar bătrîna lui trăieşte printre peoni. D-asta n-a aflat Pearson că ibovnica lui îţi este drăguţă...

Lui Gerry nu-i cam venea la socoteală că Steve aflase de toate aceste amănunte. O roşeaţă îi coloră pometii obrazului. Că Buxton era omul de încredere al donei Hilda chiar îl bucura !

— Mă uimeşti, Colorado ! Nici nu mai este nevoie să mă întrebi ceva. Văd că eşti la curent cu toate.

— Sst ! Lasă asta acum ! Am prieteni credincioşi în Blue Town. Iar peonii lui Pedro şi-ar da viaţa pentru adevăr ! În ultimii ani au avut de suferit, nu glumă, de la lichelele pripăşite prin aceste meleaguri. Li s-au luat pămînturile. li s-a dat foc la recolte, au fost atacaţi de bandiţi ori de cîte ori n-au părăsit de bună voie locurile de agricultură. I-au înjunghiat noaptea şi ziua printre Colţii Şacalului. Au vrut să-i alunge pe toţi. Să-i îndepărteze în Est sau să-i expedieze dincolo de Rio Grande, în Mexic. Multe din ele le cunoşti şi chiar le-ai văzut şi tu, Gerry. Le-au transformat livezile şi terenurile de agricultură în păşuni şi în ocoluri pentru vitele furate. Pămîntul lui Allison şi al lui Harris se întinde cît vezi cu ochii, să nu-i poată privi nimeni cum înseamnă viţeii şi vitele furate din valea rîului Pecos, cu dangaua lor mincinoasă. Să te ţii, ce zăpuşeală va fi mîine la Allison ! Peonii sînt ca într-un crater aprins. Sînt sigur că zilele lui Allison şi ale lui alde Harris sînt numărate. Nici unul din ei nu va scăpa nici în gaură de şarpe fără o gaură în corp, care nu ştiu cum ar putea fi peticită...

Noaptea se tîra chinuitor de greu. Ţipetele unor păsări ciudate se auzeau în întuneric la intervale precise de-a lungul străzii mari. Paza peonilor funcţiona ca pendula din

odaia în care locuia Colorado. Şi acolo, la fiecare jumătate de oră, doi fierari loveau fierul pe nicovală, în timp ce o melodie săracă, din cîteva note, îl îndemna pe vînător să bată tactul pe geamul ferestrei.

Sheriff-ul înţelesese că aceşti peoni credincioşi deveniseră un adevărat scut. Mult mai greu a fost să strîngă cîţiva cetăţeni din Blue Town, să le dea o mînă de ajutor. Afară de băieţii întorşi de la Defileul Morţii, se oferiseră fierarul Weslley şi flăcăii lui, tipograful Turnney care, spre surprinderea lui Gerry, se cunoştea de acum cu Steve, învăţătorul Guernnsey, Brown, fostul vînător de bizoni, şi încă vreo doi negustoraşi mărunţi. Mai toţi ceilalţi căpătaseră subit cîte o meteahnă care-i reţinea pe la gospodării, sau urmau să ia armele din cui numai dacă nu-i vor putea birui singur sheriff-ul, că pentru această treabă îl plăteau.

Liniştea acelei nopţi pătrunse şi în sufletul lui Gerry. Înţelese că erau mult mai puternici decît speraseră să fie în această luptă... Annie şi Cecilly erau în siguranţă, iar ranch-ul era păzit. Lîngă el simţea bătînd inima lui Colorado ; împreună, reprezentau o neîntrecută stavilă.

Colorado se întinsese peste pătura cazonă aşternută pe somieră şi privea tavanul din scînduri vopsite în ulei. Harris se făcea că doarme în patul din celulă, iar Timber sforăia zdravăn. Pe stradă şi în jur, la perioade regulate, se mişcau umbre prietene. Aceleaşi ţipete nevinovate de păsări răsunau de la porţile oraşelului pînă la biroul sheriff-ului Gerry...

Cînd zorile abia răsăriseră în stejarii ruginii înşiraţi în lungul lui Pecos spre Rio Grande, cei doi prieteni îşi spălară feţele cu apă proaspătă şi-l puseră pe picioare pe Timber, care abia se lăsase trezit. Făcuse el ultimul rond, şi moţăia încă. Îi explicară planul pe care-l chibzuiseră amîndoi, iar Timber îl votă fără să pună întrebări. Vorbiră în şoapte că abia se înţelegeau, şi oricît şi-ar fi ciulit Harris urechile, tot n-ar fi auzit o iotă.

Timber abia îşi terminase ospăţul, cînd Pedro înarmat pînă-n dinţi apăru în cadrul uşii, urmat de o ceată de peoni. La foarte scurt timp, Murphy, însoţit de cîţiva băieţi de la ranch-uri, opriră brusc caii · în faţa oficiu-

lui. Pe moment se așezară sub ordinul sheriff-ului. Mai sosiră Weslley cu flăcăii săi, Turnney, Brown și Guernnsey. Puterea trupei ședea totuși în numărul mare al peonilor, toți înarmați cu flinte lungi. Gerry, în cîteva cuvinte le spuse tuturor ce cunoștea el și Colorado pînă în acel moment. Ca vorbele să aibă mai mult crezămînt, despături hîrtia, și mutra lui Billy King trecu prin mîinile muncite ale celor de față. Un murmur de furie însufleți ceata țăranilor și a cowboy-ilor. Cîteva amenințări pătimașe au fost rostite în fața oficiului. Oamenii se jurară să le vină banditilor de hac. Starostele îl strînse pe Pedro în brațele sale osoase, încă puternice. Îi încredință lui conducerea peonilor pentru lupta pe viață și pe moarte ce urma să aibă loc.

La o poruncă a lui Gerry, cîțiva încălecară să-l aducă pe Billy King. L-au căutat și pe stăpînul saloon-ului, dar Pearson dispăruse ca risipit în vînturile pustiilor. În saloon nu găsiră decît pe Dona Hilda, Buxton și oamenii casei. Dansatoarele au scos capetele ciufulite prin ușă, bodogănind că niciodată nu se pot odihni ca lumea în acel oraș.

Cînd ziua începuse să-și deschidă pleoapele, iar zorii se revărsaseră, toți cîți erau, învăluind cu o lumină sîngerie Blue Town, mica trupă, avînd în frunte pe Gerry, Colorado și Pedro suiau Colții Șacalului. Timber, împreună cu doi peoni, rămăsese să-l păzească pe Harris. De acum puteau să-l spovedească plumbii și nu el, care s-a îngrijit de atîtea suflete ce populau iadul și raiul deopotrivă...

Capitolul XVI

CAPCANA

Cînd s-a luminat bine de ziuă, călăreții plecați din Blue Town ajunseseră printre Colții Șacalului. Guernnsey privise prin ochean panorama Orașului Albastru, ce i se pă-

ruse foarte aproape, necrezut de aproape. Ranch-ul lui Allison parcă îl putea atinge cu mîna...

— Mare minunăție mai este și asta ! se făloși Guernsey, făcînd să crească mirarea lui Shadow. Neînfricatul cowboy rămăsese cu gura căscată, ca la Gloomy cînd îi trăgea măselele afară.

— Mie-mi zici prietene ? răspunse înțelegător Colorado, dacă rătăcești prin San Francisco, prin orașul Phönix ori chiar prin San Antonio, tot să vezi și să cercetezi cîte și mai cîte. Tot felul de drăcovenii ale meșterilor din toată lumea. Mintea omului scornește tot timpul. Niciodată nu este mulțumit cu ce a făcut, și caută altceva.

— După cum se vede, Colorado, ăștia ne așteaptă, gata de orice, îl întrebă altceva Gerry.

— Este clar că Allison și-a asmuțit pe noi coteii. Sîntem pîndiți din toate cotloanele, să ne înșface de carîmbul cizmelor. Am numărat pînă acum patru sombrero-uri. Și sînt sigur că grosul bandei s-a aciuat în cabană. Dacă țintesc de-acolo, amigo, — îi înmînă din nou lui Gerry ocheanul — nu vor fi ușor de scos...

— Tot atîția am zărit și eu, Colorado ! îi răspunse într-un tîrziu Gerry. Este timpul să coborîm. S-ar putea ca inșii de jos să aibă vreo lunetă. În acest caz pot să ne ia la ochi de la distanță și ne dau pradă corbilor !

După un sfat încropit ad-hoc, se urniră din locul unde se aflau, iar caii băieților de la ranch-uri se înșirară pe ridicăturile abrupte și prăvălatice din lanțul Șacalului. Să nu alunece în hăurile prăpăstiilor, țineau caii strînși în frîu, însîngerîndu-le zăbala. Nici Blaky, și nici chiar pagul lui Colorado, nu se simțeau în largul lor. Nu odată se săltaseră în două picioare, necutezînd să coboare vreun povîrniș înclinat. Peonii în schimb, se avîntau pe stînca golașă și abruptă fără ezitări. Catîrii încălecați de ei nu amețeau pe înălțimi, avînd pasul totdeauna sigur și potolit. Se mai opriră odată pe un mic platou. După ce Gerry, Murphy și Pedro ținură un scurt sfat de război, trupa se desfăcu în trei părți. Murphy cu băieții de la fermă, plecară în recunoaștere spre ranch-ul lui Sammy și spre gaterul lui Harris. Pedro și peonii urmau să păzească ieșirea din ranch-ul lui Allison și drumul spre New Mexico. Colorado, însoțit de aproape de Gerry, coborî malul abrupt ce ducea

spre ranch-ul lui Allison, adăpostiți de umbra unor tufăriș-uri bogate în frunziș.

Descălecară nu după mult, scrutară cu atenție locul, și-și legară caii de tulpina unui stejar. Distanța pînă la șopronul unde văzuseră primele sombrerouri nu era mare, iar caii i-ar fi putut scoate la repezeală din bătaia puștilor. Feriți de cîțiva corcoduși prizăriți și vegetația tîrzie, se apropiară pe furiș de șopron. Colorado scoase cuțitul din teacă, strîngîndu-l puternic de vîrful oțelului. Gerry făcu și el același lucru. Voiau să nu facă zarvă, deși la nici unul din el nu le făcea plăcere să mînuiască cuțitul, chiar dacă era vorba de niște banditi sadea. În caz cînd ar fi fost descoperiți și s-ar fi dat alarmă, ar fi fost tot planul compromis.

Colorado zări primul vîrful unei puști lucind în spatele șopronului ridicat din lăturoaie trase la gater.

— Lasă-mi-l mie, Gerry ! îi șopti Colorado ținîndu-l de braț. Vreau să-l scot din luptă fără zgomot.

Cu mișcări bine judecate, agile și lipsite de zgomote, asemeni indienilor, Colorado aluneca spre ținta vie, tîrîndu-se pe coate și genunchi. Ajunsese aproape de tot de baraca cu lemnul năpădit de licheni și iască. Renunțase la cuțit, hotărît să-i lase banditului viața. Cînd fu la doi pași de acesta, se ridică brusc în picioare. Individul, toropit de căldură, n-a avut nici măcar răgazul să se desmeticească din uluială. Prăseaua pistolului îl lovi în tîmplă, împietrindu-i fața pe care i se citea o uimire fără seamăn.

— Drace, dar bine l-a mai miluit, șopti impresionat Gerry văzînd fața smeadă a mexicanului, devastată.

— Mi-e teamă, Gerry, că l-am izbit prea tare, vorbi cu voce tăiată Colorado. Nu-mi face deloc plăcere să pun viața cuiva în pericol decît în cazurile cînd mă aflu în legitimă apărare ori n-am încotro.

Cu celălalt bandit, treburile n-au decurs chiar atît de simplu. Acesta, vîrît într-un loc ascuns al șopronului, păzea drumul spre țarinele peonilor. Prinsese din zgomotele luptei și chiar din șoaptele celor doi. Crezînd că acolitul său adormise și vorbea în somn, venea cu pași furișați să-și rîdă de el. Cei doi prieteni se tupilară după cîteva lăzi aruncate la cîțiva pași, iar Gerry îi țîșni în față. Uluiala banditului se preschimbă în furie oarbă. Se în-

cinse o luptă scurtă, iar Gerry îl înșfăcă de beregată cu o mînă, cu cealaltă îi izbi bărbia de cîteva ori. Individul rezista însă la lovituri și mai tari. Dezmeticindu-se, îi trînti un baros de pumn lui Gerry în plex, tăindu-i respirația, apoi îi cărăbăni o serie de pumni în figură. Lupta se înteți se, banditul trăsese din brîu un cuțit, iar Gerry, căzut într-un genunchi, era în pericol. Sheriff-ul văzu primejdia, pară o lovitură : adversarul alunecă, iar în cădere, Gerry îl altoi cu toate puterea în tîmplă cu patul pistolului. Mișcările celor doi fuseseră iuți. Colorado nu putuse interveni, iar Gerry se descurcase bine, ținînd seama că adversarul cîntărea cu o treime mai mult ca el. Cei doi fură legați fedeleș. Le îndesară la amîndoi cîte un căluș fabricat din cîte o bucată din mînecile cămășilor celor doi banditi și tîrîră cele două trupuri inerte în încîlceala unui rămuriș din vecinătatea șopronului.

Pînă la intrarea în ranch aveau de străbătut un loc deschis, ca în palmă, pe o distanță de mai bine de o sută de pași. O iarbă măruntă, abia mijită printre fire gălbejite și țepoase, acoperea peluza. Nu se vedea nici o cută de pămînt după care să se ascundă. Dar norocul le surîse și de această dată ; locul dădea în spatele cabanei, unde nu era nici o fereastră. Întrebuințînd un vechi vicleșug de-al indienilor, își închipuiră cîte o tufă din rămurișuri de aluni, în care încurcară tot felul de crăci și nuiele înfrunzite. Sub protecția acestor tufe înșelătoare, se apropiară, tîrîndu-se pe coate și genunchi, Au ajuns la jumătatea distanței. De aici puteau străbate locul rămas cu mai puține primejdii. Viitorii lor adversari patrulau în jurul cabanei, păzindu-i intrarea și venind la intervale de timp regulate spre cele două colțuri de care se apropiau și prietenii noștri.

— Acum e acum, sheriff ! Să le luăm înainte dacă vrem să avem sorți de izbîndă ! De iuțeala noastră depinde totul.

Înțelegîndu-se în priviri, o rupseră la fugă ca împinși de un resort. În cîteva clipe ajunseseră la locul unde trebuiau să apară banditii. Gerry respira întretăiat, dar se lupta să nu facă zgomot. Mîna o ținea strîns pe țeava carabinei, gata s-o folosească în orice moment. De data aceasta, el avu mai mult noroc decît Colorado. Așteptarea

n-a fost prea lungă. Un icnet surd, și banditul se întinse cît era de lung în iarbă. Gerry îl legă fedeleș cu sfoară, deși lovitura îl transportase pe bandit pentru cel puțin cîteva ore în lumea viselor.

Cînd Gerry dădu colțul, rămase înmărmurit. Colorado terminase cu doi tîlhari odată, dar brațul stîng îi sîngera mai jos de cot. Unul din înrăiți îi zgîriase umărul înainte de a fi înlăturat din luptă.

— Gerry, ocupă-te de insul pe care l-ai culcat la pămînt, priponește-l la colțul casei. Pe unul din ei îl trag în desiș dacă se trezesc, să nu se poată dezlega între ei.

Terminară la iuțeală totul, și Gerry întrebuință o bucată din cămașa prietenului său, îi legă rana ce continua să sîngereze.

— Eu intru în cabană, Gerry, vorbi zorit Colorado. Privirile îi ardeau de un foc lăuntric pe care sheriff-ul nu-l mai văzuse pînă atunci.

— Ce-ai de gînd, Colorado ? îl ținu Gerry pe loc. Toată casa trebuie să fie plină de banditi. Afară de asta, eu sînt sheriff și sînt mai dator să scot banda din funcțiune.

— Tu n-ai putea să te descurci mai bine ca mine, Gerry, iar timpul e scurt, fiecare minut este de aur, Gerry, știi într-adevăr să te bați, dar mai ai multe de învățat, așa că rămîi pe aproape, să nu-mi cadă vreunul în spate dintre banditii care nu s-au arătat încă. Dacă voi fi totuși scos din luptă, să aibă cine veni după mine. Fii atent, Gerry, să nu mă urmezi curînd !

Sheriff-ul bombăni ceva, apoi renunță. Înțelesese că ar fi fost un lucru extrem de greu să-l convingă pe Colorado să procedeze altfel. Colorado însă se opri și-l privi întrebător.

— Ziceai parcă ceva, vorbise Steve, cu puțină emoție în glas. Gerry mormăise iar cîteva cuvinte, pe care Colorado abia acum le înțelese, deși trecuse dincolo de pragul cabanei.

— Că sînt plin de taine ca preria de răcănei ? Nu sună deloc rău, sheriff. Mi-am notat-o, s-o spun și eu marshall-ului din Phönix.

Gerry îi mai prinse un zîmbet, și prietenul său alunecă ca o umbră pe lîngă peretele din bîrne groase cît mijlocul unui bărbat zdravăn...

Întreaga făptură a lui Colorado era încordată la culme, așteptînd ivirea unui pericol. Ambele pistoale le ținea în mîini. Colorado era de acum sigur că nu se mai putea evita larma. Bănuia că se găsește chiar în inima bandei. Știa că Gerry rămăsese afară, să-i acopere eventual retragerea spre magazie. Caii îi păstraseră aproape, deci situația nu era chiar atît de afurisită precum se lăsa să se întrevadă...

În fața intrării, cîteva petunii în floare contrastau puternic cu acest cotlon de infern. Gîndurile vînătorului îl purtară din nou pe plaiurile natale, unde în fiecare vară înfloreau în grădină petuniile, în cele mai felurite culori. Colorado păși hotărît în încăpere, rotindu-și privirile prin odaia mare cît un han. Nu văzu țipenie de bandit! Încercă, cu prudență, două uși întîlnite în drum, dar nimic. În afara unui scîrțîit sinistru, nimic în continuare. Își plimbă pălăria în vîrful pistolului ca pe o momeală, dar totul rămase în aceeași suspectă nemișcare. Numai o uriașă pisică siameză, miorlăi, i se încurcă printre picioare și-l blestemă, aruncîndu-i o privire vicleană și rea... Într-o colivie uriașă, cîțiva peruși sporovăiau, făcînd tumbe pe cîteva vergele în vecinătatea unui bogat și înfrunzit ficus. Prin fereastra care se bîțîia scîrțiind în cercevele, pătrundea răsuflarea fierbinte a preriei. Colorado scormoni febril cabana cu auzul încordat. Eventualele și nedoritele apariții, trebuiau întîmpinate cu toate onorurile. O convingere tainică și obsesivă îi păstra prezentă imaginea unei ascunzători camuflate. Nu avea să se înșele nici acum. Continuîndu-și investigațiile și ciocănind pardoseala, descoperi o trapă. Fără să ezite o ridică, furișîndu-se în umbra chepengului lăsată în cabană. În continuare, totul rămase ca la început. Coborî prin gîrlîciul ce se căsca sub el cam vreo zece trepte prost întreținute. La capătul lor, i se descoperi intrarea într-un tunel. A stat puțin să judece situația. Gîndurile lui Colorado se limpeziseră în parte, iar hotărîrea îi întărea o dorință mai veche. Înaintă în pata aceea încărcată de taine, pipăind, cu mii de precauțiuni, umezeala peretelui jilav. Era conștient că-și joacă viața, dar era hotărît să-și vîndă cît mai scump pielea. Întunericul rămăsese în continuare de nepătruns, iar Colorado, riscînd de a se trăda,

folosi de cîteva ori amnarul. Înainţă în continuare, orbecăind în întuneric. Cînd orice speranţă părea că-l părăsește, o lumină albăstrie pîlpîi ca un firav sol al unui cer binecuvîntat. Își reaminti că se găsește în măruntaiele pămîntului, poate în drum spre bîrlogul bandiților, și voința de a merge pînă la capăt i se oțeli. Speranțele că va dezlega misterul la capătul tunelului îi înzeciră puterile. Strîngînd cu mai multă putere prășeaua pistolului, Colorado pătrunse, cu o furie încrîncenată, în inima peșterii, ai cărei pereți acum se depărtau. „Fainâ ascunzătoare și-au ales, pramatiile. Oricum, Pedro și starostele au bănuit din capul locului că banda se ascunde ca hîrciogul, pe sub pămînt".

Pereții tunelului se depărtară și mai mult, iar plafonul începu să se ridice. După circa cincizeci de yarzi, Colorado nu mai fu obligat să meargă adus de spate. Lumina devenise mai bogată. În față, pe un diametru de circa două sute de pași, întinderea unui lac scălda malurile din piatră ale peșterii. Aceeași lumină rece, albăstruie și fantomatică, își oglindea geana în luciul umed al apei. Pe acea nesigură oglindă, la răstimpuri, picături greoaie, lenește, o desfigurau, născînd cercuri ce sucombau în drumul lor spre maluri. Sus, la peste zece picioare înălțime, peretele din stîncă era străpuns de cratere prin care lumina zilei se cernea în pînze străvezii. Intră în adîncurile grotei și privi de jur-împrejur. Ruginiul pereților se îngemăna cu azuriul stalactitelor, pe care lacrimile de apă își jucau ursita la lumina neconvingătoare a zilei. Surprinderea lui Colorado crescu pe măsură ce se apropia de lac. Pentru a evita să fie văzut, se aplecă mult, chiar se întinse pe stînca umedă și neospitalieră. În dreapta, cam la șaizeci de pași, văzu o diligență cu toate atelajele pregătite gata de plecare. Pe lîngă ea roiau tot felul de figuri spectrale. Aplecați sub baloturi grele, încărcau prăzile pe samarele unei duzini de catîri. De o stănoagă din apropierea apei, cam tot atîția cai așteptau înșeuați. „Deci, domnii se pregătesc să spele putina!" gîndi prietenul nostru strîngînd mînerul coltului. Printre mutrele nerase ale bandiților i se

păru că zăreşte obrazul scheletic al lui Allison. Rancher-ul căra şi el o valiză uriaşă. Pearson, ca o umbră decupată pe decorul ruginiu, îşi arătă şi el mutra. Luptîndu-se cu două coşcogeamitea colete, le sălta pe spinarea unui catîr ce se îndoi sub greutate.

Cercetă grabnic cu ochii un drum pe unde să ajungă cît mai iute la intrare. Bănui că firida aflată dincolo de apă, luminată de două făclii, trebuia să ascundă ceva. Banditii se foiau pe mal, iar ca să ajungă acolo ar fi trebuit să treacă printre ei. Oricît l-ar fi ajutat întunericul, Colorado calculă că n-ar fi avut destule şanse. Judecă posibilitatea de a ocoli grota furişîndu-se prin faţa a nenumărate firide în care se găseau poate banditi. I-ar fi trebuit un timp lung, iar drumul era plin de riscuri. „E mai simplu să trec înot apa decît să le cad în mînă", se hotărî dintr-odată Colorado. Puţin mai înainte, aruncase la cîteva zeci de picioare o piatră, şi zgomotul îl vesti că lacul este destul de adînc. Curînd apa îi clipoci în dreptul mijlocului. Înaintă hotărît, cu armele şi cartuşiera deasupra capului. Riscul de a fi văzut îl înlăturase. Folosise pavăza naturală a cîtorva stalactite ce atingeau suprafaţa apei. Înotînd cu o mînă, ajunse la ţărmul unde se afla locul ochit de mai înainte. Cu respiraţia tăiată şi sleit de efortul făcut, urcă malul, stînjenit de hainele ude, ce i se lipeau de piele. Se ridică. Genunchii îi tremurau, şi-şi prinse centura în jurul şoldurilor. Cu armele de foc la locul lor, se simţi în largul său. Se folosi de meşteşugul însuşit de la cîţiva indieni din rezervaţia Yuma, şi se tîrî printre cutele stîncii. Curînd, în faţă i se căscă firida spre care se îndreptă nerăbdător. Înfiptă într-o aplică, o torţă sfîrîia, lingînd răceala stîncii cu o flacără grasă şi puturoasă. Apa i se mai scursese din haine, iar mişcările le avea acum mai sigure. Se putea bizui oarecum pe agilitatea braţelor şi a picioarelor încă rebegite de răceala lacului. La cîţiva paşi, în apropierea intrării, cîţiva indivizi deochiaţi, purtînd lăzi în spinare intrau şi ieşeau din firidă. Aşteptă pînă ce ultimul colet fusese încărcat pe samarul catîrilor şi îşi trase pălăria pe ochi, să nu fie recunoscut, împingîndu-şi cuţitul mult,

mult, în față. Apoi se decise, se ridică brusc în picioare și pătrunse fără șovăire într-un fel de gang, hotărît să culce la pămînt pe oricare i-ar fi stat în cale. Făcuse numai cîțiva pași, și lăsă un mexican să treacă pe lîngă el, aplecat sub greutatea unui butoi cu scrumbii. Vru să înainteze spre ușa deschisă, dar o voce cunoscută îl ținti locului.

— Hei, Prate, ce dracu' te-ai rătăcit pe aici ? Erai la încărcarea banilor ; ce învîrtești la magazia cu provizii ?

Pearson se înșelase. Îl asemuise cu vreunul de-ai lor. Nu trebuia să se trădeze, și pătrunse mai adînc în firida de unde ieșise mexicanul. Vocea auzită era neîndoios a stăpînului saloon-ului, și Colorado se felicită că prima confruntare cu bandiții nu începuse deloc rău. Zgomotul pașilor lui Pearson îi urma însă pe ai săi.

— Ce, Prate, ai orbul găinilor ? Ai încurcat intrarea, sau dorești ceva ? Ieși de acolo, să te văd !

Ajuns în vecinătatea lui Colorado, Pearson încasă un pumn în vîrful bărbiei și se rostogoli pe spate. Stăpînul saloon-ului nu-l recunoscuse. Colorado se gîndi că pînă aici avusese noroc. Vru să plece, dar individul mișcă. Fără să ezite, Colorado îl ameți de această dată pentru mai mult timp. Îl trase apoi, la iuțeală, într-o parte a firidei și, prevăzător, îl ușură de pistoale, aruncîndu-le într-o ladă găsită la îndemînă. Îngrămădi apoi în fața stăpînului saloon-ului, o sumedenie de butoaie goale, lăzi și coșuri de nuiele. Mai zvîrli și cîțiva saci din hîrtie pe deasupra, apoi îl părăsi pe Pearson, fiind sigur că nu-l vor descoperi ceilalți cu una, cu două.

Colorado apăru din nou lîngă firida unde ardea torța. În apropiere, bandiții aprinseseră cîteva focuri de popas, la care frigeau cîțiva batali. „Probabil că s-au hotărît în pripă la plecare. Au nevoie de carne proaspătă. Cine știe unde vor să-și mute cuibul. Să le fie de bine ! N-or să vadă, din cîte bănuiesc, niciodată Mexicul. Dacă nu vor cădea seceraţi de gloanțele peonilor și ale lui Murphy, vor înfunda închisorile. Nici măcar marginea deșertului n-o vor atinge...“ Colorado își aminti istorioara lui Pedro referitor la Orantes, împușcat de căpitanul Harris...

Se întoarse și pătrunse din nou în gangul părăsit mai înainte. Văzînd că tunelul începe să se lărgească, bănui că trebuie să fie instalat pe aici vreun depozit ceva mai încăpător. Presimțea că nici Billy nu putea fi departe. Găsi însă cu totul altceva. Află o încăpere tăiată în stîncă, destul de mărișoară, înzestrată cu o groază de lucruri pe care le cunoștea. Vestitul Colorado uită de orice prudență și privi atent jur-împrejur. La pălălaia torței descoperi un mic atelier de litografie. Un Boston miniatural, o presă cu piatră litografică, o mașină manuală de tăiat hîrtie ; toate alcătuiau un inventar sumar. Mai află și cîteva instrumente de prelucrat metalul prin gravură și altele pentru desenat pe piatră litografică. Mirosul oțetului și al gumei arabice împrăștiate pe jos indica graba celor care părăsiseră locul...

Ochii lui Colorado fură atrași de o masă pe care erau aruncate, în neorînduială, hîrtii și trageri mai reușite de tipare în culori. Alese un tipar mai îngrijit al unei bancnote de 100 pesos. O împături și o vîrî într-un buzunar ascuns al surtucului. Un zîmbet de triumf îi lumină chipul. Deci, tot aici, în cuibul banditilor, se petreceau și aceste matrapazlîcuri, iar el sé gîndise tot timpul la Turnney... Deci, Billy King, adică Manuel Moreira, cum se numește de fapt, nu degeaba lucrase ani de zile la litografia din Vera Cruz. De acolo fugise tot pentru încercarea de a tipări bani clandestin. „Drumul pînă în Texas, pînă aici, în Blue Town, nu mi-a stricat deloc" își spuse în gînd Colorado. Ieși din nou în tunel și înaintă spre ieșire. Banditii se aflau de jur-împrejurul unui foc uriaș și cinsteau din cîteva ploști.

Trebuia să-l găsească pe Bill King. Îl voia viu. Își propusese să-l ducă întreg și nevătămat în Arizona pentru judecată. Se întoarse și mai căută vreo intrare mascată. N-apucă să facă cîțiva pași și lumina bogată a unei torțe aproape îl orbi, iar avîntul său fu stopat brutal. — Se lovise de o matahală, care-l prinsese de gît cu o forță diavolească. Strînsoarea era atît de puternică încît aproape își pierduse cunoștința. Cercuri de culoarea spectrului îi

dansară prin fața ochilor. Cu o putere atîțată de imensa lui sete de viață, încercă o luptă inegală cu insul care-l gîtuia. Nu reuși. Făcu un efort supraomenesc, și-și scoase cuțitul din teacă. Gîndi să-l apropie de pieptul matahalei ce duhnea a sudoare și tutun fermentat. Metisul, rînjind, ca un animal de pradă, își întărise mai neîndurător menghina, pentru a sfîrși cu inoportunul vizitator. Colorado mai făcu un efort disperat, urmărindu-și unica șansă care-l putea păstra în viață. Izbuti în sfîrșit, și, ametit, pe jumătate leșinat, vlăguit de puteri, îl zări printr-un praf de stele colorate prăbușit la picioarele sale. Înotînd în norul stelar, se rezemă de peretele stîncos, unde rămase cîteva clipe să-și adune forțele. Apoi, cu un efort uriaș de voință, își învinse slăbiciunea temporară în timp ce stînca, metisul și torța își căpătaseră adevăratele lor forme. Se urni de acolo și încercă să revină în gangul pe unde venise. În spatele său, cîteva zgomote îl opriră.

— Hai, vînătorule de mufete, te aștept de o groază de timp.

Era vocea lui Allison. Colorado se repezi într-acolo și, cu un gest furios, aruncă în lături o blană de grizly uriaș ce acoperea o firidă.

— Pînă aici ți-a fost, asasin josnic și vierme printre viermi, îi strigă Colorado și mai făcu un pas spre el. Era însă Billy King. Capul bandei îl privi la început cu ochi tulburi, ca un om de pe altă lume. Nu era înarmat și păstra brațele încrucișate pe piept. Pe față i se citea o ură și o imensă silă. Colorado privi în jur. Allison nu era nicăieri.

Colorado mai făcu un pas, cu pistolul în mînă. În cealaltă ținea cătușele.

— Ridică mîinile în față, Moreira. Supune-te legii!

În același timp, Colorado se răsturnă pe spate cît era de lung la picioarele banditului, pe blana care-i fusese trasă de sub picioare.

Mîinile i-au fost răsucite la spate, aproape smulse din umeri, și fu imobilizat. O ploaie de lovituri cu pumnii și

cu picioarele l-au năucit. N-ar fi putut spune niciodată cîți bandiți l-au tocat în picioare.

— Oho, hei, destul, Gunn ! Allison, oprește-te și tu ! Îl omorîți, ce dracu', și nu mai scoatem nimic de la el. Lăsați-l, să vedem ce hram poartă și apoi este al vostru !

Billy King vorbea stăpînit. Își trecea, ca un tic nervos degetele prin părul lui negru și cîrlionțat. Își scosese haina pe deasupra centurii în care ținea pistoalele și, cu un gest nervos, își aprinse o țigară. Steve nu-și mai dădu seama ce se întîmplă cu el. O ameteală soră cu leșinul l-a cuprins și l-a părăsit de cîteva ori. Între timp a fost legat fedeleș și transportat afară din firidă, aproape de apa lacului. Capul îi atîrnase lovindu-se de ieșiturile ascuțite ale terenului deasupra căruia fusese purtat. Începuse să simtă ce se petrece cu el, cînd o lovitură mai violentă îl determinase să creadă că sfîrșitul îi sunase mai repede decît gîndise.

Colorado pierduse noțiunea timpului și se trezise cu tîmplele zvîcnindu-i de o furie oarbă. Era rănit la cap în cîteva locuri și nu putea bănui cît de grave sînt loviturile. În tot corpul simțea dureri surde. Se găsea lîngă un foc de popas și de jur împrejur se buluceau tot felul de mutre, de la care nu se putea aștepta la nimic bun, Billy King, zîmbindu-i cîinește, trimise ciracii la treburile lor, oprindu-i numai pe Mac și Gunn. Proaspetele cunoștințe ale lui Colorado îi zîmbeau rău prevestitor. Spre uimirea fără margini a lui Colorado, în spatele lor își făcuse apariția și Harris.

— Ziceai că nu ne mai întîlnim ? îi rîse acesta în nas. Vă sfădeați, de ce cracă să mă atîrnați, hai ? Noi n-o să ne obosim să te cărăm afară. Vei putrezi aici, în peștera Șacalului ! Vezi, dacă ți-ai vîrît nasu' unde nu trebuie ? Și cine ești, nenișorule, c-ai dat buzna în Blue Town după potcoave de cai morți ? Acu' te întreb eu — Așa e piesa, Colorado ! Ieri, voi cîntați și eu jucam. Am avut mare noroc. Așa sînt eu de cînd mă știu. Știi că avea haz rabla

aia de Timber. O cam băgasem pe mînecă cu amenințările lui; dar azi are el nevoie de un cioclu să-l îngrijească. L-am răcit înainte de plecare. A avut mare haz Timber, Colorado! Și peonii lui au primit cîte un glonț în țeastă. Asta a fost însă treaba celorlalți. Trag iute oamenii noștri, Colorado! N-am avut timp să le jupoi țestele. Ce vrei, se încingea al dracului aerul de mai stam puțin în oficiu. Pe tine însă te scalpez. Ce-i de colea să păstrez la brîu scalpul lui Colorado? Acum te-aș sfătui să te spovedești. Ieri, Timber m-a spoit cu puțină duhovnicie, așa că se găsește nițică și la mine în țeastă. Hi! Hi, mă prăpădesc de rîs!

— Lasă astea, Harris! Ce ți s-a năzărit? Vorbești de parcă te-ai scrîntit la scufiță. Te-au zdruncinat, nu glumă, pumnii încasați de la sheriff.

— Aha, îi vine rîndu' sheriff-ului, n-avea grijă, All! Am și pentru el un glonț. Dar nu primul din țeavă, ăsta l-am rezervat lui Colorado cel cu mare fală în Far West, hi, hi, hi!

— Te-ai îmbătat, Harris? Cînd ai dat sticla peste cap?

— Am împrumutat-o de la Villy. Ați stat cu toții la căldurică și ați manipulat foițele... Pe mine m-ați asmuțit să încasez pumni, iar voi v-ați distrat sub umbrar...

— Tacă-ți gura, Harris, că vine șeful! îl sfătui Allison.

Atît cît îl lăsau durerile din ceafă, Colorado întoarse capul și-l văzu pe Billy King coborînd majestuos, în costumul său negru, cu cizmele de călărie ce aruncau reflexe vinețiii.

— Cine ești, diavole, de-ți zice Colorado? Ce vînturi te-au împins în Texas? Se aud multe de tine. O groază de oameni mi-ai distrus. S-ar cuveni să te fac să guști moartea picătură cu picătură. Hai, răspunde, mișcă-ți limba! Sau ți-au tăiat-o oamenii mei? Hai, că n-am timp de pierdut. Sînt grăbit să mă aștern cu tine la discuții,

vorbi șeful bandiților într-o înlănțuire grăbită de cuvinte.

— All, Gunn, i-ați umblat în gură ?

— Nu, Șefu' ! se grăbi cu răspunsul Gunn. Dimpotrivă, are tot tacîmul de dinți și măsele ; toate sînt la locul lor. Să nu se fi amestecat puțin între ele, mă gîndesc, numai așa...

— Atunci, dați-i drumul, băieți, că-i tîrziu. Pe cei de la ranch-uri i-am atras într-o cursă spre Rio Pecos. Le-am servit o momeală cu o diligență și acum mă urmăresc spre Fort Saint. Timpul este prețios, să nu-l irosim. Pe cai toată lumea ! comandă el acoliților săi ce căscau gura de jur-împrejur. Trebuie să ajungem cît mai repede la Rio Grande. Voi doi veniți după ce isprăviți treaba de aici. Billy King se săltă și el în șa.

— Hai, descleștează-ți fălcile, Colorado ! De ești cu mine cinstit, te iau lîngă noi, că îmi placi.

Colorado îl privea tăcut ; o vînă de pe frunte i se mărise, încerca să-și slăbească legăturile.

— Dați-i cîteva bice, poate să-i revină vocea, ordonă banditul, lui Gunn și Mac. Aceștia descălecară și sfîșiară cămașa lui Steve. Spatele acestuia se descoperi. Cele două bice îi șfichiuiră pielea. Sîngele răsări în broboane în răni, dar Colorado nu scăpa nici un geamăt. Billy King, cu un gest plictisit, întrerupse pe cei doi bandiți zeloși. Colorado, aproape leșinat, se rezemase istovit într-o rînă. În continuare încerca să-și slăbească legăturile.

— Percheziționați-l ! porunci Billy King. Putem să-l omorîm și nu scoatem nimic de la el. Poate aflăm cu ce gînduri a pătruns în Blue Town.

Mîinile butucite și murdare ale celor doi îi întoarseră abil toate buzunarele pe dos. Nu găsiră decît un pumn de hîrtii de bancă și monede. Banii, împărțiți la nimereală, luară drumul buzunarelor lui Mac și Gunn.

— Harris, șterge urmele de la mașini. Pui un fitil, așa cum am spus ! hotărî stăpînul grotei. Cînd isprăviți,

nu-i trimiteți lui ăsta nici un glonț ! le mai porunci Billy King în timp ce convoiul se punea în mișcare.

Colorado încercă să se ridice. Era legat cobză, și o sfîrșeală prelungită îl cuprinse, păstrîndu-l cîteva minute într-o stare de amorțeală din care nu reușea să iasă. După un scurt timp, o bubuitură năprasnică zgudui grota din temelii, cîteva uriașe stalactite se frînseră, căzînd în adîncimea apei. Din acele locuri, trombe de lichid în culoarea plumbului topit se ridicară, împroșcînd aerul ca pentru o răfuială, apoi lacul mai dănțui ca îmbătat cu leșie pregătindu-se să intre în starea dinainte. Ecouri scîlciate se sparseră de labirintul de pereți și stalactite, iar Colorado își reveni în simțiri.

— Sărăcuța mașinuță s-a făcut praf, vorbi în bătaie de joc Harris. Se apropie de foc și privi, cu prefăcută părere de rău, golul căscat în perete. Ce bună a fost, mititica ! Ea ne-a hrănit pe toți aici și ne va umple buzunarele cu parale, nu glumă, în Mexic.

Colorado își încercă bruma de forțe rămase, și dureri surde îl asigurară că este totuși întreg. Făcu un efort sălbatic să-și rupă legăturile de la mîini ; nu reuși. Curelele înguste din piele îi pătrunseră mai adînc în carne. Îl încercă un leșin, apoi încă unul. Cei doi nu se mai ocupau de el. Se apropiaseră de stănoaga unde aveau caii legați, apoi Allison dispăru în direcția intrării principale.

Colorado se tîrî spre foc, iar drumul fu străbătut cu prețul unor eforturi de care nici el nu se credea capabil. Cu mîinile legate, prinse un gătej cu jar la un capăt și-l ascunse la spate. Fără să pregete, apropie creanga aprinsă de legături. Colorado răbdă arsurile cu un stoicism împins la absurd. O transpirație rece îi năpusti fruntea, dar nici un mușchi de pe față nu-l trădă. Își stăpîni durerile și puse din nou legăturile pe jar. Chinurile îndurate îl răsplătiră. Una din curele slăbise.

Allison plecase, iar Harris se apropie de Colorado cu pistolul în mînă.

— Te scutesc să te îneci, ca un șobolan, Colorado. Prea te-am chinuit, ca să mai rîd de tine ! Tot nu va ști

nimeni cum ai murit. Ce-ai văzut, va dispărea cu tine sub apă. Nu te-ai gîndit să ai o asemenea moarte !

Colorado se ridicase în capul oaselor. Pe fruntea lui, două vine păreau gata să plesnească de efortul ce-l făcea. Vederea morții îi dădea o putere nebănuită. Simțea că renaște, că este gata să se lupte cu o mie ca Harris.

Banditul îndreptase cu mînă sigură pistolul spre pieptul lui Colorado, fără nici un fel de grabă.

— Spune-ți o rugăciune, Colorado. Am să-ți fiu naș ! rînji la el Harris. Hai, că n-am mult timp.

Țeava, terminată cu o pată sferică, neguroasă, pe unde urma să iasă plumbul, să i se înfigă în piept, îl ținteа de la cîteva picioare.

Harris era amuzat de inutilele eforturi ale lui Colorado să-și rupă legăturile. Se hotărî să tragă, slobozi chiar glonțul, dar Colorado era liber. Plumbul nu întîlni ținta, iar Steve aruncă o mînă de cenușă în obrazul banditului. Apoi, dintr-un salt, se afla în picioare, față în față cu Harris. Mîna acestuia i-a fost imobilizată, arma detună din nou, iar Colorado căzu, sleit de puteri, pe stîncă.

— Pînă aici ți-a fost, Colorado ! Scoală în picioare ! Numai eu te-am mirosit că ești copoi. Am să-ți îngrop faima în peștera asta care va lua apă. Stai drept, să te privesc la față înainte de a trage. Nu visam să moară de mîna mea un pistolar ca tine. Prea te-ai făloșit cu curajul tău ! Și acum, să-ți fie de bine, Colorado !

Harris ridică din nou arma, țintind pieptul lui Colorado.

— Cred că n-am să sfîrșesc aici, îl înfruntă Colorado purtînd în priviri un gînd nebun.

— Nu ești întreg la cap ? Vrei să mori mai iute ? Bine, fie !

Țeava hidoasă se îndreptă din nou spre pieptul lui Colorado. Cocoșul armei se depărtă, spre capătul unei curse de neîmpiedicat.

— N-am de gînd să mor în nici un fel, Harris, zîmbi Colorado, stăpîn pe el.

Lacul tuna în adîncuri, Harris începuse să fie neliniştit, iar trăgaciul ajunsese la capătul drumului. Colorado rîdea sincer, din toată inima.

— Cred că te-a înnebunit gîndul morţii, Colorado! Cum n-ai să dai ortul popii? Spune-mi şi mie cum faci, să învăţ şi eu înainte de a te nimici, îl zeflemesi Harris. Îmi place curajul tău, vrei să-ţi mai prelungeşti cîteva clipe rămînerea în viaţă?

— Simplu ca bună ziua! Salvarea mea stă în spatele tău...

Harris se întoarse pe jumătate şi în aceeaşi clipă detunară două împuşcături înmănunchiate într-una. Pălălaia născută lumină o bucată din întunecimea grotei, iar silueta fantomatică a lui Pedro se arătă ca un diavol. Lumina focului de armă îl descoperise pe peon aruncat pe solul tare. Cînd din nou detună arma lui Harris, peonul apăru în altă parte. Rîsul demoniac scos de Pedro se sparse de pereţii depărtaţi ai grotei. Harris mai trase odată, iar Pedro se arătă cam la zece picioare, ridicat şi neclintit, cu silueta lui înaltă şi subţire. Harris trase din nou, dar arma sună a fier sec. Mai încercă odată; acelaşi rezultat. Pedro numărase bine.

— Stop, Capitano! Aici ţi s-a surpat drumul! Mergi de spală picioarele la Orantes, racon hămesit care băut la el sangre!

Obrazul lui Harris se înmărmuri. Ultimele întîmplări aproape îl scoaseră din minţi. De la distanţa de unde se afla Pedro, un fulger tăie semiobscurul grotei şi se înecă într-o izbitură surdă. Harris scăpă un geamăt înfiorat. Cuţitul peonului i se înfipsese adînc în piept. Pedro se apropie. Paşii ţăranului spaniol clipociră în apa care fierbea pe mal. Harris căzuse într-un genunchi, corpul său mătăhălos tremură, cuprins de spaimă. Pedro scosese revolverul, fără să se grăbească.

— Destul, Pedro! îl opri Colorado. Cît este el de Harris, un cuţit de peon bine ţintit. îi este de ajuns!

Colorado se apropie de bandit. Citise în ochii acestuia dorinţa de a-i spune ceva. Harris era pe sfîrşite. În faţă,

i se citeau pustietăţile pe unde va colinda. Înţelesese cine i-a venit de hac, deşi acum totul plutea între ceaţă şi un întuneric desăvîrşit. Pedro îi trimisese lovitura de graţie. Viaţa lui continua datorită unei supraomeneşti sforţări de a-şi mărturisi un gînd lui Colorado, pe care voia să i-l lase.

Peonul se ţinuse de cuvînt. Ameninţările din faţa zăbrelelor nu fuseseră vorbe goale. Semănaseră cu o proorocire înfăptuită mai curînd decît a crezut. Misiva ucigătoare a peonului o simţea arzîndu-l lîngă inimă. Gîtul îl avea ud şi sărat, iar respiraţia i se îngreunase, n-o mai putea duce.

— Gata, Colorado, se chinui să-şi lege cuvintele. M-a terminat. Şi cine ? Pedro, rîia asta de peon. Auzi cine? N-ai fost tu, Colorado, ci ţăranul ăsta jigărit...

Colorado se aplecă şi văzu că Harris vorbise pentru ultima dată. Îi închise pleoapele, cutremurat de emoţiile ce se ţinuseră lanţ.

Se ridică şi-l cuprinse pe Pedro la piept. Era ameţit de eforturile acelei zile soldate cu sfîrşitul neprevăzut al lui Harris.

— Să ne grăbim, senor ! Să ieşim iute de tot, cît mai este timp, altfel aici putrezim.

O luară amîndoi la goană pe drumul pe care venise Pedro. Apa se înălţa cu viteză uluitoare. Mersul le devenise greoi. Curînd apa le întrecu mijlocul, clipocindu-le prin dreptul pieptului.

— Nu putem ieşi pe acolo, ar trebui să înotăm mult pe sub apă, şi nu ştiu dacă putem rezista, senor.

— Ai venit prin chepengul de la cabana lui Allison?

— Da, senor ! Acela e singurul drum pe care-l cunosc.

Apa mugea din adîncuri, crescînd îngrijorător. Au fost nevoiţi să se cţţere pe cîteva înălţimi, curenţii formaţi ameninţau să-i tragă în vîltoare. Priviră în jur cu îngrijorare. Singurele locuri spre ieşire erau hornurile ce duceau spre viaţă.

— Pedro, prietene, se pare că lucrurile stau cît se poate de rău. Ai vreo idee ?

— Nici una, senor. Presimt că ne vom îneca ca guzgănii în apă. Mi s-a prezis că voi muri lîngă un viteaz, senor Colorado.

— Poate nu sînt eu viteazul, Pedro, căută să-l liniştească Colorado, stăpînit şi el de aceleaşi gînduri sumbre. Poate ţi-a încurcat baba, care ţi-a ghicit, planeta.

Apa bolborosea în vîrtejuri, iar nivelul lacului creştea ameninţător. Apele afluentului ce se vărsau în Pecos intrau vrăjmaşe, de nestăvilit. În curînd le ajunse şi aici la umeri. Colorado fu cuprins pentru puţin de o teamă vagă. Un destin hidos îi urmărea pe toţi bărbaţii din familia lui. Tatăl său avusese doar aceeaşi soartă... Volumul peşterii se îngustase de necrezut. Majoritatea firidelor erau inundate, pe apă pluteau lăzi goale şi o sumedenie de doage de butoaie.

— De înotat te pricepi, Pedro ?

— Nu ştiu ce rost ar avea, senor. Întotdeauna m-am temut de apă. Aici, stăm într-un puţ...

— Pedro, tu nu eşti întreg la minte ? Te-am întrebat dacă ştii să înoţi, ori ba ?

— Cum aţi spus la urmă, senor !

— Dar să calci apa ?

— Numai pămîntul l-am călcat, senor, iar apa o calc cînd e mică, şi o trec prin vadul lui Pecos. Dar aici, în peşteră, e apă, nu glumă, senor...

— Să ne mişcăm din locul acesta, eşti în stare, Pedro?

— N-are rost, senor Colorado ! Pot să mor şi aici.

— Lasă, Pedro. Hai după mine şi încearcă să plutească, se încăpăţînă Colorado la gîndul ce-i apăruse mai înainte.

— N-are rost, senor. Ascultaţi la Pedro.

— Lasă prostiile, Pedro ! ridică vocea Colorado, enervat de încăpăţînarea peonului. Dacă rămînem aici, ne înecăm ca nişte pisoi fără ochi într-o găleată nenorocită.

De voie, de nevoie, Pedro se lăsă tîrît de Colorado spre mijlocul grotei, în locul unde coborau stalactitele. Apa avea răceala gheţei, pătrunzîndu-i pînă la oase. Pedro se lăsă dus de curent, iar Colorado l-a pescuit, trăgîndu-l lîngă o stalactită cu multe neregularităţi. Nivelul apei continua să crească şi distanţa pînă la plafon se micşora înfricoşător. Colorado se lupta din răsputeri să-l păstreze şi pe Pedro la suprafaţă, ţinîndu-se cu putere de stalactită.

— Curaj, Pedro! Apa se pare că a încetat să crească. De n-ar fi rece ca gheaţa am suporta-o mai uşor. Dar mi-a mai răcorit rănile din spate. Apa nu mai creşte, Pedro! ţipă Colorado de bucurie ori de furie. Peonul îi scăpă din nou din mînă, iar Colorado, credincios lui însuşi, îl pescui, scoţîndu-l ca pe un prostovol dezumflat. Pentru Dumnezeu, Pedro, încearcă să-ţi vii în fire! Nu-ţi pierde speranţa! Dacă ţii la viaţă, şi aţa cea mai subţire te scoate la liman. Mai ai vreo părere, prietene?

— Să te rogi, senor, abia vorbi Pedro, şi atunci n-ai să te mai zbaţi după viaţă...

— Nu, Pedro! Trebuie să ne gîndim, cum să scăpăm din peştera asta a iadului. Uite, ating cu mîna partea de sus a grotei. Dar pînă în vîrf, la lumină, mai sînt cîteva picioare bune, Pedro. Auzi tu, Pedro, cîteva picioare; dar cum să ne înălţăm, că nu sîntem becaţe.

Cînd un destin implacabil părea că-şi semnase definitiv sentinţa, un lucru nebănuit întoarse lucrurile pe un făgaş neaşteptat. O bubuitură se născu într-o parte a peşterii, iar un val de apă îi rostogoli, lovindu-i de stalactitele vecine. Ajutat de un nesperat hazard, Colorado reuşi să se agaţe de un alt reazim, susţinîndu-l şi pe Pedro. Lui Colorado ceva îi spunea că totul era spre bine. Puhoiul de apă năboise printr-o spărtură uriaşă, pe unde răzbătea lumina zilei. Toate se petrecură după aceea ca într-un delir prelungit. Se luptară din răsputeri şi nu se lăsară tîrîţi de apa ce se retrăgea. Nivelul lacului apoi scăzu cu repeziciune. Puhoaiele rîului vijîiră prin

spărtură, pînă cînd legile care zămisliseră acele forțe își pierdură cauza. Colorado se dezlipi de lîngă stalactică și se lasă tîrît de apa ce-l purta spre ieșirea din grotă. Pedro atîrna sub brațul său ca o rufă muiată. Colorado înotă pe firul apei ce se retrăgea. O explozie de lumină venită prin spărtură îi obosi privirile adaptate cu întunecimile grotei. Mai făcu un efort și ajunse la locul unde apele își căutau nivelul. Colorado respiră puternic aerul de afară, genunchii nu-l mai ascultară și căzu sfîrșit, lîngă trupul chircit al lui Pedro. Gerry, ștaretul și peonii îi priveau cu ochi mărițI de nemăsurată uimire. Privirile lui Colorado începură să înnoate în lacrimile ce-l răzbiseră. Încercatul vînător lua parte la a doua naștere a sa...

Capitolul XVII

RĂFUIALA

— Slavă Domnului, sheriff! Uite-i, sînt amîndoi în viață. Cine ar mai fi crezut că vor ieși pe aici?

Vocile se auziră stridente ca sunetele oțelului. Ele făceau parte din lumina zilei care-i orbea, amețindu-i și îmbătîndu-i cu semnele acelei neașteptate realități. Silueta zveltă a lui Gerry se desprinse de celelalte, apoi brațele vînjoase și odihnite ale sheriff-ului, purtară trupul epuizat al lui Pedro în afara grotei.

— Trăiți, prieteni! Asta este o adevărată minune!

Colorado găsi resurse să se ridice. Capul îi vîjîia, iar privirile întrebătoare ale peonilor îl oboseau.

Pedro se întinsese pe stîncă și, ajutat de compatrioți, se descotorosea de îmbrăcămintea udă, ce i se lipise de corp. Peonii aprinseseră pe stîncă un foc straș-

nic, la care cei doi își zvîntară hainele. Cîteva guri zdravene de whisky și cuvintele de îmbărbătare le-au redobîndit în parte puterile.

Mare i-a fost bucuria lui Colorado cînd și-a zărit, la cîțiva pași, pagul ce păștea, alături de catîrul lui Pedro, cîteva fire de iarbă zgribulite, crescute într-o crăpătură a stîncii.

— Privește, prietene! Uite ce s-a ales din averea lui Allison, strînsă din jafuri, îl făcu atent Gerry pe Colorado.

Cercul peonilor se desfăcu într-un loc, iar privirile prietenilor noștri contemplară spectacolul ce li se înfățișa. Cît ținea ranch-ul lui Allison, preria fumega, cuprinsă de flăcări. Tăvălugul de fum și vîlvătăi mușca lacom din tot ce întîlnea în cale.

Limbile de foc alergau prin ierburile uscate spre gater unde urmau curînd să ajungă. Un roi de călăreți, peoni și cowboys de la ferme, trăgeau găleți de apă din cracul rîului deviat la gater, și cu ele, spînzurate de frînghii, le aruncau înaintea flăcărilor. Acest prag de umezeală avea să stăvilească urgia pîrjolului.

— Nu trebuie să-i lăsăm pradă distrugerii, îi dădu o explicație utilă lui Colorado starostele. Gaterul a fost făcut pentru folosul oamenilor din Blue Town, iar Harris l-a acaparat pe nimic. A vrut să ne sărăcească. Cînd ne abăteam să despicăm copaci la fierăstrău, ne lua și pielea de pe noi.

— Cine a făcut isprava, sheriff? se interesă Colorado, deși bănuia cam ce fel de răspuns va primi.

— Peonii, țăranii năpăstuiți, mai mult ca sigur. Au o veche răfuială cu purtătorii cîrpelor negre ce s-au pripășit pe aici... Mîine este ziua sorocită de întins sforile. Astfel își reiau țarinile luate prin înșelătorii de banditi... Privește, Colorado!

Vînătorul se uită în direcția arătată de Gerry.

Cabana lui Allison lăsa impresia că se înalță ca trasă în văzduh de o mînă uriașă, iar în clipa următoare se

prăbuși nevolnică, împroșcînd în jur scîntei și cărbuni aprinși.

— Este o pedeapsă meritată, prietene! i se adresa Colorado, impresionat, lui Gerry. Vocea starostelui, hotărîtă și cavernoasă, îi făcu pe cei doi amici să asculte atenți. Starostele le relată prin cuvinte simple istoria nescrisă a locului, ce abunda cu suferințele țăranilor spanioli. Dreptul lor sacru la rodul pămîntului a fost în mai multe rînduri subliniat.

— Buruianul l-am aprins, să curățăm tot răul, vorbi starostele domol. Focul acesta sfînt spală pămîntul de blesteme și de răutatea cărată de picioarele bandiților, ce au înveninat iarba. Acum, pămîntu' curat de spurcăciuni poate fi muncit de noi, uniți ca înainte, vorbi starostele. Au furat pămîntul nostru la cărți, cu vicleșug și cu spirtu' din sticle, ce fumegă la Pearson. Le-au întunecat la ai noștri, slabi de înger, mințile și au pus pe ei să semneze acte. A luat pămînt de la noi, apoi ne-a aruncat înjunghiați în prerie dacă n-am muncit ca robii.

Starostele se pornise pe vorbit și nu se mai putea opri. Hainele de pe cei doi începuseră să se usuce, iar Colorado ascultă cu interes poveștile starostelui. În acel timp, un peon îi oblojea rănile de pe spate cu foi de pătlagină unse cu grăsime de soc.

— Pînă vede la voi vraciul din Blue Town, senor, leacurile mele țin mai bine decît descîntecele din ținut. Noi ne arătăm mai puțin în oraș și, uite, sîntem tari ca piatra. Ce rău ți-au tăbăcit pielea guzganii de apă!

La insistențele starostelui și ale lui Gerry, Colorado povestise scurt întîmplările din grotă.

Gerry asculta mut, confirmîndu-i-se bănuiala că Billy King era cea mai mare lepădătură din toate cîte colindaseră ținutul.

— De Pearson nu știu ce s-a ales, continuă Colorado. L-am înfundat sub niște troace după ce l-am expediat să viseze. Tot ce este posibil, să se fi înecat odată cu grota.

Lui Harris, continuă Colorado, i-a fost naș Pedro, așa cum nu visase. Restul de banditi, în frunte cu Billy King urmat de Allison cred că au plecat spre Mexic. Distanța ce ne separă de ei n-ar fi mai mare de patru ore de mers călări. Sînt împovărați de lucrurile jefuite și n-or să poată înainta prea repede. Peste cîteva nopți urmează să treacă Rio Grande, în Mexic. E posibil să călărească și noaptea, să cîștige timp, mai mult ca sigur însă că le vor slăbi caii.

— Ai noștri s-au dus în urmărirea lor, sheriff? se interesă Colorado, destul de nemulțumit că-i scăpase printre degete Moreira.

— O întreagă trupă, Colorado, în frunte cu Murphy și băieții care au fost cu mine în California. Mai sînt cu ei pe puțin încă douăzeci de peoni..

— Sheriff, și noi ne-am întins la povești. Eu am zburat după ei, Gerry. Pentru acest bandit am bătut drumurile pînă la Blue Town, și nu face, după toate întîmplările, să-l las să-mi scape printre degete.

Sheriff-ul făcu ochii mari. N-apucă să spună nimic, întrucît Colorado era în picioare, părînd mai înalt decît îl cunoștea.

— Trebuie, Gerry, amigo, auzi vocea fermă a lui Colorado. Buruienile starostelui mi-au lecuit arsurile. De altfel, am mai încasat niște bice zdravene de la omul unui grof cînd eram copil. Nu m-am temut să-i strig c-a avut inimă de cîine. Pe Moreira trebuie să-l duc viu la marshall-ul din Phönix.

— Asta înseamnă să călărim împreună, prietene. Sheriff-ul nu poate tăia frunză la cotei atunci cînd banditii hălăduiesc în ținut.

— Merge și Pedro cu senorii! Locul lui Pedro e lîngă senori.

— Iar restul de oameni nu părăsesc ținutul, porunci sheriff-ul. Orașul trebuie apărat. Se vîntură destui răufăcători prin Blue Town...

Starostele rămăsese în cumpănă și sporovăia cu oamenii săi. Se sfătuiau care dintre ei să-i urmeze.

— Ne descurcăm noi trei, îi liniști Gerry. Nu-i nevoie de nimeni. Iar cu băieții noștri, care-i urmăresc, sîntem destui să venim bandiților de hac. Avem cai buni și-i ajungem mîine la ora asta dacă nu se va încăiera pînă atunci Murphy cu ei.

Primiră la iuțeală ceva merinde din cele aduse de peoni, deși nu-i ardea nimănui de mîncare. Aveau însă drum întins în față de străbătut și nu le ardea să-și procure hrană proaspătă.

Ocolind mult Blue Town, cei trei călăreți trecură prin vadul afluentului lui Rio Pecos, la cîteva mile de oraș. De acolo voiau să țină drumul un timp pe lîngă marele rîu Pecos, apoi să se abată spre dreapta, mult, spre Rio Grande.

Nu călăriră mai mult de un sfert de ceas, că norii strînși deasupra Șacalului, ațîțați de un vînt ce măturase coastele munților Guadalupe, culcă preria sub răpăiturile în rafale ale ploii. Încercară să se apere sub păturile luate la drum, dar fură udați ciuciulete. Apoi ploaia se opri la fel de brusc cum începuse.

— Sînt la fel de ud cum am ieșit din grotă, prietene! Ca un făcut, astăzi nu reușesc să mă usuc, rise Colorado, deși nu era nimic de făcut haz.

Gerry lăsă frîul liber lui Blaky și căută să stoarcă pătura îngreunată de apă.

— Ce bine a fost, senor! vorbi ca pentru el Pedro. Apa a stins focul de la Allison, gaterul nu mai poate arde. Acu', norii stau numa acolo. Și ploaia a venit iute ca și focul. Norii s-au făcut iute din sufletu' lu' Paulo, care a fost peon și vrut să răzbune pe ticăloși ce spînzurat la el, în strada mare.

— Multe mai îndrugă și Pedro ăsta! îl privi cu prietenie Colorado. Dar nu se dă în lături să-și riște viața, s-o salveze pe a altuia. I-am rămas dator, îi reaminti Colorado sheriff-ului fapta eroică a peonului.

— Pedro n-a îndeplinit mare lucru! Senorul făcut totul pentru peoni. Pedro aruncat bine un cuțit, atît. Dar

senorul scos Pedro din apă adînc ca un puț de catran. Senor Colorado a pus pe fugă liota spurcată de tîlhari care furat pămînt la peoni.

— Totul a fost un iad, Gerry ! Pe cinstea mea ! Îmi luasem adio de la viață. Pedro m-a făcut să uit că moartea era aproape. Dîndu-i speranțe lui și luptînd pentru amîndoi, m-a păstrat întreg ! Totuși, sheriff, astăzi am primit o nouă viață, de care n-am să-mi mai rîd, ca pînă acum. Astăzi am înțeles că viața înseamnă totuși foarte mult cînd ești pe cale s-o pierzi.

— Mi-am dat seama că vă aflați în încurcătură, Colorado. Înainte de a porni pe urmele lui Billy King, am vrut să văd ce-i cu grota aceea blestemată. Am bănuit că ne trag pe sfoară cu diligența, și am evitat momeala. Am așteptat să iasă grosul bandei și apoi le-am aruncat șandramaua în aer...

În acest timp, mica trupă călărea pe un drum drept, și urmăritorii își îmboldiră trăpașii la un galop întins. Colorado recunoscu încă odată calitățile pagului său. Rămăsese tot un cal sprinten și de rezistență. Bidiviul alerga încordat, mușcînd din zăbală, fără să piardă teren în întrecerea cu Blaky ! Au galopat în această cavalcadă mai bine de o oră, dar oboseala cailor îi obligă să încetinească din goană. Drumul cotea mult spre est ; după toate aparențele, se apropiau din nou de Rio Pecos. Terenul era nisipos, pe alocuri pietros, iar vegetația sărăcise. Întinse suprafețe de pămînt arid înlocuiseră veșmîntul vegetal al pămîntului.

Se opriră. Lăsară animalele să se odihnească, iar ei încercară să deslușească niște urme. Pedro deosebi copitele catîrilor călăriți de peoni și ale celorlalți cai. Roțile diligenței le-a adeverit că Billy King apucase același drum.

După un scurt popas, porniră la un galop întins, cu convingerea că cîștigă din avansul celorlalți. În timp ce umbrele înserării se tîrau pe văile Guadalupei, cei trei călăreți se grăbiră să mai parcurgă o bucată de drum.

Ținutul ce se întindea în fața lor era dezolant. Cît

cuprindeai cu ochii, nu vedeau decît o vegetaţie piperniciă şi sărăcăcioasă. În partea dreaptă a văii se profilau şiruri deluroase. Ridicăturile se întindeau pînă spre înălţimile ce se pierdeau în zare...

Cu ochii la urmele care abia se deslușeau, trecură pe lîngă hacienda lui don Carumpas, ce se întindea pe o suprafaţă bunișoară. Ferestrele de sus ale locuinţei erau luminate, semn că ai casei se pregăteau să aștearnă masa. Cîţiva vaqueros în slujba lui don Carumpas trecură la trap, ca din întîmplare, pe lîngă ei. Aveau priviri bănuitoare, iar mîinile le păstrau încleştate pe paturile carabinelor. Recunoscînd însemnele sheriff-ului din Blue Town, îl salutară şi se reîntoarseră spre poarta ce adăsta înnegurată în zidul din piatră.

Lăsară mult în spate hacienda, iar urmele începură să se ascundă în catranul nopţii. Îşi aleseră locul de tabără lîngă un aluniş, încropindu-şi la repezeală un foc. Pedro strînsese un morman de crengi. N-a fost chip să adoarmă însă. Frigul se lăsase brusc şi le pătrunsese în oase. N-au fost lăsaţi să se dăruiască odihnei nici de brotăceii ce orăcăiau într-un concert impertinent, din apele mîloase, vecine. Hainele de pe ei fiind încă ude, au pierdut prima parte a nopţii, să le usuce. Cît despre pături, ele erau în aceeaşi stare. Pedro hrăni focul o mare parte din timp. Nu se gîndea la somn şi-l veghea pe Colorado şi Gerry.

Dimineaţa s-au trezit cu membrele corpului amorţite.

Soarele se ridica pe sticla cerului, răsărind rece din stufărişurile Pecos-ului. Urmăritorii îşi dezmorţiră mădularele înţepenite pe lîngă focul de popas. Prima grijă a lui Pedro a fost să le îmbărbăteze sîngele la toţi trei cu aproape un bidon de whisky. De jur-împrejur, cîmpia se învăluise într-o pătură albicioasă, iar aburii vătuiţi se ridicau spre cerul coborît mult, foarte mult, ce se aprindea spre îndepărtatul lui.

Pedro aţiţă focul, încălzind cîteva bucăţi de carne rămasă din seara precedentă. Apoi luă de dîrlogi caii, du-

cîndu-i spre un huceag vecin, unde se adăpară dintr-un pîriiaș nevolnic ce se pierdea într-o mlaștină.

După ce mîncară pe săturate, săriră în scări și porniră la drum, conduși de urmele amestecate de-a valma între ele. Nu după mult, se așternură într-un galop întins. După aproape trei ore de urmărire, dădură peste focurile de popas ale lui Murphy. Și băieții înnoptaseră acolo. Toate indiciile glăsuiau că porniseră în dimineața aceea la drum, în același timp cu ei. După altă oră de mers, lîngă o lizieră de salcîmi descoperiră focurile de popas ale banditilor. Drumul de aici cotea și mai mult spre stînga, apropiindu-se de rîul Pecos. Își struniră caii, iar cei trei bidivii se așternură pe un galop însuflețit. Gerry și Colorado erau siguri că nu peste mult îl vor ajunge pe Murphy. Se depărtaseră din nou de Pecos, în dreptul orașului Pecos — pe care-l lăsară în urmă. Galopară cîteva ore bune, după care beneficiară de un binemeritat popas. Au mîncat nerăbdători, odihnindu-și un timp caii.

Suiră apoi în scări și continuară această urmărire îndrăcită.

Între timp, în fața lor ploua. Alergară în urma cîtorva nori buimaci, ce-și scuturau coamele cătrănite fără ca nimic să-i stînjenească.

N-au mai ținut seama cît călăriseră în acest galop frenetic. În depărtare, se afla trecătoarea Wild Rose, de care se apropiau.

Îi mai despărțea de punctul de trecere spre bătrînul Fort Davis ore bune de galop, cînd ecourile unor împușcături îndepărtate ajunseră la ei din spatele unui șir de măgure. Ocoliră cîteva ridicături de pămînt, iar împușcăturile se auziră mai clar, pentru a se transforma într-o adevărată canonadă. Afară, ploaia își făcuse toanele, iar acum încetase.

Călăreții începură să deslușească într-o vale străjuită de două rînduri de cucuie pietroase o buluceală de cai țintuiți de tirul pornit din ambele versante. Pricepură pe moment că banditii erau încolțiți, fără șanse de scăpare.

Izbînda surîdea celor din spatele meterezelor. Murphy îi vîna ca pe bizoni.

Au ajuns și ei, cînd ultimele focuri de armă se stingeau, iar cîțiva bandiți răniți fură adunați pe un loc încins de soarele ce zvîntase cerul. Învingătorii recunoscură noii călăreți și lăsară armele în jos. Se salutară în tăcere, iar Colorado și Gerry își rotiră atenți privirile în jur. Cei mai mulți dintre înrăiții locului fuseseră uciși. Rămăseseră numai trei, pe care peonii cu nici un chip nu voiau să-i lase în viață. Într-unul din ei, Gerry recunoscu pe Ace. După o mică sfadă, îi tîrîră spre un copac zdravăn, de la poalele unui colnic, căutînd din ochi o cracă pe măsura lor. Gerry a vrut să intervină, dar hotărîrea de pe fețele oamenilor l-a făcut să renunțe. Ticăloșii erau cunoscuți bine de țăranii jefuiți, iar plata pentru fărădelegi nu ar fi fost alta nici în Blue Town.

— Unde este Moreira, sau Billy King cum își spunea în Blue Town ? sună prima întrebare a lui Colorado.

N-a putut nimeni din cei de față să dea un răspuns.

Billy King șterse putina, lăsîndu-i pe ai săi, cu înjurături pe buze. Alături de șeful bandiților, mai erau Willy, Allison, Mac și Gunn. Chiar de la primul popas al bandiților, cei patru călăriseră fără răgaz toată noaptea. Grosul banilor îl îndesaseră în samarul unui catîr iute de picior, luat cu ei. Gerry și Colorado încercară să citească urmele tîlharilor fugari prin împrejurimi. Constatară că nu trecuseră pe aici. Se întoarseră la locul ambuscadei în momentul cînd Ace, ultimul dintre supraviețuitori, urma să fie atîrnat în streang. Sheriff-ul îl convinse pe Murphy că aveau nevoie de el, să le divulge locul viitoarei reședințe, sau poate măcar punctul de întîlnire ales. Făcură roată în jurul lui Ace, dar la întrebările lui Gerry nu primiră răspunsuri prea clare. Banditul era înfricoșat ; toți ai lui fuseseră lichidați. Billy King plecase undeva, în Mexic, și atît.

Gerry se gîndi că putea să-l lase pe Murphy să-și termine treaba începută, dar Colorado îl sfătui să-l ju-

dece pe Ace în Blue Town, mai ales că-i fusese gîde lui Paulo...

Au rămas un număr de oameni să se îngrijească de îngroparea banditilor căzuți. Cu toate fărădelegile lor, cetățenii din Blue Town au găsit de cuviință să nu-i lase pradă fiarelor sălbatice.

Mica trupă se puse în mișcare, întorcîndu-se pe drumul ce ducea în Blue Town. Poposiră două nopți în cîmpie, iar focurile aprinse le încălziră mădularele răcite de frigul nopților ce se înăspreau. Avură un mic incident. Unul din cai își rupsese piciorul. Conform unor legi nescrise, îl sacrificară. Făceau un ultim popas. Hălci proaspete de carne sfîrîiră, mușcate de foc. Mirosul făcu ocolul micii tabere, iar cuțitele ascuțite pentru bandiți lucrară pașnice, împărțind carnea pătrunsă de dogoare. Noaptea a trecut fără nici un incident. Toți au dormit în jurul focurilor de bivuac. Murphy trăsese la sorț schimburile de pază, iar liniștea taberei n-a fost de nimeni tulburată.

A doua zi se sculară cu noaptea-n cap, pornind-o zoriți la drum. În zare, țiglele roșietice ale orașului Blue Town băteau în albăstrui și mai toți zoreau să-și reia îndeletnicirile părăsite vremelnic.

Trupa începu să urce panta ce suia spre Colții Șacalului. Curînd fură părăsiți de băieții de la ranch-uri și de peoni. Gerry, Colorado și Pedro urcară spre Peștera Șacalului. Găsiră sus cîteva străji din peoni printre care însuși starostele și Guernnsey îi așteptau.

— Mîine, ai noștri ce știu înota, căută Harris și Pearson. Ei lipsă sînt din haită, vorbi starostele după ce aflară că Pearson nu fugise cu ceilalți. Toți erau convinși că stăpînul saloon-ului rămăsese în grotă. Senor sheriff, continuă căpetenia, pleava asta zice de peoni că ar fi catîri buni de poveri... niște paria. Bătrînul vorbise fără urmă de dușmănie în glas. Noi nu lăsăm la ei să-i întindă coioții, cum merită. Noi respectăm lege făcută cu pămînt în care ne întoarcem... Și fiindcă știm cum este adevăr,

adevărat, mîine mergem la ţintirim şi cerem lui Thomson să îngropăm Paulo la loc de cinste, nu hoţeşte, aşa cum vrut ticălos de Billy King. Şi Thomson să-i facă dezlegare de pămînt peste cea făcută de noi atunci. Să fie două, că Paulo merită cu prisosinţă asta...

Acum cînd banda era ca lichidată, gîndurile celor doi prieteni se îndreptară spre Timber. Ştiau de la Harris că ajutorul de sheriff fusese împuşcat. Spusese că-i trimisese chiar el un glonţ în inimă, să nu lase treaba altuia, care ar fi putut greşi. La întrebările lui Gerry, starostele răspunsese ceva încîlcit, din care n-au înţeles mare lucru. Coborîră deci spre Blue Town extrem de grăbiţi. Cînd au ajuns la oficiu, au constatat cu amărăciune că Harris nu se lăudase deloc. Banditii se distraseră, nu glumă. Uşa era ciuruită, pereţii erau afumaţi. Urmele luptelor se vedeau pretutindeni.

Între timp apăruse şi Mayer. Ca niciodată, nu era băut. Cu o figură obosită şi deprimată, doctorul îi conduse la infirmerie. Gerry încercă să-l descoase pe doctor de soarta lui Timber, însă Mayer rămase de nepătruns. Cu cît se apropiară de infirmerie, cutele de amărăciune umbreau şi mai tare obrazul nebărbierit al doctorului. Gerry şi Colorado aşteptară. Întreaga atmosferă ce sălăşlui în jurul lui Mayer îi pusese pe gînduri. Cînd se dumiriră cam cine putea fi ascuns într-un balot de feşe ce puteau ocoli Blue Town, rămaseră posaci. Timber zăcea în patul infirmeriei, părînd un vierme mare de mătase, învăluit în gogoaşă. Barba lui ţepoasă se încîlcise peste măsură, iar ochii îi căzuseră în fundul capului. Cei doi prieteni se apropiară de Timber, cu feţele îndurerate, pe care cu încetul îşi făcea loc speranţa. Vocea lui Mayer îl asigură pe Timber că nu era pradă vedeniilor. Ajutorul de sheriff încercă să vorbească, dar cel care-i veghea sănătatea îl opri. Ţi-ai găsit însă cu Timber !

— Ah, sheriff, bine că te văd !... vorbi el slab, abia auzit, făcînd pauze lungi. Era să dau ortu' popii... Povesteşte-mi şi mie, sheriff, prin ce isprăvi aţi trecut, şi pe

urmă pot muri în tihnă. Thomson m-a împărtășit, iar Guernnsey mi-a promis că mă va trece în cartea cu eroii ce au murit să apere Blue Town.

Gerry se așezase pe o canapea din fața patului, alături de Colorado. Pe scurt îi înfățișă faptele mai de seamă de cînd se despărțiseră.

Timber mai voia să se învinuiască pentru ușurința cu care s-a lăsat doborît de Mac și Gunn, că totuși banditii nu-i luase arma foc, dar Mayer aproape îi astupă gura cu mîna.

— Sheriff, lăsați-l pentru numele lui Dumnezeu! O nouă hemoragie îi va fi fatală. Abia peste o săptămînă are voie să vorbească, și atunci numai cîteva minute pe zi...

Cei doi prieteni au înțeles recomandările lui Mayer. Se sculară de pe canapea cînd Timber adormise, biruit de slăbiciune. Cînd să părăsească infirmeria, Gerry auzi din nou vocea ajutorului, mai clară și lipsită de șuieratul ce-l speriase înainte.

— Da, da, ți-am spus, eu, doctore! Sheriff-ul nostru e tare deștept, doctore! Are capul mare ca de bizon, oricît ar spune el că mă înșel...

Gerry rîse din toată inima, alungîndu-și întunecimile strînse în suflet în aceste ultime zile. Fără să mai piardă timpul în Blue Town, unde deocamdată nu era nevoie de ei, se aruncără în șei... Apucară mai întîi drumul spre ranch. După ce au lăsat în urmă Colții Șacalului și se apropiau de gater, fură ajunși din urmă de Chirk, fiul cel mai mare al lui Weslley. Cei doi prieteni vorbiseră de foarte multe, mai ales de ciubărul cu apă încălzită în care vor face o baie zdravănă, și de mîncărurile pe care, în special Gerry, le jinduia. Colorado era nerăbdător s-o vadă pe Annie, s-o privească în tihnă, să se retragă lîngă piersici, unde să-și povestească întîmplările petrecute de cînd se despărțiseră la Pedro.

Dar știrile lui Chirk le răsturnară planurile, fără să stea pe gînduri, se întoarseră din drum, zburînd toți trei într-un veritabil galop spre Blue Town. Aflaseră că

Pearson apăruse în orășel și se pregătea chiar atunci s-o șteargă. Deci, nu murise înecat în grotă...

Localul fusese închis de mult, iar Buxton nu mai servise pe nimeni la tejghea. Dona Hilda scoase numai de cîteva ori capul la fereastra dinspre balcon.

Chirk le spusese că Pearson fusese pe cale să încarce geamantanele pe un cal, iar Turnney, ai lui Weslley și Guernnsey îl somaseră să se predea. Profesorul fusese rănit la mînă de un glonț tras de Pearson. Apoi, stăpînul saloon-ului se ascunsese în dosul obloanelor.

Intrară ca vîntul tustrei pe strada mare. Știrile lui Chirk se confirmau. Printre țiglele de pe acoperișul saloon-ului izvora un fum gros, negru, dovadă că podul clădirii fusese cuprins de flăcări.

— Drace, cine mai avea nevoie de asta? se minună Colorado, neînțelegînd cine incendiase locuința lui Pearson.

Curînd ajunseră în apropierea saloon-ului. Prăvăliile lui Billy King ardeau și ele cu flacără mare, iar obiectele din lemn trosneau, devorate de foc. Oamenii strînși în spatele gardurilor îl învinuiau pe Pearson că ar fi fost autorul incendiului.

Cîteva împușcături răzlețe țiuiră, lovindu-se de fațade, semn că Pearson nu avea de gînd să se predea fără vărsare de sînge.

Gerry, cu ochi bănuitori, iscodea intrarea în saloon, ferit de gloanțe. De la una din ferestre se auzi un țipăt, care nu putea fi decît al Donei Hilda. Era sigur că Pearson n-avea șanse să-i mai scape, orice ar fi încercat. În pasăre să se fi transformat, și tot l-ar fi dat jos de pe cer!

Gerry și Colorado descălecaseră la vreo treizeci de pași și se apropiaseră de saloon adăpostindu-se pe lîngă clădiri. Au fost cu siguranță văzuți. Cîteva gloanțe se și înfipseră în solul muiat al străzii. Să nu-i ofere o țintă prea sigură lui Pearson, se aruncară la pămînt, rostogolindu-se pînă sub ciotul de zid de lîngă fierăria lui Weslley. Țintiră cu carabinele în geamurile mansardei, care zburară în

țăndări. Pearson răspundea înrăit. Curajul oamenilor din stradă crescuse odată cu venirea amicilor noștri. Timp nu mai era de pierdut. Acoperișul începuse să fie mușcat de flăcări. Cîțiva cetățeni inimoși, înfruntînd bărbățește pericolul, se cățăraseră pe casele vecine, de unde aruncau apă pe țiglele saloon-ului. Focul trebuia stăvilit. Sacaua orașului, chemată de Guernnsey, care preluase îndatoririle primarului, se oprise lîngă oficiu, într-un loc ferit de bătaia gloanțelor.

Țipetele Donei Hilda ajunseră din nou în stradă. Gerry, umplut de furia neputinței, era pe cale să-și piardă cumpătul.

— Eu urc la el ! vorbi, transfigurat de furie Gerry. Este treaba mea, prietene, să mă răfuiesc cu el ! Răfuiala este numai a mea. Pielea lui îmi aparține mie, și n-o vînd nimănui...

Gerry, fără să aștepte vreun răspuns, țîșni din locul unde se afla, traversă strada spre saloon, cățărîndu-se pe burlanul primei case, pînă sub streașină, pe care o escalada. Pearson îl zărise de la fereastră și trase. Prea tîrziu ; Gerry se aruncase de acum după calcanul zidului. Arma sheriff-ului detunase de cîteva ori, iar carabina lui Colorado, pocnind ca o mașină de foc, îi acoperise înaintarea. Gerry se cățără, apărat de tirul lui Colorado, pe acoperișul saloon-ului, de unde sări pe balconul Donei Hilda. Lucrurile se precipitaseră extrem de iute.

Apariția lui Gerry în cadrul ușii îi smulse cantorei un țipăt, auzit probabil și de Pearson, apoi femeia îi căzu în brațe. De dincolo, vocea lui Pearson îl somă să deschidă. Gerry era în încurcătură. Un glonte trecu prin tăblia subțire a ușii, iar altul sfărîmă broasca. Trase și el. De dincolo o înjurătură îl înștiință că n-a greșit ținta, și totuși ușa zbură, lovită de o cizmă. Gerry se găsi față în față cu omul care-l omorîse pe Tom Mulligan. Se priviră crîncen, se ochiseră, dar nici un glonț n-a pornit.

— Ai venit să ne răfuim ! mîrîi Pearson cu voce sugrumată de veninul ce-l scălda pe dinăuntru. Lasă jos femeia,

că numai pe tine te vreau ! Vei lua urmele beţivului de Tom !

Gerry înţelese dintr-o ochire că Pearson era rănit la mîna dreaptă. Pistolul îl ţinea în stînga, iar privirile îl arătau ca pe un om turbat. În spate, tavanul saloon-ului ardea. Flăcările erau aproape de balconul ce răspundea în saloon. Fumul trecuse în camera Donei Hilda.

— Pînă aici ţi-a fost, asasin nelegiuit ! Fă-ţi mai bine rugăciunea ! Sheriff-ul îndreptă spre el arma, dar văzu că Pearson aştepta, fără să se apere. Duşmanul său căpătase o privire resemnată, şi pe faţă i se citea neputinţa. În lungul braţului, sîngele îi şiroia, şi un rictus de durere îi apăru pe chip. Dona Hilda se trîntise într-un jilţ, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

— Aruncă arma, Pearson, şi dă-mi chitanţa măsluită la joc ! îi porunci Gerry. Judecata va stabili ce ţi se cuvine pentru fărădelegile făcute. Eu te învinuiesc de asasinarea lui Tom Mulligan şi de crimă împotriva lui Warner şi Travie.

Pearson parcă se trezi dintr-un somn de plumb. Faţa îi spumega de furie.

— Piei, blestematule, după Warner ori Travie, să vă întîlniţi în iad ! Ridică cu iuţeala fulgerului pistolul şi trase. În aceeaşi clipă, glonţul sheriff-ului îi aruncă coltul din mînă. Glonţul lui Pearson se înfipsese într-o bîrnă a peretelui, puţin deasupra capului lui Gerry.

— Ţi-am spus să stai cuminte, Pearson. Sîngele se spală cu sînge, dar legea să-şi facă auzit glasul mai întîi ! Hai, scoate chitanţa ! Gerry se apropie de Pearson, care spumega de furie. Întregul corp i se turtise şi căpătase nişte priviri aiurite. Dintr-un buzunar scoase cu mîna teafără chitanţa.

— Dacă numai asta vreai, lasă-mă să plec, şi-ţi voi da o groază de bani.

Sheriff-ului nu-i venea să creadă. Altfel îşi imaginase răfuiala cu ucigaşul tatălui său. Îşi aruncă ochii pe hîrtie. Ea era. Gerry întinse cătuşele şi gîndi că visase totdeauna să aibă cu Pearson o luptă pe viaţă şi pe moarte. Să-l doboare în ţărînă şi să-i spună că a făcut-o pentru Mulligan,

bătrînul. Se mai închipuise chiar murind și el, blestemîndu-l pe stăpînul saloon-ului. Acum, Pearson atîrna inert în ușă, iar flăcările ardeau undeva în spatele lui. Dona Hilda începuse să plîngă, rugîndu-se de Gerry să-l lase să fugă.

— Asta a fost totul, Pearson ! îi apucă Gerry mîinile, în jurul cărora îi ferecă o cătușe.

— Atunci încă nu, blestematule ! urlă Pearson cu puterea groazei întipărită în ochi. Alese singura cale de fugă, o curată sinucidere, și se aruncă prin parapetul în flăcări, căzînd în saloon. Gerry îl zări prăbușit printre bîrnele și scîndurile ce ardeau. Crezu că Pearson era pierdut, și se îngriji de Dona Hilda.

— S-a sfîrșit cu Pearson, Dona Hilda ! aproape o smulse Gerry din locul unde se afla.

Cantora nu răspunse. Tremurînd de spaimă, se eliberă din brațele lui Gerry și privi prin deschizătura ușii în locul unde căzuse Pearson. Își acoperi fața cu mîinile și începu să plîngă.

— Salvează-te, Dona Hilda ! o apucă Gerry de umeri. Dacă mai rămînem, sîntem și noi în pericol să ardem.

Fără să ia în seamă văicărelile ei, îi legă un lasso pe sub umeri și petrecîndu-l de două ori de după stîlpul pălimarului, o expedie în strada mare. Prin ușa deschisă între timp de Buxton, toți cei sechestrați în saloon de Pearson ieșiseră în stradă, înecați de fum. Și, ca printr-o minune a iadului, și Pearson, ars pe față și mîini, apăru în fața ușilor batante. Hainele de pe el ardeau în cîteva locuri. Privind cu ochii înroșiți de o furie oarbă, cu gesturi somnambulice, se aruncă în șa. Calul porni în galop în susul străzii. Fața lui Pearson era crispată, pe ea spaimele morții se întipăriseră ca pe o mască de groază. Mîna care nu fusese rănită strîngea frîul calului, iar cealaltă se rezema de piept. Gerry ridicase arma, dar ceva mai presus de voința lui îl opri să tragă. Pe ucigașul lui Tom Mulligan îl dorea totuși judecat.

Colorado coborîse și el. Cîțiva cowboys, printre care băieții lui Weslley, erau în scări. N-a fost nevoie să-l urmărească pe bandit. Din capul străzii mari, un brîu de trupuri

vii, în mîinile cărora luceau flinte lungi încărcate cu pulbere, îi barase fuga. Erau, peonii, iar în mijlocul lor se afla starostele ! Pearson își revenise în fața pericolului. Stăpînul saloon-ului se întoarse, înjurînd sălbatic. Încercînd să dispară în cealaltă direcție, trecu prin fața saloonului într-o goană drăcească. Cîteva gloanțe trase după el se loviră de fațadele caselor. Weslley ridicase carabina, ținînd spatele lui Pearson, hotărît să-l culce în țărînă.

— Nu, Weslley, Pearson este omul meu ! îl opri Gerry.

Sheriff-ul se ridicase în scări, strunindu-l pe Blaky spre mijlocul străzii. Încă odată trebui să renunțe. La celălalt capăt al drumului, Pearson se lovise de un alt zid de peoni și cîțiva cetățeni ai orașului, care stăvileau strada mare. Flintele și pistoalele fură slobozite în aer, iar calul banditului se cabră, aproape să-l răstoarne. O nouă salvă răpăi pe deasupra lui Pearson, iar calul, speriat, se săltă în două picioare, trîntindu-l la pămînt. De sus, din coburul șăii, zornăiră peste el un rîu de galbeni și arginți. Se sculă și, turbat de furie, își căută animalul. Calul însă căpătase ospitalitatea unei curți. Încercă să pătrundă și el, dar poarta fusese de-acum priponită zdravăn pe dinăuntru. Aruncă o privire plină de blesteme în jur și înțelese... Pe un arc ce se închidea în spatele său, peonii și cetățenii din Blue Town se apropiau cu fețe neiertătoare. Pearson încercă să treacă prin trupurile peonilor, dar trebui să renunțe. Urlă, tăiat de un cuțit la picior, și blestemă toți Dumnezeii din cer, cu fața schimonosită de frică. Căzu apoi în genunchi, scoțînd de sub haina lui neagră, arsă de foc, pachete cu bani, aruncîndu-le peonilor. Țăranii, trădători ai pămîntului, pe fețele cărora se citeau tot felul de sentimente ostile lui Pearson, micșorau distanța, apropiindu-se de el aplecați de mijloc, cu pași ce aminteau mersul jaguarului...

Pearson țipă, urlă, scînci de frică, se tăvăli prin praf... iar Dona Hilda își întoarse privirile și-și astupă urechile, să nu-i rămînă în amintire nimic din zvîrcolirile și urletele stăpînului saloon-ului, ce-și pierduse cu adevărat mințile...

Capitolul XVIII

TIMBER SE ÎNSOARĂ

Era din nou cald. Anotimpul primăverii alungase ultima iarnă pe vîrfurile înalte ale munților Guadalupe. Pomii se îmbrăcaseră în floare, iar livezile din jurul lui Blue Town se albiseră, păreau acoperite de omăt. Corolele agrișelor irupseseră în explozii roșcate pe arbuști, ca un pojar. Frunzișul peren se trezise și el din amorțeală. Preria își îndreptase mădularele firoase după zăcutul la care fusese condamnată de implacabila împărțire a timpului. Un soare tihnit îmbobocise salvia și primele flori mijiseră în straie albăstrui. Rîul Pecos își căuta dornic malurile. Apele lui leneșe, înmulțite de ploile adunate pe întinsul Podișului Texan, se legănau ca după beție.

Orașul Albastru se primenise ca pentru o nouă viață. Cetățenii se grăbeau să întîmpine cum se cuvenea prima duminică a primăverii. Thomson dădea ghies credincioșilor, să-i intre în sfîntul lăcaș, pentru a le îngriji sufletele. Sărbătorirea Florilor bătea la poarta nezidită a orășelului. Încercările la care fuseseră supuși de banda lui Billy King nu se uitaseră nici cît facerea lumii.

În fostele prăvălii ale banditului se mutase unul Jeff Butter, mînat în Blue Town de mirajul unui chilipir. Venise din Austin, fiind din tată în fiu negustor. Plătea chirie și dările la Consiliu, pentru un fel de „Store for all things", ce s-ar fi vrut un magazin universal. Își împodobise vitrinele cu tot felul de mărfuri alese. Înlăuntrul prăvăliilor, țesături, de felurite desene, erau tăiate în cupoane respectabile pentru femeile texanilor din Blue Town. Metrajele le ambala în hîrtii strident colorate și legate cu rafie sau fir de bumbac împletit ; căuta să le facă știute și în alte orașe.

Veșnic stăpînit de febra negoțului și excesiv de curtenitor cu clientele, nu permitea nimănui să-i treacă pragul fără să-i lase în tejghea monedă forte în pesos ori dolari.

Orașul își schimbase și el înfățișarea în bine. Fațadele caselor din strada mare fuseseră cîrpite meșteșugit. Micile ori hidoasele cratere unde plumbii mușcaseră din tencuieli, parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Sulemenite apoi cu tot felul de vopsele, se învioraseră, erau de nerecunoscut. Portocaliul intens, azurul de toate felurile, verdele țipător, maroniul agasant și roșul, de la culoarea sîngelui de bivol pînă la nuanțe pale, leșiatice, fuseseră întinse alandala într-un pestriț amalgam. Se vădea că proprietarii se întrecuseră în a-și etala nedișcutabilele lor preferințe. Nici trotuarele nu fuseseră date uitării. Bucățile de dulapi roase de umezeală și slăbite au fost scoase definitiv din stradă. Piatra cărată dintr-o margine secată a Pecos-ului și bătută cu maiul în lutul străzii reprezenta o inițiativă curajoasă a lui Guernnsey. Împrejmuirile gospodăriilor din orășel fuseseră și ele reîntregite. Înțepenite în cușaci potriviți din lemn sănătos de arțari, deveniseră vînjoase, rivalizau celor din chirpici. Profesorul Guernnsey își mai văzuse un vis cu ochii. Pe întreaga lungime a școlii sădise arbuști ghimpoși din măceși și agrișI. Consiliul din Blue Town avea motive îndreptățite să fie satisfăcut.

Saloon-ul era de nerecunoscut. După focul ce-i tăciunise pereții pe dinăuntru, fusese renovat de noul proprietar. Numele de Happy Saloon rămăsese neschimbat, iar reclama cu cele patru girls, renovată de Turnney, a fost înțepenită sănătos deasupra ușilor batante. Tejgheaua nouă nu se putea compara cu cea veche, barul din lemn de acaju strălucea.

Stăpînul saloon-ului, senor Amarildo, cu pretențiile și gusturile aduse din Bridge Town, schimbase tot ce nu-i convenise din mobilierul mușcat de incendiu cu altul nou, cumpărat la o licitație în orașul Magdalena. Oftase din adîncul sufletului pentru dolarii ce i se scurgeau printre degete, dar gîndul că făcuse o teribilă afacere îl consola.

Își vînduse în Bridge Town toate lucrurile greu de urnit, stabilindu-se în Blue Town, mînat de obsesia unei nemaipomenite pricopsiri. Era ferm convins că orașul va

înflori. Al doilea saloon nu exista, rancherii și cowboy-ii nu se uitau la bani. Amarildo preluase afacerea saloonului de la Dona Hilda, după ce Pearson își sfîrșise viața bicisnică în strada mare. Meritul îl avusese Colorado în așezarea lui Amarildo în Blue Town. Vînătorul îl înduplecase pe spaniol să nu dea cu piciorul la o asemenea mănoasă afacere. Hotelierul spera ca Orașul Albastru să fie ultimul thriving town în care își căuta norocul. Lui Amarildo i se mai propusese o afacere în Las Vegas. Investise chiar o sumă frumușică acolo, dar lăsase totul baltă. Argumentele lui Colorado învinseseră. Faptul că faimosul gunman se statornicise în Blue Town era supraasigurator pentru prosperitatea afacerilor lui. Umbra neînduplecatului pistolar îl apăra de toate relele. Mulțimea peonilor îi hrănea și ea mulțumirea că nu trăiește printre străini, cum simțise în Bridge Town. Colorado a fost invitatul de onoare la inaugurarea teribilei sale bucătării. Gerry n-a lipsit nici el. Sheriff-ul din Blue Town s-a declarat mulțumit. Nici unul din cvasi-bucătarii angajați de Pearson n-ar fi reușit să le pregătească un menu de o asemenea suculență. Cu băuturile ședea la fel de bine, fiind aprovizionat de cărăușii ce băteau drumurile de la El Paso la San Antonio. Stabilise cîteva prospere legături care-i îndestulau beciul. Amarildo avea de toate. Bere proaspătă de Bruxelles, Porter, Brandy, și o sumedenie de inofensive licori aromate, ce fumegau pe gîtlejuri...

Dar, să urmărim succesiunea întîmplărilor distrugerii bandei lui Billy King. Constatăm cu mărturisită satisfacție că Sammy fusese anunțat de sheriff să-și reia în stăpînire pămîntul. Ai lui Sammy s-au mutat cu toții la ranch. Fermierul avînd autorizația consiliului, și-a deosebit vitele dangăluite cu însemnul său din cirezile banditilor confiscate și trecute în proprietatea peonilor și a fermierilor păgubiți. Dona Hilda plecase spre neascunsa fericire a consoartei lui Amarildo. Își adunase lucrurile în prima duminică înainte de Crăciun într-un morman de valize, umplînd aproape singură diligența. A dispărut din Blue Town tot așa cum apăruse la angajarea ei la saloon. Comitetul de

femei din Blue Town a sărbătorit plecarea cantorei. Şezătoarea organizată pentru strîngerea de fonduri a fost dedicată neuitării acelei zile. Thomson a fost şi el mulţumit, parohia lui beneficiind de dărnicia femeilor.

Spaniola trecuse frontiera în New Mexico şi nu lăsase nici cea mai şubredă urmă, unde poate fi găsită. I se oferise un contract cu Santa Fé, iar altul la Fort Sumnar, însă Dona Hilda s-a decis pentru un angajament la un saloon din Salt Lake City din Utah. Lăsase o scrisoare lungă, cu un conţinut rarefiat, lui Gerry. Nu izbutise să-şi explice rostul acelei plecări. Deosebirea de vîrstă invocată nu reuşise să-l convingă că reprezentase un solid argument. Îi mai scrisese şi despre o pacoste de amintiri legate de Pearson şi de ultimele întîmplări. Rîndurile l-au chinuit pe Gerry mai rău decît bătaia încasată la gater, la Harris.

Au urmat pentru sheriff un şir de zile proaste, cînd şi-a nesocotit legămîntul făcut, să nu mai bea. Pe un colţ al biroului din oficiu, alături de Timber, şi-a ostoit din amarul neaşteptatei deziluzii. Ajutorul de sheriff l-a dezarmat şi l-a culcat în dosul gratiilor.

Gerry a băut şi la saloon. Pianina mecanică adusă de Amarildo nu făcea două parale faţă de cîntecul Donei Hilda. La bar îi servise Buxton, păstrat de Amarildo tejghetar în continuare.

Oficiul fusese renovat pe cheltuiala consiliului, iar Gerry îşi cumpărase o uniformă nouă. Încasase cîteva simbrii. Premiile pentru Pearson le împărţise Colorado cu el. Banii pentru Harris îi primise Pedro. Peonul era de cîtva timp angajat temnicer la oficiu. Premiul îl cedase femeilor văduve ale peonilor căzuţi în bătaia cu bandiţii. Iniţiativa spaniolului fusese curînd urmată de Gerry şi Colorado.

După ce Pearson a fost răpus de peoni, şi liniştea a fost întronată în oraş, Gerry şi-a întocmit un raport amănunţit, pe care l-a dus în Fort Saint. Judecătorul şi marshall-ul i-au încuviinţat toate actele întreprinse. Tot atunci, judecătorul din Fort Saint a trimis o depeşă în statele din West, cu semnalmentele bandiţilor. Tipograful din Fort Saint,

cu puțină trudă, încropi două portrete cu mutra lui Billy King și a lui Willy. Hîrtia mai veche, primită de la Colorado, i-a fost și ea de ajutor.

Blue Town n-a rămas mult fără judecător. După aproape două luni de la plecarea lui Willy, sosi în oraș noul judecător de pace, așteptat ca un lan copt de agave. Era originar din Dodge City și se numea William Styrky. Înlocuitorul lui Willy era înalt și uscățiv. Își pieptăna părul rar, încărunțit, peste cap. Cu nasul noduros, destul de lung, avînd un obraz albicios și uscat, și ochii înconjurați de cearcăne negricioase, aducea cu un arhivar ce nu scoase capul dintr-o încăpere umbroasă. Poseda brațe nesfîrșit de lungi, cu palmele la fel de uscate și terminate cu degete subțiri. Prin pielea străvezie și lipsită de grăsime a mîinilor se zăreau vinele, ca într-o planșă de anatomie. Umbla totdeauna îmbrăcat într-o haină lucioasă peste o cămașă albă descheiată la gît.

William Styrky părea un om crescut drept și nu-ți dădea motive să-i eviți uitătura. Gerry și Colorado credeau în probitatea noului judecător. Apărarea legilor în Blue Town era încredințată în mîini strașnice.

Colorado n-a mai plecat din Blue Town. Cum era de așteptat, s-a căsătorit cu fata lui Tom Mulligan. Cecilly le-a dat binecuvîntarea. Cel care stîrpise orașul de bandiți fusese primit la ranch ca un izbăvitor al ținutului. În acest timp, Colorado lipsise din Blue Town aproape două luni în șir, timp în care și-a dus raportul la marshall-ul din Phönix. Steve își îndeplinise misiunea primită de la mai marele său. Descoperise locul unde se fabricau bani falși ce erau trecuți în Mexic, banda lui Billy King era ca desființată, mulți dintre ciracii lui Billy fuseseră pedepsiți pentru fărădelegile săvîrșite. Pricina morții lui Tom Mulligan în sfîrșit nu mai plutea în întunecime. Bătrînul ranch-er primise la joc bancnota falsă și, furios pentru pierderea de bani, îl amenințase pe stăpînul lui Happy Saloon că-l va înfunda.

Poliția mexicană urma să aresteze bandiții. Existau certe dovezi că cei scăpați de Murphy trecuseră fluviul

Rio Grande dell Norte. Prinderea lui Billy King, a lui Allison, a lui Mac și Gunn nu putea să întîrzie prea mult. Și pe capetele lui Mac și Gunn se puseseră recompense frumușele.

După plecarea de la marshall-ul Stone Mighty, Colorado și-a abătut pagul pe la Bridge Town. Aici l-a convins pe Amarildo, lăudîndu-i neașteptata și prospera afacere ce îl aștepta în Blue Town.

Faptele se petreceau într-o zi mai însorită decît toate celelalte uitate în nesfîrșirea albăstrie a preriei.

Strada mare era înțesată de oameni. Era și duminică. Din clipă în clipă era așteptat să sosească convoiul de care din Oklahoma. Un afiș mare, scris de Turnney cu litere de o șchioapă, ura femeilor așteptate un convins bun venit. Între fațadele apropiate, se agățaseră de cîteva lasso-uri ghirlande din crăci mlădii de salcie și crenguțe de arbuști țepoși înfloriți.

Timber aștepta cu nerăbdare venirea carelor de la drum. Nu-și găsea astîmpărul, se plimba agitat, era încărcat de emoție. Îi era chiar frică să nu facă febră.

În urma atacului asupra oficiului, viața lui Timber atîrnase de un fir de păr. Doctorul Mayer îl salvase printr-o adevărată minune. Incizia largă se închisese iute, o dungă urîtă, vînătă, însemna locul cusăturii.

Iarna nu fusese geroasă. Mayer îl sfătuise pe Timber să îmbrace un cojoc, să nu facă de pază în nopțile geroase ori umede. Acum era sănătos, dar un sîcîitor neastîmpăr îl vîntura prin piață. Copiletul orășelului ieșise, îmbrăcat cu lucruri mai alese. Cetățenii ce-și pierduseră răbdarea se foiau între barul lui Buxton și fanfara dirijată de Weslley. Orchestranții instalați în fața saloon-ului erau și ei grăbiți să-și sfîrșească treburile. Cei trei Weslley și cîțiva cowboys de la Gallanger își încercau instrumentele. Pentru cazul cînd muzica va osteni, Amarildo, prevăzător, scosese pianina mecanică. Cu o polcă, mașinăria își începu repertoriul.

Dar să-l urmărim pe ajutorul de sheriff. Timber se afla într-o totală neliniște. Se plimba prin fața orchestrei

ca frămîntat de colici. Se gătise cu haine cumpărate de la noul magazin. Ajutorul lui Gerry părea scos de la cutie. În urma lui trăsnea mirosul odicolonului. Mergea, folosind o călcătură iuțită de griji. Zvonindu-se prin niște draci de copii că primul car trecuse cracul Pecos-ului, Timber se cățărase pe stănoaga din fața saloon-ului. Gerry îl dezaprobase, dar nu se putea înțelege nimeni cu el. A coborît bombănind pe sheriff. Se apropie iar de panoul unde Styrky afișase fotografiile fetelor ce veneau din Oklahoma să se mărite în Blue Town. Admira voit tihnit poza viitoarei consoarte aleasă prin poștă. Îi reciti a suta oară semnalmentele. Era exact ce-și dorise. Ar fi preferat totuși un păr bălai ori negru. În fine, culoarea descrisă de judecătorul de pace din Oklahoma, îl nedumerise la început, dar Annie îl asigurase că în Far West părul roșu la femei va deveni o modă.

Și Timber își croise o fizionomie care-l prindea. Își răsese barba, mustața și-o tunsese scurt, iar părul și l-a potrivit la Gloomy. Frizerul i-a cănit favoriții, după ce i-a uns din abundență cu pomadă, să nu i se zburlească. Prin Blue Town trecuse cu puține zile în urmă „căruța-laborator" intitulată prețios „Foto-Texas". Improvizația de atelier făcea o rută între San Angelo ajungînd pînă hăt departe, la Durango. În Blue Town poposise două zile. O groază de amatori se înghesuiseră în jurul fotografului, să le imortalizeze chipurile pe hîrtie lucioasă. Timber se temuse să nu scape acel prilej. Pîndise o sumedenie de timp și dăduse tîrcoale carului cu coviltir ce servea meșterului și ca dormitor. Mirosul de colodiu și al sărurilor ce treceau prin pînza de cort îl atrăgea pe Timber cu o putere de magie. Ajutorul de sheriff mai folosi odată oglinda. Indiscutabil, îl privea un alt chip. Era însă pe placul său. Și-a cercetat, atît cît putea, și celelalte lucruri de îmbrăcăminte. Cizmele luceau ca niciodată. Vaxul se fixase sănătos, nu se șterse, pentru că de această dată într-adevăr își văxuise cizmele. Vesta nouă îi ținea pieptul țeapăn. Insigna de polițai era la locul său și strălucea. Era altcineva.

Gerry, Colorado și Annie se aflau și ei în fața saloon-ului. De cum au sosit, doamna Sharkey devenise centrul atenției. Îmbrăcată într-o rochie de catifea neagră, cu părul ca un snop de grîu pîrguit și adunat într-un coc de aur, în care străluceau cîteva ace terminate cu flori mărunte de azalee, putea fi considerată cea mai frumoasă nevastă din Blue Town. Colorado își admira soția, nu se mai îndestula s-o privească. Pentru aceasta, nu înțelegea bine ce se petrecea cu Timber. Gerry însă era ferm conștient că ajutorul său își pierduse puțin firea. Dar, strigăte pestrițe și depărtate ajunseră pînă aici, în fața saloon-ului. Fanfara încetă să-și mai acordeze instrumentele, amuțise. Guernnsey ceru cu insistență liniște de la masa unde se afla. Zgomote de împușcături și iuhuiturile cowboy-lor, trimiși pînă la stația vecină să însoțească la Blue Town convoiul de care, se auziră deslușit. Se făcu din nou un fel de tăcere ; convoiul depăși podul aruncat peste cracul rîului Pecos, apoi primul car se arătă la intrarea în oraș. În piațetă vorbea toată lumea. Guernnsey nu se mai putea face înțeles. Carele se angajaseră de-acum pe strada mare. Din dreptul școlii, băieții de la ranch-uri își descărcară pistoalele în aer. Se făcuse din nou hărmălaie. Animalele domestice aduse ca vai de ele în care, se încadrară în concertul de strigăte și larmă. Convoiul înaintă, descrise un arc în piațetă și se opri în fața saloon-ului. Sosiseră femeile comandate de bărbații becheri din Blue Town. Marșul fanfarei, unde cei trei Weslley dețineau rolul de vioara întîia, începu să cînte strident și dezacordat. Un adevărat cor, încropit ad-hoc, s-a adăugat muzicii. Alămurile, tobele și trompetele, făcură cu greu față vocilor, toate cîte erau. Apoi, o liniște aproape deplină se instală în piațetă... Vorbea Guernnsey. Scurtul discurs a fost tulburat doar de cotcodăcitul cîtorva găini și de lătrăturile cîinilor aduși de femei. Coborî mai întîi un pastor cu o față de bețiv, luat dintr-un oraș apropiat. Prin Blue Town era numai în trecere. Un traper, după îmbrăcăminte, fusese al doilea călător al primei căruțe.

Apoi se dădu jos o femeie corpolentă, ce condusese caii, probabil o fostă țărancă din Țările de jos. Purta în-

tr-o mînă o geantă de călătorie din care își scotea capul lătrînd răgușit și copt un pechinez cu ochii bulbucați. Ciinele arăta de aceeași vîrstă cu stăpîna. Din car răsunau tot felul de zgomote. Veniseră cu purcel, cu cățel, orătănii și tot felul de troace de gospodărie. Urmă o a doua femeie. Mai tînără, de statură mică, destul de rotofeie, cu o rochie strînsă în corsaj, avea un obraz rotund și doi ochi depărtați de nas. Cu părul adunat într-o pălărioară ce aducea cu o scufie de noapte și o pereche de cizmulițe roșii înșirate pînă sus cu două șireturi, șezuse pe două geamantane cît toate zilele. Fața-i pistruiată se roșise de efortul făcut pe drum.

Timber, cu ochii împărțiți la cele două femei mai alergă o dată la panou. Nu putea să se fi înșelat. Nu știa ce să creadă. Era și nu era, ce știa el că trebuia să sosească.

Dintr-a treia căruță coborî o altă femeie. Timber se scuturase ca apucat de friguri. Un glas îi șoptea că aceasta va fi viitoarea lui nevastă. O cercetă atît cît agitația ce-l stăpînea i-a permis. Destul de înaltă pe tocurile pe care se cățărase, cu mijlocul subțire, era atît cît îi convenea de împlinită la corp. Umbla cu o călcătură decisă, se păstra țanțoșă și tîra după ea trena unei rochii de catifea ce-i cădea în cîteva falduri peste ghete. Deasupra bluzei albe cu dantele, cu gulerul înalt, îmbrăcase o jachetă tot neagră, încheiată cu nasturi, deasupra pieptului opulent. Pe cap purta o pălărioară cu pene pestrițe, pe spate îi cădea în bucle lungi un păr roșu și bogat. Avea o față ovală, iar peste nasul arcuit de acvilă, ținea o pereche de ochelari cu rame din argint. Era o femeie la treizeci și ceva de ani. În mîini avea tot felul de cutii, care mai de care mai caraghioasă. De la una ce semăna cu o colivie, terminînd cu alta ce aducea cu o bucată de burlan. Toate aveau încuietori curioase și agățători teribil de ingenioase. De sub voaletă sfredelea asistența, păstrînd cu greu o figură impasibilă. Dădea impresia că este agasată de încetineala bolnăvicioasă cu care Guernnsey făcea oficiul de cap al consiliului. Cînd femeia se dăduse jos, Timber suferise un neașteptat avatar. Îi distingea

vag obrazul, dar nu se putea înșela. Fotografia era de o dată mai trecută, dar semănau.

Felul în care femeia călca și își păstra capul, deși era privită ca un urs, îi slăbise curajul. „Are ceva de preceptor hain" scînci în sinea lui Timber. Îi zîmbi lui Gerry, dar nu știa de ce o făcuse. Sheriff-ul era pus pe gînduri. Înălțimea femeii îl pierduse și pe ajutorul de sheriff, mai ales agitația ei. „Trebuie să fie nervoasă" se gîndi în continuare Timber. Femeia era neliniștită. Se deplasa plimbînd în brațe cutiile acelea fistichii. Se uita îndîrjită în jur. Bărbatul ce o ceruse de nevastă întîrzia. Normal trebuia, devreme ce o chemase, să fie prezent.

Guernnsey strigase primele femei. Styrky le pusese să semneze în hîrțoaga celor ce se legau în Blue Town prin lege. Fanfara intonase pe rînd Marșul nupțial. Se bătea din palme, oamenii se distrau copios. Pianina mecanică își începuse de la capăt repertoriul.

— Lilly Hoppe ! reușise Guernnsey să întreacă zgomotele asunate într-un vacarm.

Femeia se înălță. Pieptul îi tresălta, era vizibil emoționată. Timber avu impresia că pur și simplu își redusese înălțimea. Se simțea transformat subit într-un pigmeu.

— Hai, nu te mai codi, bătrîne ! îl îmboldi Gerry. Ține-te bine în scări, bărbate ! Ți-a venit o cuconiță a-ntîia ! Ranch de stîncă, bătrîne ! îl împinse bărbătește în față. Toate privirile îl descoperiseră pe Timber.

— Hai, colega, ce dracu, hîc ! îl luă în primire și Mayer, ce se pilise zdravăn. Dacă eram văduv, îți luam eu bătaia asta de cap.

Guernnsey strigă încă odată. Anunță și numele mirelui. În piață se bătu din palmă, fanfara repetă de trei ori „un an nou fericit".

Timber se zgîrcise în hainele ce i se păreau presărate cu praf de scărpinat. Trecînd peste pragul emoției, se înălță pe vîrfuri. Cu pieptul scos în afară, își tăie decis drumul spre Guernnsey. Îl urmară Gerry, Annie și Colorado. Glasul lui Gerry nu-l slăbea :

— Este mai ușor decît să înfrunți un Harris ori un Pearson. Las-o încolo de treabă !

Apoi, aplauzele l-au acoperit pe Gerry, l-au astupat pe Mayer ce nu mai sfîrșea un cuvînt... toate se topiră într-un învălmășag care-l ameți pe ajutorul de sheriff.

Dar starea de inconsecvență ce și-o crease durase puțin. Timber se autodepășise. Cu pasul mai sigur se apropie de femeia sosită în Blue Town să-și caute norocul. Fețele multora se luminară mai mult decît era necesar. Alfred Timber ajunse în fața viitoarei sale soții.

Lilly Hoppe nu-l vedea. Continua să cerceteze neliniștită fotografia primită prin poștă de la Timber.

— Bine ai venit, domnișoară Lilly Hoppe ! Dacă nu mă înșel, eu te-am cerut. Și mai mult ca sigur că nu mă înșel. Te numești Lilly Hoppe ? Eu sînt Timber, Alfred Timber. Și cum vezi, sînt ajutorul de sheriff aici, în Blue Town.

— Te credeam mai înalt, domnule Timber. Înadins ai ascuns statura dumitale în scrisoare ? vorbi, nemulțumită, femeia, neputîndu-și ascunde un tremur al vocii.

Vorbele lui Lilly Hoppe îl neliniștiră puțin, dar ajutorul de sheriff își reveni pe moment. Se pregătise chiar pentru mai mult. În nici un chip n-ar fi acceptat să piardă femeia.

Gerry, Annie și Colorado se apropiaseră de el. Fiecare încerca să-i sugereze cîte o replică fericită. Doctorul îi făcea zile fripte. Semnele lui disperate, să fie bărbat, ori să-l lase pe el să-l reprezinte, îl agasaseră.

— În fine, să lăsăm asta, vorbi cu răceală doamna Hoppe.

Timber transpiră de bucurie. Apele intraseră în matcă.

— Dacă nu mă înșel, întrebă la rîndul său Timber, între poza trimisă de dumneata înainte și cum arătați nu este prea mare asemănare.

— Asta este, domnule ajutor de sheriff !, i-o tăie scurt Lilly Hoppe ; eu sînt și acolo, și aici în fața dumitale. Știți totul despre mine. Văduvă, treizeci și cinci de ani. N-am coadă, hangarale, nimic ! Pot să întorc carul și

să iau drumul îndărăt. N-au intrat zilele în sac și, slavă Domnului, de oase rupte nu mă voi plînge.

— Dar în fotografie nu arătați așa de bine, adică de corpolentă, dacă nu mă înșel! Sînteți, ce mai, peste ce-mi place mie, vorbi bîlbîit ajutorul lui Gerry...

Guernssey le întinse iute registrul. Timber își înscrise numele primul, apoi preluă o groază din cutiile cu pălării ale doamnei Hoppe. Femeia din Oklahoma, în sfîrșit, iscăli. Fanfara repetă marșul nupțial, cîțiva cowboys de la ranch-ul lui Gallanger își descărcară pistoalele în aer. Pianina rîșnea acum un cadril, cîteva clipe de vacarm stăpînită piațeta.

— Sărută-mă, pentru Dumnezeu, țipă la ajutorul de sheriff proaspăta doamnă Timber, văzînd că ultimul act al împreunării nu avea loc. Ce-ai înțepenit așa ca o momîie. Omule, n-am bătut drumurile din Oklahoma pînă aici să-ți văd mutra asta de adventist. Parcă ai înghițit ricină, omule! Fă ceva, că doar ești polițai!

— Hai, bătrîne, ce mai aștepți? îl înghesui Colorado. Annie îi șoptea și ea ceva la ureche. Mayer se oferise să-l scape el de obligație. Gerry se lupta să-l țină pe doctor pe loc.

Timber reuși un zîmbet canonit, ce s-ar fi vrut al unui proaspăt soț ce se sacrifica pentru hatîrul întregii obști, și dispăru la voluminosul piept al doamnei Timber, rătăcindu-se printre cutiile cu pălării. Fanfara nu mai ezită, și cîntă zgomotos pentru încheiere. Lumea din stradă începu să se împrăștie.

Timber sărbătorea două evenimente. Căsătoria lui cu Lilly Hoppe și patruzeci și cinci de ani de cînd văzuse lumina în Wichita, în Kansas unde se născuse.

Ajutorul lui Gerry, încărcat de cutiile acelea fistichii, își conduse consoarta la cabrioletă. Colorado, Annie și Gerry îl însoțeau. Spre uluiala generală, Timber o ridică pe capra cabrioletei pe doamna Timber ca pe un fulg. Mayer aproape se trezise. Urmăriți de ochii celor apropiați lui, Timber dispăru în susul străzii mari în cabrioleta împodobită cu salcie și crăci tinere de cedru. De trăsură fusese remorcată căruța în care venise Lilly Hoppe.

Fanfara se retrăsese, însetată, în saloon. În timp ce era transportată la local, pianina mecanică încurcase notele valsului vienez cu cele ale cadrilului.

Mesele erau ticsite cu muşterii, iar Buxton, într-o risipă totală de energie, măsura iute şi îndemînatic o sumedenie de pahare mari, gulerate, cu bere.

Colorado, Gerry şi Annie luară loc la o masă. Comandară trei măsuri cu bere şi o farfurioară cu alune de pămînt. Sărbătoarea continuă în saloon. Pe scena renovată apărură cele patru girls. Arătau şi mai proaspete în rochiile lor foşnitoare, cusute în Dogde City. Masa fiind în apropierea estradei, sheriff-ul admiră apatic dantelele dezvelite de cancanul frenetic al fetelor. Negrul Sillver încheie dansul, bătînd ultimele note pe clape, iar Sally, Lola, Katty şi Betty îşi drapară graţiile după catifeaua groasă a cortinei.

Stăpînul lui Happy Saloon fuma un trabuc gros. În ochii lui bulbucaţi se oglindea întreaga sală înceţoşată. La masa de joc nu era nimeni. Juanito, alături de William şi ceilalţi angajaţi făceau adevărate echilibristici cu tăvile încărcate cu pahare gulerate.

În iuhuiturile cîtorva cowboys ce luaseră achiu, îşi făcu apariţia pe scena iluminată slab, noua cantoră angajată de Amarildo. Opunerea nevesti-si nu ajutase la nimic... Nici consiliul femeilor, a cărei proaspătă membră devenise, nu-l înduplecase. Cantora cînta la saloon. Mai presus de toate, stăteau afacerile, iar Gerry a pus o vorbă grea la Guernnsey.

Colorado surprinse, involuntar, privirile sheriff-ului încrucişîndu-se cu ale noii cantore. Steaua Oraşului Albastru, cîntă şi în acea după-amiază, pentru sheriff. Bărbatul lui Annie recunoscu că Gerry mai avea încă o calitate peste celelalte. În nici un moment, nu-şi mărturisise gîndul de a lua urma Donei Hilda. Apoi, toate cîte se petreceau în jur se estompară de tot. Numai glasul Anniei îl stăpînea... Proaspătul rancher ce lucra pămîntul şi dăngăluia viţeii la ranch-ul lui Mulligan, a promis în faţa celui mai nevinovat surîs din lume, că, nu mai tîrziu de cîteva zile, vor lua trenul ce făcea ruta Texas-Pacific, pentru a ieşi la portul Galveston. Hotări-

rea de a o duce pentru un timp în țara lui, așa cum îi promisese, de această dată, Colorado o legă cu un jurămînt.

Annie trăi clipe de o intensă fericire. Se va întîlni în sfîrșit cu plaiurile lui de obîrșie și va asculta cîntecul duios al presurii și susurul Oltului, sărutînd pămîntul Făgărașilor. De acolo, venise iubitul ei Colorado, copilul de odinioară, Ștefan Șercanu...

CUPRINS

Capitolul	I — CÎNTĂ LĂSTUNII LA DEFILEUL MORȚII	5
„	II — ORAȘUL ALBASTRU	30
„	III — ASUL DE SPATII	40
„	IV — ARIPI FRÎNTE	47
„	V — ÎN BRIDGE TOWN	55
„	VI — POLIȚA LUI MULLIGAN . .	69
„	VII — ÎNTOARCEREA LUI WARNER ÎN ORAȘUL ALBASTRU . . .	96
„	VIII — PROCESUL	104
„	IX — CÎNTAREA PEONILOR . . .	137
„	X — STOLUL DE PRESURI . . .	155
„	XI — ALEGEREA NOULUI SHERIFF ÎN BLUE TOWN	172
„	XII — RONDUL LUI TIMBER . . .	192
„	XIII — ATACUL ASUPRA BĂNCII ORAȘULUI	217
„	XIV — AMINTIRI DIN FORT DAWSON	238
„	XV — SPOVEDANIA PLUMBILOR . .	256
„	XVI — CAPCANA	267
„	XVII — RĂFUIALA	287
„	XVIII — TIMBER SE ÎNSOARĂ . . .	304

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024